COLECȚIA

Iubiri de poveste

ELLE DANIELS

Un aranjament neașteptat

ELLE DANIELS
UN ARANJAMENT NEAŞTEPTAT

***He's no prince charming by* Elle Daniels**

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Marilena Iovu
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Oana Butta

Pentru mama,

Stăteai trează până târziu şi-mi citeai ca să adorm,

Te prefăceai că nu ştii că mă furişez din cameră să citesc mai departe când nu puteam,

Citeai ce scriam şi păstrai totul într-o cutie pentru totdeauna,

Mă duceai cu maşina la bibliotecă cu trei minute înainte de ora închiderii.

Mă luai la lansări de carte la miezul nopţii şi Stăteai la coadă în locul meu când nu puteam,

Mi-ai oferit lumea întreagă atunci când mi-ai dăruit prima carte. Fără tine, n-aş fi putut face niciodată asta.

Te iubesc.

Capitolul 1

Frumoasa zâmbi, urcându-se în şa;
Zâmbi printre lacrimile ce-i curgeau şiroaie,
Se apropia momentul despărţirii!

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Avea multe apelative. Înalta societate îl numea Bestia pe la spate. Când vorbeau cu el, îi spuneau milord. Dacă ar fi suportat să aibă prieteni, aceştia i-ar fi zis Fleetwood. Sora lui îl numea Nesuferitul. El îşi spunea pur şi simplu Marcus.

În acest moment, oricine l-ar fi văzut i-ar fi spus că era beat. Şi exact aşa voia să fie. Dacă era beat însemna că nu simţea nimic, însemna că nu-şi amintea nimic. Acea licoare aurie, binecuvântată, îl ajuta să supravieţuiască încă o zi în cuşca lui. Dar uşurarea nu dură mult. Cu fiecare pas pe drumul ud de ploaie, simţea cum căldura plăcută îi părăsea trupul. Simţea umbrele trecutului revenind încet în mintea lui. Era prea greu să le ţină deoparte, dar gândul de-a da piept cu ele îl îngrozea.

Sunetul cizmelor lui militare şi lustruite pe trotuarul pavat încetă când Marcus se opri. O lampă cu gaz lumina în întuneric, îşi descheie haina şi începu să se caute prin buzunare, ignorând aerul răcoros.

— Unde e plosca aia nenorocită? murmură el, căutându-se neîndemânatic prin buzunare.

Degetele lui lacome prinseră metalul neted, şi Marcus îşi duse imediat plosca deschisă la buze. În câteva minute, căldura se răspândi la membre şi senzaţia de amorţeală, de uitare tăcută, se întoarse. Mintea i se înceţoşă, ascunzându-i trecutul şi prezentul în asemenea măsură, încât se linişti, permiţându-i să-şi continue drumul spre casă fără să se

lase pradă amintirilor.

Abia făcuse şase paşi spre destinaţia lui, când văzu cu coada ochiului ceva mişcându-se. Marcus se crispă şi se întoarse rapid, cu pumnii ridicaţi şi cu inima bătându-i neregulat în piept. O clipă, crezuse…

Clătină din cap la propria lui prostie şi îşi scoase din nou plosca din buzunar. „Amintiri blestemate!”

Îşi lipi buzele de gura de metal într-un sărut rece. Înainte să simtă uşurarea adusă de licoare însă, văzu din nou o mişcare. Tresări de parcă fusese plesnit, întorcându-se ca să ajungă faţă în faţă cu atacatorul. Un sunet de metal lovindu-se de pavaj îl făcu să sară înapoi, pregătit să se apere de o lovitură de cuţit sau de bici.

Însă nu avea în faţă decât o stradă goală, cu umbrele nopţii ţesându-şi mrejele prin colţurile întunecate. Privi în jos şi văzu că scăpase plosca, provocând sunetul care îl speriase. Rămăşiţele de licoare Şi pătaseră pieptul hainei şi bluza scrobită.

Marcus respira haotic, cu gemete scurte. Îşi duse o mână la piept, străduindu-se să se controleze. Îşi închipui că arăta exact ca Bestia cu care înalta societate îl compara – cu ochii mari, plini de groază, şi o expresie sălbatică.

Se aplecă să-şi ia plosca, dar se opri auzind un zgomot răsunător. Nu era nimeni pe stradă, dar ceva se mişcă iar. Marcus îşi termină sarcina cu mâini tremurătoare, întrebându-se dacă era cazul să investigheze. Deşi căuta mereu să nu mai simtă nimic, nu-şi putea stăpâni îngrijorarea. Dacă mişcarea însemna că cineva fusese rănit? Se încruntă, apoi îşi ascunse plosca în buzunar şi porni în direcţia din care venise zgomotul. Cu paşi nesiguri, se apropie de porţile de fier forjat ale unui conac impunător. Ceva i se părea cunoscut la acel conac. Trăgându-se înapoi, Marcus îşi dădu seama că ajunsese la grădina din spate a casei logodnicei sale, domnişoara Anne Newport. Îşi plecă într-o parte capul, ciulindu-şi urechile.

Auzi un sunet slab, dar nu încăpea îndoială că era metal lovindu-se de metal.

Marcus ocoli colţul gardului înalt şi descoperi uimit trei băieţi furişându-se neobservaţi din grădină. Cel mai înalt ducea o lampă cu gaz şi ţinea poarta deschisă pentru ceilalţi doi din spatele lui.

Cei trei porniră în grabă pe aleea întunecată, oprindu-se doar o clipă, cât ultimul închise poarta. Brusc, îşi ridică privirea. Marcus se ascunse după colţ cât de repede era în stare, neştiind dacă fusese descoperit sau nu. Aşteptă să audă vreun semnal de alarmă, dar, cum nu se întâmplă nimic, privi din nou după colţ. Aleea era pustie.

Fără să se gândească la ce făcea, Marcus porni pe alee, urmărindu-i pe cei trei. Chiar şi în halul în care era, tot îşi dădea seama că trei băieţi furişându-se printr-un cartier rezidenţial la o oră atât de târzie nu puteau însemna nimic bun. După câţiva paşi, începu să mârâie. Plănuia pur şi simplu să-i sperie puţin. Dumnezeu îi era martor că faţa lui putea speria pe oricine, oricât de curajos.

Din instinct, Marcus îşi mângâie obrazul, simţind umflăturile şi celelalte urme ale cicatricilor pe care avea să le poarte pentru totdeauna. Un firicel de întuneric ameninţa să-i invadeze gândurile, făcându-l să-şi caute plosca cu mâinile tremurânde înainte să-şi dea seama că ceea ce căuta îi era îmbibat în haine. Închise ochii pentru a-şi alunga trecutul dureros cât de bine putea, apoi îşi văzu de drum. Dacă se concentra asupra a ceea ce avea de făcut, poate reuşea să scape de el.

Marcus se opri la porţiunea din gard prin care apăruseră cei trei. Gardul părea întreg, dar, când îşi plimbă degetele pe deasupra barelor de metal ude de ploaie, simţi mici ştirbituri în locurile în care fuseseră retezate ca să lase loc de trecere. Se părea că băieţii nu erau simpli borfaşi.

Văzând un aranjament atât de ingenios, Marcus ar fi trebuit să caute un poliţist. Nu ştia dacă băutura îi dădea un

soi de curaj sau era pur şi simplu hotărât să nu se lase înfrânt niciodată; în orice caz, îşi continuă drumul. Se opri la celălalt capăt al aleii ca să observe ce se întâmpla în faţa lui. Aleea se deschidea într-o stradă luminată de felinarele unei trăsuri care aştepta. Era o trăsură bine întreţinută, pregătită pentru o călătorie lungă, şi plină de bagaje. Cei trei băieţi stăteau în faţa ei. Dar…

Când Marcus îi privi mai îndeaproape, descoperi ceva ce i-ar fi scăpat dacă lumina nu le-ar fi dat la iveală chipurile. Doi dintre cei trei nu erau băieţi, ci femei minione, îmbrăcate în haine bărbăteşti. Murind de curiozitate, Marcus se întrebă de ce ar fi dispuse cele două femei să-şi rişte astfel reputaţia.

Marcus îşi concentră atenţia asupra femeii mai scunde, care tocmai îl saluta pe vizitiul coborât de pe capră. Cei doi se îmbrăţişară strâns. Marcus îl trecu repede cu vederea, considerându-l destul de inofensiv. Era un om obişnuit, de înălţime potrivită, care nu se remarca decât prin mustaţa ciudată, despărţită pe mijloc şi răsucită la capete. Femeia, pe de altă parte, îi captivă atenţia cu totul.

Nici nu ştia cum de o confundase cu un băiat. Cel mai probabil, din pricina celor două sticle de whisky foarte scump pe care le consumase. Şoldurile ei se mişcau seducător sub pantalonii strânşi. Plin de interes, îşi plimbă privirea de-a lungul formelor imposibil de generoase pentru cineva cu o asemenea statură. Îşi simţi dintr-odată buzele uscate când bluza ei se mulă pe piept, scoţându-i până în cele mai mici detalii sânii în evidenţă.

Oare cât timp trecuse de când se culcase ultima oară cu o femeie? Dorinţa care îl cuprinsese brusc îi aduse în minte tot felul de gânduri nedorite. Nu voia să-şi amintească ce lucruri triste era nevoit să facă acum pentru a se bucura de compania unei femei. Încercase să-şi ia o amantă de câteva ori, însă fusese refuzat de fiecare dată. Femeile spuneau că nu suportau să-l vadă. Îşi făcuse un

obicei din a plăti o mică avere doar ca o prostituată să se culce cu el pe întuneric.

O simplă privire înspre acea femeie scundă, luminată slab de felinarele trăsurii, îl făcu să tânjească după ceva ce nu urma să mai poată avea vreodată. Era un lucru la care pur şi simplu nu mai avea dreptul. Niciodată.

— John! Ce mai faci, bătrâne?

Vocea ei şoptită se revărsă de-a lungul străzii pavate şi îi învălui mintea ca un torent rece, liniştitor. Îi înecă gândurile negre şi îl readuse în prezent, lucru pe care prea puţini oameni erau în stare să-l facă. Deşi furios că o femeie atât de îndoielnică era în stare să-l răscolească în vreun fel, Marcus se aplecă înainte ca să audă mai bine discuţia.

— Fac bine, pe cât se poate, domnişoară Danni. Băieţii mei s-au certat de curând cu bătrânul Howard. Soţia mea era să le rupă picioarele.

Domnişoara Danni clătină din cap auzind asta şi scoase un chicot slab.

— Nu pot s-o învinovăţesc, spuse ea. Domnul Howard a ameninţat că va trimite poliţia peste ei.

— Sunt sigur că o să ne bage în mormânt. Să nu faceţi copii niciodată dacă vreţi o viaţă tihnită.

Domnişoara Danni zâmbi. Chipul ei se transformă imediat; nu mai era doar drăguţ, ci uluitor de frumos. Marcus respiră adânc, strângând înnebunit pumnii pentru a-şi înfrâna dorinţa arzătoare de-a o poseda. Era nebunie curată, dar Marcus era oricum nebun de multă vreme.

— Linişte, John! Dacă te aude Hu? zise Danni cu un chicot la fel de delicat ca vocea ei.

— Oricum e prea târziu pentru el, răspunse John pe un ton amuzat, iar Marcus îl auzi şi el. Vizitiul privi spre ceilalţi doi pasageri, care aşteptau la câţiva paşi. Apoi îşi ridică privirea spre cer. Aţi ales o noapte minunată pentru asta, domnişoară Danni! spuse el. Noroiul o să ne încetinească.

Marcus o auzi râzând înfundat în timp ce studia ceva la trăsură.

— De parcă eu aş fi cea care hotărăşte cum e vremea! În plus, încă se poate circula pe drumuri.

John făcu un gest larg, ca şi cum străzile umede din jur erau un motiv suficient de îngrijorare pentru bunăstarea pasagerilor săi.

— Nu-ţi face griji. Eşti mai rău ca o cloşcă, continuă Danni, ignorându-i privirea mohorâtă. Încă nu ne-a văzut nimeni şi nici nu s-a dat alarma. Veţi fi deja la jumătatea drumului spre Gretna înainte să se afle că Anne a dispărut.

Marcus încercă să îşi anihileze emoţiile. Emoţiile provocau amintiri. Nu-şi putu stăpâni totuşi un şoc auzind acel nume. „Anne.” Nu putea fi aceeaşi femeie. Erau destule femei numite Anne în Londra. Era poate o servitoare din conacul lui Anne a lui. Devenind mai neliniştit cu fiecare clipă, simţi un nod în stomac, de parcă măruntaiele lui erau deja conştiente de dezastrul pe care mintea refuza să-l accepte.

Privi spre cealaltă fată, care stătea lângă singurul băiat – sau bărbat – adevărat din grup, ai cărui umeri laţi sugerau o vârstă mai înaintată. Stătea la capătul străzii, ţinând lanterna cu braţul întins, luminând-o slab pe cealaltă fată în timp ce privirea lui cerceta umbrele nopţii. Chipul ei angelic era umbrit de o expresie neliniştită, acel chip pe care Marcus îl privise de atâtea ori în ultima lună. Îşi scosese boneta şi acum o răsucea în mâini, dând la iveală o coadă lungă şi blondă, împletită parcă în grabă, care nu semăna deloc cu coafurile elaborate pe care le purta de obicei. Nu mai încăpea nicio urmă de îndoială: ea era domnişoara Anne Newport, fiica unuia dintre cei mai bogaţi negustori din Londra. Logodnica lui. Care fugea de el.

Marcus nu ştia ce-ar fi trebuit să simtă. Cum putuse fi atât de prost? Ştia că era doar un mariaj de convenienţă, dar începuse să creadă că Anne avea să ajungă să-l vadă

cu ochi buni în cele din urmă. Purtaseră discuţii amicale. Fusese blând cu ea, plin de respect – ca un gentleman. Aparent, se înşelase; scena la care asista oglindea un alt adevăr. Acum, înfrângerii categorice pe care o suferise avea să i se alăture şi umilirea lui în public, şi nici nu îndrăznea să se gândească la cât urma să sufere sora lui.

Domnişoara Danni se aplecă înspre vizitiu şi îl întrebă, cu o voce care abia se auzea:

— Unde e mirele?

Vizitiul clătină din cap cu o expresie plină de îngrijorare. Danni o studie pe Anne o clipă, apoi merse spre ea.

— Şi el ştie că plecaţi în seara asta, da?

— D-da, răspunse Anne, cu vocea tremurându-i de parcă încerca să se convingă pe ea înseşi. Am reuşit să vorbim doar noi doi astăzi ca să aranjăm detaliile. Mi-a promis că va fi aici. George nu e genul de bărbat care să se răzgândească în ultima clipă. E unul dintre lucrurile care m-au făcut să-l iubesc.

Îl iubea. Marcus îşi stăpâni un hohot de râs. Se simţea ameţit de absurditatea lucrurilor la care asista. Gândul vag că era pe punctul de a face o criză de isterie se ciocni de un alt gând. Fără îndoială că acest „mire” era, de fapt, un escroc care se folosea de fanteziile naive ale lui Anne şi le plătea celor trei complici o sumă considerabilă pentru a-l ajuta să pună mâna pe moştenirea ei.

Marcus şi-o putea imagina foarte uşor pe Anne căzând pradă unei astfel de escrocherii – era atât de naivă. Era pe jumătate hotărât să pună capăt lucrurilor, dar nu reuşea să se mişte.

Furia îi încinse pieptul. Incredibil că Anne i-ar face una ca asta, că ura atât de mult idea unei căsnicii cu el încât era dispusă să fugă în noapte. Deşi Marcus ştia că nu se iubiseră niciodată, că mariajul lor era doar o chestiune de afaceri, s-ar fi aşteptat totuşi la un strop de respect. Simţi o

dorinţă aprinsă de a se răzbuna. Latura lui crudă voia să o vadă primind ceea ce merita.

Ticăloasa încuviinţă în semn de încurajare şi i se alătură celeilalte fete şi bărbatului cu lanterna, toţi trei privind spre capătul străzii.

— Sunt sigur că va veni, spuse ea.

Şi Marcus aştepta, iar gândurile lui îmbibate de alcool se învârtejeau într-o spirală dureroasă. Dacă acest George era într-adevăr un escroc, atunci de ce nu venea să-şi capete premiul? Oare nu-l lăsa conştiinţa? Avea regrete? Un alt gând îi răsări în mintea înceţoşată. Oare George era victima, şi nu Anne?

Cu un umăr sprijinit de peretele umed de cărămidă, George începu să o transforme în minte pe Anne în sora lui mai mică. Îi vedea speranţa disperată din ochii verzi, îngrijoraţi, ce oglindeau o nelinişte plină de speranţă. Şi-o imagină întorcându-se în cameră, distrusă fiindcă fusese abandonată de „adevărata ei iubire”, prinsă într-o căsnicie mizerabilă pentru tot restul vieţii.

Îngrijorarea lui se dovedi mai puternică decât setea de răzbunare. Dacă ar fi fost Caro în locul lui Anne, ar fi sperat ca viitorul fost logodnic al ei să încerce măcar să oprească dezastrul. Respira cu dificultate din pricina furiei. Nu era acea furie ascuţită, orbitoare, cu care era atât de obişnuit. Era o furtună profundă, zguduitoare, care ameninţa să se transforme într-o forţă mult mai rea. Se împinse de perete, cu picioarele gata să-l poarte înspre lumină, dar un strigăt jos venit dinspre cei trei „bărbaţi” îl opri. Se trase înapoi văzând o siluetă subţire ieşind din întuneric. Marcus observă strălucirea felinarului reflectându-se într-o pereche de ochelari. O clipă mai târziu, tânărul se prăbuşi, de parcă se împiedicase.

— Vai, Georgie! Ai păţit ceva, iubirea mea? izbucni Anne, căzând în genunchi şi încercând să-l ajute pe George să se ridice.

George zâmbi strâmb.

— Îmi pare rău că am întârziat aşa mult, Annie, dar domnul Hessler m-a oprit până acum, şi trebuia să rămân dacă e să muncesc de-acum încolo pentru a ne întreţine pe amândoi. Dar am venit cât de repede am putut.

Vorbind, George pipăia cu mâinile În jur, căutându-şi ochelarii care îi căzuseră de pe nas când se împiedicase. Danni îi ridică şi îi întinse ramele de sârmă.

— Poftim, George. Ai grijă pe unde mergi.

— Da, domnişoară Green. O să mă obişnuiesc cu noii mei ochelari la un moment dat.

Marcus nu mai era atent. În mintea lui, lucrurile începeau să se aşeze cap la cap. Pe măsură ce rezolva tot mai mult din acest puzzle, gândurile lui se întorceau iarăşi; nu o mai apăra pe Anne, ci o condamna acum cu toată fiinţa. George era un funcţionar care lucra pentru avocatul lui Marcus. George fusese trimis la casa familiei Newport pentru a aranja documentele de logodnă. Domnul Hessler vorbea mereu despre el. Spunea că pe băiat îl aştepta un viitor strălucit în drept. Furia lui Marcus creştea cu fiecare nouă umilinţă, iar acum îşi dorea să se asigure că George nu avea să atingă niciodată acel potenţial promis.

Marcus văzu că Danni şi bărbatul cu lanterna schimbă o privire plină de îngrijorare. Era gata să parieze că se temeau că nu vor fi plătiţi dacă George ar fi pierit în vreun accident stupid.

George îşi aşează ochelarii înapoi pe nas, apoi se lăsă ridicat de Anne şi de bărbatul lat în umeri. Danni se îndrepta deja către vizitiu, făcând paşi repezi şi încrezători, deşi avea picioarele atât de scurte. Scoase un săculeţ din buzunarul de la haină şi i-l întinse lui John cu un clinchet de monede inconfundabil.

— Asta ar trebui să-ţi ajungă pentru toată călătoria. Ai grijă, John.

— Întotdeauna, domnişoară Danni.

Marcus privi cuplul urcându-se în trăsură, în timp ce Danni le ţinea uşa. Înainte să plece, Danni se aplecă înăuntru ca să le vorbească, oferindu-i lui Marcus o vedere delicioasă a posteriorului ei. Vocea ei se auzi de-a lungul întregii străzi;

— Ţineţi minte ce v-am spus. Sunteţi doi fraţi care merg în vacanţă în nordul Scoţiei până când John vă spune că vă puteţi schimba în haine mai potrivite. Apoi veţi fi domnul şi doamna Jenner, veniţi în vizită la rude. Nu deviaţi de la planurile mele. Au mers şi cu alte ocazii. Aţi înţeles?

— Ah, da! Şi mulţumesc tare mult! se auzi vocea lui Annie, subţire şi plină de încântare, dinăuntrul trăsurii.

— Nu e nicio problemă. Aştept veşti când vă întoarceţi, şi nu vă sfiiţi să recomandaţi micuţa mea librărie şi cunoştinţelor voastre. Discret, desigur.

Lumina reflectată de ochelarii lui George ajungea până la Marcus.

— Aşa vom face, domnişoară Green, spuse George. Şi, încă o dată, eu şi Anne vă mulţumim pentru ajutor.

— Da, bine, plecaţi acum.

Danni închise uşa şi bătu uşor în ea, dându-i semnalul vizitiului că putea să plece. Când trăsura se puse în mişcare, Danni făcu cu mâna, zâmbind insipid.

— Iubesc sfârşiturile fericite, Hu. Şi tu, nu?

Bărbatul cu lanterna răspunse printr-un mormăit. Lui Marcus i se păru că o vede pe Danni dându-şi ochii peste cap când se întoarse cu spatele la trăsură.

— Serios, Hubert Tollman, nu eşti în stare decât să mormăi? Cred că nu te-am auzit decât o singură dată să spui o propoziţie întreagă în ăştia doi ani de când te cunosc.

După câteva momente de tăcere, femeia scundă oftă lung, dramatic.

— Cum Dumnezeu a ajuns Annabel, care e o moară stricată, cu un bărbat ca tine, Hubert?

Bărbatul nu răspunse nici de data asta. Marcus îi urmări cum dispăreau în întuneric. Rămase locului, aşteptând ca paşii lor să se piardă cu totul, apoi se mişcă în sfârşit din ascunziş. Odată ce ajunse în cercul de lumină unde se întâmplase totul, se îndreptă în direcţia în care dispăruse trăsura, apoi privi spre aleea pe care porniseră cele două siluete. Nu prea ştia cum să reacţioneze la tot ce văzuse, sentimentele sale erau încă mult prea rănite, însă ştia cu siguranţă un singur lucru.

Avea nevoie de o băutură.

Capitolul 2

Ţi-am oferit tot ce era în castelul meu:
Mâncarea, focul, patul, vinul meu: în schimb, mi-ai jecmănit toţi trandafirii,
Tu, hoţ de rând, simţi-vei lacrimile durerii!

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

De sus se auzi un tunet, iar imediat după, zgomot de sticlă spartă. Dani îşi ridică nasul pe deasupra ziarului din care tocmai citea ultimele veşti din înalta societate şi îşi văzu prietena coborând scările în grabă. Părul ei de culoarea morcovului îi stătea dezordonat, iar rochia ei albă de muselină era îmbibată în faţă cu ceaiul după-amiezii. Când ajunse la scara de jos, cealaltă femeie bătu din picior cu ciudă, scoţând un răcnet plin de frustrare din toţi bojocii.

Danni era recunoscătoare că ziarul îi ascundea gura. Se îndoia că prietena ei dragă, Annabel, i-ar fi apreciat zâmbetul ce-i curba uşor buzele.

— Mi se pare cu adevărat inedit că soţul tău reuşeşte să nu vorbească chiar şi atunci când e cu un picior în

groapă.

Annabel miji ochi căprui, plină de furie.

— Măcar de-ar fi adevărat, spuse ea. E cel mai copilăros om pe care l-am văzut vreodată. Până şi micul Simon e mai potolit când are febră. Iar *bărbatul* meu are o simplă răceală!

— N-am auzit pe nimeni să-şi tragă nasul mai tare ca el. Îşi păstrează toată capacitatea de a face zgomot pentru asta?

Drept dovadă parcă, un nou tunet răsună în magazin când Hu, soţul lui Annabel, strănută încă o dată. Annabel lovi din picior cu un gest neajutorat, iar pielea ei palidă căpătă aceeaşi nuanţă ca părul.

— Pot să-ţi sugerez o doză mai mare de laudanum?

— Hu nu vrea să o ia. Am încercat chiar să i-o torn pe gât, dar n-am reuşit decât să ne certăm.

— Adică v-aţi uitat urât unul la altul?

— Crezi că mori dacă te arăţi mai plină de compasiune cu mine?

— Probabil, replică ea zâmbind.

Annabel se repezi spre Danni. Fără niciun avertisment, roşcata îi smulse ziarul din mâini şi începu să-l calce în picioare. Când ziarul ajunse atât de şifonat şi de rupt că nu se mai înţelegea nimic din el, prietena ei se opri, cu obrajii înroşiţi şi cu pieptul zbătându-i-se cu fiecare răsuflare plină de furie. Danni îşi puse mâinile în poală şi se lăsă pe spate în fotoliu.

— Ai terminat?

Ochii căprui se micşorară de ajunseră cât două gămălii.

— Dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă.

Danni nu-şi putu stăpâni un zâmbet fără pic de remuşcare.

— De ce?

— Nu se ştie niciodată când te poţi trezi cu otravă în

mâncarea de la cină.

Râsul tumultuos al lui Danni fu întrerupt de un plânset de bebeluş stârnit din senin. Obrajii prietenei ei păliră, iar epuizarea îi reveni pe chip.

— Acum s-a trezit şi Simon, spuse ea.

Oftând, lui Danni i se făcu milă de Annabel.

— Du-te să ai grijă de magazin, vrei? Mă ocup eu de Simon şi de bebeluşul cel mare.

Annabel o strânse într-o îmbrăţişare caldă. Prietena ei zâmbi uşurată.

— Mulţumesc. Să nu-i iei în seamă lamentările lui Hu.

— N-am făcut asta niciodată. Hai, du-te!

Recunoscătoare, prietena ei ieşi grăbită, fără să se uite în urmă. „Pleacă înainte să mă răzgândesc, fără îndoială.” Oftând din greu, Danni urcă scările cu paşi târâţi şi fără niciun chef de ce o aştepta sus.

Traversă sufrageria dezordonată, apoi holul care ducea la cămăruţa lui Simon. Aplecându-se deasupra leagănului, Danni îl ridică în braţe pe micuţ, legănându-l uşor. Simţi un val de mulţumire, ca de fiecare dată când îl ţinea în braţe, urmat imediat de un junghi în inimă. Voia să aibă şi ea un copil. La douăzeci şi patru de ani era încă destul de tânără, dar fusese atât de deziluzionată de bărbaţi cu ani în urmă, că nu se simţea în stare să se ataşeze de vreunul suficient cât să procreeze. Îşi petrecuse primul şi totodată ultimul ei sezon înconjurată de vânători de avere, şi asta fusese de-ajuns.

Tânjea după bărbatul perfect, sufletul ei pereche, un bărbat făcut doar pentru ea, însă numai câteva cupluri norocoase păreau să fi atins un asemenea ideal. De fiecare dată când avea grijă de Simon, îşi amintea de bărbatul cu care tatăl său voise să o mărite: un politician în plină ascensiune pe nume Michael Rathbourne, conte de Hemsworth. Era un gentleman perfect, care o trata mereu ca pe o prinţesă. Lord Rathbourne era, de asemenea,

chipeş, cu ochi căprui-deschis şi un zâmbet ameţitor. În ultimele două luni o însoţise la baluri şi la operă, făcând mai multe debutante şi mamele lor să o privească pline de invidie. Toată lumea spunea că Lord Rathbourne era cea mai bună partidă a secolului, iar ea ar fi trebuit să fie încântată să se mărite cu el. Ştia că lordul ar fi fost un soţ plin de curtoazie şi credea că ar fi putut ajunge să-l iubească, în cele din urmă. Poate, cu timpul, ar fi ajuns chiar să simtă acea pasiune măreaţă la care visase.

Tatăl ei, membru în parlament, ar fi fost încântat să profite de legăturile politice ale contelui, iar Danni voia din toată inima să-l facă fericit, să-l facă să fie din nou ca înainte. Poate că, dacă era de acord să se mărite cu Lord Rathbourne, tatăl ei urma să redevină acel om blând şi cald care fusese înainte ca mama ei să moară, nu bărbatul distant şi rece cu care Danni se obişnuise deja.

Dând la o parte pierderea zdrobitoare pe care cel mai probabil urma să o ducă în spate o viaţă întreagă, Danni se consolă cu iubirea pe care o simţea pentru micul băieţel. Mângâie fruntea încruntată a lui Simon cu un deget, până când cutele se topiră sub atingerea ei. Ochii lui căprui, ca de căţeluş, se făcură mari; începu să-şi sugă degetul lui favorit, cel mare. Danni voia şi ea un copil la fel ca el. Şi ar fi putut să-l aibă, dacă se mărita cu contele. Nu trebuia decât să-i spună „da” tatălui său. Părea un lucru *atât* de uşor, şi totuşi… ezita să o facă.

„Sunt o prostuţă.”

Zâmbind slab şi oftând, Danni aşeză bebeluşul înapoi în leagănul de lemn şi îi dădu câteva cuburi pe care să le roadă.

— Simon, vreau să fii cuminte câteva minute, cât mă duc să am grijă de *adevăratul* bebeluş, bine?

Copilul de un an nici nu-i mai dădea atenţie. Rodea deja colţurile cuburilor. Danni ieşi din camera bebeluşului şi intră în cealaltă. Când îl văzu pe Hu, nu-şi putu stăpâni un

hohot de râs. Hu stătea cu spatele rezemat de scândura patului, cu o privire ucigaşă, dar punga cu apă caldă pe care o purta pe cap şi nasul lui roşu stricau tot efectul. Danni îşi stăpâni un alt hohot. Merse la pat, îl înveli mai bine cu plapuma şi îi ignoră privirea sticloasă.

— Biet ursuleţ dulce! spuse ea.

Hu se încruntă şi mai mult auzind singura poreclă dată de Annabel pe care Danni ştia cât o dispreţuia. Danni nici nu se îndoia că Hu ar fi ucis-o dacă ar fi fost în stare. Stăpânindu-şi râsul din nou, luă sticla cu laudanum pe care doctorul Peters o adusese. Hu strânse din dinţi văzând-o, de parcă Danni ar fi fost în stare să-l forţeze să o bea.

Danni răsuci sticluţa maro în mâini, văzând că lichidul dinăuntru abia fusese atins.

— Annabel trebuie să se odihnească, spuse ea. Te-a lăsat în grija mea, şi sunt *foarte* dibace, să ştii.

Lui Danni i se păru că îl vede cu colţul ochiului tresărind. „Bine.” Şi ea, şi Hu ştiau că nu era genul de femeie care să se lase impresionată de patetisme ieftine.

— Primul lucru pe care îl am de făcut pare să fie să te distrez, din moment ce nu pari să ai nevoie de altceva deocamdată, spuse ea. Vrei să-ţi citesc despre ultima descoperire a Asociaţiei Britanice de Arheologie? Sau poate te-ar interesa mai degrabă *Predicile* lui Fordyce? După cum ştii, eu caut mereu să-mi îmbunătăţesc comportamentul.

Resemnat, Hu se întinse spre medicament fără nicio vorbă. Danni îi dădu sticla şi zâmbi văzându-l cum soarbe o înghiţitură zdravănă. Hu înşurubă dopul şi îi întinse înapoi sticla, încruntându-se, apoi se afundă şi mai adânc între aşternuturi.

— Ştiam eu. Odihneşte-te bine, ursuleţ dulce.

Cu această ultimă înţepătură, Danni ieşi din cameră şi coborî scările. Era pe cale să se aşeze în fotoliul ei cu al doilea exemplar din ziar, pe care îl ţinea mereu la îndemână. Dacă Annabel nu îl rupea pe primul de nervi,

Simon ajungea cumva să-l mestece. Tocmai se întindea să ia o pană şi o călimară, cu ziarul la subsuoară, când Annabel intră în cameră, neliniştită.

— Ce cauţi înapoi jos? întrebă ea. Unde sunt Hu şi Simon?

— Amândoi sunt pe cale să adoarmă.

Uimirea lui Annabel că cei doi „băieţi” ai ei se arătaseră aşa cooperanţi fu întreruptă de sunetul puternic al clopoţelului de deasupra uşii de la intrare. Expresia ei deveni iarăşi neliniştită.

— Nu ştiu ce să fac, spuse ea. Mai mulţi clienţi mi-au cerut ajutorul, şi nu reuşesc să găsesc nimic în magazin. Hu ştie unde sunt depozitate toate, nu eu.

— Deci clopoţelul era… (Danni se întrerupse).

— Alt client care pleacă!

Danni oftă. Nu ştia nici ea ce cărţi aveau. Hu era cel care se ocupa de regulă de librărie, iar Annabel îl ajuta cu calculele din când în când. Danni intra mereu prin spate şi nu comanda niciodată cărţi noi, nici măcar atunci când era nevoie. Nu-i păsa decât de ce se întâmpla în spate.

Pentru membrii din înalta societate care nu aveau habar, G. Green Books era un magazin onorabil pe Bond Street, de unde puteau fi cumpărate lecturi de calitate. Gretna Green Bookings, pe de altă parte, era o agenţie ilegală care ajuta cuplurile prinse în relaţii interzise să fugă şi era condusă din camera din spate. În schimbul ajutorului pe care i-l dădeau cu librăria din faţă, Danni îi lăsa pe Hu şi pe Annabel să locuiască în camerele de deasupra şi le oferea salarii bunicele din profitul obţinut prin vânzarea de cărţi. De multe ori împărţea şi profitul de la Gretna Green Bookings cu cei doi.

Danni nu avea nevoie de bani. Era fiica lui James Strafford, baron de Seaton, unul dintre cei mai influenţi bărbaţi din ţară, şi a lui Mary Stowe, cea mai bogată moştenitoare care păşise vreodată în sălile de bal ale elitei

londoneze. Cei doi nu doar că îşi iubiseră fiica, ci – lucru care nu era deloc la modă – se iubiseră unul pe celălalt. Misiunea lui Danni era să le ofere şi altora şansa de a simţi fericirea pe care părinţii ei fuseseră atât de norocoşi să o aibă: pasiune şi un respect care să dureze o viaţă întreagă.

Ori de câte ori se gândea la mama ei, Danni simţea un val de tristeţe. Mary Strafford murise la puţin timp după debutul eşuat al lui Danni în societatea londoneză, cu şase ani în urmă, iar Danni rămăsese singură cu tatăl ei îndoliat, care se afundase imediat în politică, lăsând-o de capul ei. Simţindu-se atât orfană, cât şi abandonată, Danni fusese extrem de fericită când Annabel o rugase să o ajute să fugă cu un anume Hubert Tollman. Danni era extrem de singură şi disperată după o aventură. Evenimentele de atunci îi dăduseră o idee, şi, la puţin timp după aceea, apăruse şi afacerea ei.

— Du-te şi odihneşte-te. Te chem dacă am nevoie de tine.

— Dar…

— Pari epuizată, Annabel. Sunt sigură că voi găsi o soluţie.

— Danni… încercă din nou roşcata.

Danni îşi ignoră prietena şi trecu dincolo de uşa care împărţea magazinul în două. Trânti cu putere uşa în faţa lui Annabel, lăsând de partea cealaltă tot ce era în general, inacceptabil – deşi nu neapărat ilegal.

Era suficient de rău ca o femeie să ţină o librărie, însă, dacă s-ar fi aflat şi adevărata ocupaţie de lady în armură strălucitoare care salva alte domnişoare de peţitorii lor malefici, reputaţia ei ar fi fost pătată iremediabil, iar cariera politică a tatălui ei ar fi luat imediat sfârşit. Să nu mai vorbim despre mamele şi taţii furioşi că îndrăznea să se amestece în contractele de căsnicie atât de meticulos aranjate. Ar fi atârnat-o cu capul în jos de degetele de la picioare dacă ar fi ştiut.

Danni îşi simţi bietele degete de la picioare chircindu-se la gândul că ar putea păţi aşa ceva. Privi în jur. Din fericire, în librărie nu era niciun client. Rugându-se să nu vină nimeni, se aşeză în spatele tejghelei şi îşi luă pana şi călimara. Deschise ziarul din acea zi pe tejghea şi începu să citească lista cu logodne şi micile bârfe, căutând posibile cliente. Era bine pentru afaceri să aibă la dispoziţie cele mai recente informaţii, din moment ce una dintre aceste domnişoare ar fi putut intra pe uşă în orice clipă, cerându-i ajutorul.

Chiar când medita la asta, clopoţelul de deasupra uşii sună o dată. Sperând că venise una dintre posibilele cliente la care tocmai se gândise, Danni împături ziarul şi ieşi din spatele tejghelei cu un salut pe buze.

Primul ei gând când îl văzu pe bărbatul care apăruse din spatele unui raft fu că una dintre clientele ei trimisese un golan ca să se răzbune pentru serviciile sale nesatisfăcătoare. Avea în faţă un monstru dintr-o poveste. Aerul din jurul lui era încărcat de aburii unei violenţe abia stăpânite, şi forţa lui animalică o făcea să rămână în alertă, de parcă străinul se putea repezi în orice clipă înspre ea. Era mult mai înalt decât Danni, un uriaş cu membre kilometrice, groase ca nişte copaci. Chipul lui pătrat era marcat de semnele unei vieţi grele. O cicatrice îi cobora pe partea stângă a feţei, de la primele fire de păr până sub bărbie. Alta îi despica o sprânceană spilcuită în două, ratând ochiul la milimetru. A treia îi traversa bărbia, până la buza groasă de jos. Bărbatul îşi întoarse latura feţei cu cea mai urâtă cicatrice departe de ea, iar părul lui blond spălăcit şi mult prea lung îi căzu pe frunte.

Nimic din bărbatul pe care îl avea în faţă nu o liniştea. Ochii lui o făceau să se simtă ca o pradă. Erau strălucitori ca două smaralde şi la fel de reci. Nu exprimau nimic, nu spuneau nimic. Dacă ochii sunt într-adevăr ferestrele sufletului, atunci acest străin nu părea să aibă vreunul.

Trecu un minut până când Danni reuşi să-şi smulgă privirea de la chipul lui şi să-i studieze şi trupul. Pantalonii îi veneau ca turnaţi peste picioarele musculoase. Trupul lui bine făcut era acoperit de o haină bleumarin bine croită şi de o vestă argintie. Dacă îi ignorai chipul, era o apariţie elegantă – avea aspectul unui lord. Gândul nu reuşi să o liniştească decât în mică măsură; aparent, nefericita ei clientă nu trimisese un golan oarecare ca să o ucidă, ci un lord.

Danni inspiră profund şi îşi regăsi curajul.

— Cum vă pot ajuta, domnule? întrebă ea.

Buzele lui se mişcară într-o imitaţie de zâmbet plină de răceală. Danni îşi stăpâni un tremur de frică şi se lipi de tejghea. Nu voia să-şi lase teama să se vadă.

Dar nici să îl lase să se apropie de ea prea mult.

Bărbatul privi nonşalant în jur, studiind rafturile pline de romane şi de tomuri groase. Îşi scoase o mănuşă de piele, apoi pe cealaltă, după care o străpunse cu privirea la fel cum un zoolog străpunge o insectă din insectar – sau cel puţin aşa i se păru lui Danni.

— Până la urmă, Danni, spuse el, sper că eu voi fi cel care te ajută pe tine.

Şocată că străinul îi cunoştea numele, Danni icni:

— Mă scuzaţi, domnule?

Spre mândria ei, vocea nu îi tremură. Era însă o victorie minusculă în faţa unei o asemenea prezenţe.

— Dumneata, draga mea domnişoară Green, mă vei ajuta să rezolv o problemă destul de neplăcută. În schimb, eu nu îţi voi divulga micul secret.

„Vai, Doamne, nu!” Danni se simţi cuprinsă de confuzie şi de teamă, atât de tare, că abia mai putea să respire. Doar nu avea de unde să ştie despre afacerile ei. Poate că ştia doar că Danni se folosea de un nume fals. Se gândise că, folosind numele de Green, îşi putea apăra tatăl de un eventual scandal, dar orice funcţionar ar fi descoperit

imediat în numele cui fusese cumpărată clădirea.

— Ce secrete aş putea să am, domnule? Sunt doar o simplă vânzătoare.

— Haide, nu face pe proasta. Credeam că ai cel puţin un strop de inteligenţă. Eşti mult mai mult decât o simplă vânzătoare.

— Chiar aşa?

Străinul o studie încet din cap până în picioare. Danni se simţea de parcă el îi putea vedea trupul centimetru cu centimetru, dincolo de lenjerie.

— Ah, da. *Eşti* o vânzătoare, dar întrebarea este… ce vinzi.

Danni simţi cum i se strânge pieptul, apoi stomacul. Ce ar fi fost mai rău să se afle? Numele ei sau adevărata sa îndeletnicire? Singura ei apărare era *să nege, să nege, să nege.*

— Priveşte în jur, domnule. Nu vei descoperi decât cărţi.

— Încetează! Vocea lui era ca un tunet abila stăpânit, răsunând în întreaga cameră, făcând-o să se cutremure până în vârful degetelor. Chipul lui era încordat, de parcă se lupta să ţină în frâu o emoţie colosală. Nu îmi arde de joacă.

— B-bine, se bâlbâi ea, încercând să-l liniştească. Să presupunem că spui adevărul. Am o afacere imaginară, în afară de munca mea de la librărie. Cu ce se presupune că aş putea să te ajut?

Chipul lui se relaxă imperceptibil. Danni se simţi imediat uşurată, dar nu era într-atât de prostuţă încât să-şi lase cu totul garda jos. Într-o clipită, bărbatul se apropie de ea dintr-un pas. Era mult prea aproape. Danni îi simţi căldura pielii radiind în aerul dintre ei, încălzind-o dintr-odată. Uimită de o asemenea senzaţie, se trase înapoi, cu spatele lipit de tejghea, blocată de trupul lui. Îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a lui. Ochii străinului erau verzi, de

nepătruns.

Încet, bărbatul îşi coborî capul până când Danni îi simţi respiraţia în ureche. Respiraţia ei îngheţă şi trupul i se încordă, simţindu-se atacată de masculinitatea lui. Nu se mai putea mişca, de parcă el o vrăjise. Simţea un miros de lichior scump. Se încruntă auzindu-i vocea groasă, de bariton, care îi răscolea toate simţurile:

— Îmi datorezi o soţie, micuţo.

Danni îşi simţi buzele uscate. „Vai, Doamne ajută-mă!” Ştia exact cine era acest bărbat: Marcus Bradley, marchiz de Fleetwood.

„Cum i se spune în înalta societate…? Bestia.”

Era bărbatul pe care îl lăsase fără soţie cu două nopţi în urmă. Una dintre cele mai rele temeri ale ei chiar se adeverea. Un bărbat furios că fusese abandonat o găsise şi acum voia răzbunare.

„Îi datorez o soţie?” Doar nu venise să o ceară de nevastă, nu-i aşa? Nu dădea niciun semn că ar şti de averea ei. Dar, dacă ştia, oare venise aici ca să-i facă curte? *În halul ăsta?* Putea să încerce orice, Danni n-avea de gând să se mărite cu el. Nicio femeie n-ar fi suportat să fie legată pe viaţă de o asemenea bestie.

Decisă să nu se lase intimidată sau să-şi coboare privirea, Danni îşi făcu curaj şi îşi lipi mâna de pieptul lui, împingându-l departe de ea. Contactul îi arse palma. Îşi stăpâni impulsul de a-şi freca degetele de materialul moale al gulerului hainei lui. În ochii lui hipnotizanţi prinse viaţă o scânteie imposibil de citit. Danni înghiţi un nod din gât şi îşi întoarse capul. În acea clipă, amândoi ştiură că Danni se predase şi că bărbatul învinsese în lupta tăcută dintre voinţele lor.

— Şi cum se presupune că ar trebui să-mi plătesc o atare datorie?

Străinul înclină uşor din cap, ascunzându-şi şi mai mult cicatricea înfiorătoare ce-i mărginea chipul. Ezită o

clipă, apoi respiră adânc.

— Ei bine? întrebă încurcată Danni, cu sprâncenele încruntate.

— Vreau să mă ajuţi să răpesc o moştenitoare.

Danni îngheţă, nevenindu-i să creadă că auzise bine.

— Poftim?

Uriaşul păru să se tragă înapoi fără prea mare tragere de inimă. Zâmbi sinistru, deşi probabil nu era în stare de mai mult.

— Ai un atac de moralitate, trădătoareo? E prea târziu acum, după ce te-am descoperit, nu crezi?

— Te asigur că habar n-am despre ce vorbeşti şi nici nu apreciez asemenea insulte, domnule.

— Nu te-am insultat cu nimic, micuţo, fiindcă acesta e adevărul.

— Despre ce adevăr vorbeşti, mai exact?

Ochii lui se îngustară ca două fante de culoarea smaraldului.

— Haide. Chiar trebuie să continui acest joc? Ţi-am văzut mica escapadă cu Anne şi ştiu limpede ce urmăreai. Tu ajuţi vânătorii de avere să-şi găsească mirese abia ieşite de pe băncile şcolii şi să le prindă în căsătorii dezastruoase. Îmi închipui că, pe parcurs, îţi opreşti şi ţie o porţiune considerabilă din averea lor.

Danni pufni, peste poate de scandalizată.

— E o minciună sfruntată! spuse ea. Nu fac decât să ajut domnişoarele să scape de o căsătorie pe care nu şi-o doresc, ca să se poată mărita din dragoste!

— Ah, înţeleg, pufni el. Anne era deci nefericită alături de mine, un aristocrat în stare să-i îndeplinească toate capriciile, dar *nu e nefericită* împreună cu un funcţionar în drept care abia aşteaptă să pună mâna pe moştenirea ei.

— Vrei să spui că tu nu voiai să te însori cu ea pentru bani?

În ochii lui se aprinse o scânteie care aducea a

vinovăţie.

— După căsnicia noastră, tot ea ar fi controlat o mare parte din avere.

Mintea lui Danni fu asaltată de posibilităţi la care nu se mai gândise până acum. Se temea că făcuse o greşeală. Întrebă singurul lucru care conta pentru ea:

— Deci o iubeşti?

Marchizul strânse din dinţi. Era singurul răspuns de care Danni avea nevoie. Era, de asemenea, o asigurare că făcuse ceea ce trebuia. Domnişoara Anne urma să fie mult mai fericită alături de George.

Danni îşi încrucişă braţele şi îşi ridică bărbia într-un gest încăpăţânat.

— Ha! Eşti exact genul de bărbat împreună cu care mă acuzi că aş fi conspirat. Eu nu fac decât să ajut domnişoarele disperate să evite bărbaţi ca dumneata.

— Ei bine, din păcate, acum eşti nevoită să ajuţi un *bărbat ca mine,* ca să-ţi salvezi funduleţul *tău* cel drăguţ. Eu încă am nevoie de o mireasă.

Marchizul se aplecă înspre ea, mult prea aproape, ca să dea greutate cuvintelor sale.

— Deci vrei să *răpesc* una? Îţi dai seama că poţi fi spânzurat pentru răpire.

Chipul lui rece se aprinse din nou de setea de răzbunare. Cu ochii îngheţaţi, spuse:

— Atunci ar fi bine să nu ne lăsăm prinşi. Mai ales tu.

— Eu? scânci Danni.

Bărbatul încuviinţă, cercetând-o insolent cu privirea înainte să se oprească pentru a se uita ţintă în ochii ei. Danni se simţi brusc ca şi când fusese judecată şi considerată un eşec lamentabil. Nu voia să se arate jignită, dar acest lucru o durea.

Îşi încrucişă braţele peste talie într-un gest protector, liniştitor, şi reuşi să-şi adune curajul suficient de mult încât să-l privească.

— Eu sunt un aristocrat, deci am relaţii care mă vor proteja. Dacă suntem prinşi, tu eşti singura în pericol să fie spânzurată.

— Deci ar trebui să risc totul doar pentru fericirea dumitale?

— Tu… Bărbatul înclină din cap, cu o privire plină de înfumurare. Nu vei rămâne cu absolut nimic dacă nu mă ajuţi acum.

Danni nu mai ştiu ce să spună pusă faţă în faţă cu o capcană atât de îngrozitoare.

— Care e răspunsul tău, Danni? Te vei arăta cooperantă la planul meu sau va trebui să-mi petrec întreaga după-amiază de mâine discutând cu taţii ale căror fete au fugit de curând?

Pentru a-şi dovedi intenţiile, marchizul scoase un teanc de ziare din buzunarul hainei. Danni simţi o minge de plumb în stomac în faţa unei asemenea acuzaţii. El nu avea nicio dovadă, dar chiar şi un zvon ar fi fost de ajuns ca să-i dea la iveală secretul, să-i pună capăt afacerii, să-i distrugă planurile de căsătorie cu contele şi să-l ruineze cu totul pe tatăl ei. Oare era în stare să sacrifice viitorul unei singure nefericite, să o dea în ghearele bestiei, ca să-şi salveze tatăl? Ca să îşi salveze toate clientele viitoare? Ca să se salveze pe ea însăşi? Care era răul mai mic?

Simţi cum o cuprinde disperarea. Îl privi în ochi pe marchiz, simţindu-i hotărârea. Ar fi trebuit să-i spună că ea însăşi era o moştenitoare, dar nu avea de gând să devină un martir. Nu voia ca această bestie să aibă parte de vreo femeie, şi cu atât mai puţin de ea însăşi. Adunându-şi în voce toată ura de care era în stare, îi scuipă în faţă:

— Nici nu e de mirare că ţi se spune Bestia.

Chipul lui se crispă din nou, respiraţia îi deveni neregulată, ochii lui începură să arunce flăcări de culoarea smaraldului. Trupul i se încordă, şi strânse orb pumnii. O clipă, Danni se temu că era în pericol, dar apoi marchizul se

întoarse brusc cu spatele.

— Văd că nu îţi va fi uşor să iei o decizie. Ai timp până mâine la ora zece, apoi am să-mi încep vizitele.

Marchizul aruncă teancul de articole pe tejghea şi se întoarse să plece. Sunetul clopoţelului de la intrare răscoli întreaga librărie. Danni îl privi îndepărtându-se prin ferestrele magazinului. Apoi privi spre ziarele de pe tejghea.

Ce urma să facă?

Capitolul 3

Surorile ei mai mari, vesele şi lăudăroase,
O priveau pline de scârbă, invidioase, îşi dădeau ochii peste cap, cu aere princiare;
Rochiţă, modă şi plăceri – singura lor preocupare.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Marcus fixa cu privirea uşa de stejar masiv de la biroul tatălui său, cercetând meandrele sculptate din lemn şi dorindu-şi să fie oriunde altundeva numai nu aici. Se ţinuse departe de el pe cât de mult fusese în stare, dar tatăl său era pe cât de nemilos, pe atât de neobosit. Acum, Marcus aştepta, adunându-şi curajul de care avea nevoie pentru a-l înfrunta pe bărbatul care îi făcuse viaţa un iad încă de la prima răsuflare. Se gândise la toate motivele pentru care ar fi putut fi chemat acum, dar nu reuşise să-şi dea seama ce urmărea bătrânul. Îşi ridică o mână, cu degetele tremurânde, şi îşi apăsă pieptul, unde ascunsese, în buzunarul de la haină, scrisoarea care îl chema acasă.

I se păru că zgomotul de hârtie strivită era asurzitor în tăcerea sinistră, întreruptă doar de ticăitul încet al ceasornicului şi de paşii târşiţi ai servitorilor care se străduiau să-şi evite stăpânul.

Într-un final, Marcus numai putea amâna. Inspiră profund ca să se liniştească şi îşi ridică mâna pentru a ciocăni la uşă. Când încheieturile degetelor atinseră uşa de lemn, sunetul răsună pe întregul coridor. Bătuse prea tare; uşa nu era încuiată, iar lovitura o făcu să se deschidă. Dinăuntru veni un miros de whisky învechit, iar Marcus simţi un fior în stomac. Tensiunea din aer era palpabilă. Marcus păşi înainte, peste prag, şi ajunse în biroul slab luminat. Scena melodramatică din faţa ochilor nu-l surprinse. Perdelele fuseseră trase; materialul întunecat bloca orice rază de lumină, orice posibilitate de scăpare, în şemineul masiv de marmură ardea focul. Gargui din piatră flancau deschizătura, ca nişte pui de cerber treziţi la viaţă, cu chipurile pe jumătate umbrite.

Şi chipul tatălui său era cufundat în aceleaşi umbre. Avea trăsăturile ascuţite, măcinate de ani şi ani de abuzuri. Bărbatul care îl crease folosea toate mijloacele pe care le avea la dispoziţie pentru a-şi intimida duşmanii. Inclusiv propriul său fiu.

— Închide uşa.

Cuvintele sfâşiară aerul, rostite pe o voce joasă, într-o cadenţă rapidă. Marcus nu voia ca servitorii să audă discuţia, aşa că decise să-şi asculte pe moment tatăl.

Însă nu mai era un copil care să se teamă de bărbatul din faţa lui. Petrecuse douăzeci şi unu de ani încercând să-l mulţumească pe monstrul care îl cerceta din penumbră, dar acum se terminase. Se opri în faţa tatălui său, de cealaltă parte a biroului.

— Stai jos.

Marcus rămase în picioare. Ştia toate jocurile tatălui său. Şi, la naiba, n-avea de gând să traverseze tabla de şah doar ca să-i cadă în capcană.

Văzu că tâmplele tatălui său pulsează şi că strânge din dinţi drept reacţie la un asemenea gest de împotrivire tăcută. Celălalt bărbat se ridică, încercând să-l intimideze

cu statura sa, aşa cum făcuse în copilăria lui Marcus. Satisfăcut, Marcus observă că acum era mai înalt cu câţiva centimetri decât tatăl său. Prinse, de asemenea, şi momentul în care tatăl lui deveni conştient de asta. Ochii îi scânteiară cu o furie abia stăpânită, apoi se îngustară.

— Te vei însura în acest sezon.

Anunţul făcut de tatăl său îl ului cu totul. Rămase fără cuvinte, cu gândurile învârtejindu-se, încercând să înţeleagă. Apoi îşi văzu tatăl zâmbind crud, cu subînţeles. La naiba! De unde ştia de promisiunea pe care Marcus şi-o făcuse sieşi acum atâţia ani? În acea noapte rece, închis în camera din turnul conacului Fleetwood, casa ancestrală a familiei, plângând şi sângerând, îşi jurase să nu se însoare niciodată. Jurase să nu ducă mai departe numele familiei, la care tatăl său ţinea atât de mult. Mai mult decât orice altceva. În toţi acei ani de iad, Marcus ştiuse că avea să supravieţuiască abuzurilor, bătăilor. Ştiuse că era moştenitorul cel preţios, cel care avea să ducă mai departe titlul. Cea mai mare răzbunare a sa era să nu se căsătorească, să nu-i ofere tatălui său moştenitorul legitim după care tânjea atât de mult.

— Nu o voi face, spuse Marcus, privindu-şi tatăl în ochii care semănau atât de mult cu ai lui.

Tatăl său încuviinţă cu o grimasă urâtă, plină de furie. Următoarele lui cuvinte îi confirmară bănuielile lui Marcus.

— Mă gândeam eu. Nu-mi place sfidarea ta, Marcus.

Marcus rămase pe loc, cu capul ridicat, refuzând să se lase provocat de insultele tatălui său.

— E din cauză că arăţi atât de urât? Orice fată de viţă nobilă ar leşina văzându-te, mârâi acest bărbat care îl adusese pe lume.

Marcus îşi strânse pumnii, rezistând tentaţiei de a-şi pipăi cicatricile de pe faţă. Rănile pe care tatăl său i le făcuse.

— Nu-ţi face probleme. Ţi-am aranjat deja o partidă.

Fata e destul de tânără, dar asta-i vârsta la care o poţi dresa cel mai bine.

Marcus refuză să comenteze vorbele atât de dure ale celuilalt. Le mulţumi astrelor că ajunsese la vârsta la care putea, în mod legal, să refuze o asemenea cerere.

— Nu.

Furia tatălui său se aprinse imediat. Prima lovitură îl luă pe nepregătite pe Marcus, aruncându-l peste o măsuţă de sticlă. Simţi o durere ascuţită, agonizantă, când aterizâ peste cioburile de sticlă. Scoase un suspin, luptându-se să-şi recapete calmul. Din nas îi curgea sânge roşu întunecat, iar în gură simţea un gust de sare şi rugină. „Ar fi trebuit să fiu pregătit. Înainte, ştiam când urma să izbucnească dacă era beat."

Tatăl său nu ezită, ci se aruncă din nou spre el. Chiar şi acum, la bătrâneţe, era tot ca un taur stârnit.

Pe măsură ce piciorul tatălui său se apropia, Marcus avea impresia că timpul încetinea. Îşi aminti bătăile suferite ani de-a rândul, iar amintirile îl făcură să se înece şi să suspine, aşteptând o inevitabilă durere. Simţea loviturile de bici pe spate; auzea ţipetele surorii sale mai mici, pe care se străduia să o apere. Simţea gustul sărat al lacrimilor. Vedea chipul tatălui său deasupra, cu respiraţia îmbibată de alcool.

Apoi reveni în prezent. Vocea tatălui său răsună asurzitor:

— Te vei căsători cu nenorocita aia şi îmi vei face un moştenitor! Titlul de marchiz de Fleetwood va dăinui pentru totdeauna.

În sfârşit, mintea şi trupul lui Marcus se treziră la viaţă. Se rostogoli, ferindu-se de lovitură, şi sări în picioare. Prinse pumnul tatălui său înainte ca lovitura lui să-l atingă. Cu cealaltă mână îl apucă de gât şi îl izbi cu spatele de bibliotecă. Cu sângele pulsându-i în urechi, Marcus văzu cum tatăl său începe să spumege. Nu mai avea niciun alt

gând – doar răzbunare. Apăsă din toate puterile, simţind cum esofagul celuilalt se zbate sub palma lui, cu o furie la fel de mare ca a bătrânului.

Marcus îi studie chipul tatălui său, care începuse să se învineţească. Semănau atât de mult. Privirea îi fu atrasă de ochii verzi ai bătrânului. Marcus îşi văzu propriile trăsături schimonosite de nebunie. Cutremurat, îi dădu drumul şi se trase înapoi, fără să audă sunetul slab de sticlă strivită sub talpa cizmelor. Niciodată nu mai fusese atât de aproape... de a ucide pe cineva. Îşi privi mâinile, tremurând din toate încheieturile la gândul a ceea ce fusese cât pe ce să facă.

— Eşti un nimic! Mi-e ruşine că tu vei moşteni titlul meu!

Marcus îşi privi din nou tatăl în ochi şi, dintr-un motiv straniu, aproape că i se făcu milă de el.

— Nu mă voi căsători, spuse el. Poţi să faci ce vrei, dar eu nu-ţi voi oferi niciodată un nenorocit de moştenitor!

Marcus se întoarse să plece, cu trupul şi cu mintea amorţite.

— Marcus.

Nu voia să se oprească, însă tonul pe care tatăl său i se adresase îl făcu să se întoarcă din nou spre el. Marchizul se îndreptă încet de spate, pipăindu-şi hainele, încercând în zadar să le netezească. Îşi privi băiatul în ochi, tremurând. Marcus înţelese cu uimire că avea în faţă un om care devenise dintr-odată bătrân şi demn de milă. Un zâmbet sinistru îi schimonosi încet buzele.

— Vei regreta asta, îţi promit. Pot obţine ceea ce vreau în multe feluri.

Marcus nu răspunse. Tatăl său nu putea spune sau face nimic care să-l determine să se răzgândească. Ieşi pe uşă şi totodată din viaţa marchizului.

— Milord?

Marcus se trezi tresărind. Clipi în lumina soarelui care

se strecura prin perdele. Văzu chipul ridat şi plin de îngrijorare al valetului său, care îl privea cu ochii lui mari şi albaştri şi o expresie voit neutră întipărită pe chip.

— Vreţi să vă aduc ceva?

Marcus scoase un geamăt şi se ridică în capul oaselor, dându-şi seama că iarăşi avusese un coşmar şi căzuse din pat în timpul nopţii. Podeaua de lemn se încălzise sub pielea lui fierbinte, în somn. Îşi prinse tâmplele care îi zvâcneau, respiră adânc şi simţi o urmă din parfumul de trandafiri al domnişoarei Green.

Parfumul îi amintea de toate lucrurile pe care nu urma să le aibă vreodată.

— La naiba, murmură el, bucurându-se că se simţea furios. Pregăteşte-mi o baie.

Nu mai suporta să-i simtă parfumul nici măcar o clipă.

Tremurând slab, Marcus închise ochii, amintindu-şi chipul domnişoarei Green. Băuse un pahar ca să-şi facă curaj înainte să o înfrunte pe impostoare. Doar aşa reuşise să spună cu glas tare ce gândea. Era singurul mod de a se asigura că îşi putea duce planul la îndeplinire. Însă nu luase în calcul şi reacţia lui la ea.

Din clipa în care intrase în librărie, privirea îi fusese captivată de ochii ei de culoarea caramelului, mari şi plini de teamă.

Intenţionase să fie plăcut, convingător, însă sentimentele pe care le citise pe chipul ei oval îl înfuriaseră. Din cine ştie ce motiv nebunesc, sperase că ea avea să fie diferită de alte femei, mai dură şi mai neînfricată, deşi se vedea limpede că nu era aşa. Se înşelase. Iar reacţia lui la ea fusese mai rea decât reacţia ei în faţa lui: se lăsase cuprins de gânduri pline de dorinţă, de pasiune.

De fiecare dată când o insultase, îşi imaginase în secret părul ei de culoarea mahonului căzându-i despletit pe umeri. Îşi închipuise buzele ei pline înroşite de pasiune, ochii ei strălucind de iubire şi nu de teamă sau de nelinişte.

Când palma ei moale îi atinsese pieptul, Marcus avusese nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare. Ea căutase să-l îndepărteze, dar bestia din el nu voia decât să se apropie de ea până la capăt, să o strângă în braţe şi să nu-i mai dea niciodată drumul. Singurul lucru care îl oprise fusese faptul că îşi amintise cum această femeie îi ruinase planurile. „O lună de ore şi minute preţioase. Risipite.”

Marcus se ridică de pe podea, forţându-şi încheieturile amorţite să-i dea ascultare. Îşi înveli trupul dezgolit în cearceaful răcoros de bumbac. Era prea agitat ca să stea locului, aşa că începu să se plimbe dintr-un capăt în celălalt al camerei, în timp ce servitorii intrau şi ieşeau, ducând găleţi cu apă încălzită pentru baie.

Din clipa în care ieşise din acea librărie blestemată, dacă o putea numi astfel, se înecase în alcool. Băuse un lichior mult prea scump ca să fie folosit pentru aşa ceva. Se gândise la tatăl său la fiecare înghiţitură. Îl urâse toată viaţa. Era vina lui că ajunsese într-o asemenea încurcătură.

Încă nu-i venea să creadă cât de inteligent se dovedise tatăl său. Găsise totuşi o cale de a-l forţa să se însoare până la urmă. Ticălosul ştia foarte bine că Marcus îşi iubea enorm sora. Era singura lui slăbiciune, motiv pentru care încasase majoritatea bătăilor în copilărie. Cândva, în perioada dintre cearta lor şi moartea lui de cu un an în urmă, bătrânul încheiase un contract de căsătorie între Caroline şi ducele de Harwood, un bărbat şi mai violent, a cărui reputaţie o depăşea chiar şi pe a tatălui lor. Înţelegerea se cerea onorată, altfel despăgubirile ar fi ruinat familia Fleetwood. Marcus nu avea de ales, trebuia să se însoare cu o moştenitoare a cărei avere să-i permită să rupă logodna lui Caro. Apoi, cu semnătura ducelui, contractul putea fi declarat nul. Nu ar fi suportat gândul ca sora lui să aibă o căsnicie chiar mai rea decât copilăria lor.

Fusese atât de aproape să-i asigure o viaţă liniştită surorii sale, dar în ultima clipă victoria îi fusese răpită de o

escroacă şi de un funcţionar cu ochelari care îi răpise logodnica de sub nas. La naiba cu contractele tatălui său! La naiba cu Anne! Şi, mai mult decât oricine altcineva, la naiba cu domnişoara Danni Green.

Marcus fu trezit din reverie de un pleoscăit, urmat de un ţipăt. Un servitor ieşi în fugă din cameră, ud până la piele de apa fierbinte dintr-una din găleţi. Auzi cum Weller îşi cere scuze în gura mare, apoi un nou clipocit de apă turnată. Servitorul se uita urât în continuare, semn că nu accepta scuzele bătrânului valet.

Marcus ignoră scena. În jurul valetului neîndemânatic era mereu haos. Servitorii erau nevoiţi să se ţină departe de el. Marcus începu să se plimbe în altă direcţie, dureros de încet, simţindu-şi încheieturile înţepenite. Scoase un geamăt şi îşi prinse în mâini tâmplele care îi zvâcneau, ferindu-şi ochii de razele nemiloase ale soarelui care se strecurau printre draperii. Se răsuci pe călcâie, cu spatele la lumină, şi se prăbuşi într-un fotoliu. Era cuprins de amărăciune, furios pentru starea în care ajunsese, deşi în mare parte era vina lui. Se purtase un imbecil.

Domnişoara Green îl făcuse să pară un prost, dar şi domnişoara Anne Newport era de vină. Fusese prea uimit să o vadă furişându-se în noapte cu amantul ei. Când îi ceruse mâna, după ce încheiase un contract cu tatăl său, Anne se lăsase cu greu convinsă să îl accepte. Marcus crezuse însă că Anne ţinea la el, fie şi doar puţin. Ştia că tatăl ei dorea o căsnicie între ei mai mult decât ea însăşi. Până una-alta, în schimbul zestrei fetei, familia ei avea să obţină un titlu nobiliar. Întregul aranjament era o chestiune de afaceri, care nu avea nicio legătură cu sentimentele.

Cum de fusese atât de prost încât să o creadă mereu bolnavă în ultima vreme, când „boala” ei fusese un simplu pretext ca să nu îl primească în vizită? Ar fi trebuit să-şi dea seama că era ceva putred la mijloc. Dacă soarta nu l-ar fi condus spre acel colţ de stradă cu două seri în urmă, chiar

la momentul potrivit, n-ar fi aflat niciodată de Gretna Green Bookings.

După ce o părăsise pe domnişoara Green cu un ultimatum, Marcus îşi simţise conştiinţa mustrându-l din nou, după cum se obişnuise. Nu fiindcă o şantaja pe acea femeie manipulatoare, desigur, ci din milă faţă de viitoarea lui „soţie”… care era până una-alta victima lui. Nu voia să facă asta, dar oare avea de ales? Trebuia să o facă… *pentru Caro.*

— Vreţi să vă aduc un pahar de coniac, ca de obicei?

Marcus îşi ridică privirea. Weller îl privea nerăbdător.

— Dumnezeule, da, Weller. Şi, te rog, încearcă să nu spargi nimic astăzi.

Valetul său îi ignoră ordinul, împiedicându-se imediat de covorul persan în drum spre măsuţa din colţ. Scăpă din mâini serviciul de ceai de dimineaţă, care căzu cu zgomot, urmat de valetul însuşi. Deşi văzuse întreaga scenă, Marcus tresări totuşi de parcă fusese lovit. Privi în jur, pregătit să se apere. Respira scurt, sacadat; îşi duse o mână la piept, încercând să-şi stăpânească bătăile nebuneşti ale inimii. Se simţea ridicol.

Weller se grăbi să se ridice, strângând cioburile. Valetul privi precaut în jur, încercând să evite alte dezastre. Caroline, sora lui Marcus, îl considera nebun fiindcă ţinea un valet atât de neîndemânatic. Marcus credea că era un miracol că Weller nu plecase încă.

— Ţi-am spus de mai multe ori să te uiţi în jur când mergi. Vasele sparte de tine mă costă o avere.

— M-am uitat. Doar că nu în jos.

În ciuda durerii, Marcus zâmbi amar.

— Ah. Defectul fatal din planul tău.

Weller se opri din drum şi îşi înclină gânditor capul într-o parte.

— Şi în sus am probleme.

Marcus îl privi cercetător, ştiind că urma să-şi regrete

întrebarea:

— În sus?

— Oh, da. E incredibil de câte ori mă lovesc de crengile copacilor.

Marcus îşi cuprinse capul cu palmele şi îşi sprijini coatele de genunchi.

— De ce mă mai obosesc să te ţin în serviciul meu?

— Nu o faceţi, milord, spuse Weller, turnându-i o cantitate generoasă de coniac. Cred că m-aţi concediat din nou azi-noapte.

— Atunci ce mai cauţi aici?

— N-aţi putea funcţiona dacă plec, *sir,* spuse Weller, întinzându-i paharul cu un zâmbet slab.

Precaut, Marcus dădu peste cap băutura, urmărindu-l pe Weller cum se îndrepta spre baie.

— Aţi visat urât azi-noapte, milord?

Întrebarea îl trezi pe Marcus într-o clipă. Nu vorbea despre coşmarurile sale. Niciodată.

— Da.

Răspunsul monosilabic nu mai lăsa loc de discuţie. Înainte ca valetul să apuce să insiste, Marcus se cufundă în apa fierbinte din cadă. Visele care îi bântuiau nopţile şi umbrele care îl urmau zi de zi erau treaba lui şi a nimănui altcuiva. Căldura îi pătrunse în oase, relaxându-i încheieturile înţepenite şi netezind vechile cicatrici care deveniseră dureroase în timpul nopţii. Era obosit. Se săturase de viaţa lui, de poverile de care nu reuşea să scape. Obosit să se lupte mereu doar ca să-şi păstreze luciditatea. Obosit… atât de obosit.

Marcus îşi cufundă faţa sub apă, lăsând undele liniştitoare să-i mângâie cicatricile înainte să reiasă la suprafaţă. În faţa ochilor îi apăruse o bucată de săpun deschis la culoare. Marcus luă săpunul şi un ştergar de la Weller, dar aşteptă în tăcere până când valetul se retrase înainte să înceapă să se spele. Făcea tot posibilul ca

numeroşii lui servitori să nu-i vadă cicatricile, dar acceptase cu mult timp în urmă ideea că era inevitabil ca unul sau doi dintre ei să afle.

Gândurile lui se întoarseră din nou la domnişoara Green. Se întrebă cum de o femeie atât de frumoasă ajunsese să se încurce într-o treabă atât de murdară. Se întrebă dacă domnişoara Green avea vreun motiv mai nobil sau era pur şi simplu mânată de lăcomie. Dacă ar fi fost să parieze, ar fi pariat pe lăcomie. Nimeni nu-i ajuta pur şi simplu pe alţii fără să se aştepte la vreo recompensă. Ideea era pur şi simplu ridicolă.

Weller se întoarse cu un prosop cald, întrerupându-i şirul gândurilor. Marcus se cufundă din nou, apoi puse capăt băii atât de relaxante. Îşi urmă valetul cel neîndemânatic, ştergându-se din mers. Weller merse la dulap să-i aleagă hainele, reuşind să nu se lovească decât de o masă Chippendale de import înainte să ajungă la destinaţie.

— Încă mai intenţionaţi să vă duceţi la îndeplinire planul, milord? Sunt sigur că nu e un lucru înţelept să vă răpiţi mireasa.

Marcus se încruntă către valet, care era întors cu spatele. Weller îi spunea asta de o zi întreagă, în ciuda faptului că ar fi trebuit să-şi dea seama că o făcea degeaba. Hotărârea lui era luată şi n-avea de gând să şi-o schimbe.

— A fost al naibii de greu până şi cu Anne să o conving să se mărite cu mine. A fost prostesc din partea mea să mă aştept ca ea să ajungă să ţină la mine.

— N-a fost prostesc deloc! Multe fete de măritat se prefac inabordabile până reuşesc să prindă o partidă bună. Cel puţin aşa mi s-a spus.

Marcus îşi stăpâni un zâmbet, înfăşurându-se cu un prosop. Valetul său îi era loial, o altă trăsătură de caracter pe care Marcus i-o admira şi pe care n-o descoperise încă la ceilalţi servitori. Majoritatea lor se temeau să nu-l supere cu

ceva, să nu stârnească Bestia. Se simţea izolat, lucru care îl irita şi îi amintea încă o dată de moştenirea lăsată de tatăl său.

Văzând că Marcus nu mai spune nimic, Weller continuă:

— Şi dacă sunteţi prins? Chiar merită să răpiţi o mireasă?

Marcus îşi petrecuse întreaga viaţă apărându-şi sora de tatăl lor. N-avea de gând să se oprească acum. Deşi tatăl lor era mort de un an, prezenţa lui încă îi bântuia.

Marcus clipi, alungându-şi gândurile negre şi sentimentele neplăcute pe care i le evocaseră acestea. Dăduse greş din nou; nu-şi mai putea apăra sora, fiindcă logodnica lui îl jucase pe degete. Îşi dorea să fi anticipat o asemenea tragedie când domnul Hessler îl trimisese pe acel funcţionar nenorocit la conacul Newport cu contractul de căsătorie. Îşi dorea să fi ştiut dinainte ce avea să facă tatăl său.

Însă acum nu mai putea schimba nimic. Trebuia să se adapteze, să meargă mai departe, dar nu mai voia să aibă de-a face cu înalta societate ca să-şi caute o altă mireasă. Şoaptele. Privirile pe furiş.

Femeile care se prefăceau a leşina. Nu, de data asta avea o metodă garantată să-şi găsească o soţie pe care să o şi păstreze. Mulţumită domnişoarei Green.

Se aşeză cu grijă într-un scaun mult prea mic pentru el ca să se lase bărbierit, spunându-şi acelaşi lucru pe care şi-l repeta în fiecare dimineaţă: să pună acel scaun pe foc în acea seară.

Weller îi acoperi faţa cu cremă rece de bărbierit. Apoi scoase un brici proaspăt ascuţit şi-l îndreptă direct spre gâtlejul stăpânului său. Marcus îşi aminti de servitorul opărit şi de serviciul de ceai făcut ţăndări şi se grăbi să-i ia briciul înainte să se trezească cu gâtul tăiat. Scăpă repede de mustăţile groase, strâmbându-se puţin când briciul trecu

peste cicatricile îngroşate şi albite de vreme. Cu cât petrecea mai puţin timp în faţa oglinzii, cu atât mai bine. Cu ultima alunecare a briciului, Weller se opri dintr-odată, zâmbind larg, dar precaut.

— Am uitat să vă spun, milord, că sora dumneavoastră e aici.

— Poftim?

— Lady Caroline e aici. A venit de azi-dimineaţă. E o domnişoară atât de fermecătoare şi de frumoasă. Şi părul ei – culoarea, lungimea… remarcabil.

Marcus îşi simţi inima bătându-i nebuneşte în piept, cuprinsă de un amestec de teamă şi furie. „Nu, nu acum. Nu astăzi.”

— Dă-o afară.

Capitolul 4

Negustorul povestea BESTIEI a spus;
apoi întristat el s-a pus pe plâns.

Frumoasa şi *Bestia* de Charles Lamb

— Doar nu vorbiţi serios. E sora dumneavoastră!

— Şi ştie de *ce* nu e bine-venită aici.

— Milord, nici prin gând nu-mi trece să vă contrazic…

— Atunci nu o face.

Dar vă puneţi în pericol tot restul vieţii pentru siguranţa ei. Nu înţeleg. Trebuie să faceţi împreună un efort pentru a rezolva problema.

Marcus se duse la măsuţă şi îşi mai turnă un pahar de coniac.

Era singurul lucru care îl ajuta să treacă cu bine de fiecare zi. Îşi dădea seama cât de ironic era faptul că şi el, şi tatăl său beau prea mult, dar, în cazul lui Marcus, băutura alunga coşmarurile pe care whisky-ul tatălui său le crease.

— Prezenţa ei mi-ar aminti de lucruri pe care ar fi mai bine să le uit, şopti el.

După această confesiune, Marcus dădu peste cap tot lichidul rămas în pahar. Apoi ridică paharul de cristal gol într-o rază de lumină ce se strecura printre draperii. Mici picături aurii curgeau pe pereţii străvezii, strângându-se pe fund. Coniacul de contrabandă era cel mai bun. Trebuia sorbit încet, savurat cum se cuvine. Ce risipă.

Marcus luă carafa şi îşi mai turnă un pahar, făcând tot posibilul să ignore prezenţa lui Weller. Nu putea da piept cu Caro acum. Deocamdată reuşise să păstreze secret faţă de Caroline testamentul tatălui său, dar asta doar fiindcă o ţinuse departe de el. Intenţiona să o ţină departe şi de-acum încolo. Ştia că era un gest egoist din partea lui, dar îi era ruşine de cum ar fi reacţionat dacă ar fi fost faţă în faţă cu ea.

— Spune-mi să-mi scrie şi gata.

Weller rămase locului cu o grimasă severă.

— Ce s-ar întâmpla dacă aţi vedea-o, domnule?

Marcus lăsă paharul din mână ca să îmbrace cămaşa apretată pe care Weller i-o întindea.

— Ceva ce n-ai vrea să vezi a doua oară, spuse el.

Valetul îl privi plin de compasiune, apoi merse la măsuţa de toaletă de lângă dulap. De fiecare dată când se întâmpla *acel lucru,* Weller era cel care liniştea lucrurile. Marcus ajunsese să depindă de el, lucru de care nu era foarte încântat. Se întoarse înapoi la măsuţă ca să-şi mai toarne un pahar. Se îndrepta cu paşi mari spre acea stare de beţie care îi era deja cunoscută şi care îi amorţea sentimentele suficient cât să poată funcţiona în societate zi de zi.

Marcus se crispa auzind din nou zgomot de sticlă spartă. Privi doar o clipă peste umăr ca să vadă ce se spărsese de data asta. Weller agăţase oglinda lui de mână, pe care nu o folosea niciodată, şi aceasta căzuse pe podea.

În jurul ramei de argint era plin de cioburi de sticlă spartă. Oftând, Marcus se întoarse la ritualul său de dimineaţă.

Weller apăru lângă el cu o pereche de butoni noi, privind timid cioburile de pe podea.

— Uneori e o idee bună să vă înfruntaţi trecutul, milord. Aşa lăsaţi mai mult loc viitorului.

— Nu, spuse Marcus, clătinând din cap. Trecutul trebuie să rămână îngropat.

Gândurile lui începură să rătăcească într-o direcţie spre care nu voia să se îndrepte. Grăbit, se întinse după carafă ca să le alunge. Era atât de preocupat, că nu observă cum Weller rămase cu butonii în mână, holbându-se la silueta care apăruse în prag.

— Ce i-aţi spune surorii dumneavoastră dacă aţi putea, milord? întrebă el.

Marcus clipi; alcoolul începea să-i încetinească judecata.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

Weller îi ţinu o haină maronie, iar Marcus o îmbrăcă peste umerii lui laţi.

— Dacă i-aţi putea spune orice fără să suferiţi efectele… situaţiei dumneavoastră, ce i-aţi spune?

— I-am spus deja prin scrisori tot ce am de zis. E mai bine pentru ea să stea în oraş cu prietenele ei, cu familia St. Leon.

Marcus le era dator celor din familia St. Leon. Caroline făcuse cunoştinţă cu cea mai mică fată a lor, Althea, în şcoală. Se împrieteniseră imediat şi, prin urmare, familia o primea de multe ori pe Caroline în vacanţe şi vara. Din fericire, Caroline nu asistase la multe din atacurile de la beţie ale tatălui lor, iar Marcus era recunoscător pentru asta, mai ales după acel incident care o schimbase pentru totdeauna.

— Mă îndoiesc că ar vrea să mă audă cum o bat la cap zi de zi, spuse el.

— Dar problema, dragul meu frate, este că n-am avut onoarea de a decide asta eu singură.

Marcus se întoarse. Lângă uşă stătea o versiune feminină a sa. Caroline, care avea acum douăzeci de ani, crescuse vizibil de când Marcus se autoexilase din viaţa ei. Purta o rochie de muselină verde, care îi scotea în evidenţă ochii verzi. Ţinuta ei era completată de mănuşi lungi şi albe şi de o poşetă care îi atârna la încheietură. Părul blond, aproape alb, care semăna atât de mult cu al lui, era coafat elegant şi incredibil de lung, atârnându-i peste umăr şi amintindu-i de povestea cu Rapunzel. Era mai înaltă ca alte femei, dar, din fericire, nu la fel de înaltă ca majoritatea rudelor ei. Era încarnarea a tot ce era pur, curat şi cuviincios în ochii înaltei societăţi. Rochia şi manierele ei erau impecabile. Părea că plutea în vreme ce se apropia de el, iar Marcus îşi simţi inima bătându-i tot mai tare.

Însăşi perfecţiunea ei îi reaminti cât de mult voia să o protejeze de un bărbat la fel cum fusese tatăl lor. De ceea ce suferise în acea noapte, cu atâţia ani în urmă, când se alesese cu toate acele cicatrice. Se luptase din răsputeri să o apere de tatăl lor în acea noapte. Iar acum… dăduse greş şi nu era în stare să împiedice o căsnicie cu creatura aleasă de tatăl lor. Cum ar fi putut să o privească în ochi când nu făcuse decât să dea încă o dată greş?

Pipăi în jur, căutând carafa cu gesturi la fel de neîndemânatice ca ale lui Weller, privind-o în ochi. Caroline se încruntă văzând ce căuta.

— Cum poţi să te îneci în băutură zi de zi? De-asta am ajuns la un pas de-a fi ruinaţi?

Tirada ei îl luă prin surprindere, făcându-l să se oprească. Amintirile pe care le ţinea închise de atâta vreme se opriră şi ele, ca nişte bestii îngheţate de spaimă. Surioara lui devenise nu doar femeie, ci şi o luptătoare, din câte se părea. Descoperirea îl neliniştea.

— Ce insinuezi, draga mea soră?

— Ce insinuez? Te întreb direct. Ne-ai falimentat averea cu viciile tale sau nu?

— Singurul viciu de care sufăr este băutura. Marcus ura faptul că era nevoit să recunoască asta faţă de ea. Şi nu am habar despre ce vorbeşti.

— Nu te cred.

Marcus nu mai putea amâna următorul pahar. Pâcla pe care şi-o crease cu atâta grijă începuse să se risipească rapid. Luă carafa, se îndepărtă de sora lui şi se întoarse cu spatele la ea.

— Întreabă-l pe Weller, spuse el. O să-ţi spună că singura mea dragoste este sticla.

Valetul cel neîndemânatic, care strângea cu nonşalanţă cioburile de oglindă de pe podea în timp ce trăgea concentrat cu urechea, spuse prompt:

— E adevărat, milady.

Caroline pufni, încă nevenindu-i să creadă. Îşi ridică poşeta şi începu să caute ceva înăuntru. În cele din urmă, găsi o bucată de ziar şi începu să o fluture în aer.

— Atunci de ce se bârfeşte că ne-ai ruinat cu obiceiurile tale animalice?

În ciuda tremurului pe care îl simţea deja în membre, Marcus reuşi să ridice din umeri.

— Pentru că sunt Bestia, presupun.

Marcus clipi, iar sora sa bătu din picior, făcând buclele care îi cădeau până pe şolduri să se cutremure. Caroline strânse pumnul, mototolind hârtia. Dincolo de faţada de domnişoară, se ascundea o femeie puternică, iar Marcus era recunoscător pentru asta. Înalta societate nu reuşise să-i răpească spiritul. Nu-i plăcea în schimb că nu mai vedea nicio urmă din fata pe care şi-o amintea el. Cea care avea mereu faţa murdară de praf, părul ciufulit, ochii strălucind veseli în acele rare momente de libertate. Odată fusese lumina din bezna vieţii lui, dar acum simpla ei prezenţă îl învăluia în umbră.

— De ce trebuie să fii aşa dificil? Caro miji ochii văzându-l cum ia o înghiţitură zdravănă. Şi termină cu asta!

„Cât de mult aş vrea”, se gândi el.

Dura prea mult să se îmbete din nou. Fără aburii alcoolului nu era în stare să se lupte încă o dată cu trecutul. Tremura din toate încheieturile şi abia se mai ţinea pe picioare. Îşi simţea fruntea transpirată, simţea că se sufoca de căldură. Ştia ce urma; era doar o chestiune de timp până să paralizeze cu totul. Apoi avea să fie învăluit din nou de focurile iadului şi să rătăcească prin groaza trecutului ore în şir.

Marcus îşi luă batista de pe masa de toaletă, dintre celelalte lucruri. Îşi tamponă fruntea, încercând să se concentreze asupra siluetei agitate a lui Caroline.

Brusc, ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ştiu că nu-ţi mai pasă de mine, Marcus, dar credeam că mi-ai pus deoparte o zestre, dacă tot vrei să scapi de mine. Acum nu mă mai pot mărita!

Marcus voia să o liniştească, să-i spună cât de mult o iubea, dar nu reuşea să rostească niciun cuvânt. Îşi simţea limba îngroşată.

Weller întrerupse tăcerea, aruncând cioburile oglinzii într-un coş de gunoi. Zgomotul făcut când acestea se izbiră de pereţii şi de fundul coşului răsună în întreaga cameră. Câteva cioburi aterizară pe lângă şi se înfipseră în covor. Weller se încruntă spre ele, apoi îşi drese glasul.

— Îmi cer scuze, milord, dar, dacă-mi permiteţi, v-aş îndemna să vă uitaţi la bucata de ziar pe care Lady Caroline a mototolit-o de nerăbdare.

Marcus clipi, privind spre bucata de hârtie pe care Caroline nu se obosise să i-o întindă. Sora lui netezi hârtia cu degetele înmănuşate. Începu să se plimbe prin cameră cu paşi furioşi şi cu chipul înroşit, recitând cu glas tare:

— „Autoarea acestui articol a descoperit cea mai siropoasă bârfă, care a luat întreaga Londră prin

surprindere de joi încoace. Stând lângă bolul cu punch la balul dat de Lady Shelton ieri seară, studiind rochia albastră purtată de sus-numita Lady S., am auzit din întâmplare o conversaţie. Autoarea n-ar face niciodată gestul atât de josnic de a trage cu urechea, dar cine strigă trebuie să se aştepte să fie auzit şi de alţii. Zvonul, dragi cititoare, este că un anume Lord B., logodit până nu de mult cu domnişoara Anne Newport, are mari probleme. Dacă nu se însoară cu o moştenitoare, familia sa va fi ruinată! Dragi cititoare, încuiaţi-vă uşile şi păziţi-vă fetele, să nu cumva să cadă în ghearele murdare ale Bestiei!" Caroline se opri din citit, îl privi. Cum explici asta?

— Nu pot.

„Altfel ar trebui să-i spun şi de logodnă."

— Ştiam eu! Tu ne-ai ruinat. Când vin recuperatorii? Poate reuşesc eu să fac ceva. Am relaţii, să ştii…

Caroline continuă să bolborosească până când Marcus se înfurie destul cât s-o întrerupă:

— Caroline! Nu pot să-ţi explic asta fiindcă nu suntem ruinaţi! E o minciună.

Sora lui se opri şi îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Atunci de ce se spun lucruri atât de groaznice? Acum nu mai pot să mă mărit până nu dovedesc că suntem la fel de bogaţi ca înainte.

Alcoolul nu reuşi să-i stingă furia lui Marcus. Ştia de unde pornise acest zvon. Ştia exact cine era de vină.

La naiba cu Anne! Nu era suficient de grav că îl părăsise. Trebuia să se şi răzbune fiindcă fusese obligată să se mărite cu el. George, funcţionarul, îi spusese probabil totul.

Amintindu-şi de testamentul tatălui său, George îşi pierdu complet controlul. Încheieturile îi înţepeniră, iar muşchii îi îngheţară, ţintuindu-l locului. Gândurile i se întoarseră spre acel abis întunecat din sufletul lui.

— Cum ai de gând să rezolvăm problema, Marcus?

Caroline se încruntă văzând că fratele ei nu răspunde. Se opri brusc şi îl privi pe Marcus, care stătea suspect de nemişcat, cu o privire goală. Marcus?

Îngrijorată, Caroline se apropie. Silueta lui înaltă era nemişcată, cu toţi muşchii încremeniţi. Caroline simţi un fior pe şira spinării. Înghiţi un nod, stăpânindu-şi teama, şi se apropie până când ajunse în faţa lui. Simţindu-se cu totul deconectată de ceea ce se întâmpla, îşi văzu mâna întinzându-se, mângâind pielea arzătoare a fratelui său. Marcus nu se mişca. Îşi simţi buza de jos tremurând, de parcă redevenise o fetiţă de doar cinci ani care fugea de bastonul tatălui lor.

Îl împunse uşor pe Marcus, studiindu-l atentă. Părea să nici n-o fi văzut apropiindu-se. Îl strânse de braţ şi mai tare. Trupul lui începu să se clatine. Caro sări înapoi şi îşi acoperi gura cu o palmă ca să nu ţipe îngrozită. Marcus se clătină agonizant de încet, înainte şi înapoi, până când picioarele îi cedară. Se prăbuşi pe podea, aterizând la câţiva centimetri de cioburile de pe covor, apoi începu să se zbată. Trupul lui era cutremurat de spasme.

Caroline nu mai reuşi să-şi stăpânească ţipetele. Avea ochii plini de lacrimi.

— Marcus! Weller, ajută-l!

Caroline încercă să-l îndepărteze pe fratele ei de cioburile de sticlă, gâfâind din pricina efortului. Se strădui să-l prindă de încheieturi şi să-l ţină locului, dar el se izbi de ea, tăindu-i răsuflarea. Caroline simţi un gust sărat pe buze şi îşi dădu seama că plângea în hohote.

— Opreşte-te, Marcus!

Bărbatul scoase un geamăt. Caroline se trase înapoi, dându-şi seama că nu putea face nimic pentru el. O pereche de braţe calde o prinseră de talie, ridicând-o de pe podea şi ajutând-o să-şi revină. Fără a sta pe gânduri, Caroline îl îmbrăţişă pe bărbatul care o sprijinea.

Ca prin vis, se lăsă condusă afară din cameră şi văzu

alte persoane intrând. Weller o duse în salonul privat al familiei. Sună din clopoţel, chemând un servitor care să aducă ceaiul. Caroline nu se opri din tremurat decât după ce primi o ceaşcă de ceai fierbinte. Ignorând farfurioara, cuprinse cana de porţelan cu mâinile, bucurându-se de fierbinţeala care îi încălzea degetele îngheţate prin mănuşi.

În faţa ochilor îi apăru o batistă, ca un steag alb fluturat în semn de predare. Caroline primi pătratul de pânză, încercând să-şi revină. Trebuia să preia controlul şi să se asigure că fratele ei avea să fie îngrijit cum se cuvine şi nu lăsat de izbelişte să se zbată pe podea. Măcar atât putea face după câte suferise Marcus în copilărie din cauza ei. Era pe cale să dea ordin servitorilor să cheme un doctor, când valetul se aşeză pe fotoliul de lângă al ei. Privirea lui Weller părea să-i pătrundă până în străfundurile sufletului, iar expresia lui era serioasă. Caro îl privi pe bătrânul gentleman, văzând că părul lui brunet începea să încărunţească şi că în jurul ochilor şi al gurii avea riduri adânci, semne ale unei vieţi grele.

— N-aţi mai văzut niciodată o asemenea scenă, milady? întrebă el, cu un calm care o şoca.

— Bineînţeles că nu! Ce-i cu el? Cine are grijă de el? Aţi chemat vreun doctor?

Privirea lui Weller rămase pironită asupra ei.

— Mă numesc Michael Weller, milady. Cred că lordul v-a scris despre mine.

Acum, că îşi revenise, Caroline ajunsese la capătul răbdării. Îşi lăsă ceaşca de ceai pe masă. Nu era momentul să bea. Fratele ei avea nevoie de ea.

— N-am timp de politeţuri, spuse ea. Trebuie să mă întorc la Marcus! Când ajunge doctorul?

Weller rămase nemişcat.

— Nu va veni niciun doctor, spuse el.

Caro sări în picioare.

— Poftim? Marcus are nevoie de un doctor, imediat!

Caroline îşi ridică poalele, pregătindu-se să alerge la doctor ea înseşi, dacă era nevoie, dar vocea ascuţită a lui Weller o ţintui locului.

— Staţi jos.

Caroline se aşeză.

— Marcus va fi dus în pat. Servitorii au grijă de el. Ştim ce să facem ca să-i fie bine. Nu vă faceţi griji, vă rog. Daţi-mi voie să explic, milady.

— Dacă nu sunt mulţumită de explicaţia dumitale, voi chema imediat un doctor.

— Cum doriţi, milady. Valetul înclină din cap o clipă, iar, când îşi ridică privirea, Caroline îi simţi pentru prima oară tristeţea din ochi. Fratele dumneavoastră suferă din cauza amintirilor.

— Nu înţeleg. Cum pot câteva amintiri să provoace un asemenea episod?

— Lordul suferă din cauza celor întâmplate în copilărie, milady, în unele zile se simte mai bine, dar amintirile îl urmăresc peste tot, ca propria lui umbră. Uneori se întâmplă lucruri care le readuc la suprafaţă, iar atunci se lasă copleşit de ele. Acum are nevoie de linişte şi de odihnă ca să-şi revină.

Caroline nu spuse nimic, înăbuşindu-şi propriile ei amintiri care ameninţau să dea năvală. Ştia că fratele ei suferise groaznic cât timp ea era ascunsă în siguranţă la familia St. Leon.

— Marcus a suferit mult mai mult decât mine, spuse ea.

— Ştiu, zise Weller, ridicând din umeri.

— Atunci ştii că are nevoie de un doctor.

Valetul miji ochii.

— Să ajungă în Bedlam? se răsti el. Ştiţi ce se întâmplă cu *pacienţii* de-acolo?

Caroline nu ştia, dar tonul pe care i se vorbise îi strânse stomacul.

— Îi leagă cu lanţuri de perete şi le dau să bea laudanum cu forţa. Uneori îi folosesc ca să încerce noi medicamente. Norocoşii mor repede. Fratele dumneavoastră are un titlu nobiliar, deci nu ar avea un asemenea noroc.

Caroline simţi cum sângele îi fuge din obraji. Nu ar fi permis niciodată să i se întâmple aşa ceva lui Marcus. Semăna prea mult cu ceea ce le făcuse tatăl lor.

— Dar nu-l putem lăsa aşa!

— Episoadele nu se întâmplă prea des, milady. Când lordul era logodit cu domnişoara Anne, nu s-au întâmplat deloc. Cred că lordul se gândea că domnişoara Anne avea să-l accepte în cele din urmă, că urma să ducă în sfârşit o viaţă normală – cu cineva care îl iubeşte pentru cine este şi care să-i ofere în cele din urmă o familie. Dar apoi ştiţi ce s-a întâmplat. Valetul se opri o clipă. Din nefericire, când vede ceva care îi aduce aminte de trecutul său, amintirile îi provoacă un nou atac. Valetul îşi întoarse privirea. Astăzi, acel ceva aţi fost dumneavoastră.

Caroline se simţi cuprinsă de un val de ruşine şi vinovăţie, amestecate cu furie. Nu era suficient de rău că trebuia să trăiască zi de zi ştiind că fratele său arăta ca o bestie din cauza ei? Acum trebuia să trăiască ştiind că Marcus nu o ignora fiindcă nu-i mai păsa de ea, ci fiindcă pur şi simplu nu suporta să o vadă. Simţi lacrimi arzându-i în colţul ochilor. Aşeză ceaşca pe masă, apoi îşi tamponă pleoapele cu batista lui Walter, străduindu-se să nu plângă.

— Iar eu credeam că mă urăşte din cauza lucrurilor pe care le-a făcut ca să mă protejeze, spuse ea cu o voce slabă, înăbuşită. Din cauză că a suferit atât de mult.

— Lordul nu v-ar putea un niciodată, milady. Ar renunţa până şi la propria lui fericire doar ca să vă ştie în siguranţă.

— Dar a renunţat deja la atât de multe! exclamă Caroline.

Weller îşi ridică privirea spre dormitorul stăpânului său. Dădu să spună ceva, apoi ezită. Oftă resemnat şi o privi din nou pe Caroline, zâmbindu-i trist.

— E alegerea lui, milady.

Caroline strânse neliniştită batista delicată în mâini, abia simţind materialul moale prin mănuşile din piele de ied.

— Şi cum rămâne cu alegerile mele? întrebă ea.

Expresia înţeleaptă de pe chipul valetului se întunecă. Îşi drese glasul, apoi răspunse pe un ton calm, liniştit:

— Trebuie să aveţi încredere în fratele dumneavoastră. Acum, că v-am cunoscut, înţeleg de ce este gata să facă orice ca să vă protejeze.

— Domnule Weller, ce vrei să…?

Conversaţia lor fu întreruptă de o bătaie la uşă. Un servitor intră, se înclină spre Caroline şi le spuse amândurora:

— Lordul s-a întins în pat şi doarme.

Caroline se linişti într-o clipă auzindu-l. Fusese atât de îngrijorată. Se lăsă moale pe fotoliu şi închise ochii.

— De asemenea, adăugă servitorul către Weller, a sosit o scrisoare de la G. Green Books. Să o las în biroul lordului?

— Cred că va vrea să o citească imediat ce se trezeşte. Du-o în camera lui, răspunse Weller, apoi se întoarse spre Caroline. Îmi cer scuze că vizita dumneavoastră s-a încheiat aşa, milady.

— Nu e nevoie.

Acum, că ştia că fratele ei avea să fie bine şi aflase că familia ei nu era ruinată, după cum se zvonea, Caroline îşi dădu seama că venise timpul să plece. Îşi strânse lucrurile şi se îndreptă spre uşă.

— După cum mi-ai sugerat, voi avea încredere în Marcus… deocamdată.

*

Marcus deschise încet ochii. Lumina slabă a serii îi colorase dormitorul în nuanţe de roz şi auriu. Îl durea tot corpul. Tâmplele îi zvâcneau şi muşchii îi înţepeniseră. Cu o încetineală agonizantă, începu să-şi dezmorţească încheieturile, mişcându-le cu grijă într-o parte şi în alta. La jumătatea exerciţiului, Marcus descoperi o scrisoare pe noptieră. Întinse un braţ obosit, încordat, şi apucă plicul. Adresa era scrisă cu litere elegante, feminine. Privirea lui obosită descifra cuvintele scrise cu cerneală neagră. Domnişoara Green îi trimisese un răspuns.

Pe de o parte, Marcus spera că domnişoara Green îl refuzase. Dacă spusese „nu”, atunci putea da vina şi pe ea pentru situaţia lui Caroline, aşa cum o învinuia şi pe Anne. Putea învinui pe oricine, mai puţin pe adevăratul vinovat – nimeni altul decât el însuşi. Dacă ar fi făcut ce i se ceruse cu ani în urmă, ar fi salvat-o pe Caroline de furia tatălui său.

Cu degete încă înţepenite, tremurând de efort, Marcus atinse pecetea din ceară verde. Ura că ajunsese să bea la fel de mult ca tatăl său, dar nu se putea opri, fiindcă altfel amintirile l-ar fi copleşit. Ura că era nevoit să facă aşa ceva. Nu voia să răpească viitorul unei fete nevinovate, dar urma să o facă fiindcă nu avea de ales.

Răsuflă adânc, apoi rupse pecetea. Foşnetul de hârtie despăturită sparse tăcerea sinistră din încăpere.

Marcus îşi simţi inima bătând nebuneşte şi stomacul i se răsuci dureros cu fiecare cuvânt. Scoase un geamăt tremurat şi lăsă scrisoarea deschisă să-i cadă pe piept, apoi îşi acoperi ochii cu palmele, încercând în zadar să se ascundă de întreaga lume. Sentimentele îi apăsau dureros pieptul, făcându-l să ofteze amarnic din rărunchi. După câte se părea, urma să aibă multe de făcut înainte de miezul nopţii.

Capitolul 5

Cu fiecare pahar, simţea cum teama îi dispărea.
Pas cu pas, curajul tot creştea,
(Dar tot spera să nu dea greş).

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Danni coborî din trăsură fără a băga în seamă treapta de fier. Degetele ei alunecară de-a lungul uşii din stejar lustruit. Lăsă să-i scape clanţa din metal neted, cu gândurile învârtejindu-i-se. Metalul era îngheţat, rece, ca ochii marchizului. O furie reînnoită o sufoca. Trânti uşa, făcând întreaga trăsură să se clatine. La naiba cu marchizul!

Phillip, un bărbat înalt şi slab, cu păr brunet şi ochi negri, îi aruncă de pe capră o privire ofensată. Acest tânăr pios, care servea acum pe post de vizitiu, nu era deloc mulţumit de poziţia în care se afla stăpâna sa. Ce mai conta o clanţă ruptă pe lângă lista întreagă de lucruri cu care îl supărase?

Danni nu l-ar fi implicat deloc în asta, dar John, bărbatul care îi conducea de regulă trăsura, încă nu se întorsese din călătoria cu Anne Newport şi George. Danni scrâşni din dinţi, blestemând-o. Anne îi zguduise din temelii viaţa ei organizată; din vina ei, Danni era acum victima unui şantaj. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că avea să sufere atât de mult ajutând pe cineva să-şi găsească fericirea.

Phillip tuşi ostentativ de tare. Danni se încruntă spre el, iar vizitiul îşi ridică nasul şi spuse:

— Tatăl dumitale nu m-ar ierta niciodată să ştie că te ajut cu asta, domnişoară Strafford.

— Atunci nu-i spune.

— Cum să pleci îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti? Ce ar zice mama dumitale?

Phillip greşise aducând vorba despre mama lui Danni. Danni respiră adânc de câteva ori. Se săturase de comentariile lor. Îl ameninţase deja că avea să fie concediat dacă nu făcea ce i se spunea, iar acum Danni avea de gând să îşi ducă ameninţarea la îndeplinire. Urma să o facă imediat ce termina cu marchizul. De regulă, nu o deranja când servitorii îşi exprimau o opinie, dar Phillip o agasa de multă vreme.

Danni se îndepărtă de trăsură, privind în jur şi bucurându-se de libertatea de mişcare pe care i-o ofereau pantalonii. Locul în care îşi dăduse întâlnire cu marchizul era numai bun ca să-şi lase trăsura. Luminile erau suficient de slabe cât să îi ascundă de trecători, iar aleile din preajmă duceau în direcţii diferite dacă dintr-un motiv anume se vedeau nevoiţi să fugă de urmăritori.

Îşi dorea ca Hu să fi fost aici. El o însoţea de regulă peste tot. De data asta însă, Danni nu voia să-i implice pe Hu şi pe Annabel.

Amândoi i-ar fi pus prea multe întrebări şi ar fi încercat să o facă să se răzgândească. Iar dacă Danni era prinsă, cei doi i-ar fi devenit complici şi ar fi avut de suferit la rândul lor. Cât despre Phillip, ei bine, la cât de enervant era în seara asta, merita să sufere. Era cel mai bine ca Annabel şi Hu să nu ştie nimic şi să fie, prin urmare, în siguranţă. Astfel, amândoi puteau nega cu conştiinţa curată că ştiau ceva despre intenţiile lui Danni.

Danni tocmai ridica piciorul unuia dintre cai ca să cerceteze cârpele din jurul copitelor, când sunetul unei trăsuri care se apropia o făcu să privească în jur. O trăsură fără niciun însemn, trasă de patru cai, tocmai dădea colţul. Vizitiul încetini şi trase lângă marginea drumului. Uşa trăsurii se deschise, dând la iveală o pereche de picioare lungi, masculine. Goliat, în forma lui aristocrată, ieşi

dinăuntru. Danni pufni arogant văzând că folosise scara. Uşa se închise în urma lui şi trăsura plecă mai departe, iar ritmul copitelor nu îşi schimbă cadenţa decât o clipă.

Danni îşi încrucişă braţele şi intră într-un cerc de lumină. Paşii marchizului răsunară pe strada pietruită. Când ajunse la marginea cercului de lumină, păru să ezite. Danni nu avea de ce să fie politicoasă de data asta.

— Vino la lumină. N-am chef să stau de vorbă cu o umbră.

Aristocratul scoase un mârâit gros, apoi păşi înainte, oprindu-se mult prea aproape, de parcă ar fi provocat-o să ţipe de spaimă.

Danni nu scoase niciun sunet.

Dar Phillip da.

Ochii lui îngheţaţi, pe care Danni şi-i amintea atât de limpede, îl studiară o clipă pe vizitiu, apoi se întoarseră la ea. Cicatricile lui profunde încă o speriau, deşi avusese timp să le cerceteze şi cu o zi în urmă. Însă teama nu o mai paraliza. În schimb, îl blestema în gând cu înverşunare.

— Mă mir că ai venit.

— Da, spuse Danni, privindu-l în faţă şi ignorându-i expresia uşor batjocoritoare. Şi eu ar trebui să-ţi spun că n-am avut de ales. Hai să terminăm cu platitudinile. Ştiai că vizita ta va duce la asta.

Marchizul se înclină puţin. Cicatricea de pe buză îi făcea rânjetul să alunece într-o parte.

— Da, ştiam, răspunse el.

Aburii de alcool o izbiră în faţă, făcând-o să exclame:

— Eşti beat!

El surâse dispreţuitor, cu ochii sticlind.

— Ba chiar deloc.

Danni îl privi îngrozită. Era pe cale să comită o infracţiune, alături de un complice care era, fără nicio urmă de îndoială, nebun.

— Mergem?

Marchizul îi întinse braţul cu un gest cavaleresc, însă Danni nu se lăsă păcălită. Pufni, ridicându-şi bărbia.

— Nu e cazul să o faci pe gentlemanul. Uiţi că ştiu cine şi ce eşti de fapt.

Ochii de culoarea frunzei ai marchizului îngheţară. Scrâşni din dinţi. Încuviinţând scurt, îşi lăsă braţul să cadă.

— Doar nu ai de gând să mergi cu *el?*

Danni făcu o grimasă auzind vocea piţigăiată a vizitiului ei, venind de sub trăsură. Aparent, Phillip se ascunsese acolo când marchizul ieşise la lumină. Danni începea să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să angajeze un alt vizitiu pentru acea seară. Nici nu îndrăznea să se gândească la reacţia lui Phillip dacă apărea vreo problemă pe drum.

— Ba da, Phillip, oftă exasperată Danni.

Celălalt idiot de lângă ea scoase un sunet înfundat de dezgust.

— Cine e imbecilul? întrebă marchizul.

— El e vizitiul nostru.

— Nu eşti amuzantă absolut de loc, domnişoară Green. Unde este John?

— Nici nu încercam să par amuzantă. John încă e pe drum, cu fosta dumitale logodnică, care a început să-mi dea mari bătăi de cap.

— Perfect de acord cu dumneata.

Danni îl privi surprinsă pe marchiz şi îl văzu cercetând-o cu aceeaşi expresie – un respect precaut –, apoi îşi feriră amândoi privirea. Marchizul începu să cerceteze atent împrejurimile; Danni deveni brusc interesată de zgârieturile de pe cizme. Nu voia să se trezească împărtăşind părerile celui care o şantaja.

— Ah! Uită-te la mine! Uniforma mea cea nouă e plină de praf, spuse Phillip cu o voce plângăcioasă care o enervă iarăşi pe Danni şi ieşi din ascunzătoare.

Lui Danni îi venea să-şi dea ochii peste cap. Oare la ce

se aşteptase? Plonjase sub trăsură – doar nu credea că ăla era cel mai curat loc în care se putea ascunde. Încercă să-şi amintească de ce îl angajase pe Phillip. În niciun caz fiindcă avea cine ştia ce caracter remarcabil.

— Îţi interzic să-l urmezi pe acest… golan! spuse Phillip, ridicându-şi nasul cârn şi mai mult. Dacă tatăl dumitale…

— Phillip, îl întrerupse Danni.

Vizitiul se încruntă, dar ştia prea bine care erau riscurile. Până acum, Danni reuşise să-şi ţină secretă identitatea şi nu-l implicase nici pe tatăl său. Intenţiona ca lucrurile să rămână aşa, iar ăsta era un motiv în plus să scape de Phillip cât mai repede. Mai mult ca sigur că vizitiul era în stare să spună lucruri pe care marchizul nu le dorea cunoscute.

— Un tată? Ce caută o escroacă ca tine cu aşa ceva? întrebă Marcus pe un ton batjocoritor. Mă întreb ce fel de bărbat a crescut o asemenea fiică.

Danni se întoarse spre duşmanul ei.

— Pot să suport orice insulte consideri că aş merita, dar să nu îndrăzneşti să vorbeşti urât despre familia mea. Ne-am înţeles, milord?

Marchizul se aplecă spre ea, apropiindu-se şi mai mult. Ochii lui de culoarea jadului, atât de seducători, străluciră. De data asta însă, Danni nu mai simţi teamă, ci un alt fel de nelinişte care îi tăia răsuflarea.

— Spre deosebire de majoritatea celor din lumea bună, draga mea micuţă, eu înţeleg foarte bine legăturile de sânge.

Timpul păru să se oprească în loc. Marchizul era atât de aproape. Danni se întrebă cum de un bărbat atât de respingător o fascina dintr-odată. Se priviră în ochi, secundă după secundă, şi Danni văzu o urmă de emoţie în ochii lui ca de jad. Regret? Dorinţă? Omenie? Sentimentul trecu prea repede ca Danni să îl identifice, strivit de

marchiz într-o clipită. Danni rămase confuză, speriată.

Apoi, Phillip scoase un mormăit nervos, smulgând-o din reverie. Danni făcu un pas înapoi, apoi altul, dându-şi seama cât de aproape fuseseră unul de celălalt. Clătină din cap ca să-şi limpezească gândurile. Bestia din faţa ei era un simplu infractor care avea de gând să răpească o fată. Cu siguranţă, *nu* era om.

— E târziu deja. N-ar trebui să vă grăbiţi?

Marchizul încuviinţă spre Phillip.

— Are dreptate, spuse el. Timpul e preţios; nu ne putem permite să-l pierdem cu certuri inutile.

Danni nu se lăsă jignită. Marchizul o mustra ca un copil, deşi el era cel care pornise discuţia. Se întoarse la trăsură cu paşi voit mici şi scoase un săculeţ de pânză pe care şi-l prinse peste umeri. Marchizul îi aruncă o privire curioasă, apoi o conduse pe o alee din partea cealaltă a trăsurii.

— Pe cine o să… împrumutăm? şopti Danni.

— Nu e nevoie de eufemisme. Vom răpi pe cineva.

— Aş prefera să nu spun asta, mulţumesc.

Aşteptând un răspuns, Danni observă nerăbdătoare că părul încâlcit al marchizului se clatină dintr-o parte în alta.

— Ei bine?

— O vom *răpi* pe una din surorile Foley-Foster.

— Vai, Dumnezeule! Dintre toate fetele pe care le-ai fi putut… împrumuta!

— De ce, ce-i cu ele? Am auzit că sunt puţin ciudate, dar sunt suficient de bogate.

— Tatăl lor este lord mare-amiral, la naiba! şuieră Danni.

„Să nu mai vorbim despre faptul că e prieten bun cu tata.” Danni înghiţi dureros un nod, sperând ca fetele să nu o recunoască, deşi se întâlniseră de multe ori la seratele date de tatăl său.

— Ştiu.

Danni se opri, refuzând să mai facă vreun pas. Marchizul o privi provocator peste umăr.

— Ce e? Ţi-e teamă că amiralul îşi va aduce navele pe uscat ca să te urmărească?

— De fapt, mă întrebam cum de cineva atât de slab la minte a fost în stare să-mi descopere afacerea.

Genele lui coborâră puţin, semn că replica îl nemulţumise. Într-un gest scandalos, scoase din buzunar o ploscă mică, de argint. Desfăcu capacul şi luă o înghiţitură.

— Putem continua, te rog?

— Ne riscăm vieţile, şi dumneata te-ai trezit să bei!

— Poţi să crezi ce vrei. Dar faptul că-mi tot spui că sunt beat nu înseamnă că ai dreptate. Să ne mişcăm.

Deşi nu mai avea nicio speranţă, Danni mai făcu o ultimă încercare de a-l opri de la o asemenea greşeală. Era însăşi viaţa lui la mijloc. Şi a ei.

— Trebuie să fie şi altcineva, o *cu totul* altă persoană! Eu n-am niciun cuvânt de spus în legătură cu asta?

Paşii marchizului ezitară. Întoarse capul, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă cicatricile de ea. Dar era imposibil. Cu siguranţă Danni îşi imagina ceva ce ar fi vrut să vadă.

Marcus îşi drese glasul şi porni mai departe.

— Eu sunt cel care se va căsători cu ea, spuse el.

— Iar eu sunt cea care te ajută să o că… să o împrumuţi.

Marcus scoase un mârâit văzând că Danni încă nu era în stare să spună acel cuvânt.

— Să o *răpesc,* vrei să spui. *Tu* eşti motivul nefericit pentru care s-a ajuns aici. Prin urmare, *tu* trebuie să-mi oferi mijloacele de a obţine această fată.

— Ei bine, am făcut ce mi-ai spus. Pot să plec acum?

— Nu fi ridicolă. Încă n-am scos-o din casă. Doar n-ai de gând să mă laşi singur cu vizitiul cel netot.

Danni simţi un val apăsător de furie. Era sigură că

faţa i se înroşise cu totul.

— Şi ce ai de gând să faci cu amiralul? Presupun că plănuieşti să mergem şi să-i cerem pur şi simplu să ne-o dea pe fiica lui.

Marchizul îi aruncă o privire ucigătoare. Radia din nou o aură de putere abia stăpânită.

— Amiralul se întoarce dintr-o călătorie mâine. Dacă vrem să reuşim asta, trebuie să o răpim în seara asta. Acum sau niciodată.

Cuprinsă de un nou acces spasmodic de furie neajutorată, Danni se lovi cu pumnul peste coapse. Povestea îngrozitoare în care se vârâse îi scăpase de sub control. Nu avea de ales. Trebuia să facă asta, altfel tatăl ei, contele şi, probabil, Annabel şi Hu ar fi ruinaţi cu toţii. Şi ce s-ar alege de dragul de Simon? Danni scrâşni din dinţi şi gemu:

— Atunci hai să terminăm odată.

Danni porni înainte cu paşi hotărâţi, răsunând de-a lungul întregii străzi înguste, pavate cu piatră. Cerul era limpede în seara asta şi părea că nu avea să plouă. Pereţii de cărămidă care se întindeau de-a lungul străzii erau din ce în ce mai deschişi la culoare pe măsură ce se îndepărtau de mizeria din stradă. Nu era o alee pe care te-ai fi aşteptat să o găseşti în acest cartier scump din Londra.

Danni îşi simţi inima bătându-i mai repede. Era atât de speriată, atât de neajutorată. Încă nu-i venea să creadă că era pe cale să facă aşa ceva. Nu conta că, în clipa în care marchizul şi presupusa lui mireasă plecau cu trăsura, Danni plănuia să-i trezească pe toţi membrii casei. Dacă acest bărbat îşi închipuia că Danni avea de gând să-i permită să-i distrugă viitorul unei fete sărmane, se înşela amarnic. Buzele ei se ridicară uşor, savurând deja expresia uluită a marchizului când avea să fie prins de autorităţi.

— De ce zâmbeşti?

Danni se smulse din visare şi întâlni privirea severă a

marchizului.

— Nu zâmbesc absolut deloc, milord, spuse ea, ridicând bretelele săculeţului din spate ca să le aşeze mai bine.

Mişcarea ei sugera că spusese tot ce avea de spus, dar bineînţeles că Bestia era un nobil arogant.

— Atunci cum numeşti *tu* faptul că buzele tale se ridică la colţuri şi ochii tăi radiază veselie?

— Încruntătură.

Marchizul o privi de parcă înnebunise. Danni era întru totul de acord cu asta. Se simţea la un pas de o criză de isterie.

— Cred că eşti unul dintre cei mai ciudaţi oameni pe care i-am întâlnit vreodată, domnişoară Green.

Ceva din tonul lui o făcu să nu-i dea răspunsul obraznic la care se gândise. Iarăşi o privea *aşa.* Aşa cum o privise în librărie. Marchizul semăna cu un animal sălbatic. Statura lui impunătoare şi cicatricile îl făceau să arate îngrozitor, dar în acelaşi timp îi putea vedea o vulnerabilitate înfometată. Era un contrast imposibil de înţeles. O fascina pe Danni, dar în acelaşi timp o făcea să se simtă extrem de neliniştită.

Danni îşi drese glasul.

— În ritmul ăsta n-o să ajungem niciodată să o împrumutăm.

Tensiunea fu ruptă în sfârşit de oftatul lui exasperat. Cuvintele lui murmurate răsunară pe aleea goală:

— O hoaţă care nici măcar nu e în stare să vorbească despre furtul ei.

Danni se zbârli toată, însă ajunseseră la peretele care înconjura conacul amiralului. Rămase la temelia gardului de doi metri şi jumătate, cu capul dat pe spate. Suprafaţa era netedă şi bine întreţinută, fără nimic de care să se prindă ca să se caţăre peste gard. Semăna mai degrabă cu un perete de fortăreaţă decât cu un zid care înconjura o

grădină. Exact cum se aştepta de la un bătrân marinar.

— Cum urcăm, domnişoară Green?

— Poftim?

— Am întrebat cum urcăm. De-asta te-am luat cu mine.

— Poftim? repetă ea prosteşte.

— Dumneata eşti experta în evadări. Trebuie să trecem de acest zid.

— Nu am obiceiul să răpesc oameni, să ştii. Femeile pe care le ajut să evadeze *vor* să plece. Nu trebuie să le iau eu cu forţa!

Marchizul o privi iarăşi pieziş, apoi începu să studieze atent zidul. Danni găsi un pretext excelent pentru a pune capăt nebuniei.

— Nu-mi vine în minte nicio idee, milord. Se pare că trebuie să renunţăm.

— Dacă nu îţi iei sarcina în serios, domnişoară Green, vei suferi consecinţele.

Danni îl privi întrebându-se dacă avea cu adevărat de gând să-i facă rău. Expresia lui era atât de sumbră, că răspunsul ar fi fost, fără îndoială, neplăcut pentru ea. Pe cine încerca să păcălească? Un bărbat atât de josnic încât să răpească pe cineva pentru bani nu s-ar fi lăsat oprit de un perete de doi metri şi jumătate.

Oftând, Danni se trase înapoi, căutând vreun copac crescut aproape de perete.

— Vezi ceva de partea cealaltă de care am putea lega o frânghie? întrebă ea.

Marchizul se trase în spate, silueta lui imensă dominând-o pe a ei. Danni se simţea ridicol de mică. Bestia clătină din cap.

— Văd vârful celuilalt perete. Nimic altceva.

— Aşa păţeşti dacă vrei să te furişezi în grădina cuiva din marină. De ce nu ţi-ai ales o moştenitoare bogată de negustor, de exemplu?

— Statutul lui social îmi va fi de folos.

— Bineînţeles. Amiralul nu va putea anula căsătoria fără să distrugă şi reputaţia propriei familii.

Marchizul o privi lipsit de expresie, cu ochii mijiţi. Mai că părea trist.

— Dacă asta crezi dumneata, spuse el.

— Asta cred, pufni Danni. Oricum, habar n-am cum putem sări zidul.

Marchizul o privi, apoi se uită la propriile mâini şi, în sfârşit, se întoarse spre zid. Expresia i se înăspri, de parcă ştia de pe-acum că lui Danni n-avea să-i placă ideea lui.

— Te ridic eu.

Avusese dreptate.

— Categoric nu!

Chipul lui începea să se înroşească; doar cicatricile rămăseseră albe.

— Dar care este problema? întrebă el.

— E nedemn. Dacă aş purta o rochie…

— Dar porţi pantaloni, pufni el, aruncându-i o privire plină de subînţelesuri.

— Nu voi face aşa ceva.

— Ba da. Nu se poate altfel. Dacă te ridic, poţi trece foarte uşor peste zid.

Danni îi privi expresia hotărâtă, apoi se uită la zid. Nici măcar nu avea să se gândească la o asemenea posibilitate.

— Nu.

. Marchizul scoase un mârâit adânc, din coşul pieptului. Fără niciun alt avertisment, se repezi asupra ei. Mâna lui înmănuşată îi înăbuşi ţipătul surprins. Braţul lui ca de fier i le ţinea pe ale ei lipite de talie. Danni se trezi lipită de trupul tare al Bestiei, abia fiind în stare să respire. Începu să se zbată din răsputeri.

— Nu te mai agita, murmură el furios.

Danni deschise gura şi îi muşcă palma. Marchizul

scoase un geamăt, dar mâna lui nu se clinti.

— Dacă nu te opreşti, îţi promit că te arunc peste zid cu capul înainte. Mă întreb în ce ai ateriza.

Un pat de mărăcini, îşi imagină ea. Sau, la cât de bănuitor era amiralul, poate că pregătise cine ştie ce capcană îngrozitoare pentru intruşi. Danni rămase nemişcată, dar îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală.

În răcoarea nopţii, trupul marchizului era cald ca un furnal, iar căldura lui îi aprinse pielea. Răsuflarea lui fierbinte îi mângâia pielea sensibilă de pe gât. Danni se simţi cuprinsă de un val de fierbinţeală care îi tăie răsuflarea, îi slăbi puterile. Mai rău, era aproape sigură că şi bărbatul care o strângea în braţe tremura puţin.

— Acum vei face ce ţi se spune? şopti el, iar buzele lui îi atinseră o clipă lobul urechii.

Danni îşi stăpâni un suspin. Ca prin vis, încuviinţă. Parfumul lui exotic, purtat de o adiere uşoară, îi făcea inima să tânjească. Avu nevoie de întreaga ei stăpânire de sine ca să nu se topească în braţele calde ale marchizului. Dintr-odată, el îi dădu drumul.

Danni se împiedică, încercând să-şi recapete echilibrul. Vraja cu care o înlănţuise Fleetwood se rupsese. Respiră adânc ca să-şi cureţe plămânii, fără să dea atenţie fiorilor care încă o străbăteau. Se folosi de furie ca să-şi ascundă confuzia.

— Să nu mă mai atingi niciodată. *Niciodată!*

Marchizul o privi insistent, crispându-se de parcă tocmai fusese plesnit. Danni se simţi cuprinsă de un val de compasiune complet nedorită. Aproape că îşi regreta cuvintele, ceea ce o făcea să se simtă şi mai furioasă. Tăcerea fu spartă într-un final de vocea lui îngheţată.

— Imediat ce trecem de zid, îţi promit că nu te voi mai atinge niciodată, madam.

Danni se crispă în sinea ei. Avea tot dreptul din lume

să fie furioasă pe el. Marchizul o şantajase. O insultase. O smucise cu atâta brutalitate. Dar expresia de pe chipul lui o făcea, din cine ştie ce motiv, să se simtă ca o brută.

Marchizul se apropie de cărămizi şi îşi împreună palmele. Danni nu mai avea de ales. Înaintă, îşi puse un picior în căuşul lui şi se lăsă ridicată încet, căutând în zadar ceva de care să se prindă.

Datorită siluetei lui uriaşe, Danni ajunse imediat aproape de vârf. Se trase în sus şi se aşează pe margine. Fleetwood era la doar câţiva metri dedesubt. Îi privi creştetul capului, cu şuviţele lui rebele, cârlionţate, şi se simţi brusc străbătută de un fior.

— Cum intenţionezi să urci şi dumneata? întrebă ea.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, marchizul zâmbi. Chipul i se schimbă cu totul. Dinţii lui albi aproape că străluceau în contrast cu pielea umbrită, iar în mijlocul buzei de sus îi apăruse o gropiţă fermecătoare, fără îndoială din cauza cicatricei de acolo. Ochii lui străluceau, verzi şi captivanţi. Danni simţi că i se taie răsuflarea. Priveliştea o încânta. Apoi însă, marchizul răspunse:

— Mă vei trage tu peste zid, desigur.

Capitolul 6

Cu mâinile ei moi, plină de graţie,
Frumoasa luă locul servitorilor.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

— Glumeşti.

Marchizul era aproape de două ori mai mare decât ea!

— Absolut deloc.

— Eşti beat.

— Greşit, din nou.

— Cum Dumnezeu te aştepţi să fac aşa ceva? Eşti un uriaş, literalmente! mârâi ea de sus, atentă să nu vorbească prea tare.

— Trebuie să-ţi amintesc iarăşi că dumneata obişnuieşti să faci astfel de lucruri?

— Devine din ce în ce mai evident că va trebui să mă retrag, murmură ea.

— După ce înţelegerea noastră e dusă la bun sfârşit.

Danni nu mai spuse nimic, dându-şi seama că marchizul se aştepta într-adevăr ca ea să fie în stare să-l tragă peste zid. Se răsuci puţin, cercetând grădina din spatele ei, acoperită de petice de umbră de la norii care ascundeau din când în când luna. Grădina era surprinzător de feminină şi nu se vedeau pe nicăieri tufele cu ţepi pe care şi le imaginase. Descoperi chiar şi straturi de irişi şi muşcate, printre multe alte soiuri de flori. Grădina era o capodoperă bine întreţinută. Privind în jur cu atenţie, Danni înţelese de ce nu văzuseră niciun copac din stradă. În grădină nu era niciunul. Ceea ce însemna că nu avea de ce să lege capătul frânghiei.

— Chiar nu ştiu cum să te trag. N-ar fi mai bine să aştepţi aici şi să mă laşi pe mine să ţi-o aduc? îi şopti ea marchizului, a cărui siluetă se foia printre umbrele cenuşii.

— Adică să te las să vii cu poliţia?

— Chiar îţi închipui că aş face aşa ceva? suspină ea, prefăcându-se jignită.

— Chiar e nevoie să-ţi amintesc ce îţi pot face, domnişoară Green? Pot să găsesc un poliţist cu mult înainte să intri dumneata în casă. Tu vei fi hoaţa. Eu voi fi eroul care te-a văzut furişându-se înăuntru.

Danni scrâşni din dinţi şi se încruntă spre el. Luna se ascunse în spatele unui nor; nu-i mai vedea decât ochii verzi şi strălucitori.

— Ajută-mă să sar zidul chiar acum, madam.

Danni privi din nou în jur. Nu era nimic de care s-ar fi putut folosi…

Zâmbind, se rostogoli pe burtă şi se lăsă să cadă de cealaltă parte a zidului.

Lui Marcus nu-i venea să-şi creadă ochilor. Acum o clipă, escroaca stătea pe creasta zidului, prefăcându-se jignită de ideea de a răpi o altă fată, doar ca să dispară un moment mai târziu. La cât de bine mergeau lucrurile, n-ar fi fost surprins dacă Danni şi-ar fi rupt gâtul.

— Domnişoară Green?

Tăcere.

Imaginându-şi trupul ei frânt printre straturi de flori, Marcus se simţi cuprins de un val de ameţeală. Intră în panică.

— Danni!

Marcus îşi trecu mâinile prin păr, căutându-şi plosca. Tânjea după câteva înghiţituri. Deşi încercase să nu se implice prea mult, nici nu putea nega regretul şi groaza care îl cuprinseseră. Şi aşa era groaznic că se vedea nevoit să recurgă la o răpire. Dacă mai şi omora pe cineva, nu era sigur că ar fi putut supravieţui. Mai ales dacă acea cineva era ea. Ochii ei de culoarea caramelului nu aveau să mai sclipească niciodată plini de indignare, nu aveau să-l mai privească niciodată confuzi. Ar putea zace acolo moartă.

Din cauza lui.

— Danni! şopti el, cu vocea ascuţită. Răspunde-mi!

Din cealaltă parte a zidului se auzi un pufnit. Marcus se simţi atât de uşurat că, trebui să se sprijine de mortarul rece. Apoi îi veni un alt gând, care îl înfurie pe dată.

— Dacă ai de gând să dai alarma, eşti chiar mai lipsită de judecată decât te credeam!

— Şi ce-ai de gând să faci ca să mă opreşti? îi răspunse ea, cu vocea plină de dispreţ. Eşti de cealaltă parte a unui zid de doi metri şi jumătate.

Marcus scrâşni din dinţi. Fata asta nenorocită îi spulbera răbdarea şi aşa slăbită.

— Nu mă pune la încercare, domnişoară Green.

— Chiar nu-mi mai pari aşa înspăimântător, acum, că sunt de cealaltă parte a zidului. Ai nevoie de mine, aşa că îţi sugerez să nu mă mai ameninţi, *milord.*

— La naiba! Ajută-mă să trec dincolo!

— Bineînţeles. Orice pentru dumneata, milord.

Marcus se răsuci pe călcâie, surprins să-i audă vocea chiar de lângă el. Se încordă imediat, cu garda ridicată, amintindu-şi din nou de copilăria lui. Imaginea palmei tatălui său, apropiindu-se în viteză, întunecă totul în jurul lui. Se simţi cuprins de sudoare. Clipi rapid, făcând un efort suprem de voinţă ca să nu se ferească de ea. Nu voia să-şi dea la iveală tumultul dinăuntru. Danni era rezemată de perete – pe partea lui. Teroarea amintirilor fu înlocuită imediat de un nou acces de furie.

— Ce şmecherie mai e şi asta?

— Nicio şmecherie. E o uşă după colţ. Nu se vede decât dinăuntrul grădinii. Foarte inteligent, nu-i aşa?

— Femeie netrebnică. Ştiai de asta de la început, şi tot ţi-ai bătut joc de mine.

— Cât de perspicace eşti, răspunse ea, zâmbind sarcastic.

Marcus nu mai gândea. Se repezi înainte, făcând-o să se lipească de perete prin simpla lui apropiere. Evită cu grijă să o atingă, amintindu-şi ameninţările ei şi reacţia lui neliniştitoare avută ultima dată când făcuse asta. Ochii ei erau mari, plini de teamă, iar Marcus se stăpâni cu greu să nu se tragă înapoi, urându-se pe sine însuşi. Strânse pumnii orbeşte, plin de frustrare. Era la fel de rău ca tatăl său, folosindu-se de forţa fizică pentru a o forţa pe această femeie să-i facă pe plac.

— Domnişoară Green, ai tot dreptul să mă urăşti, dar hai să ne vedem de treabă, da? Nu avem timp pentru

asemenea prostii, în ciuda a ceea ce crezi, nu-mi face deloc plăcere să fac asta.

Danni pufni, aruncându-i o privire plină de o ură cu greu ascunsă. Marcus nu era surprins că vorbele lui nu avuseseră niciun efect. Asupra propriei conştiinţe sigur nu avuseseră vreo influenţă.

— Pe aici, şopti ea aprig.

Marcus o urmări prin deschizătură. Un perete fals de cărămidă asemănătoare cu restul zidului era lipit de o poartă din fier forjat. Din câte se părea, amiralul îşi construise o cale isteaţă de evadare din fortăreaţa lui.

— Şi nu puteai să-mi spui asta în clipa în care ţi-ai dat seama?

— Nu voiam să pierd ocazia de-a te face să te simţi mizerabil.

Marcus strânse pumnii, dar nu mai avea de gând să încerce să se apere. Dezgustul ei îl obosea, dar se părea că Danni nu avea de gând să-şi schimbe părerea pentru nimic în lume.

Traversară gazonul în tăcere, străduindu-se să nu facă niciun zgomot. Domnişoara Green cerceta ferestrele conacului, căutând probabil o cale de a intra.

— Presupun, madam, că nu ai un plan nici pentru asta?

Gândurile lui Danni se citiră limpede în privirea pe care i-o aruncă. Ar fi scăpat bucuroasă de el. Ridică din umeri cu nonşalanţă, arcuindu-şi sprâncenele cu un aer de superioritate.

— Găsesc eu ceva din mers, spuse ea. Oricum nu ştiam pentru ce ar fi trebuit să mă pregătesc.

Marchizul scoase un zgomot slab, strangulat, simţindu-se încă o dată aproape copleşit de furie. Îşi încrucişă braţele şi se trase înapoi, stăpânindu-şi furia şi răspunsul acid pe care îl avea pe buze. Nu aveau timp de pierdut cu asta. O urmări îndeaproape în jurul conacului.

Danni se oprea din când în când ca să încerce câte o fereastră. A treia era descuiată. Cu mişcări uşoare, o deschise.

„Deci cam aşa stă treaba cu fortăreaţa amiralului."

Capul ei dispăru înăuntru. Marcus se grăbi să se uite şi el peste umerii ei. Camera era întunecată. Ochii lui avură nevoie de o clipă pentru a se obişnui cu bezna. Fereastra se deschidea într-un salon. Tapetul părea să aibă o culoare deschisă; în jurul şemineului erau aranjate cu bun-gust mai multe scaune şi fotolii, invitând parcă la conversaţie.

— La o parte. De-acum merg eu înainte.

— Nici nu mă gândesc, pufni Danni, împingându-l cu umerii şi oprindu-l din drum. Nu mă pot mişca până nu te mişti şi dumneata.

Marcus se trase înapoi, călcându-şi pe inimă. Ignoră căldura pe care atingerea ei o lăsase în urmă.

— Nu am de gând să te aştept aici, spuse el încruntat.

— Trebuie, şopti domnişoara Green pe un ton jos, dar plin de forţă.

— Nu. De unde ştiu că n-ai de gând să trezeşti toată casa?

Domnişoara Green ridică din sprâncene, muşcându-şi cu furie buza de jos.

— Planul meu nu va funcţiona dacă vii şi tu. Trebuie să rămâi aici ca să o prinzi.

Marcus făcu ochi mari.

— Ai de gând să o arunci pe fereastră?

Domnişoara Green ridică din umeri, ascunzându-şi grimasa.

— Ei bine, dumneata ce mi-ai sugera?

— O duc eu în braţe.

— Categoric nu, spuse Danni, clătinând din cap. Eşti prea mare. Orice servitor te va observa imediat. Cineva te va prinde.

Marcus zâmbi, deşi privirea lui era dură.

— Credeam că asta vrei, spuse el.

Fusese mai abil ca ea de data asta, dar felul în care Danni îşi împinse bărbia înainte îi spuse că nu se terminase. Danni se trase deoparte, făcând o plecăciune ostentativă spre fereastră.

— Atunci pofteşte, milord. Vom merge împreună.

Femeia asta nenorocită avea de gând să-i pună beţe în roate, dar cel puţin aşa o putea controla. Hotărât, Marcus se prinse de săculeţul ei şi dispăru prin fereastră. Din clipa în care o văzu pe domnişoara Green sărind pervazul cu piciorul ei delicat şi trăgându-se prin deschizătură, iar pantalonii ei se strânseră delicios pe posteriorul bombat, Marcus ştiu că aveau să dea de belele. Din senin, îşi închipui cum ar fi să-şi plimbe palma pe coapsele ei, apoi mai sus… Danni se ridică pe vârfuri ca să închidă fereastra.

Marcus respiră tremurat. Nu se putea hotărî dacă voia să o sărute sau să o ucidă, salvând astfel omenirea din mrejele unei asemenea vrăjitoare. Nici n-ar fi trebuit să se gândească la asta. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu avea să se poată concentra în asemenea condiţii, fiindcă o dorise din clipa în care o văzuse pentru prima oară. Pantalonii ei îi captivaseră atenţia şi îl îndemnau chiar şi acum să acţioneze. „Probabil o va lua la fugă ţipând dacă mai încerc să o ating.”

Marcus făcu o grimasă, strângând la piept săculeţul, pentru ca obiectele dinăuntru să nu scoată niciun zgomot. Desigur, o femeie ca ea n-ar fi avut de ce să-şi dorească să-i fie aproape. Deşi se bucura de un titlu nobiliar, femeile aveau tendinţa să o ia la fugă în cealaltă direcţie când îl vedeau apropiindu-se.

Scârţâitul podelei îl scoase din reverie. Domnişoara Green stătea în lumina lunii, cu o expresie îngrozitor de hotărâtă pe chip. Era încordată şi nu-i plăcea deloc ce era nevoită să facă, asta se vedea limpede, dar părea să se fi resemnat. Posac, Marcus îi făcu un semn cu bărbia să o ia

înainte, cercetând împrejurimile cufundate în întuneric. Întregul salon era adâncit în umbre profunde, care conturau mobilierul parcă prea mic. Se mişcă pe cât de silenţios îi permitea silueta lui gigantică şi o urmă pe Danni în hol, urmărindu-i mişcările cu atenţie. În prag, domnişoara Green se opri o clipă, ezitând, cercetând toate direcţiile în timp ce el aştepta afară. Şi Marcus îşi ţinea răsuflarea, ascultând atent orice zgomot. Danni îngheţă, aruncându-i o privire întrebătoare. Marcus clătină din cap; el nu auzise nimic.

Nu mai aşteptară nicio clipă. Porniră în sus pe scări cât de repede erau în stare şi apoi la dreapta, unde era o altă scară, întreaga societate ştia cum dormeau surorile. Refuzaseră să se despartă când tatăl lor se mutase în Londra cu întreaga familie. Conacul fusese renovat de curând, pentru ca surorile să poată dormi împreună. Din nefericire, singura încăpere suficient de mare ca să permită asta era podul.

Când ajunseră la ultimul etaj, domnişoara Green deschise uşa fără niciun zgomot. Dincolo de prag, şapte paturi erau aliniate la perete. În fiecare dormea câte o fată. Marcus se opri în prag, privindu-le cu inima bătându-i cu putere. Ce naiba făcea? înnebunise? Cum Dumnezeu îşi închipuise că ar fi în stare de aşa ceva? Era mult mai probabil să atârne în ştreang pentru asta decât să se însoare! Răsuflă tremurat, apoi făcu apel la dragul său prieten – alcoolul.

„Pentru Caro.”

Marcus alesese una dintre fiicele amiralului dintr-un motiv anume. Da, amiralul avea să-l urască pentru asta, dar, dacă Marcus reuşea să se însoare cu una dintre fetele lui, atunci urma să-i devină ginere. Amiralul ar avea deci un motiv solid pentru a pune capăt scandalului. Apoi, când Marcus avea să rupă contractul de logodnă al surorii sale, amiralul n-ar avea de ales decât să-l sprijine.

Domnişoara Green îi aruncă o privire întrebătoare.

Marcus se holba la tocul uşii, nefiind în stare să înainteze. Era stupid să-şi închipuie că pragul era o barieră, dar chiar aşa era. Odată ce păşea peste el, nu se mai putea întoarce. „Pentru Caro.” Luă încă o înghiţitură de whisky, apoi îşi văzu piciorul ridicându-se, parcă din proprie voinţă, şi coborând cu un sunet înfundat pe podeaua de lemn vechi. Îşi îndreptă umerii. O făcuse. Ezitând, înainta în încăpere.

Privi în jur, cercetând paturile de diferite mărimi şi siluetele de sub aşternuturi. Trei paturi erau pe o parte a camerei, patru pe cealaltă. Lumina lunii intra prin ferestre, poleind culoarul dintre ele. Simţindu-se ca un intrus de cea mai joasă speţă, Marcus porni înainte, oprindu-se lângă domnişoara Green. Danni părea să-i cerceteze fiecare mişcare. Marcus se ruga ca ea să nu-şi dea seama de cât de îngrozit era de fapt. Nu-şi permitea să se arate slab. Era necesar ca Danni să îl urască, să se teamă de el, pentru a face în continuare ce îi cerea.

Privind din nou spre ea, Marcus îşi dădu seama că spera degeaba. Cu o voce joasă, timidă, domnişoara Green spuse:

— Încă avem timp să ne întoarcem.

— Nu pot, răspunse Marcus, cu o şoaptă tăioasă.

— Voi încerca până la final, suspină ea, iar Marcus se relaxă.

În cel mai apropiat pat de lângă ei dormea cea mai mică fată pe care o văzuse vreodată. Avea trei, poate patru ani. „Ea trebuie să fie Griselda.” Biata de ea. Marcus era pe cale să-i întoarcă lumea cu susul în jos.

Mai departe, Marcus se furişă de-a lungul camerei, privind cele patru paturi în care dormeau fetele cele mai mici ale amiralului. Când ajunse la ultima, se întoarse şi începu să le cerceteze pe cele de la celălalt perete. Se opri în prag. Danni apăru lângă el.

— Care dintre ele? întrebă ea, mai mult pe muteşte.

Marcus ridică nepăsător din umeri.

— Nu m-am gândit la asta, spuse el.

— *Nu te-ai gândit la asta,* repetă ea, furioasă şi neîncrezătoare. De ce mă mir? Eşti un vânător de avere, un răpitor, de ce ţi-ar păsa personalitatea viitoarei tale mirese?

— Sst. Domnişoară Green…

— Atâta timp cât e suficient de bogată şi de drăguţă şi îţi naşte un moştenitor, eşti mulţumit. Haide, milord, alege-ţi una. Toate au aceeaşi moştenire.

— Danni.

Danni nu mai spuse nimic, dar se vedea limpede că era furioasă. Pieptul i se ridica şi îi cobora ameţitor de repede. O clipă, Marcus rămase captivat. Femeia care stătea în faţa lui arăta atât de frumoasă, chiar şi aşa, cuprinsă de furie. Marcus îşi dorea cu ardoare să fie şi el apărat cu atâta ardoare, aşa cum domnişoara Green le apăra acum pe fetele amiralului, care îi erau străine. Dacă viaţa lui ar fi decurs altfel, şi-ar fi dorit să o cunoască pe această femeie mai bine. Dar destinul îi adusese aici. Arăta ca un monstru şi se pregătea să devină oficial unul. Era pe cale să le rişte vieţile amândurora, să comită o faptă abominabilă, să distrugă viaţa unei fete nevinovate.

Cu un fior care îl umplu de greaţă, Marcus înţelese cât de mult semăna de fapt cu tatăl său, deşi nu recunoscuse niciodată asta. Cu mâinile tremurânde, mai luă o înghiţitură de whisky, ca să-şi amorţească gândurile dureroase.

Ignorând privirea plină de reproş a domnişoarei Green, se întoarse iarăşi spre dormitor. Le cunoştea pe fete doar din zvonurile care umblau. Cea care avea să-i dea cel mai puţin de furcă era probabil Ginny, sau Toanta, după cum era poreclită în înalta societate. Se apropie încet de patul ei, urmat de Danny. Pletele roşcate ale lui Ginny ieşeau de sub cuvertură. Ea era suficient de bună pentru ce îşi dorea Marcus. Nu avea nevoie decât de averea ei. Spera ca fata să accepte să-i fie soţie odată ce înţelegea că

Marcus nu-şi dorea un moştenitor. Ginny era încă tânără, şi lui nu i-ar păsa dacă ea l-ar înşela. Marcus se gândi că ar putea ajunge chiar să fie mulţumită alături de el. Poate… în cele din urmă.

— Ea.

Şoapta i se păru forţată până şi lui însuşi.

Domnişoara Green îşi luă săculeţul şi scotoci înăuntru. Scoase un mic flacon şi o bucată de pânză. Stăteau de o parte şi de alta a patului lui Ginny.

— Ce e asta? întrebă el.

— E o infuzie din ierburi. O să o adoarmă.

— Doarme deja.

Danni îşi dădu ochii peste cap.

— Şi crezi că o să rămână adormită când o mişcăm din loc?

Marcus se văzu nevoit să îi dea dreptate. Oftă, apoi trase la o parte cuvertura, dând la iveală o pereche de ochi albaştri înfricoşaţi. Ginny deschise larg gura, gata să ţipe. „La naiba!”

Marcus îi astupă imediat gura cu mâna, oprind sunetul. Domnişoara Green scoase un geamăt şi îi întinse repede bucata de pânză, îmbibată acum. Marcus se forţă să zâmbească încurajator – sau cel puţin aşa spera – şi ridică bucata de pânză

— Îmi pare rău, scumpo, spuse el.

Ochii lui Ginny se făcură şi mai mari. O apucă tremuratul.

Marcus începu să se teamă că nu avea să suporte să-şi ducă misiunea la capăt, dar trebuia să o salveze pe Caro. Brusc, Ginny dădu ochii peste cap, şi trupul ei rămase nemişcat. Marcus încă nu îi astupase nasul şi gura cu pânza.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, cuprins de panică.

Oare o rănise fără să vrea?

— Cred că a leşinat. Domnişoara Green îi aruncă o

privire nesigură, apoi ridică din umeri. Fă-o oricum.

Cu mişcări hotărâte, Marcus îi apăsă pânza pe faţă câteva clipe. Mulţumit, o ascunse în buzunarul de la haină.

— Linişte, dar hai să ne grăbim!

Danni îşi strângea deja lucrurile. Marcus începu să o ridice pe Ginny. Gemând, o aruncă peste umăr. Nu-şi putu stăpâni un mormăit când îi simţi greutatea. Cu siguranţă n-ar fi trebuit să bea atât de mult.

— Sst, şuieră Danni.

— Ah, nu cred că voi putea să o car tot drumul. Mi-e teamă să n-o scap.

Domnişoara Green îl cercetă cu privirea, studiindu-l din cap până-n picioare. Marcus simţi un val uşor de căldură observând că era privit astfel. Ura gândul că Danni îi putea vedea faţa.

— Ce ne facem?

Marcus mormăi, gândindu-se deja la variantele pe care le aveau la dispoziţie. Urmări razele de lună până la fereastră, apoi privi săculeţul lui Danni.

— Ai frânghie, da?

— Nu plec niciodată de acasă fără frânghie.

— O să o cobor pe fereastră.

Domnişoara Green privi de la fereastra îngustă la trupul fetei.

— Nu ştiu dacă e neapărat o idee bună.

— Prostii! E o idee strălucită.

Marcus legă repede frânghia în jurul taliei lui Ginny. Apoi înnodă un soi de harnaşament, pe care îl căptuşi cu cearceafuri şi un şal închis la culoare pe care îl găsise la capul patului ei. Domnişoara Green se trase înapoi, lăsându-i cale liberă spre fereastră.

Deschizând uşor fereastra, Marcus o aşeză cu grijă pe femeie pe pervaz. Danni se apropie apoi să-l ajute.

Trupurile lor se frecară ademenitor unul de altul. Sub haină, pielea începu să-l furnice. Înghiţi un nod, simţind o

căldură irezistibilă în tot corpul.

Marcus îşi îngropă dorinţa alături de amintirile trecutului şi o lăsă încet pe Ginny de pe pervaz. Danni se aplecă şi îl ajută să o scoată cu grijă pe fereastră. Când trupul fetei trecu în sfârşit prin rama de lemn, Marcus expiră lung, dându-şi seama că îşi ţinuse răsuflarea. Danny scoase şi ea un geamăt slab. Marcus era pe cale să se tragă înapoi, să prindă frânghia şi să o coboare pe domnişoara Foley-Foster până jos, dar din spatele lor se auzi un foşnet. Îngheţă, iar victima lui rămase suspendată.

„Doamne, te rog, fă să se fi întors careva de pe o parte pe alta şi nimic altceva.”

Capitolul 7

Plină de spaimă, îngrozită...

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

— Ce mai e *acum?*

Marcus îi făcu semn lui Danni să tacă, ducându-şi mâna liberă la buze. Aşteptă să o vadă încuviinţând şi abia apoi cercetă camera cu privirea. La fel ca înainte, cele şase fete erau întinse în paturile lor. Niciuna nu părea să-şi fi schimbat poziţia, şi lumina lunii nu se reflecta în nicio pereche de ochi deschişi. Teama îl prinse în gheare mai aprig ca niciodată. Inima îi bătea atât de tare, că abia mai putea respira. Palmele tremurânde erau alunecoase de la atâta sudoare. Dumnezeule, avea nevoie de o băutură chiar acum.

Danny dădu în tăcere din cap, întrebându-l din priviri. Marcus clătină din cap. Nu era nimic.

Frânghia cu care o legase pe biata domnişoară Foley-

Foster îi intrase deja în carnea palmelor. Ignorând durerea, Marcus se apropie de fereastră şi se sprijini de rama de lemn. Încetul cu încetul, coborî trupul fetei până jos, atent să nu o lase să se lovească de marginea casei. Într-un final, Ginny ateriză pe gazon cu un zgomot surd. Marcus se întoarse spre Danni, care urmărea cu atenţie paturile prin semiîntuneric. Îi aruncă o privire curioasă.

Teama de pe chipul ei îi spuse tot ce voia să ştie.

Marcus încuviinţă şi făcu semn spre frânghie.

Danni privi peste umăr pentru ultima oară, asigurându-se că nu se ridicase nimeni din pat, apoi îşi luă săculeţul. Marcus se trase la o parte, lăsând-o pe ea să treacă înainte. De data asta, Danni nu mai protestă. Îşi legă săculeţul pe spate şi prinse funia. Îşi scoase apoi picioarele pe fereastră şi se lăsă în jos cât de repede era în stare. Marcus se apropie de pervaz din nou, urmărind-o încordat. Simţi un fior pe şira spinării. Dacă scăpa frânghia şi cădea?

Tocmai îşi imagina ce-ar însemna să fie descoperit în dormitorul fetelor la o asemenea oră, cu una dintre fiicele amiralului inconştientă şi trupul frânt al domnişoarei Green sub fereastră, când simţi cum frânghia i se zbate în mâini, semn că domnişoara Green ajunsese în siguranţă pe pământ. Silueta ei abia se desluşea în beznă; tocmai o dezlega pe domnişoara Foley-Foster. După ce privi încă o dată prin cameră, cuprins de panică, şi se asigură că totul era în regulă, Marcus începu să caute ceva de care să prindă frânghia pentru a coborî şi el. O legă repede de un dulap solid, ştiind că asta urma să o scurteze destul de mult. Se strecură prin fereastră şi alunecă în jos, rănindu-şi palmele în coborârea grăbită. Nu putea să o lase pe Danni singură cu prizoniera lor prea mult timp. Încă nu avea încredere în ea. Danni era o variabilă imprevizibilă într-un plan şi aşa plin de lacune.

Şi, desigur, când Marcus ajunse jos, Danni încerca să o trezească pe cealaltă femeie. Fără îndoială că plănuia să

le încetinească evadarea. Îi aruncă o privire încruntată, apoi se chinui să ridice trupul inert al prizonierei pe umeri şi se îndreptă împleticindu-se spre poarta ascunsă. Danni îl urmă îndeaproape. Acum, că erau gata să-şi ducă planul la bun sfârşit, se mişcau cât de repede îi duceau picioarele.

Odată ce ajunseră pe aleea întunecată, Marcus o lăsă jos pe domnişoara Foley-Foster, îşi îndreptă spatele care îl durea deja şi se rezemă de zidul rece, suspinând adânc. Îşi scoase plosca, dorind cu disperare să simtă din nou căldura alcoolului în vene. Se concentră să-şi oprească tremurul din mâini. Reuşise. Reuşise să răpească o femeie.

Se simţea îngrozitor.

Când Danni reuşi să-şi vină şi ea în fire şi să-şi ascundă teama, îi aruncă o privire plină de reproş văzându-l că bea iarăşi şi îi şopti tremurat:

— Crezi că ne-a văzut cineva? Mă gândeam că vreuna dintre ele s-o fi trezit.

— Nu, dar… Marcus luă o înghiţitură de curaj lichid, arzător. Dacă da, mă îndoiesc că vom avea probleme.

— Dacă ne-au văzut şi ne pot descrie?

Marcus se gândi la asta o clipă.

— Nu cred, spuse apoi. Ce-ar putea să zică? „Un monstru şi un spiriduş mi-au răpit sora?”

Danni zâmbi amar, dându-şi seama în sfârşit ce îl ajutase pe Marcus să facă. Privi apoi silueta adormită a domnişoarei Foley-Foster.

— *Încă* ai de gând să o duci la Gretna Green? întrebă ea.

Marcus o privi bănuitor pe Danni şi mai luă o înghiţitură de whisky, apoi răspunse:

— Am făcut deja ce era mai greu. De ce nu?

— Atunci eu plec acum. Nu te mai însoţesc. Phillip nu va protesta prea mult.

Marcus îi zâmbi superior complicei sale. Dacă domnişoara Green îşi închipuia că avea să-i permită să

rămână în Londra şi să dea alarma, se înşela amarnic. Marcus ştia că Danni era suficient de prostuţă încât să se întoarcă la conacul amiralului şi să trezească pe toată lumea. Nu, trebuia să o ia cu el – şi nu conta ce trebuia să facă pentru asta.

Mintea lui începu să dezbată posibilităţile pe care le avea la îndemână, încercând să-şi dea seama cum era cel mai bine să o facă să îi dea ascultare. Se încruntă, apoi o privi pe domnişoara Foley-Foster, se ridică nesigur şi o luă în braţe.

Ideea îi veni în clipa când intrară în cercul de lumină care înconjura trăsura. Phillip sări de pe capră şi făcu ochi mari văzând ce ducea Marcus în braţe.

— Ah! Vă rog, nu-mi spuneţi că aţi făcut ce cred că aţi făcut!

Danni îl ignoră pe vizitiu şi deschise uşa trăsurii. Vizitiul insistă, vorbind din ce în ce mai tare, cuprins de panică:

— Domnişoară Danni! Credeam că doar glumiţi când spuneaţi că veţi răpi pe cineva!

— Taci, Phillip! O împrumutăm doar, atâta tot. Nu va fi nicio problemă.

Phillip pufni, uitându-se urât la Marcus.

— E opera *lui,* nu-i aşa? Femeile se lasă corupte atât de uşor!

Marcus o aşeză pe domnişoara Foley-Foster într-o poziţie comodă înăuntru, apoi se apropie de Phillip. Îşi coborî vocea cu o octavă, folosindu-se de toate tertipurile pe care le ştia ca să se facă temut, şi spuse:

— Încetează cu pălăvrăgeala chiar acum, altfel te mănânc de viu!

Chipul vizitiului păli. Phillip nu mai scoase niciun cuvânt şi se trase înapoi, îngrozit. Pe Marcus îl amuza de fiecare dată gândul că lumea chiar îl credea în stare de asta. Efectul fu stricat însă de pufnetul neîncrezător al lui

Danni.

— Ah, da, Phillip, spuse ea. O să te fiarbă de viu cu un pic de sare, ca să-ţi dea gust.

Phillip rânji. Marcus îi aruncă o privire, apoi se întoarse spre Danni, care o învelea pe domnişoara Foley-Foster cu o pătură de călătorie.

— Sper că îţi dai seama că încercam să te apăr, madam, spuse el.

Danni abia dacă se uită spre el.

— Nu am nevoie de ajutor cu angajaţii mei, milord. Urcă în trăsură, te rog. Trebuie să pleci.

Marcus îşi strânse pumnii, stăpânindu-şi furia. Îşi băgă o mână în buzunar şi găsi pânza cu care o adormise pe domnişoara Foley-Foster. Se simţi deopotrivă uşurat că nu o pierduse când evadaseră şi îngrijorat că nu mai rămăsese suficientă tinctură cât să-şi facă efectul. Însă nu avea de ales.

Se apropie de Danni pe la spate şi, în timp ce ea îi învelea picioarele domnişoarei Foley-Foster, Marcus o prinse şi o ţinu lipită de el, ignorându-i parfumul de trandafiri şi apăsându-i pânza peste nas şi gură.

— Îmi pare rău, îi şopti el la ureche, dar nu pot să te las să dai alarma până nu ne îndepărtăm suficient.

Danni răspunse lovindu-l cu cotul în coaste din toate puterile. Marcus scoase un geamăt, dar lovitura era slabă; tinctura câştigase deja. Danni se lăsă moale în braţele lui. O aşeză repede în trăsură, lângă domnişoara Foley-Foster, şi se trase înapoi, simţind cum gândurile i se învălmăşesc în minte. Scotoci frenetic în buzunare şi scoase plosca, sorbind jumătate din ce mai rămăsese. Încă o faptă reprobabilă, împotriva unei alte femei. În ce se transforma?

Scâncetul slab al lui Phillip îi atrase atenţia. Vizitiul se holba la el, incapabil să se mişte, ca un iepure prins în capcana unui vânător.

— Gretna Green! se răsti Marcus la el.

Servitorul îşi privi stăpâna, apoi se căţără imediat pe capră. Marcus îi înveli atent picioarele lui Danni cu o cuvertură. Se urcă şi el în trăsură, închise uşa şi se aşeză pe cealaltă banchetă. Trăsura porni cu o smucitură. Marcus se lăsă pe spate, epuizat. Partea cea mai dificilă trecuse. Acum nu le mai rămânea decât să ajungă în orăşelul din Scoţia fără să fie prinşi.

„Ar trebui să fie uşor.”

*

Griselda – sau Grisly, cum era poreclită cu drag – dădu la o parte aşternuturile şi începu să se târască înspre marginea patului. Ajunse la capăt şi alunecă, împiedicându-se de poalele cămăşii de noapte care îi rămăsese de la o soră mai mare. Se luptă să se elibereze, simţind sub tălpi podeaua rece. Tremura din toate încheieturile, ceea ce nu-i era deloc de folos. Într-un final alergă la fereastră, cu coada ei împletită, roşie ca focul, legănându-se dintr-o parte în alta.

Când ajunse la pervazul înalt, Griselda îşi dădu seama că era prea scundă ca să vadă afară. Ochii ei albaştri-cenuşii descoperiră o mică bibliotecă în colţ. Aduse cărţile una câte una şi îşi construi un soi de scăriţă, până când reuşi în sfârşit să vadă până jos. Cărţile se înclinară sub greutatea ei, dar nu se prăbuşiră. Griselda îşi văzu sora mai mare cum era dusă prin grădină spre poarta ascunsă. Câteva clipe mai târziu, auzi un ordin răstit:

— Gretna Green!

Apoi, o trăsură pomi înspre nord, pe drumul care se îndepărta de conac.

Griselda urmări trăsura de la fereastră, simţind deja cum o cuprindea furia. Abia mai putea gândi limpede. Ştia ce avea de făcut. Cineva o furase pe Ginny. Nimeni n-avea voie să-i răpească sora.

Cu o mişcare hotărâtă, Grisly dădu la o parte trena cămăşii de noapte, apoi sări de pe teancul de cărţi. Îşi privi încruntată surorile, furioasă că toate dormiseră în timp ce Ginny era răpită. Apoi bătu din picior şi trase adânc aer în piept, pregătită procedeze asemenea amiralului când voia să se facă auzit de fetele sale – să ţipe.

— Treziţi-vă! Cineva a răpit-o pe Ginny!

Capitolul 8

Călătorea abia de-o zi,
Când nenorocul iarăşi îl descoperi;
Vântul începu să bată, cerul se înnegri,
Venea furtuna, nu o putea opri.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

— Te urăsc!

Strigătul reverberă în craniul lui Danni ca o lovitură de tun. Scoţând un geamăt, încercă să-şi ia capul în mâini, dar altcineva se dovedi mai rapid. Simţi o compresă udă şi rece pe frunte, mişcată uşor înainte şi înapoi, calmându-i durerea. Oftă fără să vrea. Compresa rece îi făcea bine.

O altă mână, caldă şi aspră, îi sprijini ceafa, ridicându-i capul. Cineva îi duse o cană de tablă la buze. Danni simţi un gust metalic în gură. Apa era rece ca gheaţa. Tremură, trăgându-se înapoi, bucurându-se de mâna caldă, în timp ce apa îi alunecă pe gât şi până în stomacul care i se zbătea spasmodic.

Se auzi un alt ţipăt. Danni se crispă cu totul, uitând de apă şi de compresă. În ciuda gălăgiei, degetele aspre care îi sprijineau ceafa începură să o maseze uşor, în cercuri micuţe. Danni oftă din nou, simţind furnicături în locurile în

care degetele străinului o atinseseră. Nimeni nu mai făcuse asta pentru ea. Era o senzaţie divină.

— Te urăsc! Te urăsc din tot sufletul!

Danni simţi un nou val de indignare şi gemu furioasă. Persoana care ţipa trebuia să înceteze chiar acum. Încercă să deschidă ochii, dar lumina dimineţii era orbitoare şi o făcu să strângă imediat pleoapele, simţindu-se slabă şi bolnavă şi urându-se pentru asta. Lumea ei se cutremură cu forţă, înainte şi înapoi, scuturând-o şi făcându-i stomacul să se agite iarăşi.

Simţi din nou metalul rece pe buze şi bău cu lăcomie, deşi îşi simţea gura plină cu vată şi limba mult prea umflată. Întorcându-se spre sursa mâinilor, îşi odihni capul pe un braţ noduros. Contrastul dintre apa rece şi pielea fierbinte o făcu să se înfioare, simţind dintr-odată un val straniu de căldură. Încordându-şi pântecele, se gândi că era mai bolnavă decât crezuse.

— Te voi un veşnic!

Scrâşnind din dinţi, Danni încercă să se ridice ţinându-şi în continuare pleoapele strâns închise, dar ceva o împinse violent la loc. Mintea ei confuză înţelese un prim lucru: se afla într-o trăsură în mişcare. Îşi încordă iarăşi pântecele, simţindu-şi stomacul zvâcnind, şi încercă să înghită şi să-şi păstreze demnitatea. Plescăi pentru a-şi umezi buzele, ca să aibă ce înghiţi. Marginea rece a ceea ce luă drept carafă îi atinse din nou buzele.

— Te urăsc, naiba să te ia!

Un mormăit dureros se suprapuse peste blesteme. Lui Danni i se părea ciudat că cineva ţipa în continuare. Se încruntă, pe măsură ce mintea începea să-i funcţioneze din nou. Ţipetele şi trăsura nu se potriveau cu presupusa ei boală. Ar fi trebuit să fie acasă, îngrijită de…

Amintirile îi reveniră dintr-odată. Şantajul. Răpirea. Fereastra cea blestemată. Şi…

Danni se ridică în capul oaselor, uitând de greaţă. O

dureau ochii de la lumina orbitoare a soarelui, aşa că îi miji şi se uită în jur. Priveliştea care o întâmpină o făcu să zâmbească fără să vrea.

Fleetwood era ghemuit pe podeaua trăsurii, cu o cârpă umedă şi o ploscă în mână. Ochii lui verzi erau severi, dar obosiţi. O privea fix, provocând-o parcă să râdă. În spatele lui era domnişoara Ginny Foley-Foster. Cămaşa ei de noapte îi era ridicată scandalos deasupra genunchilor, iar spatele ei era sprijinit de banchetă, astfel că Ginny putea să-l lovească liniştită în spate pe Marcus, iar, şi iar, şi iar.

— Te urăsc, bestie plină de ciumă! M-ai drogat!

Fleetwood oftă lung, amarnic, şi îi întinse plosca lui Danni, spunând pe un ton sfârşit:

— Ar fi bine să bei asta. A ajutat-o pe domnişoara Foley-Foster să-şi revină surprinzător de bine.

Danni îşi stăpâni zâmbetul, frecându-şi fruntea care încă îi zvâcnea. Nu se abţinu să nu întrebe:

— Acum cât timp a fost asta?

— Acum două ore.

Danni râse scurt. Bău câteva înghiţituri mari şi o privi din nou pe Ginny, care se zbătea şi lovea cu picioarele, copleşită de furie. Părul ei roşu ca focul îi atârna în şuviţe încâlcite, iar ochii ei erau ca două safire aprinse. Avea faţa înroşită.

— Să te ia naiba, diavole!

Deşi era evident că Fleetwood suferea, marchizul zâmbi totuşi timid şi o privi jucăuş pe Danni.

— Cred că putem spune cu certitudine că mă urăşte, afirmă el.

Danni îşi stăpâni încă un zâmbet. Expresia lui epuizată îi atinsese o coardă sensibilă. Sentimentul o neliniştea, aşa că făcu tot posibilul să-l dea uitării. Aşa era cel mai bine.

— Se pare că Toanta Londrei are un temperament

vulcanic, remarcă ea.

Fleetwood mormăi din nou. Danni privi plosca pe care o ţinea în mână şi mai luă o sorbitură; apa diminua efectele drogului. Cu privirea plecată, Danni spuse plină de o furie pe care nu şi-o putea stăpâni:

— Sper că nu mi-ai pus droguri şi în băutură?

Fleetwood mormăi când domnişoara Foley-Foster îl atinse într-un loc dureros.

— Dacă aş fi avut droguri, i le-aş fi dat ei.

Danni se încruntă mirată. Nu se aşteptase să-l vadă făcând glume. Până acum nu-l văzuse decât ca pe un agresor. Ceea ce încă era, de fapt. Aşa că de ce îi venea să râdă? Oare experienţa pe care o împărtăşiseră crease o legătură între ei? Era şi ea la fel de rea ca el acum? Danni pufni spre el. „Imposibil.”

Auzind sunetul, ochii lui verzi se întunecară şi expresia îi deveni indescifrabilă. Simţind o plăcere perversă văzând asta, Danni îl privi încruntată, strângându-şi furia în jurul ei ca un scut. Nu îşi putea permite să aibă vreo urmă de îngăduinţă faţă de el. Era un bărbat care o drogase şi o răpise şi pe ea. Până acum fusese indignată doar pentru că marchizul o manipula. Acum însă se făcea vinovat de un atac în adevăratul sens al cuvântului, îl privi în ochi şi spuse:

— Nu trebuia să mă răpeşti şi pe mine, *milord.*

Fleetwood miji şi el ochii, pufnind neîncrezător.

— Ai fi vrut să te las să te întorci la conac şi să dai alarma înainte să ieşim din Londra?

Danni îşi încrucişă braţele. De ce trebuia să fie aşa isteţ beţivul ăsta? Ar fi fost atât de uşor altfel. Fleetwood zâmbi plin de sine, iar Danni se uită urât la el. Marchizul ştia că o învinsese. Îl ura.

— Să te ia naiba, Fleetwood.

— Ah! Bine spus!

Amândoi se întoarseră surprinşi spre prizoniera lor.

Nici măcar nu-şi dăduseră seama că domnişoara Foley-Foster nu mai ţipa, ci îi asculta cu atenţie. Văzându-se privită, îşi luă tirada de la capăt:

— Să vă ia naiba! Vă urăsc pe amândoi!

Danni se întoarse spre Fleetwood, care reuşi să ridice din umeri, deşi Ginny îl lovea în continuare în spate. Îl văzu crispându-se când o lovitură ateriză într-un loc care era deja învineţit. Era de-ajuns.

— Domnişoară Foley-Foster.

Danni îi vorbise calm, sperând să o liniştească, dar fata o ignora cu totul. Oftând, ţipă din toate puterile:

— Ajunge!

Ginny se opri o clipă, privind-o surprinsă. Fleetwood nu avea nevoie de mai mult de atât. Se întoarse şi îi prinse picioarele fetei. Domnişoara Foley-Foster se zbătu, încercând să-i zgârie faţa. Ochii ei albaştri erau mari, plini de teamă. Danni înţelegea de ce; biata fată habar n-avea ce urma să se întâmple, iar Fleetwood era un bărbat înfricoşător.

Rugându-se la ceruri să-i dea răbdare, Danni se aşeză pe cealaltă banchetă şi luă mâinile fetei într-ale ei. Domnişoara Foley-Foster o privi cu ochi mari, plini de lacrimi.

— Nimeni n-o să-ţi facă rău, Ginny. Îmi dai voie să-ţi spun Ginny?

Ginny încuviinţă, prea speriată ca să fie în stare să spună ceva.

— În regulă, Ginny. Numele meu este Danielle Green, iar el este Marcus Bradley, marchiz de Fleetwood.

Ginny îl privi neîncrezătoare pe Fleetwood, apoi se întoarse înapoi spre Danni.

— Dacă îmi promiţi că nu-l mai loveşti pe lord, îţi va da drumul şi ne vom aşeza amândoi de cealaltă parte a trăsurii. Cum ţi se pare?

Încet, încet, ochii lui Ginny se limpeziră. Nu mai erau

plini de teamă, ci mijiţi, semn că în mintea ei rotiţele începuseră să se învârtă. Danni se simţi îmboldită să se ridice şi să o aplaude.

— Nu-l mai lovesc.

Fleetwood îi dădu drumul şi se trânti pe cealaltă banchetă, plin de uşurare. În clipa în care şi Danni îi eliberă mâinile, Ginny îşi ridică piciorul şi îl lovi pe Fleetwood în plină faţă. Marchizul scoase un urlet de durere şi îşi acoperi nasul lovit cu palmele.

— Acum am terminat.

Danni îngheţă de şoc. Nu se aşteptase ca Ginny să se mişte atât de repede. Îi venea să chiuie de bucurie, dar, pe de altă parte, o singură privire spre Fleetwood o făcu să vrea să fugă unde vedea cu ochii. Marchizul se ridică de pe banchetă şi îşi coborî mâinile. Ochii lui scânteiau, iar din nas îi curgea un firicel de sânge. Buzele lui se traseră înapoi, dându-i la iveală dinţii scrâşniţi. Scoase un mârâit profund. În acea clipă semăna cu o adevărată Bestie.

Ginny rămăsese nemişcată, îngheţată de groază. Furia îi dispăruse cu totul. În schimb, avea faţa scăldată în lacrimi. Şi Danni era îngrozită. Dar, la naiba, n-avea de gând să-l lase pe Fleetwood să o rănească după tot ce făcuseră ca să ajungă aici. Adunându-şi tot curajul de care era în stare, Danni se aruncă între ei. Ginny se agăţă de ea şi se ascunse şi mai mult în spatele ei, folosind-o pe Danni ca pe un scut. „Cam asta a fost cu tentativa de-a o înveseli”, se gândi amar Danni, simţind cum unghiile lui Ginny îi intră în carne.

— Înapoi! Nu te las să-i faci rău.

Fleetwood se opri, tresărind uşor. Dacă Danni n-ar fi fost atentă la mişcările lui, nici n-ar fi observat. O clipă, ochii lui verzi se umplură de suferinţă; apoi mârâi plin de frustrare, iar sentimentul dispăru.

— Dă-te la o parte, femeie.

Danni îşi schimbă poziţia, hotărâtă să nu renunţe.

Marchizul strânse pumnii, respirând greu, stăpânindu-se cu greu. Brusc, mâinile lui se întinseră spre ea. Danni suspină. Fleetwood o prinse pe după umeri, suficient de ferm cât să nu se poată elibera, dar având grijă să nu o rănească.

Fără niciun efort aparent, o ridică, se întoarse în trăsura înghesuită şi o aruncă fără menajamente pe banchetă, lângă el. Danni era prea confuză ca să se mişte din loc. Nu mai fusese niciodată tratată aşa. Vru să ţipe scandalizată, dar îşi dădu seama că momentul trecuse. Privirile lor se întâlniră în tăcere şi rămaseră aşa o clipă mai mult decât s-ar fi cuvenit. Furia lui dispăruse. Părea epuizat. Danni avu impresia că vedea regret şi chiar durere în ochii lui verzi. Ori se înşelase?

Fleetwood se întoarse brusc spre Ginny, care păli văzându-se din nou în centrul atenţiei lui. Avea ochii mari, şi pistruii se reliefau clar pe chipul ei alb. Marchizul se aplecă asupra fetei, care tremura, şi spuse pe un ton jos, plin de furie:

— Nu-ţi voi face niciun rău.

Apoi îi aruncă brusc şalul pe care Danni îl adusese mai devreme. Ginny îl urmărea aşa cum prada urmăreşte un prădător.

Fleetwood îşi drese glasul. Încă era furios, dar vorbi pe un ton mai stăpânit:

— Nu mă mai lovi cu piciorul, madam.

Ginny luă şalul şi se înveli strâns cu el. Îl privi cu ochi mari pe Fleetwood, întorcându-i în gând cuvintele pe toate părţile.

În tăcerea care se aşternuse, Fleetwood se lăsă pe spate pe bancheta de lângă Danni, cu capul plecat şi cu mâinile prinse între genunchi. Oftă adânc.

— Nu vreau să-ţi fac rău, domnişoară Foley-Foster. Ştiu că n-am niciun drept să-ţi cer asta, dar eşti drăguţă să nu mă judeci după cum arăt, te rog?

Danni văzu surprinsă că Fleetwood se transformase

din Bestie într-un om care părea înfrânt, şi asta în doar câteva clipe. Era sigură că Ginny avea să-l refuze din start, că avea să-l trimită iarăşi la naiba. Dar Ginny nu făcu asta.

— Te judec după felul în care te comporţi, domnule, nu după cum arăţi. Ginny se opri, iar, când vorbi din nou, părea gânditoare, înţeleg însă de ce e nevoie de măşti.

Marchizul o privi lung, în tăcere, de parcă încerca să se hotărască dacă să o creadă sau nu. Încuviinţă încet, apoi se lăsă pe spate.

Lui Danni nu-i venea să creadă ceea ce tocmai văzuse.

Niciodată nu s-ar fi aşteptat să-i vadă pe cei doi căzând la pace. Ar fi putut să jure că Ginny avea să rămână o victimă furioasă, neajutorată, până la sfârşitul acestei farse nenorocite.

Privirea ei trecu de la unul la celălalt; amândoi priveau în tăcere pe aceeaşi fereastră, cu o expresie gânditoare pe chip.

Într-un final, Ginny se lăsă pe spate. Ochii ei albaştri aveau cearcăne roşii de la atâta plâns şi erau încă mari, neliniştiţi. Părul ei roşcat îi cădea peste umeri, peste măsură de încâlcit după cât se zbătuse. Îşi ţinea şalul mov cu portocaliu în jurul ei ca pe o armură. Danni simţi un fior dureros văzând cât de palidă şi de epuizată era cealaltă fată.

Privirea ei alunecă spre Fleetwood şi zăbovi acolo. Chipul lui ar fi fost frumos dacă n-ar fi avut atâtea cicatrici. Obrajii lui erau traşi şi brăzdaţi de riduri. Ochii lui erau înfundaţi, învinşi, vulnerabili.

De ce oare lui Danni nu-i plăcea deloc ideea că Fleetwood şi Ginny urmau să se căsătorească?

— Ţi-am spart nasul?

Vocea lui Ginny o smulse pe Danni din gândurile ei neliniştite. Ginny privea insistent nasul marchizului, care era acoperit momentan de o cârpă. Fleetwood se întoarse

spre ea, clătinând încet din cap în semn de răspuns. Ginny se lăsă pe spate, cuprinsă de uşurare.

— Ştiu că n-ar trebui să-mi pese, din moment ce m-ai răpit din pat, dar n-am mai lovit pe nimeni, niciodată.

Fleetwood încuviinţă abia vizibil. Danni începea să simtă o urmă de furie. Biata fată se străduia să intre în vorbă şi, după ce că el fusese cel care încercase primul să dreagă lucrurile, acum nu o încuraja deloc. Ar fi trebuit să-i primească scuzele cu mai mult entuziasm.

Ginny îşi răsuci o şuviţă lungă între degete cu mişcări smucite, neliniştite.

— Ce se va întâmpla cu mine? Mă veţi răscumpăra? Vreţi să aflaţi secretele flotei? Vă asigur că nu ştiu absolut nimic despre ce face tatăl meu.

Fleetwood o ţintui cu privirea pe Ginny. Se încordă, de parcă se aştepta să fie lovit din nou, dar nu spuse nimic. Se întoarse încet spre Danni, apoi îşi scoase repede plosca.

Danni nu mai putea aştepta. Biata fată avea dreptul să-şi ştie viitorul.

— Are de gând să se însoare cu tine în Gretna, Ginny.

Ginny făcu ochii mari, şocată de o asemenea veste. Privirea ei se mută de la Danni la Fleetwood.

— Poftim?

— Lordul are nevoie de bani, şi tu vei moşteni o avere.

— Nu! Nu mă pot mărita aşa!

Auzind urletul fetei, Danni îi aruncă lui Fleetwood o privire ucigătoare. Marchizul privea însă pe fereastră, sorbind adânc din ploscă.

— Te rog, imploră Ginny, nu mă face să mă mărit cu tine, milord. Răscumpără-mă. Aşa vei obţine banii de care ai nevoie.

În sfârşit, Fleetwood se întoarse spre ea. Spuse, pe un ton dur ca fierul, ruginit de amărăciune:

— Ştiu că n-aş fi un soţ ideal pentru nimeni, dar

trebuie să mă căsătoresc cu tine, domnişoară Foley-Foster. Înţeleg cât de nedrept sunt faţă de dumneata, dar căsătorindu-mă cu tine mă voi pune la adăpost şi de tatăl dumitale, lucru pe care o simplă recompensă nu mi-l poate oferi. Îţi promit însă, aici şi acum, că, odată ce vom fi căsătoriţi, vei putea face orice doreşti şi cea mai mare parte din zestrea pe care o vei primi îţi va reveni tot ţie.

Ginny rămase nemişcată, pistruii conturându-se tot mai mult pe faţa ei palidă. Se uită spre Danni o clipă, cu ochii umezi, apoi îşi coborî privirea. Danni rămase ţintuită locului, neştiind ce să spună şi cum să o ajute. O lacrimă căzu pe mâinile împreunate ale celeilalte fete.

Fleetwood se înclină neliniştit spre ea, întinzându-i o batistă. Gâtuit de emoţie, spuse, cu o voce neobişnuit de groasă:

— Ştiu că fetele nu visează la un bărbat ca mine când se gândesc la viitorul lor soţ şi ştiu că îţi cer foarte mult. Nu voi face niciodată vreun lucru împotriva voinţei dumitale şi vei fi liberă să faci tot ce doreşti. Doar ajută-mă. *Te rog.*

Danni simţi că deranja un moment intim şi era stânjenită să-l vadă pe Fleetwood atât de vulnerabil. O neliniştea să vadă un bărbat atât de puternic rugându-se de altcineva.

Înghiţi un nod. Nu-şi putea imagina să se fi măritat în asemenea condiţii. Pe de altă parte însă, ştia prea bine că majoritatea căsătoriilor din înalta societate se destrămau după ce se năştea un moştenitor, iar soţul şi soţia trăiau în case diferite.

Ginny clătină din cap, pălind şi mai mult.

— Te rog, milord? Dă-mi drumul!

Fleetwood se trase înapoi, lăsându-i batista.

— Îmi pare rău, domnişoară Foley-Foster. Nu.

Ginny izbucni în lacrimi. În acea clipă, Danni îl ura cum nu urâse niciun alt bărbat, niciodată.

*

Ginny rămase fără lacrimi abia după câteva ore. Danni se aşeză lângă ea şi o luă în braţe, încercând să o liniştească. Abia atunci, Danni îşi dădu seama cât de subţire era cămaşa de noapte a lui Ginny, care ţinea şalul atât de strâns în jurul ei fiindcă îngheţase. Simţindu-se oarecum exasperată că nu observase, Danni îşi luă săculeţul de pe podea şi căută înăuntru, scoţând una dintre rochiile pe care le împachetase pentru călătorie.

Ginny privi suspicioasă rochia, de parcă se temea să o atingă.

— Arată mai bine decât cămaşa ta de noapte şi îţi va ţine cald. Eu şi Fleetwood vom privi în altă parte.

Marchizul privea deja pe fereastră, aşa că Danni se ridică uşor, cu spatele cocoşat, şi întinse şalul ca pe un soi de perdea. Se auzi foşnet de haine o clipă, apoi Ginny vorbi din nou:

— Gata.

Danni se întoarse şi văzu că Ginny îşi trăsese rochia peste cămaşa de noapte şi îşi înfăşurase din nou şalul în jurul umerilor, construind astfel încă o barieră între ea şi restul lumii. Danni o înţelegea perfect. Când mama ei murise, şi ea simţise o singurătate incomensurabilă, dublată de o teroare îngheţată. Avusese nevoie de toată tăria de care era în stare ca să nu se ascundă în pat, sub toate cuverturile ei.

— Bun. Pun pariu că…

Trăsura se opri brusc cu o smucitură şi de afară izbucniră ţipete. Danni îşi pierdu echilibrul şi ateriza direct în poala lui Fleetwood. Braţele lui solide o înconjurară, ţinând-o aproape, iar trăsura se înclină periculos pe o parte. Caii nechezară înspăimântaţi şi Ginny începu să strige de pe podea. Haosul din jurul lor se linişti ca prin minune când Danni privi chipul lui Fleetwood şi îi văzu hotărârea. Înghiţi

greu, simţindu-şi inima bătând mai repede. Căldura din braţele lui se scurgea în ea, făcând-o să se simtă în siguranţă, deşi era cuprinsă de teamă.

— Banii sau viaţa!

— La naiba!

Înjurătura lui Ginny rupse vraja. Danni clipi spre Fleetwood. Se eliberă din braţele lui şi văzu că Ginny o privea bănuitoare. Apoi uşa trăsurii fu aproape smulsă din balamale.

O siluetă mascată se ivi în deschizătură. Arăta de parcă ar fi călătorit prin timp din cine ştie ce epocă de mult apusă. Era înalt, slab, îmbrăcat într-o cămaşă neagră care flutura în bătaia vântului, cu gulerul şi manşetele bufante. La şold purta o spadă.

Pantalonii lui negri erau strânşi pe picior şi vârâţi în cizmele înalte. Pe cap avea o pălărie de matelot, cu o pană neagră înfiptă în panglica verde-închis. Banditul îşi aruncă pe spate mantia verde, asortată, şi intră pe jumătate în trăsură. Danni îi văzu privirea batjocoritoare, ascunsă în spatele unei fâşii de pânză negre.

— Bine aţi venit la Finchley Common, unde se fură toate lucrurile.

— Bandiţi!

Vocea surprinsă a lui Ginny îi atrase atenţia banditului, care o privi de sus. Făcu o plecăciune, de parcă s-ar fi întâlnit într-o sală de bal.

— Câtă perspicacitate, Ochi-Albaştri.

Buzele fetei se traseră înapoi într-un mârâit care îi dădu la iveală dinţii, deşi banditul scoase un pistol de la centură.

— Ai de gând să mă muşti? întrebă el.

Fleetwood răspunse înaintea lui Ginny, atrăgându-i din nou atenţia banditului asupra lui.

— Picioarele ei sunt mult mai letale, mârâi el.

Banditul clipi, surprins de cicatricile de pe chipul

Bestiei. Făcu o grimasă, dar în clipa următoare zâmbi.

— O să ţin cont de asta. Acum pregătiţi-vă să fiţi jefuiţi de Banditul Verde.

Toţi trei clipiră. Danni avu impresia că Banditul Verde se aşteptase să fie recunoscut. Bărbatul se încruntă, privind de la unul la altul.

— Deci n-aţi auzit niciodată de mine, nu-i aşa?

Toţi trei clătinară din cap. Cu o expresie peste măsură de confuză pe chip, Ginny întrebă:

— Dacă eşti verde înseamnă că nu faci asta de mult timp?

Banditul o privi descumpănit o clipă, apoi scrâşni din dinţi şi mormăi ceva cum că ar fi cazul să-şi schimbe numele. Apoi întinse iarăşi mâna. Nimeni nu se mişcă, deşi erau încordaţi cu toţii. Danni îl blestema pe Phillip din tot sufletul. Toată lumea ştia că drumul care trecea pe lângă Finchley Common era plin de bandiţi. Singura ei consolare era că aveau prea puţine lucruri care să merite furate.

Respirând adânc, Danni îşi dădu seama că trebuia să facă ceva. Fleetwood nu se putea mişca. Nu era într-o poziţie din care să-l atace pe bandit şi nici nu putea ajunge la el înainte ca acesta să-şi descarce pistolul. Ştia că Fleetwood nu era înarmat. Eventual putea folosi plosca lui nenorocită ca pe o armă.

Danni se ridică de pe podea, dintre banchete, şi îşi ascunse săculeţul la spate. Cu spinarea aplecată, se apropie de bandit, care clipi surprins şi întinse apoi mâna spre ea. Danni o ignoră şi privi dincolo de el. Banditul Verde nu avea decât un singur însoţitor – un ţigan, din câte se părea – care stătea ceva mai încolo, îmbrăcat în haine asemănătoare. Era însă ocupat să-l ţintuiască pe Phillip cu pistolul şi nu era atent la ce făcea partenerul său. Danni privi spre Fleetwood, sperând ca marchizul să-şi dea seama că avea un plan.

— Madam?

Danni privi afară încă o clipă, apoi se întoarse spre bandit, a cărui faţă era surprinzător de aproape de a ei. Încercă să-l privească în ochi, dar ochii lui erau umbriţi de borul lat al pălăriei. Îşi drese glasul.

— Încerc să cobor, domnule, spuse ea.

Banditul încuviinţă, ridicându-şi şi mai mult mâna în semn că intenţiona să o ajute să coboare. Danni se prefăcu că se întinde ca să-i apuce mâna şi încercă să-l lovească cu săculeţul. Banditul se feri spre stânga, şi trupul lui Danni se lovi de al lui. Danni se împinse din toate puterile. Banditul se împiedică şi căzu pe spate, trăgând-o pe Danni după el. Cu un mârâit sălbatic, Fleetwood sări şi el din trăsură şi ateriză cu o bufnitură peste ceilalţi doi. Pumnul marchizului îl lovi pe bandit cu un zgomot înfundat, dar în acelaşi timp un pistol se descărcă undeva şi se auzi un ţipăt.

Danni îngheţă văzându-l pe Phillip prăbuşindu-se de pe capră. Caii bandiţilor fugiră înnebuniţi într-un nor de praf, pufnind şi nechezând de frică. Danni îşi lăsă arma improvizată din mâini şi alergă să-şi ajute vizitiul, în timp ce banditul care îl împuşcase luă frâiele în mâini. Fleetwood alergă pe lângă ea, încercând să-l prindă.

Danni ajunse lângă Phillip, care se zvârcolea pe pământ, cu uniforma şi părul pline de praf şi cu faţa scăldată de lacrimi.

Se ţinea de un picior. Danni îşi simţi inima gata-gata să-i sară din piept. Îi prinse mâna care acoperea rana cu a ei.

— Phillip? Vai, Doamne, Phillip! izbucni ea, cuprinsă de remuşcări văzându-i sângele. Unde te-a împuşcat?

— Ah, mă doare, gemu el, cu vocea sugrumată de durere. O să mor!

— Lasă-mă să văd.

Danni încercă să-şi facă singură curaj. Phillip gemu din nou. Danni se strădui să-i dea la o parte mâna, dar vocea banditului o făcu să îngheţe.

— Nimeni nu mişcă, altfel domnişoara moare, strigă Banditul Verde.

Danni se întoarse şi văzu că banditul o prinsese pe Ginny pe după gât cu o mână şi îşi ţinea pistolul aţintit spre tâmpla ei. Faţa lui era plină de sânge şi, deşi purta încă masca, era cel mai crud bărbat pe care Danni îl văzuse vreodată. Biata Ginny pălise din nou, iar ochii ei mari rătăceau în toate părţile, de parcă ar fi fost un şoarece prins în cursă. Fleetwood îşi ridicase braţele cât de sus era în stare; complicele banditului îi ţintea inima cu pistolul.

Danni se săltă cu mişcări lente.

— Ce vreţi de la noi? întrebă cu voce şoptită, rugătoare. După cum vedeţi, nu avem nimic de valoare.

Banditul Verde o cercetă cu o privire pofticioasă, oprindu-se la pantalonii pe care Danni îi furase de la un grăjdar cu un an în urmă.

— Nu, nu, văd asta, chicoti el. Îmi plac femeile în pantaloni atât de mult...

Danni se înroşi atât de tare, încât simţi că pământul îi fugea de sub picioare. Ca prin ceaţă, îl auzi pe Marcus mârâind iar, plin de furie.

— Ne-aţi făcut destule probleme mie şi prietenului meu, continuă banditul. Meritäm o compensaţie.

Danni simţi un nod în stomac.

— Ce fel de compensaţie, hoţule?

— Poate ne facem de cap cu voi, zise partenerul banditului.

Fleetwood scoase un mârâit feroce, dar niciunul din bandiţi nu era atent la el. Cel de la uşa trăsurii zâmbi larg, privind-o pe Ginny.

— Cred că o vom lua cu noi pe Ochi-Albaştri.

— Eu o vreau pe asta de-aici, spuse celălalt, clătinând din cap. E tare focoasă.

Pistolarul o cercetă gânditor pe Danni, care îşi înăbuşi un fior. Ea trebuia să fie cea răpită, nu Ginny. Totul era din

vina ei, până la urmă. Biata Ginny suferise destul.

— Luaţi-mă pe mine, şopti ea.

Fleetwood scoase un strigăt de furie neputincioasă, dar pistolarul încuviinţă. Danni făcu un pas înainte ca să-i ia locul lui Ginny, însă aceasta avea alte planuri.

Călcâiul ei îl lovi pe bandit în gleznă cu un zgomot înfundat. Banditul Verde scoase un geamăt. Strânsoarea lui slăbi puţin, dar nu îndeajuns.

— Cum îndrăzneşti?! ţipă Ginny.

Banditul mormăi de durere şi o scutură din toate puterile.

— Linişte! îi ordonă el.

— Tatăl meu e lord mare-amiral! strigă scandalizată Ginny, zbătându-se din toate puterile. Veţi fi spânzuraţi pentru asta!

Banditul Verde zâmbi larg.

— Chiar aşa? Interesant. Cred că m-am îndrăgostit.

Danni blestemă încet auzindu-i râsul triumfător.

— Se pare că tot pe tine te luăm până la urmă. Ochi-Albaştri e premiul cel mare. Toată lumea ştie că amiralul îşi iubeşte fetele şi va plăti o avere pentru una dintre ele, sunt sigur. Ha!

Ginny fu luată pe sus şi aruncată înapoi în trăsură, în vreme ce se zbătea şi striga din toate puterile. Banditul se căţără după ea. Fără niciun cuvânt, complicele său se urcă pe capră şi caii porniră la galop.

Cei trei dispărură pe după un colţ într-un nor de praf şi frunze.

Danni rămăsese fără cuvinte. Se uită de la Fleetwood, care părea descumpănit, la trăsura care dispărea şi în cele din urmă la vizitiul ei rănit.

Era incredibil, de necrezut. Cei doi bandiţi le răpiseră mireasa răpită.

Capitolul 9

Zăpada, grindina şi ceaţa se uneau,
Orbind şi călăreţ, şi cal.
Nu mai ştiau pe ce drum se aflau,
Pierduţi, ca într-un labirint fatal.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Danni îl văzu pe Fleetwood alergând după trăsură, cu o expresie îngrozită. Trăsura mergea mult prea repede ca să o prindă fugind. Marchizul se opri şi se lăsă pe vine, gâfâind. Danni continuă să se holbeze în direcţia în care trăsura dispăruse. Praful de pe drum începea să se aşeze, iar sunetul roţilor abia se mai auzea. Ginny le fusese răpită. Dacă i s-ar fi întâmplat oricui altcuiva, Danni ar fi apreciat ironia.

— Ticăloşii au luat-o pe Ginny, strigă Fleetwood, cu vocea răguşită de panică, parcă nevenindu-i să creadă. Trebuie să-i urmărim!

— Ştiu, se răsti Danni, înfuriindu-se iarăşi, dar Phillip a fost împuşcat. Şi nici n-avem cai.

Fleetwood o ignoră, întorcându-se în direcţia în care dispăruse trăsura. Îngrijorarea îi scotea şi mai mult în evidenţă cicatricile. Danni privi pentru ultima oară dârele de praf, apoi se aşeză în genunchi lângă Phillip. Servitorul ei era principala grijă. Moartea lui ar fi fost o adăugire înfiorătoare la dezastrul de care aveau deja parte. Mai ales fiindcă ea îl forţase să-i însoţească. Practic, îl şantajase. De parcă el era de vină că treceau pe un drum bântuit de hoţi

şi bandiţi. Ah, ce tragicomedie devenise viaţa ei!

— Trebuie să mă laşi să-ţi văd rana, îl imploră ea.

Phillip clătină amărât din cap şi continuă să se tăvălească prin praf de parcă tot ce se întâmplase era prea greu de suportat. Danni întinse o mână să-l liniştească, însă descoperi cu stupoare că Phillip tremura din toate încheieturile. Simţi o gheară îngheţată în piept. Fleetwood se apropie din spate, transpirat, gâfâind din greu, cu ochii lui verzi marcaţi de îngrijorare. Se aşeză lângă ea; ţinuta lui elegantă era acum prăfuită şi hainele îi erau rupte în câteva locuri. Îşi puse o mână grea pe umărul ei.

— Unde l-au împuşcat? întrebă el, iar încruntătura îi făcu cicatricile să pară şi mai adânci.

Danni ridică din umeri neajutorată, încercând să-i dea la o parte mâna. Fleetwood nu se lăsă convins. Căldura din palma lui trecu prin pânza subţire a cămăşii, liniştind-o deşi încă era furioasă pe el.

— Dă-te la o parte. N-am nevoie de ajutor.

Fleetwood îşi ridică amândouă mâinile, prefăcându-se că se predă. Danni se prefăcu la rândul ei că nu tânjea să-i simtă din nou căldura. Îşi privi servitorul.

— Tremură atât de tare, spuse ea. E în stare de şoc?

Fleetwood îl studie cu o expresie îngrijorată. Clătină din cap, apoi îşi scoase haina. Danni îi simţi greutatea pe umeri şi fu învăluită de parfumul lui exotic, cu care se obişnuise deja.

— Nu Phillip e cel care tremură, Danni.

Danni îşi ridică mâna şi descoperi că, într-adevăr, şi braţul şi degetele îi tremurau vizibil. Inspiră adânc, pentru a se linişti, şi se întoarse din nou spre vizitiu.

— Va fi bine? N-o să mi-o iert niciodată dacă i se întâmplă ceva.

Marcus zâmbi slab, cu o expresie blândă de care Danni pur şi simplu nu îl crezuse în stare. Îi luă mâinile lui Phillip într-ale lui şi le îndepărtă de pe rană. Danni nu

suporta să se uite. Se întoarse şi îşi lipi faţa de umărul lui Fleetwood, neîndrăznind să privească rana pe care Phillip o suferise din cauza ei. Trupul ei tresări fără să vrea când îl atinse pe al lui Fleetwood. Simţi un impuls puternic să-şi ascundă faţa la pieptul lui, să se ascundă de lumea care o copleşea.

Fleetwood se încordă. În aer se lăsă o tăcere apăsătoare. Danni îşi stăpâni un suspin, convinsă că tăcerea însemna că Phillip nu mai putea fi ajutat.

— E groaznic, nu-i aşa?

Marchizul pufni. Danni se trase înapoi, scandalizată în locul servitorului său.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de durerea lui! izbucni ea.

— Uită-te şi tu, Danni, răspunse Fleetwood pe un ton iritat.

Făcându-şi curaj, Danni se întoarse şi privi rana. Însă nu era nicio rană. Nu chiar. Răsuflând mânioasă, Danni se încruntă văzând piciorul *fostului* ei vizitiu. Pielea palidă era însemnată cu o zgârietură minusculă, din care abia dacă picura sânge. În jur erau câteva vânătăi neînsemnate, violacee. Nu era o rană de glonţ.

— Nici n-am cuvinte să descriu ce simt, scrâşni Danni printre dinţi.

Phillip scoase un geamăt, dar nu deschise ochii.

— Cât de rău e? întrebă el. Ştiu doar că o să mor!

Fleetwood îşi dădu ochii peste cap.

— Nici măcar n-ai fost împuşcat, idiotule, spuse el, strâmbându-se dezgustat. Probabil te-ai rănit când ai sărit de pe capră.

— Vă rog să nu minţiţi, domnule! Deja simt o sfârşeală. Ah, Doamne, ai milă de sufletul meu!

Danni nu se mai putu stăpâni.

— Phillip, dacă nu încetezi cu scena asta chiar acum…

— Mă căiesc pentru toate păcatele mele! în afară de ultimul, desigur. Ea m-a obligat!

— Ahh! izbucni Danni, atât de furioasă, că nici nu mai era în stare să vorbească. Am terminat cu tine! Eşti concediat, Phillip. Sunt sigură că vei aduce o mulţime de oameni la capătul răbdării în viaţa lungă pe care o vei avea de-acum înainte.

Phillip deschise un ochi. O privi cu o expresie de neîncredere.

— Mă concediaţi pe patul de moarte?

Danni se repezi spre vizitiu, ajunsă la capătul răbdării. Fleetwood o prinse pe după talie. De data asta, Danni ignoră toate senzaţiile pe care i le stârnea atingerea lui. Se simţi ridicată pe sus şi se zbătu până când Fleetwood îi dădu drumul, câţiva paşi mai încolo.

— O să-l ucid. Jur!

Fleetwood chicoti, dar o ţinu în continuare locului cu braţele lui puternice.

— Nu mă îndoiesc că eşti în stare, micuţo, dar aş prefera să nu ne mai facem vinovaţi şi de o crimă.

Danni miji ochii gânditoare.

— Cum mi-ai spus?

Fleetwood îngheţă, apoi zâmbi slab.

— Micuţo?

— Nu-mi zice aşa. Nu sunt un copil.

— Acum, că ştiu asta, mă tem că nu mă voi putea abţine, *micuţo,* chicoti Fleetwood.

— Am zis să nu-mi spui aşa, mormăi Danni, uitându-se urât la el, apoi la vizitiu, peste umăr.

Phillip rămăsese întins în mijlocul drumului, cu capul ridicat ca să-i privească. Imediat ce văzu că Danni îl pironea cu privirea, se lăsă să cadă la loc şi scoase un geamăt dramatic, cu limba atârnându-i la colţul gurii.

— Prefăcutule.

Fleetwood îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Nu e amuzant deloc, ţipă Danni. Chiar credeam că o să moară, şi totul ar fi fost din vina mea.

Marchizul se chinuia să se stăpânească, dar nu îi era deloc uşor.

— Cred că ar trebui să-l lăsăm aici, spuse el. Dacă avem noroc, o să-l mănânce vreun animal sălbatic.

— Ce animale sălbatice? Poate vreun iepure se trezeşte din senin să devină carnivor?

— Speranţa moare ultima, mormăi Fleetwood.

Danni zâmbi fără să vrea. Zâmbetul lui îl transforma atât de mult. Era fermecător şi, într-o oarecare măsură, chipeş. Cicatricile păreau să i se estompeze. Când marchizul se înfuria, ochii lui erau mistuiţi de flăcări reci, cinice, iar Danni se obişnuise să-l vadă aşa. Acum însă, privirea lui era cu totul altfel; parcă sclipea. Buza lui de jos avea o gropiţă neobişnuită în mijloc, probabil din cauza cicatricii de pe bărbie. Danni se simţi îmboldită să i-o atingă.

Văzând-o cum îi priveşte buzele, chipul marchizului se întunecă şi zâmbetul îi dispăru. Se răsuci repede, astfel că obrazul cu cea mai mare cicatrice era întors în partea cealaltă. Danni fu cuprinsă de un val de ruşine înţelegând la ce se gândea Marcus.

— Fleet…

— Trebuie să prindem din urmă trăsura pe care ai lăsat-o să ne scape.

— Eu am lăsat-o? întrebă Danni, iar empatia ei se stinse sub un torent de furie. Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce am spus. Dacă m-ai fi lăsat pe mine să discut cu ei, acum am avea şi mireasa, şi trăsura.

— Ah, eşti un bărbat îngrozitor! Dacă planul meu era atât de groaznic, de ce te-ai mai amestecat şi tu?

— Nu mi-ai dat de ales. Practic te-ai aruncat la gâtul lui.

Danni porni cu paşi mari în direcţia în care dispăruse trăsura cu încărcătura ei preţioasă.

— Nu te-am văzut formulând cine ştie ce plan isteţ de

scăpare. Aşa că am tras concluzia că eu sunt singura în stare să încerce o diversiune.

Marcus o prinse imediat din urmă cu paşii lui enormi.

— Ţi-am spus că n-am avut timp.

— Unde mergem? scânci Phillip din spate.

Danni şi Marcus se opriră şi se întoarseră spre vizitiu, care se ridicase în coate.

— Credeam că eşti pe moarte, replică Danni, uitându-se urât la el.

Phillip se lăsă imediat să cadă înapoi, zbătându-se şi prefăcându-se cuprins de suferinţă.

— Chiar mor! întinse o mână spre cer. Îl văd pe Dumnezeu!

Marcus scoase un geamăt.

— *Unde* mergem? o întrebă pe Danni.

Danni ezită, încercând să-şi amintească harta regiunii pe care o studiase.

— Cred că, dacă urmăm pur şi simplu drumul, vom da de un oraş. Se poate să-i găsim acolo – sau cel puţin să aflăm unde le e ascunzătoarea.

Fleetwood mormăi din nou fără a se opri. Din câte se părea, chiar intenţiona să-l lase pe Phillip acolo unde căzuse. Danni privi peste umăr la servitorul ei, încruntându-se. Deşi se simţea extrem de tentată, nu putea să-l abandoneze pur şi simplu. Se întoarse lângă el şi se aşeză pe vine, oftând.

— Ne vom întoarce cu ajutoare, îl asigură ea.

Phillip încuviinţă slab.

— Să nu mori până atunci, adăugă Danni, neputând să se abţină.

Apoi se ridică şi descoperi o bucată de pânză pe drum: săculeţul ei. Ştia că, printre celelalte obiecte dinăuntru, avea şi o rochie de rezervă. Amintindu-şi cum o privise banditul, se simţi cuprinsă de scârbă. Era cazul să se îmbrace din nou cum se cuvenea.

— Cu cât pierdem mai mult timp aici, cu atât mai departe va ajunge trăsura, se răsti Marcus.

Danni se posomorî dintr-odată. Îl asigură din nou pe Phillip că aveau să se întoarcă, apoi îşi luă săculeţul şi se grăbi spre marchiz, încercând să-şi potrivească paşii cu ai lui. Era imposibil. Un pas de-al lui făcea cât doi paşi de-ai ei. Nu reuşi decât să înceapă să gâfâie.

— Vrei să mergi mai încet, te rog?

Marchizul nu încetini şi nici măcar nu răspunse.

— Presupun că ai de gând să mergem până dăm de trăsură?

Tăcere.

Danni alergă înainte, simţindu-se tot mai nervoasă cu fiecare pas. Alergă în faţa lui şi se opri, proptindu-şi ferm picioarele în praful drumului. Marchizul se opri, studiind-o curios. Danni îl privi în ochi, dar nu văzu decât o expresie rece. El o ocoli în tăcere şi îşi văzu de drum.

— Eşti furios *pe mine?* îi strigă Danni, cu vocea plină de o frustrare uimită. Doar nu mă acuzi pentru toate astea. Să-ţi aduc aminte că tu eşti cel care m-a şantajat şi m-a târât în această escapadă oribilă? Nu mi-ai lăsat nici măcar o zi, cât să plănuiesc o fugă sigură şi discretă. Danni se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea. Acum, că începuse, nu avea de gând să se oprească. Dacă ai fi avut răbdare, vizitiul meu s-ar fi întors din călătoria cu fosta ta logodnică, şi el nu s-ar fi aventurat niciodată pe un drum atât de nesigur.

— Să nu-mi mai vorbeşti niciodată despre acea femeie, se răsti Marcus.

Danni se opri, luată prin surprindere. Îngheţă la mijlocul pasului văzându-i expresia plină de amărăciune, ridurile adânci, privirea întunecată. Brusc, Fleetwood se întoarse cu spatele la ea şi îşi drese puternic glasul.

— Îmi cer scuze, spuse el.

Danni rămase cu gura căscată. El îi ceruse ei scuze?

Marchizul îşi continuă drumul cu paşi la fel de mari şi

nu mai spuse nimic. Danni îşi muşcă buzele, simţindu-se ciudat de tristă.

Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că o ignora. Până una-alta, el era Bestia.

Continuară aşa câţiva metri, apoi Danni nu se mai putu stăpâni.

— Bine. Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, aşa să fie.

Fleetwood nu dădu niciun semn că o auzise. Scrâşnind din dinţi, Danni alergă din nou ca să-l prindă din urmă.

Avusese şi cu alte ocazii de-a face cu bărbaţi încăpăţânaţi. Marcus nu era cu nimic mai special.

*

Danni reuşi să nu spună nimic preţ de trei ore. Nu ştia cum să citească ora după poziţia soarelui, aşa că număra fiecare secundă. Era mai bine aşa decât să se lasă pradă gândurilor ei nebuneşti.

— Fleetwood? murmură ea într-un final.

Tăcere.

Danni îşi muşcă buza de jos şi grăbi pasul, bătând din picior cu fiecare pas, strivind cu ură firele de iarbă peste care călca. „Nici măcar Hu nu e aşa încăpăţânat.”

Amintindu-şi de prietenii ei, Danni îşi dădu seama câtă nevoie avea de ei. Dacă Hu ar fi venit şi el, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Iar Annabel i-ar fi înţeles necazurile lui Danni. Şi ea l-ar fi urât pe Fleetwood. O aliată i-ar fi prins extrem de bine în acele clipe. Şi un sendviş. Mai ales un sendviş cu salată.

Danni simţi cum stomacul i se strânge de foame. Se simţi dintr-odată plină de hotărâre. Începu să tropăie şi mai tare. Intenţia ei era să facă pe cât de mult zgomot era în stare. Ceva îi pocni sub talpă şi, când se uită în jos, descoperi un băţ rupt amestecat cu compostul care se adunase sub copaci. Fleetwood o condusese în acea pădure

care părea să nu se mai termine cu un sfert de oră în urmă. Nu-i spusese de ce schimbase direcţia dintrodată, ci pur şi simplu pornise într-acolo, aşteptându-se ca Danni să-l urmeze. „Ce bărbat arogant.”

Danni se întrebase dacă nu era mai bine să rămână pe drumul principal, dar nu avea de gând să-şi rişte viaţa doar ca să învingă în disputa lor. Erau încă mult prea departe de civilizaţie ca să se aventureze singură. Simţi din nou un fior de teamă pentru Ginny. Nici nu-şi putea închipui ce-i făceau acei bandiţi dezgustători chiar în acele clipe. Simţi că i se întoarce stomacul. Grijile nu-i dădeau pace. Se simţea profund neajutorată. Toate astea se întâmplau numai din vina ei. Da, ea era principalul vinovat. Ea sacrificase o fată nevinovată ca să-şi salveze propria ei reputaţie. Era mai josnică decât bandiţii.

Până acum îşi făcuse griji că fuseseră văzuţi răpind-o pe Ginny. Acum spera că familia ei îi descoperise absenţa. Asta ar fi însemnat că nu doar ea şi Fleetwood, ci şi întreaga amiralitate o căutau. Brusc, Danni se bucură că nu mai erau pe drumul principal. Ar fi riscat să se întâlnească cu amiralul însuşi după fiecare cotitură. Gândul că ar putea sfârşi cu ştreangul de gât o făcea să se teamă pentru soarta ei aproape la fel de mult ca pentru a lui Ginny; şi, de ce să nu recunoască, se temea şi că s-ar putea rătăci de Fleetwood în pădurea cea blestemată. Nu ştia dacă Fleetwood s-ar fi întors după ea şi nici nu voia să afle.

Aşa se face că, atunci când Fleetwood trase la o parte o creangă, apoi îi dădu drumul exact când Danni trecea prin dreptul ei, iar creanga o lovi în faţă, Danni se hotărî că îndurase destul.

— Unde *naiba* mergem?

Întrebarea ei răstită nu primi niciun răspuns. Oricât i-ar fi făcut plăcere să-i privească spatele bine făcut şi umerii laţi, Danni voia răspunsuri. Tânjea să audă o voce omenească. Dacă i-ar fi plăcut tăcerile lungi şi încordate, ar

fi putut rămâne alături de tatăl ei în casa lor de pe King Street şi n-ar mai fi deschis niciodată Gretna Green Bookings.

Gândindu-se la tatăl său, Danni îşi aminti de logodnicul ei. Ei bine, erau aproape logodiţi, asta presupunând că acel conte de Hemsworth nu-i luase absenţa drept refuz. Danni îşi jură sieşi că, dacă reuşea să o înapoieze pe Ginny familiei sale şi să scape cu reputaţia nepătată, avea să se întâlnească numaidecât cu lordul şi cu familia acestuia pentru a accepta oficial căsătoria. Apoi urma să fie contesă, să ducă o viaţă minunată şi credea din toată inima că ea şi contele aveau să ajungă să se iubească. Ar fi un sfârşit ca în poveşti, aşa cum îşi dorise dintotdeauna.

Se întrebă în treacăt dacă tatăl ei îşi făcea griji pentru ea. Îl respecta şi îl iubea din toată inima, dar era atât de ocupat cu munca lui din parlament, că, uneori, Danni se întreba dacă îşi mai amintea că avea o fiică. Ştia că Hemsworth n-ar fi neglijat-o. Era un bărbat respectuos şi blând, iar Danni ştia că ţinea la ea.

Resemnându-se cu tăcerea şi cu gândurile ei sumbre, Danni merse înainte. Copacii din parcurile londoneze erau prăfuiţi şi şterşi, dar aici frunzele străluceau spectaculos în razele soarelui care se strecurau printre crengi. Culoarea lor îi amintea într-o oarecare măsură de ochii marchizului atunci când îi zâmbise. Danni pufni, dezamăgită de ea însăşi. „Sunt gânduri prea frumoase pentru el!” Tocmai îşi imaginase o viaţă împlinită alături de viitorul ei logodnic, nu-i aşa?

Cu cât mergeau mai mult, cu atât Danni se simţea mai furioasă. De fapt, totul era din vina lui Marcus. El o manipulase şi tot el o acuzase pentru propriile lui greşeli. Ce drept avea să-i distrugă şi ei viaţa? Ar fi trebuit să lucreze împreună, să aibă grijă de ea, nu să o târască printr-o pădure sălbatică şi, peste toate astea, să o mai şi

ignore.

Nu-l putea lăsa să câştige şi nici nu avea de gând să-i permită să se comporte aşa până o găseau pe Ginny. Îi veni o idee. Avea să-l facă să ia parte la discuţie fie că voia, fie că nu. Zâmbind diabolic, începu să meargă cu paşi şi mai sprinteni.

— Vai de mine, cred că avem o problemă. Nu ştii unde mergem, nu-i aşa?

Marcus nu răspunse. Danni continuă, zâmbind şi mai larg, pe măsură ce se obişnuia cu noul ei rol:

— Văd cât de confuz eşti, milord. Nu-ţi face griji! Sunt sigură că putem descoperi unde ne-ai rătăcit.

Umerii lui Fleetwood se mişcară aproape imperceptibil, singurul semn că o asculta.

— De unde să începem? Tata mi-a spus mereu că trebuie să studiez împrejurimile. Haide să facem asta, şi cu siguranţă vom găsi un indiciu! Danni se opri şi privi ostentativ în jur. Suntem înconjuraţi de foarte mulţi copaci. Şi de plante. Cred că putem presupune că suntem, de fapt, într-o pădure. *Ştii* ce e o pădure, nu-i aşa?

Marcus încă nu vorbea, dar, judecând după privirea lui exasperată, cel puţin îi atrăsese atenţia.

— Dar, vai! Să nu-mi spui că nu ştii nici măcar ce e un copac?

Uriaşul din faţa ei nu-şi putu stăpâni un pufnet. Privirea lui se fixă înainte. O ignora.

Danni simţi o durere de cap de la cât de tare scrâşnise din dinţi. Deschise gura ca să înceapă o nouă tiradă, dar în clipa următoare înghiţi un mănunchi de frunze şi crenguţe de pe o ramură. Scuipând, căzu pe spate. Clipi surprinsă şi văzu că Marcus mergea înainte, zâmbind.

— Ah. Eşti… eşti o bestie! Ai făcut-o intenţionat!

— Şi ce se presupune că aş fi făcut?

— Mi-ai dat cu creanga peste faţă!

Marcus se întoarse şi o fixă cu privirea, cu o expresie

plină de nedumerire.

— Ce e o creangă?

Danni rămase cu gura căscată. Chipul lui rămase impasibil.

— Şi ce e cu acele plante despre care vorbeai? Sunt comestibile? continuă el.

Danni îşi suflecă mânecile şi se ridică.

— Numai dacă eşti un iepure! răspunse ea, privindu-l încruntată.

Apoi se repezi la el.

Râzând, Marcus o prinse în jurul taliei, strângând-o la piept cu putere. Danni îşi stăpâni un suspin. Simţi vocea lui vibrându-i în tot corpul, până în vârful degetelor. Trupul ei micuţ se pierdu cu totul în braţele lui uriaşe, iar palmele lui se lipiră de pielea ei. Danni îşi simţi sângele încălzindu-se pe dată, ca un mănunchi de vreascuri aprins de o scânteie. Căldura îi coborî până în vintre.

Apoi, Marcus începu să o gâdile.

Cu ochii mari, Danni ţipă înfundat descoperind ce i se întâmplase. Amândoi începură să râdă în hohote până când, în cele din urmă, ochii ei se umplură de lacrimi.

— Opreşte-te! Te rog!

Fleetwood dispăru imediat. Danni suspină, simţindu-se dintr-odată singură şi descumpănită. Era frig, aşa că îşi încolăci braţele în jurul propriului corp. Se întoarse şi văzu că marchizul era lângă ea. Strângându-se în braţe, Danni observă cum expresia copilăroasă şi atât de candidă a lui Fleetwood – nu, a lui *Marcus* – se topi treptat, înlocuită de severitatea lui obişnuită. Transformarea o întristă peste măsură.

Ochii lui verzi, de culoarea mentei acum, nu aveau curaj să-i întâlnească privirea. Îi prinse o şuviţă de păr între degete, răsucind-o. Danni îi simţi căldura, chiar şi de la distanţă.

— Îmi pare rău, şopti el. Am vrut să ţin creanga, dar

mi-a scăpat.

Danni îşi văzu şuviţa alunecând încet dintre degetele lui, apoi Marcus atinse uşor vânătaia pe care i-o făcuse creanga. Danni simţi că i se taie răsuflarea. Parcă avea fluturi în stomac, iar senzaţia nu era neapărat plăcută. Înghiţi un nod şi îi căută privirea.

Nici nu-i venea să creadă că la început ochii lui i se păruseră atât de reci. În adâncurile lor verzi se oglindea fiecare gând al lui.

— Mă ierţi? îi şopti el.

Danni înţelese că nu se referea doar la acea creangă.

Dar nu îl putea ierta.

— E mult mai rău decât îmi închipuiam, spuse ea, trăgându-şi nasul cu zgomot. Poate ar trebui să-ţi explic mai întâi ce e o plantă. Cred că e prea dificil să începem direct cu creanga.

Chipul lui plin de cicatrici se întristă o clipă, apoi deveni iarăşi indescifrabil. Danni simţi o durere fizică în piept. Porniră din nou în tăcere. Pentru Danni, liniştea era insuportabilă.

Cum ar fi putut să-l ierte pentru că o obligase să ia parte la aşa ceva? Poate dacă l-ar fi înţeles puţin mai bine? Până acum nu ştia decât că Marcus avea nevoie de bani, şi asta imediat. Nu şi de ce.

Presupusese că, din moment ce marchizului îi plăcea să bea, avea şi alte vicii. Era posibil să-şi fi pierdut averea la cărţi. Mulţi aristocraţi păţeau asta şi erau nevoiţi să se împrumute folosindu-se de titlurile lor pentru a-şi păstra stilul de viaţă cu care erau obişnuiţi. Sau să se căsătorească cu fete bogate.

Apoi era şi acel articol publicat în fiţuica de bârfe a domnişoarei Lavina Lux, pe care îl citise înainte să plece, dar acel zvon ar fi putut fi răspândit la fel de bine de domnişoara Anne Newport, probabil fiindcă îşi ura fostul logodnic. Oricum, zvonurile erau doar atât – zvonuri.

Poate, dacă l-ar fi întrebat, Marcus i-ar fi spus un motiv ireal, care l-ar fi absolvit de orice vină. Atunci l-ar fi ajutat cu dragă inimă, poate chiar fără să o oblige pe Ginny să se mărite cu el. Danni se pregăti să-l întrebe, dar se lovi brusc de ceva solid.

Pierdută în gândurile sale, nu observase că Marcus se oprise din nou, aşa că se izbise de umerii lui laţi şi căzuse pentru a doua oară. Strânse pumnii, adunând două mănunchiuri de frunze uscate şi muşchi.

— Ţi-am spus vreodată câtă aversiune există între mine şi pământ?

Uriaşul se întoarse spre ea, ezitând. Ochii lui erau umbriţi.

— Ai auzit? întrebă el.

Danni clipi, înclinându-şi capul pe o parte şi căutând vreun sunet ciudat. După o clipă, clătină din cap.

Marcus scoase un mormăit şi afişă din nou expresia lui obişnuită, severă şi distantă. Întoarse capul, ascunzându-şi cele mai urâte cicatrici.

— Sigur, *tu* n-ai cum să auzi nimic, murmură el grăbit, vorbele lui zeflemitoare făcând să dispară curiozitatea ei legată de proveniența acelor semne îngrozitoare.

Brusc, Danni nu mai voia să ştie de unde avea cicatricile. Marcus îşi trecu o mână prin părul cârlionţat, şi, în ciuda a tot ce se întâmplase, Danni se simţi tentată să facă acelaşi lucru. Să-i simtă părul blond şi mătăsos şi vârfurile ţepoase ale fiecărei şuviţe. Era aproape convinsă că asta ar fi liniştit-o.

Strângând pumnii, îşi fixă atenţia asupra covorului de frunze. Acasă o aştepta un viitor logodnic cu care să trăiască până la adânci bătrâneţi. Nu avea de gând să îşi rişte fericirea pentru un capriciu, sau o pasiune de moment, sau… sau ce-o fi fost acel sentiment nesuferit. Trebuia să se întoarcă acasă împreună cu Ginny, şi asta cât mai repede. Bestia n-avea decât să rămână în habitatul lui

natural. Astfel, şi Ginny, dar mai ales Danni, aveau să fie în siguranţă. Cu cât stătea mai mult în preajma lui, cu atât se simţea mai fascinată de acest bărbat atât de complicat.

Trebuia să-şi salveze victima. Şi avea nevoie de Marcus pentru asta. Încercând să înveselească puţin atmosfera, Danni întrebă:

— Asta înseamnă că vorbeşti din nou cu mine?

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Marcus miji ochii şi chipul lui deveni imobil, ca o statuie de gheaţă. Se ascunsese sub o altă mască. Copleşită de seriozitatea lui, Danni privi în altă parte.

Apoi auzi sunet de frunze uscate strivite sub picioare. Rămase nemişcată o clipă. Oare avea de gând să o abandoneze, după toate astea?

Marcus se opri, întorcându-şi jumătatea fără cicatrici a feţei spre ea. Ochii lui verzi erau aprinşi de emoţie; umbra era ascunsă, dar nu dispăruse.

— Încă nu m-am hotărât, spuse el.

Apoi îşi continuă drumul, aşteptând ca ea să îl urmeze. Danni scrâşni din dinţi şi îl ajunse în fugă.

— Nu-mi vine să cred! izbucni ea. M-ai şantajat. M-ai drogat. Cineva m-a ameninţat cu pistolul. Să nu mai vorbim despre faptul că am ajuns să rătăcesc printr-o pădure la uitată de Dumnezeu şi că mor de foame. Toate astea din vina ta. Iar tu nici măcar nu binevoieşti să vorbeşti cu mine?

Tăcere.

— Perfect. Pur şi simplu perfect! Acum nu mai lipseşte decât să ningă în mai, şi viaţa mea va fi împlinită.

Trecură încă trei ore. Da, numărase fiecare secundă din nou. Acum făcea tot posibilul să se arate recunoscătoare pentru lucrurile mărunte.

Nu ninse în luna mai.

Începu să plouă.

Capitolul 10

Privind prin noaptea neguroasă,
Zări în depărtare-o fereastră luminoasă.
Bucuros, negustorul nu putea să creadă Că un palat începuse să vadă.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Marcus îşi strânse haina şi mai mult în jurul umerilor, făcând tot posibilul să nu se lase udat de ploaie şi mai tare. Degeaba.

Hainele lui erau deja îmbibate cu apă. Tremurând şi simţind câte un fior îngheţat din când în când, privi în urmă.

La câţiva paşi mai în spate, Danni se făcuse şi mai mică, tremurând de frig. Marcus se opri. Fiecare pas al ei scotea un sunet umed, de cizme îmbibate. Marcus îi văzu expresia de pe chip. Era furioasă.

În ciuda indignării ei, Marcus nu-şi putu stăpâni un zâmbet, convins că Danni nu avea habar cât de caraghios arăta. Părul ei drăguţ, de culoarea mahonului, îi atârna pe umeri în şuviţe umede, iar din coada împletită cu care pornise la drum seara trecută nu rămăsese mai nimic. Picăturile de ploaie îi curgeau pe frunte şi îi udau genele lungi. Pe obraz avea un mic petic de pământ, de la căzătura de mai devreme. Ploaia îl umezise, şi acum îi curgea pe obrajii palizi în firicele murdare. În lipsa unei descrieri mai potrivite, arăta ca un şobolan pe jumătate înecat.

Era atât de frumoasă.

— De ce ne-am oprit? întrebă Danni, clănţănind puternic din dinţi.

Într-o clipă, Marcus îi observă hainele subţiri şi ude. Danni se îmbrăcase pentru o seară răcoroasă din Londra,

dar acum materialul subţire din care erau croite cămaşa şi pantalonii i se lipise de piele din cauza ploii. Pânza de bumbac devenise aproape transparentă, scoţându-i în evidenţă formele voluptuoase. Pantalonii ei descriau perfect linia bombată a şoldurilor şi a coapselor. Marcus simţi un val de căldură şi un imbold puternic de a o poseda aici şi acum, pe care şi-l stăpâni cu greu.

Conştiinţa lui de gentleman începu să-l mustre. Danni era îmbrăcată mai subţire decât el, şi trupul ei micuţ nu era la fel de bine protejat de intemperii. Înainte să se răzgândească, îşi dădu jos jacheta, ca un şarpe căruia îi năpârleşte pielea. Frigul din oase i se înteţi la prima pală de vânt îngheţat. Uneori era atât de enervant să fii gentleman.

— Ia-o, spuse el, luptându-se să scoată cuvintele printre dinţi.

Apoi îi întinse haina.

Danni îl privi bănuitoare, dar nu putea refuza haina. Marcus nu ştia cât de cald i-ar putea ţine o haină deja udă, dar se simţi puţin mai bine. Nu voia ca Danni să moară de pneumonie; asta ar fi adus un final neaşteptat escapadei lor. Nu îşi închipuise niciodată că aveau să dea greş atât de crunt.

În clipa în care Danni îşi luă mâinile de la piept, Marcus îşi simţi gura uscată.

— Asta nu schimbă nimic. Încă sunt supărată pe tine, murmură ea cu o expresie amărâtă.

Marcus nu o asculta, nu era în stare să o asculte. Pânza udă îi reliefa sânii până în cele mai mici detalii. Privirea lui înfometată descoperi un sfârc micuţ şi roz care se vedea perfect prin cămaşă. Se stăpâni din greu să nu o atingă, strângându-şi pumnii. Sfârcul părea să-l cheme, tânjea să fie încălzit cu buzele, dezmierdat, răsfăţat. Sângele lui ardea. Tremurând, îşi coborî privirea.

Neînţelegând adevăratul motiv pentru care Marcus tremura, Danni privi nesigură jacheta de un albastru-închis.

— Poate că ar trebui s-o păstrezi tu, spuse ea indecisă.

Expresia ei însă dădea de înţeles că ar fi preferat să-şi mănânce pantofii decât să renunţe la ea.

Marcus strânse din buze şi îi întinse din nou haina. Era absolut necesar ca Danni să o poarte acum. Lâna rece urma să-i ascundă sânii ispititori, iar astfel dorinţa lui avea să se liniştească. Imaginea lor îi rămăsese însă în memorie.

Danni îşi puse haina pe umeri. Marcus era suficient de aproape încât să-i simtă parfumul de trandafiri pe care îl răspândea cu fiecare mişcare.

Îşi înfipse unghiile adânc în palme. Îl înnebunea să fie atât de aproape de ea. Crezuse şi înainte că avea s-o ia razna, dar acum… acum se simţea prizonier în iad fiindcă nu-i era permis să o atingă pe această femeie atât de frumoasă, atât de la îndemână. Cu un efort suprem, Marcus se întrebă cum aveau să supravieţuiască. Trebuia să găsească un adăpost. Şi un foc cu care să se încălzească până trecea furtuna.

Marcus se întoarse cu spatele la ea fără niciun cuvânt. Nu se simţea suficient de stăpân pe sine cât să vorbească. Danni scoase un sunet gutural, plin de furie, apoi paşii ei umezi se auziră iarăşi. De data asta, Marcus zâmbi.

— Chiar eşti un nesuferit. Să ştii că am de-a face cu bărbaţi care nu sunt în stare să scoată două vorbe zi de zi. Tatăl meu nu-mi vorbeşte aproape niciodată, abia dacă ştie că exist de când a murit mama mea. Hu mi-a adresat vreo zece cuvinte de când ne-am cunoscut, acum doi ani. Dar cel puţin *ei* ştiu să comunice! Tu nici măcar nu te uiţi la mine când vorbesc cu tine.

Auzind ce se întâmpla în familia ei, Marcus simţi o gheară în piept. Poate de-asta devenise şi ea o escroacă? Pentru a-şi impresiona tatăl? Ca să nu se mai gândească la tatăl ei, se simţi nevoit să încerce o glumă:

— Dacă mă uit la tine când îmi vorbeşti, s-ar putea să

dau într-o… cum i-ai spus? O creangă?

— Ah! Ah, cred că te urăsc.

Marcus îşi stăpâni un zâmbet.

— N-o să-mi revin niciodată, madam.

Un pleoscăit mai puternic decât celelalte se auzi din spate. Marcus ghici că Danni încercase să bată din picior.

— Şi urăsc şi cizmele astea!

Zâmbind, Marcus privi în jur, încercând să găsească un loc în care să se adăpostească de ploaie. Danni rămase tăcută; singurul sunet care venea din direcţia ei era lipăitul cizmelor.

— Fleetwood?

Marcus înclină din cap în semn că o asculta.

Danni oftă din greu, de parcă purta pe umeri întreaga lume.

— Propun un armistiţiu.

Marcus se opri la jumătatea pasului şi se răsuci pe celălalt călcâi.

— Un armistiţiu? întrebă el, cu o voce evident surprinsă. Adică să nu ne mai certăm?

Danni se încruntă. Haina mult prea mare o făcea să pară un copil care se juca de-a soldaţii.

— Da. Există vreun alt fel de armistiţiu?

Marcus deschise gura, dar Danni îşi ridică grăbită mâna, oprindu-l. Sau cel puţin mâneca hainei se ridică. Marcus presupuse că înăuntrul ei se ascundea o mână.

— Ne va fi de folos amândurora, spuse ea. Dacă ne certăm încontinuu, nu văd cum am putea să o găsim pe Ginny.

Marcus se văzu nevoit să îi dea dreptate.

Începu deci să-i asculte termenii armistiţiului. Ceva despre gesturi brutale, altceva despre… Marcus nu o mai asculta. Întorcându-se spre ea, observase o căsuţă – dacă mormanul de materiale putea fi numit aşa – care se întrevedea printre doi stejari uriaşi.

— … Deci eşti de acord cu propunerea mea?

Marcus o ignoră cu totul. Îi prinse mâneca hainei şi o târî înspre căsuţă.

— Scuză-mă! Credeam că ţi-am spus să *nu* mai faci asemenea gesturi brutale!

Marcus pufni. Era mult mai important să-şi găsească un adăpost şi să aprindă focul decât să cadă la cine ştie ce învoială ridicolă. Porniră deci prin buruienile ude, şi nu trecu mult până când ajunseră în faţa căsuţei.

Construcţia arăta la fel de rău pe cât păruse de departe. Natura îşi recupera încet-încet teritoriul; plante agăţătoare crescuseră pe toate laturile, prinzându-se de pereţii de lemn. Dar dedesubt, căsuţa cea veche părea încă solidă. Iar acoperişul era întreg. Uşa atârna într-o balama ruginită. Era curent înăuntru, dar oricum era mai bine decât să rămână afară.

Văzând căsuţa, Danni nu mai protestă.

— Genial, Fleetwood! chicoti ea, bătând fericită din palme.

Marcus nu vedea care era meritul lui în faptul că găsise o casă deja construită, dar era destul că Danni zâmbea. N-avea de gând să-i strice plăcerea.

Danni intră prima, apoi Marcus, nevoit să se aplece ca să încapă înăuntru. N-ar fi fost uimit să descopere că acea căsuţă era folosită de bandiţi pentru cine ştie ce lucruri necurate. Mobila fusese scumpă odată, dar acum putrezise şi era marcată de intemperii. Acoperişul avea o spărtură, iar scaunul de dedesubtul spărturii băltea de apă.

Aveau mare nevoie de căldură, aşa că Marcus se apropie pe dată de şemineu. Căutând printre cărămizile sparte şi urmele de cenuşă, descoperi o scăpărătoare. Mâna de vreascuri care rămăsese nu era de-ajuns să facă focul. Stomacul i se strânse, dându-şi seama că nici afară nu aveau de unde face rost de lemn uscat.

De cealaltă parte a camerei, Marcus văzu un pat

îngust. Dând la o parte frunzele uscate, scoase aşternuturile de pe salteaua veche de paie. Cearceafurile erau într-o stare acceptabilă. Îi aruncă unul lui Danni, care îl privi cu ochii mari şi tăcuţi.

— Dă-ţi jos hainele.

Marcus îşi simţi faţa încingându-se, dar făcu tot posibilul să ignore acea senzaţie.

— Nu voi face aşa ceva. Protestă Danni, scandalizată de-a dreptul. E suficient de rău că trebuie să stau în aceeaşi cameră cu tine şi abia avem loc amândoi. N-am pic de intimitate, şi dacă s-ar afla că… Danni păli şi miji ochii, dintr-odată înfuriată. Nici în ruptul capului!

Marcus se strădui să nu şi-o imagineze pe Danni învelită doar într-un cearceaf. În aceeaşi cameră. Scrâşni din dinţi.

— Bine. Dacă vrei să faci febră şi să mori, rămâi cu hainele ude.

Danni îi aruncă o privire acuzatoare.

— Întoarce-te cu spatele. Mă voi îmbrăca cu rochia pe care am adus-o în săculeţ.

Marcus scrâşni şi mai tare din dinţi.

— O să-ţi fac o favoare şi mai mare.

Marcus ieşi din căsuţă. Nu se opri auzindu-i suspinul şocat şi nici nu se îndepărtă prea mult. Înconjură construcţia, căutând lemne de foc sau orice altceva ar fi putut folosi. Găsi un bol vechi, de lemn. Nu se obosi să se întrebe cum ajunsese bolul pe verandă. Recunoscător, îl ridică şi îl lăsă să se umple cu apă de ploaie. Bău cu sete şi îl umplu de încă două ori până să se sature. Se întoarse la adăpost cu bolul, dar nu intră. Era hotărât să-i acorde lui Danni tot timpul de care avea nevoie.

Nu era o concesie lipsită de suferinţă. Urechile lui încercau să prindă până şi cel mai mic foşnet de mătase. Imaginaţia lui se aprinse, oferindu-i lucruri pe care nu le-ar fi putut avea niciodată în realitate. Strânse bolul şi îşi

imagină cum ar fi să-i atingă pielea ei rece cu mâinile lui calde. Degetele lui încălzind-o cu fiecare mângâiere, explorându-i formele pline sub ploaia neostenită de afară. Deşi era ud până la piele şi aproape îngheţat, sângele lui fierbinte reuşi totuşi să-i trezească dorinţa. Scoase un geamăt plin de frustrare. O dorea cu fiecare răsuflare. Era insuportabil.

— Te-ai îmbrăcat?

Dinăuntru se auzi un răspuns răstit:

— E şi ăsta un fel de a spune.

Marcus îşi scutură părul ud şi intră în căsuţă. Când o văzu, simţi că i se taie răsuflarea. Danni se hotărâse să se învelească în cearceaful uscat. Materialul era înfăşurat cu artă în jurul ei, acoperind cât de multă piele se putea. Părul îi atârna în şuviţe groase – libere şi pieptănate cu degetele. Din coada împletită nu mai rămăsese nimic. Noroiul de pe faţă era singurul semn că Danni nu ieşise dintr-o cadă aburindă chiar atunci.

— Rochia e umedă, spuse ea, întorcându-şi privirea. Ar fi fost mai rău dacă m-aş fi îmbrăcat cu ea.

Dorinţa cu care Marcus se luptase până atunci se întoarse în forţă. Clipi rapid şi privi în altă parte, întinzându-i bolul.

— Bea, apoi spală-te pe faţă.

Danni îşi duse imediat mâinile la obraji cu o expresie panicată, atât de tipică pentru o femeie.

— Ce?

Marcus nu-şi putu stăpâni un zâmbet slab. Puse bolul pe scaun, lăsându-l să se umple cu apă de ploaie. Era ridicol că ea îşi făcea probleme pentru cum arată în faţa *lui.*

— Ai puţin noroi pe faţă, rezultat al încercării tale de a mă ataca.

Danni îl fulgeră cu o privire otrăvită. Marcus luă un cearceaf de pe saltea.

— Potrivit tratatului nostru de pace, persoana care a

iniţiat tratatul are dreptul să atace fără niciun fel de consecinţă, inclusiv verbal.

Asta îi atrase atenţia lui Marcus. Se întoarse, privind-o neîncrezător. Zâmbea cu jumătate de gură.

— Doar nu vorbeşti serios, spuse el.

— Cât se poate de serios, răspunse Danni, încrucişându-şi braţele şi privindu-l fix.

— E ridicol. Refuz să fiu de acord cu aşa ceva.

— Ai acceptat deja.

Marcus se încruntă. Bănuia că avea să fie nevoit să o ucidă. Foarte curând.

— Ai acceptat când m-ai luat de mână. N-a fost chiar cea mai reuşită strângere de mână, dar tot se pune.

— Pe naiba!

— Ah. Trebuie să adaug şi Regula Numărul Şapte: n-ai voie să foloseşti un limbaj sau un comportament necorespunzător în prezenţa persoanei care a iniţiat tratatul.

— *La naiba,* chicoti el. Vorbeşti ca un politician *nenorocit!*

Danni păli. Marcus se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

— Îmi cer scu…

— Regula Numărul Treisprezece: persoana care a fost de acord cu tratatul nu are voie să facă insinuări sau presupuneri jignitoare pe baza acţiunilor persoanei care a iniţiat tratatul.

Marcus clipi des. Cât tupeu! Danni înconjură scaunul ud, cu cearceaful atârnând în urma ei ca o trenă. Se purta de parcă ar fi fost în cel mai modern salon din Londra, iar ea ar fi purtat cea mai frumoasă rochie. Nu ca şi când ar fi fost goală sub un cearceaf, într-o căsuţă. Într-un loc din Anglia uitat de Dumnezeu. Danni îşi dădu capul pe spate, şi nările i se dilatară de nemulţumire.

— Să mai adaug vreun amendament?

— Vorbeşti prostii, o acuză el.

Ochii ei de culoarea caramelului licăriră diabolic.

— Deci e o prostie să încercăm să avem o relaţie amicală?

Marcus izbucni în râs. Zâmbi apoi slab, simţind un val neaşteptat de tandreţe.

— Nu încerc să fiu amuzantă, replică Danni, încruntându-se şi prefăcându-se jignită.

Marcus râse din nou, iar obrajii ei se înroşiră de furie.

— Până şi un sfânt te-ar ucide, spuse ea printre dinţi.

Marcus zâmbi. Cunoştea jocul.

— Regula Numărul Paisprezece: persoana care a iniţiat tratatul nu va lua în deşert Divinitatea şi sfinţii Săi pentru a-l insulta pe cel care a acceptat tratatul.

Danni rămase cu gura căscată, fără cuvinte. Apoi, pe neaşteptate, zâmbi. Ochii ei se îmblânziră, sclipind amuzaţi. Zâmbetul îi schimbă tot chipul, iar Marcus simţi un fior străbătându-i inima. O făcuse să zâmbească. El, un bărbat care nu merita să fie tratat omeneşte, o făcuse să zâmbească.

— Dacă n-am voie să răcesc, nici tu n-ai voie, spuse Danni, privind cu subînţeles cearceaful din mâinile lui.

Bucuria de o clipă a lui Marcus dispăru, înlocuită de o nelinişte bine-cunoscută. N-avea de gând să se dezbrace în faţa lui Danni. Ceilalţi nu aveau voie să-i vadă trupul. Niciodată. Cei câţiva care avuseseră acest nenoroc se trăseseră înapoi, îngroziţi. Chiar şi Weller. Dacă domnişoarele se speriau de chipul lui, ar fi murit de groază văzându-i trupul.

Părerea ei n-ar fi trebuit să conteze pentru el. Danni era pur şi simplu o unealtă pe care o folosea pentru a duce la bun sfârşit o sarcină neplăcută. Dar, privindu-i expresia provocatoare, Marcus ştiu imediat că gândurile ei contau, şi încă foarte mult, pentru el. Contaseră încă de la început. Nu voia ca Danni să-l creadă o bestie posacă şi cu o reputaţie

îndoielnică. Deşi chiar asta era. Iar acum se făcea vinovat şi de o răpire.

— Cearceaful va absorbi o mare parte din apă. După ce fac focul, restul se va usca de la sine, se eschivă el.

Danni se înfurie iarăşi. Marcus îşi dădu seama că îşi făcea griji pentru el.

— Nu vreau să te îmbolnăveşti, Fleetwood. Îţi jur că n-aş şti să am grijă de tine.

— Voi fi bine. Trupul meu e mai robust decât al tău, micuţo.

Danni pufni. Marcus o ignoră şi începu să se şteargă cu cearceaful.

— Ce bărbat arogant, murmură Danni. Tipic.

Marcus o ignoră. Aruncă cearceaful umed într-un colţ al camerei şi se îndreptă spre un scaun rupt, căutând lemne pentru foc. Îl ridică de picioarele din faţă şi, lovind rapid cu piciorul, rupse unul din ele. Dinspre podea se auzi o bufnitură asurzitoare. Danni ţipă. Marcus reacţionă imediat.

Se aruncă peste ea, şi căzură amândoi la pământ. O luă în braţe, apărând-o de orice soi de impact, privind înnebunit în jur. Se întinse deasupra ei, gâfâind, ca un scut uman. Era o poziţie pe care nu fusese nevoit să şi-o asume de ani de zile. De când Caro reuşise să evadeze din casa părintească.

— Fleetwood?

În colţurile camerei era întuneric. Nu se mişca nimic. Trecutul îl învăţase însă că asta nu însemna că pericolul trecuse.

— Fleetwood!

Marcus văzu că bolul se vărsase şi rămăsese cu gura în jos. Apa dinăuntru păta podeaua de lemn şi covorul persan care începuse să se destrame. Lângă bol era piciorul scaunului pe care îl rupsese ca să-l folosească pentru foc.

— Marcus!

Ca prin ceaţă, Marcus îşi dădu seama că simţea o apăsare pe piept. Privi în jos. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Danni. Expresia ei era surprinsă şi puţin temătoare. Marcus înţelese ce făcuse şi, spre disperarea lui, simţi cum faţa începea să i se înroşească de ruşine. Dacă Danni nu-l crezuse un monstru până acum, atunci asta pusese capac.

Marcus îşi plecă uşor capul, căutând o scuză pentru felul în care se purtase. Acesta era motivul pentru care evita mulţimile şi locurile publice. Niciodată nu ştia la ce urma să reacţioneze.

Cu cât Marcus zăbovea deasupra ei, cu atât teama îi dispărea şi începea să-i simtă tot mai pregnant trupul moale sub al lui. Picioarele lor erau încurcate în cearceaf, şoldurile lor se potriveau perfect, sânii ei îi împingeau pieptul. Respirau în acelaşi ritm profund, liniştitor. Căldura trupului ei se contopea cu a lui, parfumurile lor şi pielea ei moale îl intoxicau. Îşi cufundă faţa în pielea caldă de pe gâtul ei şi rămase aşa, peste măsură de mulţumit, nefiind în stare să-şi mai ridice capul. Îi era groază de expresia dezgustată cu care Danni era foarte probabil să-l privească.

Danni rămase nemişcată o clipă, aşa că Marcus îndrăzni să-şi ridice privirea, atent să-şi ascundă pe cât se putea faţa desfigurată. Confuzia ei dispărea încetul cu încetul. Obrajii ei aveau acea nuanţă roşie pe care o adora, iar ochii ei se îmblânziseră. Mâinile ei mici şi moi se odihneau pe umerii lui, iar palmele ei îi încingeau pielea. Danni se mişcă sub el, frecându-şi şoldurile de trupul lui. Marcus nu mai putea respira. Bătăile inimii sale îl asurzeau.

— Nu te mişca, micuţo, spuse el.

Danni se încruntă.

— De ce?

Făcând un efort suprem de voinţă, Marcus îşi stăpâni sentimentele năvalnice. Respiră adânc, simţindu-i parfumul, cu buzele atingându-i gâtul uşor, ca o mângâiere. Simţea o cascadă de fiori pe spate.

— Pentru că şi aşa îmi e greu să mă controlez.

— Ah, spuse ea.

Buzele ei roz erau despărţite uşor. Mâinile ei începură să-i maseze umerii cu mişcări circulare.

— Suntem în siguranţă. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Sst. Asta te ajută? şopti ea.

„Categoric nu.”

Dorinţa lui se trezi la viaţă. Pielea lui se aprinse sub atingerile ei. Abia mai putea respira. Trupul ei era lipit perfect de al lui.

— Ah… puţin, spuse el.

Marcus îi simţi zâmbetul şi îşi imagină că şi ochii ei de culoarea caramelului se aprinseseră. Mâinile ei se mişcau tot mai jos. În acea clipă, Marcus îşi dorea cu ardoare să-i fi putut citit gândurile.

— Marcus?

Vocea ei era înceată, groasă, şoptită. Marcus savură felul în care îi fusese rostit numele. Ar fi dat orice să o audă chemându-l aşa în fiecare zi.

— Mda? murmură el, ridicându-şi capul fără să vrea.

Danni avea o expresie blândă, iar obrajii ei erau îmbujoraţi.

— Eşti destul de greu, spuse ea încet. Poţi să te ridici acum? Te rog.

Marcus se simţi din nou peste măsură de ruşinat. Se rostogoli pe o parte, evitând să o privească direct. Îşi trecu o mână prin păr, dorindu-şi cu disperare o sticlă de whisky. Niciodată nu mai tânjise atât după alcool.

Era un imbecil, un mare prost. După ce că o strivise de podea fiindcă nu fusese în stare să-şi controleze neliniştea, crezuse chiar… pentru o clipă…

Clătinând din cap ca să-şi alunge fanteziile ridicole, Marcus se ridică, iar Danni îl urmă imediat. Încercă să-şi ascundă chipul, dar Danni îşi înclină capul, urmându-l cu o privire curioasă, gânditoare. Marcus ura să fie privit atât de

îndeaproape.

— Îmi cer scuze, spuse el, folosindu-se de primul pretext care îi venise în minte. Nu… nu ştiu… am avut impresia că acoperişul se prăbuşeşte sau că a cedat podeaua. Îşi drese glasul, evitând să o privească. Credeam că eşti în pericol şi… voiam doar… să te ştiu în siguranţă.

Aerul dintre ei era încărcat de tensiune. Cu coada ochiului, Marcus văzu că Danni încuviinţează încet şi se retrage puţin.

— Sunt bine. Am fost surprinsă când s-a rupt lemnul, atâta tot.

— Înţeleg, murmură el.

Înghiţindu-şi nodul din gât, Marcus luă piciorul de scaun de pe podea şi merse să aprindă focul. Abia când primele scântei se transformară în mici flăcări, Danni vorbi. Tonul ei era măsurat. Aproape prea calm. Marcus se aşteptase la o nouă tiradă, la acuze şi implorări de a se întoarce imediat la civilizaţie. În schimb, Danni se purta de parcă nimic nu se întâmplase.

— Data viitoare, avertizează-mă că ai de gând să rupi un scaun. M-ai luat prin surprindere.

Marcus era mult prea surprins ca să răspundă. Danni pur şi simplu trecuse peste comportamentul lui inexplicabil şi inadmisibil.

Graţie eforturilor sale, focul din şemineu prinse viaţă şi începu să ardă cu flăcări înalte. Marcus se aşeză pe cărămizile din jurul şemineului. Căldura focului începu să-i usuce hainele. Îşi lipi capul de perete. Se simţea epuizat gândindu-se la dezastrul pe care îl provocase, iar tâmplele îi zvâcneau. Încercă să strivească amintirile care ameninţau să iasă la suprafaţă, dar era în zadar. Tatăl lui s-ar fi bucurat nespus să-l vadă ajuns în asemenea hal.

Trecutul îl ajunse din urmă. Începu să tremure violent. Braţele şi picioarele îi slăbiră de abia mai reuşea să stea drept. Fruntea începu să-i transpire. Îi era insuportabil de

cald şi simţea că se sufoca în propria lui piele. Iadul se apropia cu paşi mari, înfigându-şi ghearele în adâncurile minţii.

Danni veni spre el, în foşnet de cearceafuri şi lipăind cu picioarele goale pe podeaua de lemn. Marcus închise ochii, ameţit, şi se concentră pe căldura care i se răspândea în tot corpul. Trebuia să fie puternic. Nu putea permite ca Danni să vadă ce creatură demnă de milă devenea în asemenea momente.

— Crezi că… i-au făcut rău… lui Ginny? întrebă Danni, iar şoapta ei îngrijorată se auzi printre limbile de foc.

Marcus simţi cum stomacul i se strânge cu vinovăţie.

— Nu, bineînţeles că nu. Pot cere o recompensă mai mare dacă nu-i fac rău.

Dar amândoi ştiau că era o minciună. Amiralul ar fi plătit oricât ca să-şi recupereze fiica, în orice situaţie. Marcus aproape că auzea râsetele demonice ale tatălui său din iad.

— Sper că Phillip a primit ajutor sau a găsit un loc unde să se adăpostească.

Marcus îi zâmbi slab. Danni avea un suflet mare dacă îşi făcea griji pentru un asemenea bărbat.

— Eşti epuizată, micuţo. Nu-ţi pierde timpul făcându-ţi griji pentru cineva ca el. Oricum nu poţi face nimic ca să-i ajuţi pe Ginny sau pe Phillip până dimineaţă. Culcă-te ca să ai energie mâine.

În ciuda a ceea ce spusese, vinovăţia încerca să-i răpească puţina stăpânire de sine care îi mai rămăsese. Şi el era responsabil pentru viaţa lui Phillip.

Fără să conştientizeze cât de agitat era Marcus, Danni încuviinţă fără tragere de inimă şi se încolăci la câţiva paşi de şemineu. Răsuflarea ei deveni tot mai domoală şi mai profundă. Marcus o urmări cum adoarme. Şuviţele ei de culoarea mahonului erau risipite pe podea, scăldate de lumina moale, aurie a flăcărilor. Simţi o invidie puternică.

Tânjea să fie el în locul luminii, mângâindu-i braţele şi umerii, trecându-şi degetele prin părul ei. Atingerea mătăsoasă a singurei şuviţe pe care o apucase în pădure îi era gravată în amintire pentru totdeauna. Îl cuprinse tristeţea. Danni era tot ce visase vreodată, însă ştia că nu o putea avea.

Urma de la acea creangă se contura slab pe obrazul ei. Marcus nu o minţise: creanga chiar îi alunecase din mână, dar nu se putuse abţine să nu facă haz de ea când se întâmplase asta. Zâmbi slab, amintindu-şi cât de furioasă fusese Danni în acele momente.

Îi privi din nou trupul, formele voluptuoase. Îşi rezemase capul pe un braţ şi îşi ridicase un genunchi la piept, sub pătură. Dacă… dacă s-ar fi întâlnit în alte circumstanţe. Dacă tatăl lui n-ar fi încheiat acel contract. Tatăl lui… îi controla încă viaţa, chiar şi după atâţia ani. În mod ironic, încercând să scape din ghearele tatălui său – mort de un an –, Marcus îşi ruinase iremediabil viaţa, dar şi pe a lui Ginny, a lui Danny şi poate chiar a lui Phillip. Şi nici nu reuşise să o salveze pe Caro.

Marcus rămase cu privirea aţintită asupra flăcărilor. Strânse pumnii, temându-se că fantomele întunecate ale trecutului său aveau să-l acapareze din nou, simţindu-le cum îl pândeau deja din umbre. Îşi trecu o mână prin păr. Nu putea să doarmă, şi stomacul îl durea de foame, dar ceea ce voia de fapt era o băutură – coniac, whisky, *orice.* Ceva care să-i ardă gâtlejul, să i se răspândească în stomac şi să-l încălzească. Ceva care să-i amorţească simţurile. Să le ucidă.

Privirea i se împăienjeni din nou.

„La naiba.”

Pierdea lupta. În curând avea să fie cuprins de flăcările iadului şi să rătăcească prin amintirile groaznice ale trecutului ore în şir. Îşi dorea ca Weller să fi fost aici. Weller ar fi ştiut ce să facă şi cum să-i ascundă slăbiciunea

de Danni.

Marcus scoase un geamăt şi închise ochii. Gândurile îl copleşiră cu totul.

*

Danni fu trezită de un scâncet straniu. Clipi de câteva ori ca să-şi limpezească ochii şi privi în jur, cercetând temătoare umbrele tot mai mari. Oare focul care stătea să se stingă atrăsese vreun animal sălbatic?

Nevăzând nimic, Danni se întoarse spre foc şi se ghemui şi mai tare. Ţinea ochii închişi, dar avea urechile ciulite. Nu auzea decât picăturile de ploaie care loveau în continuare frunzişul de afară. Şi acoperişul spart de deasupra lor. Zgomotul lor liniştitor o legăna tot mai aproape de apele somnului.

Auzi încă un scâncet, apoi un geamăt gutural, plin de durere.

Danni se ridică. Geamătul se auzi din nou. Surprinsă, se întoarse spre Marcus ca să-l trezească. La ce bun să aibă un bărbat uriaş lângă ea dacă nu era în stare să alunge câteva animale?

Un strigăt cum Danni nu mai auzise niciodată răscoli întreaga căbănuţă. Danni se trase înapoi, simţind cum i se face părul măciucă. Îşi strânse tot curajul de care era în stare şi se întinse spre el. Silueta pe care o credea a lui Marcus se mişcă, zbătându-se pe covoraşul din faţa şemineului, cu un alt sunet dureros. Danni suspină, dându-şi seama că nu auzise niciun animal.

Panicată, neştiind ce să facă, Danni se repezi să arunce o mână de lemne pe foc, conjurând un adevărat infern din cei câţiva cărbuni rămaşi. Apoi se aplecă să-l examineze pe Marcus. Pleoapele lui tremurau rapid, iar chipul lui era tras şi scăldat de sudoare. Trupul lui se cutremura violent. Danni scoase un scâncet surprins şi se

apropie de el, ferindu-se de mâinile şi de picioarele care se zbăteau.

— Sper că te prefaci, Marcus Bradley, spuse ea, punându-i mâna pe fruntea umedă.

Pielea lui Marcus ardea.

Capitolul 11

Când soarele urcă încet pe cer,
Ca o boare lină, FRUMOASA se trezi
Din somnul magic şi la drum porni.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

— Marcus? Vocea lui Danni tremura. Nu glumeam când ţi-am spus că nu ştiu să am grijă de tine.

Danni se apropie şi mai mult de el şi începu să-l scuture, încercând să-l trezească.

— Marcus! Să nu mă faci să-ţi citesc din *Predicile* lui Fordryce. Nu se aşteptase să-l trezească cu asta. Chiar deloc. Ei bine, poate doar puţin.

Danni îşi muşcă buza de jos, neştiind ce să facă. Marcus ar fi trebuit să-şi schimbe hainele ude când îi spusese ea să o facă. Dar nu, se încăpăţânase, iar acum îl apucase febra. Danni o ajutase pe Annabel când Hu răcise, dar nu mai avusese niciodată grijă de cineva cu adevărat bolnav. Nici măcar nu avusese de-a face cu vreun doctor ca să ştie ce era de făcut, fiindcă nu se îmbolnăvise niciodată suficient de grav cât să aibă nevoie de vreunul. Se simţise binecuvântată să aibă o constituţie atât de robustă. Până acum.

— Ce ar face Annabel? întrebă Danni, privind înnebunită în jur şi descoperind cearceaful deşirat. Da, îşi

spuse ea. O compresă.

Danni apucă cearceaful umed, găsi un capăt deşirat şi trase din toate puterile. Materialul ud se rupse greu. Într-un final, Danni aruncă bucata pe care reuşise să o sfâşie în bolul spart pe care îl scoase în faţa uşii ca să se umple cu apă. Apoi se întoarse la Marcus şi îşi aruncă pătura de pe umeri peste el, ignorând senzaţia de frig şi de despuiere. Oricum, Marcus era mult prea bolnav ca să observe goliciunea ei şi, în plus, avea nevoie de căldură.

Acum ce urma?

Când Hu se îmbolnăvea, Annabel îl obliga să stea într-o cameră încălzită. Danni nu putea opri curentul din căsuţă, dar cel puţin putea întreţine focul. Căută, aşadar, mai multe lemne. Acum, că nu îl mai avea pe Marcus care să rupă bucăţi de mobilă, nu avea prea multe variante la dispoziţie. Marcus pregătise deja un teanc de lemne, dar Danni se temu că nu erau de-ajuns. Focul avea deja nevoie de combustibil.

Se gândi să caute lemne afară, dar nu avea decât cearceaful care să o apere de frig şi, din moment ce ploaia nu se oprise, se îndoia că ar putea găsi lemne uscate. Şi risca să răcească şi ea. Disperată, se uită înspre pat. Marcus începu să tremure şi mai tare, aşa că Danni nu mai ezită nicio clipă.

Pipăind salteaua, fu cuprinsă de un val de speranţă. Înăuntru erau fire lungi de paie. Trase cu putere, iar salteaua din patul atent sculptat căzu la pământ. Danni cercetă cusăturile din jur, căutând o deschizătură pe care să o lărgească ca să scoată paiele dinăuntru. Nu găsi nimic. Ar fi putut să o rupă cu dinţii, dar ideea în sine o dezgusta. N-avea de unde să ştie prin ce trecuse salteaua. Gândul că trebuia să o atingă cu buzele… Uf.

Un nou suspin, mai puternic decât cele dinainte, îi atrase atenţia. Marcus se ghemuise pe podea, cu bărbia la piept, şi tremura din toate încheieturile.

Danni muşcă salteaua.

Începu să roadă aţa subţire. Maxilarele o dureau, şi materialul avea un gust îngrozitor. Gura i se umpluse de bucăţi aspre de bumbac. Era o senzaţie atât de îngrozitoare, că se opri. De ce încerca să-l salveze pe acest bărbat, din cauza căreia ajunsese o proscrisă?

Nu se putea minţi. Ştia exact de ce voia să-l salveze. Privi spre el. Inima îi tânjea după atingerile lui. Credea că Marcus era un om bun. Un om cu defecte şi cu un trecut misterios şi întunecat, care îl urmărea încă îndeaproape. O înnebunea, dar trebuia să-şi recunoască măcar sieşi că îi plăcea asta. O făcea să se simtă vie – şi băgată în seamă. După atâţia ani în care tatăl său o neglijase, crezând că-i face un bine, tânjea după atenţie. Oare nu de asta plănuia să accepte oferta contelui de Hemsworth şi să se mărite cu el?

Dar Marcus era altfel. Voia să ştie – nu, avea nevoie să ştie – de ce acest bărbat se comporta aşa cum o făcea.

Danni trase de un capăt de aţă care ieşea din pânza ce învelea salteaua, şi materialul se rupse cu un sunet plăcut. Trase şi mai tare, lărgind gaura, apoi îşi băgă mâna înăuntru şi scoase un pumn de paie uscate. Cu o expresie triumfătoare, hotărâtă, trase salteaua mai aproape de flăcări şi puse câţiva pumni de paie pe foc. Flăcările se treziră la viaţă imediat, mistuind firele aurii. Paiele nu durau prea mult, dar Danni avea şi câteva lemne şi le putea folosi pe rând. Spera ca asta să fie de-ajuns până când ploaia se oprea.

Danni se întoarse la uşă şi luă bolul. Pânza dinăuntru era umedă, şi pe fundul bolului se strânsese destulă apă rece. Perfect. Danni căzu în genunchi lângă el şi îl înveli mai strâns cu pătura, apoi îl luă de mână ca să-i dea de înţeles că nu era singur. Buzele lui se mişcară, formând cuvinte în tăcere. Danni se apropie mai mult, sperând să-l audă spunându-i că totul avea să fie bine.

— … Caroline. Trebuie să o salvez…

Danni se trase înapoi, şocată. Cine era Caroline? O amantă? Oare le putea aranja fuga împreună, astfel încât Marcus să nu mai aibă nevoie de Ginny? Danni simţi un nod în gât imaginându-şi-l pe Marcus împreună cu o altă femeie. Ce o apucase? Era logodită. Ei bine… aproape.

Căutând frenetic prin amintirile sale, Danni încercă să o identifice pe acea Caroline. Cunoştea destule domnişoare din înalta societate. Se simţi cuprinsă de un val de uşurare, pe care îl ignoră, amintindu-şi că Marcus avea o soră cu care nu vorbea şi pe care o chema Caroline. Dacă îşi aducea bine aminte, Caroline locuia cu familia St. Leon, doi bătrâni cunoscuţi ca fiind excentrici. Dar de ce trebuia Marcus să o salveze? De la ce? Frustrată că nu avea răspunsurile pe care le căuta, Danni se aplecă spre el şi ascultă din nou.

— … Nu, suspină el, strângând-o pe Danni de mână din toate puterile. Te rog, tată… nu da cu biciul. Te rog.

Danni căzu pe spate. Ce îşi închipuia Marcus? Avea halucinaţii? Şoaptele lui pline de agonie… tonul lui implorator, care îi frângea inima…

„Respiră. Te agiţi prea mult. Marcus e bolnav şi tu n-ai mai avut grijă niciodată de un om bolnav. Respiră adânc. Linişteşte-te.”

Danni luă pânza udă din bol, o stoarse şi i-o aşeză pe frunte. Cu o altă bucată de pânză îi tampona uşor faţa şi gâtul, sperând să-i scadă puţin febra. Brusc, Marcus o apucă de cearceaf. Danni privi spre chipul lui. Ochii lui verzi erau înceţoşaţi de febră, înroşiţi. Marcus al ei nu era acolo.

Danni simţi un atac de panică, rece ca un tăiş de cuţit. Oare Marcus avea pur şi simplu halucinaţii din cauza febrei? Sau era vreo altă boală a minţii de care nu ştia? Oare tocmai privise în trecutul Bestiei? Era posibil ca vorbele lui să fie adevărate, ceea ce ar fi fost îngrozitor, însă Danni voia să ştie mai multe. Marcus cel pe care îl

cunoştea o exaspera şi o făcea să râdă. Restul lumii îl vedea pe marchizul de Fleetwood ca pe un bărbat dur, defensiv şi mereu furios. Acest Marcus era vulnerabil, îngrozit, distrus.

Danni îl luă din nou de mână, încercând să-l consoleze cu prezenţa ei. Carnea lui fierbinte, tremurândă, o ardea. Marcus avea nevoie de un doctor, însă Danni nu ştia unde ar fi putut găsi unul.

— Sunt aici, Marcus, spuse ea.

Cu cealaltă mână, cea cu care o apucase de cearceaf, Marcus o luă de mâna liberă şi începu să o strângă, aşa cum un înecat se agaţă de un fir de pai.

— Micuţo, murmură el încet, răguşit.

Danni simţi un fior. Ura felul în care Marcus spunea asta de obicei, ca şi când ar fi râs de ea, însă de data asta porecla o linişti puţin. Marcus ştia că Danni era lângă el. Îl strânse de mână, apoi mai puse câteva paie pe foc.

Braţul lui Marcus tremură puternic. Închise ochii pe jumătate, cu un suspin.

— Nu mă părăsi, micuţo.

Danni înghiţi un alt nod, simţind cum ochii i se umezesc, în mod straniu.

— Niciodată, murmură ea.

Şi vorbea serios.

Fu cuprinsă deodată de o hotărâre aprigă, ce-i pătrundea până în suflet, o hotărâre cum nu mai simţise niciodată. Nu ştia prea multe despre acest bărbat, dar era sigură de un lucru: avea să-l facă să priceapă că viaţa era prea scurtă ca să o trăiască bântuit de umbrele trecutului.

Danni se trase mai aproape şi îi culcă capul în poala ei. Începu să-i mângâie părul mătăsos, cedând în sfârşit tentaţiei şi încercând în acelaşi timp să-l liniştească. Marcus suspină din nou, dar nu mai era ghemuit atât de strâns. Danni îşi muşcă buza de jos şi îi dădu o şuviţă cârlionţată la o parte de pe frunte, plimbându-şi degetele de-a lungul ei.

Trupul lui Marcus se relaxă, şi bărbatul începu să respire mai rar.

Danni îi atinse uşor fruntea cu degetele, netezindu-i cutele dureroase. Deşi îşi simţea obrajii înroşiţi din cauza situaţiei lor compromiţătoare, alt gen de căldură începu să i se adune în stomac.

Simţise aceeaşi senzaţie preţ de o clipă atunci când Marcus o lipise de podea. Fusese surprinsă de reacţia lui rapidă, ce-i drept, dar surprinderea fusese copleşită rapid de senzaţia trupului său greu deasupra ei, apăsând-o. Formele lui dure îi luaseră cu asalt simţurile. Se înroşise, simţindu-se privită. Trupul ei tânjise să-i simtă şi mâinile în locurile pe care observase că el le sorbea din priviri. Primul lui instinct fusese să o protejeze. Ştiind asta, Danni nu mai fusese atât de speriată de gesturile lui.

Fără să se gândească, Danni îi atinse cicatricea de deasupra sprâncenei stângi, cercetând-o cu degetele. Ezită o clipă, întrebându-se dacă se cuvenea într-adevăr să-i atingă pielea rănită. Marcus îşi ascundea cicatricile de ea dacă se simţea privit prea insistent, de parcă se aştepta ca Danni să se declare apoi dezgustată de ce vedea. Chiar şi la starea în care era acum, Danni se temea ca nu cumva Marcus să se ridice, atât de tare părea să se urască pe sine.

Danni se hotărî să-i înfrunte furia. Marcus o fascina. Voia să ştie tot ce era de ştiut despre el, inclusiv felul în care îşi dobândise cicatricile. Oare le avea dintr-o luptă? Sau avusese vreun accident în copilărie?

Danni urmă cicatricea surprinzător de netedă până la colţul ochiului, apoi trecu la una mai mare, de pe obrazul drept. Simţi o apăsare moale pe mână. În somn, Marcus îşi lipise obrazul de palma ei. Mustăţile lui îi gâdilau pielea, iar căldura respiraţiei lui îi înfiora încheietura mâinii. Inima lui Danni bătu cu putere, iar căldura din stomac coborî mai jos, devenind mai intensă.

Privirea lui Danni trecu apoi la cicatricea cea mai

lungă, cea care pornea de la bărbie şi se ridica până la buza lui de jos. Fără să-şi dea seama, degetele ei îi urmară privirii. Îşi ţinu răsuflarea şi îi atinse uşor buza cu vârful degetului. Îşi aminti de zâmbetul lui cu gropiţe şi se opri. Când o sărutase pe gât, nu-i mai simţise gropiţele. Oare le-ar putea simţi cu buzele, dacă l-ar săruta? Ştia răspunsurile la toate aceste întrebări. Intensitatea Bestiei ar fi copleşit-o, ar fi controlat-o cu totul. Vulnerabilitatea lui era cea care îi doborâse baricadele.

Chipul ei se înroşi de la asemenea gânduri ruşinoase. Ştia că nu ar fi trebuit să-l atingă astfel. N-ar fi trebuit să se gândească la un om bolnav – şi, pe lângă asta, un răpitor – ca la un posibil amant. Respiră încet, slab, temându-se că Marcus se va trezi şi o va prinde făcând asemenea gesturi compromiţătoare. Mâna ei liberă se lipi de căldura care ameninţa să o copleşească. Cealaltă mână îi prinse bărbia aspră. Senzaţia îi făcu tot corpul să se cutremure. Danni îşi muşcă buza de jos şi mai tare, ca să-şi stăpânească un geamăt.

Un buştean pe jumătate ars se răsturnă cu zgomot în şemineu, iar zgomotul rupse vraja. Danni aşeză capul lui Marcus înapoi pe podea, rapid, dar blând, apoi strecură încă o bucată de lemn în şemineu şi aruncă mai multe paie deasupra. Începu să se plimbe neliniştită prin faţa flăcărilor, respirând adânc. Trebuia să-şi limpezească gândurile.

Deşi Marcus avea şi o latură blândă, pe care şi-o ascundea atât de bine, nu se cuvenea să uite că tot el plănuise o răpire şi o dusese la bun sfârşit cu sânge rece, iar victima era o fată nevinovată, pe care Marcus încă plănuia să o oblige să se mărite cu el pentru a pune mâna pe averea ei, din cine ştie ce motiv. O credea pe Danni o escroacă şi o povară, o vânătoare de avere în felul ei, care ajuta tinerele moştenitoare să fugă cu amanţii lor, în pofida contractelor semnate de părinţi. Sentimentele pe care le avea pentru el nici nu se comparau cu gravitatea faptelor

de care se făcea vinovat.

Danni îşi frecă obrajii cu furie, încercând să-şi şteargă fizic gândurile. Erau aliaţi doar până o recuperau pe Ginny. Din clipa în care fata revenea în custodia lor, armistiţiul lor lua sfârşit. Marcus n-avea de gând să-şi schimbe intenţiile – şi nici Danni. Ea şi Ginny aveau să se întoarcă în Londra, ambele cu reputaţia şi cu averea intacte.

Danni se târî înapoi la salteaua de pe podea şi se întoarse spre flăcări, urmărindu-le dansul hipnotic. Fusese atât de aproape de el, că uitase ce era cu adevărat important. În clipa în care Marcus începu să se zbată din nou, Danni închise ochii. Nu trecu mult şi auzi fraze incoerente, care cereau ajutor, implorau milă. Danni îşi acoperi urechile, străduindu-se să nu le mai audă. Voia să le ignore, să-l lase să sufere, aşa cum merita orice bestie, dar ochii ei se deschiseră fără să vrea, întâlnindu-i ochii lui înroşiţi. „Lasă-l în pace, lasă-l în pace…”

În cele din urmă însă, Danni se ridică şi merse din nou lângă vatră. Îşi înăbuşi orice sentimente binevoitoare, justificându-şi acţiunile ca fiind motivate pur şi simplu de compasiune, şi se aşeză lângă el, luându-i mâna umedă într-a ei. Când Marcus se linişti puţin, Danni se întinse lângă el, asigurându-se că pânza compresei era încă la locul ei. Îşi rezemă apoi capul de braţul lui întins, şi ochii i se închiseră pe nesimţite.

*

Lumina soarelui atinse pleoapele lui Marcus, proiectând un tablou haotic în nuanţe de roşu şi galben. Păsările de afară ciripeau vesele. În cameră se simţea o briză rece, împrospătată de ploaia din noaptea trecută.

Era o dimineaţă frumoasă.

Iar Marcus se simţea ca naiba.

Dar, slavă Domnului, ce era mai rău trecuse. Marcus

supravieţuise şi acestei nopţi, aşa cum o făcuse de sute de ori înainte.

Însă avea nevoie de băutură. Neapărat.

Totul îl durea. Muşchii încordaţi, oasele, chiar şi dinţii. Scoase un geamăt şi se apropie mai tare de sursa de căldură din dreapta, o luă în braţe. Inspiră profund, aşteptându-se să simtă miros de apă de ploaie ce se usca sub razele soarelui, dar simţi în schimb familiara apă de trandafiri. Surprins, deschise larg ochii.

În braţele lui dormea Danni. Trupul ei era lipit de al lui, faţa ei era întoarsă spre el şi respiraţia ei blândă îi atingea pielea gâtului, trimiţându-i fiori pe şira spinării. Marcus nu ştia cum de Danni adormise de cealaltă parte a focului şi sfârşise în braţele lui, dar nu-i putea permite să rămână aşa. Dacă se trezea lângă el, într-o asemenea ipostază, s-ar fi înfuriat peste măsură.

Privind în jur, Marcus descoperi câteva lucruri neobişnuite. Salteaua de paie era ruptă şi aruncată lângă şemineu, iar jumătate din umplutura ei lipsea. Lemnele pe care le strânsese dispăruseră, transformate în cenuşă, iar în bolul spart din care băuseră apă era o bucată umedă de pânză. Observă, de asemenea, că erau amândoi înveliţi cu pătura şi cu cearceafurile groase.

Ce văzuse Danni în noaptea ce trecuse? Marcus scoase un geamăt plin de regret şi se rostogoli pe spate ca să-şi stoarcă părul umed. Danni îi văzuse latura cea mai groaznică. Avea faţa urâtă, se purta urât, iar acum îşi dăduse la iveală şi urâţenia din suflet.

Trebuia să se îndepărteze de ea, cel puţin pentru o vreme. Ignorând migrena care părea să-i despice craniul în două, îşi scoase braţul de sub talia ei goală şi încercă să-i ridice capul de pe umărul lui. Danni scoase un sunet slab, în semn de protest. Temându-se că o va trezi, Marcus îi lăsă capul acolo unde era. Danni se mişcă, lipindu-se şi mai mult de el. Îi simţea greutatea pe vintre. Marcus scoase un

şuierat, luptându-se cu plăcerea care îl cuprinse. De cât timp nu se mai culcase cu o femeie? Nu, când se trezise ultima oară alături de una?

„Niciodată.”

Marcus înlemni, asaltat încă o dată de amintiri amare. Danni oftă lung, alungându-le. Faţa ei era palidă, şi genele negre îi mângâiau obrajii, care păreau să strălucească în lumina soarelui. Răsuflarea ei trecea printre buzele întredeschise cu un sunet care aducea a sforăit. Marcus zâmbi. Era incredibil, dar Danni arăta de parcă ar fi vrut într-adevăr să doarmă alături de el.

Marcus se întrebă cum de Danni ajunsese acolo, în braţele lui. Oare căutase să-l liniştească? Era evident că încercase să aibă grijă de el. Ce secrete dăduse la iveală? Cum o convinsese să rămână lângă el în timpul crizei, în loc să plece prin noapte ca să caute ajutor? Danni era într-adevăr un miracol.

Fu cuprins de o tandreţe care nu-i era deloc familiară. Stăpânindu-şi un geamăt, fiindcă încheieturile îi amorţiseră cu totul, Marcus îndrăzni să-i dea la o parte o şuviţă de păr de pe obraz, să-i atingă pielea moale. Adormită, Danni îşi lipi şoldurile de ale lui. Marcus simţi o căldură mocnită în vintre. Strânse din dinţi, hotărât să rămână un gentleman. Nici nu-şi închipuise că avea să ajungă să împărtăşească un asemenea moment cu Danni. Nu avea de gând să-şi forţeze norocul.

Şoldurile lui Danni se mişcară iarăşi, frecându-se de bărbăţia lui. Marcus abia se stăpâni să nu se mişte şi el, la rândul lui. Genul de dorinţă pe care aproape o dăduse uitării se trezise acum la viaţă. Nici nu-şi mai simţea durerea din oase; nu îşi mai dorea decât să-i posede trupul.

O cuprinse cu braţul pe după talie şi o trase mai aproape, imposibil de aproape. Trupul ei se plie pe al lui. Capul ei se întinse spre el, de parcă i-ar fi ghicit intenţiile. Bestia dinăuntrul lui îl îmboldea să o posede aici şi acum,

dar gentlemanul i se împotrivea.

Danni oftă, încântată, iar bestia învinse. Marcus nu voia decât o sărutare. Una singură. O merita, după ce îi suportase capriciile atâta vreme. Închise ochii, imaginându-şi şirul nenumărat de femei care îl respinseseră de-a lungul anilor. Încercă să-şi închipuie groaza lui Danni dacă se trezea acum. Însă nu se mai putea stăpâni. Şi-o închipui goală, zbătându-se sub el, prinsă în ghearele pasiunii. Îi vedea pieptul, îi simţea buzele fierbinţi, lipite de ale lui.

Danni oftă din nou. Doar o sărutare. Doar una, apoi nu avea să o mai atingă vreodată. Plecându-şi capul, Marcus îşi lipi uşor buzele de ale ei. Primul contact îl năuci. Buzele ei erau atât de moi, atât de netede. Îşi plimbă limba pe deasupra lor, gustându-le căldura, lipindu-se de ele, sărutând-o profund, tandru. Se trase înapoi, ştiind că va trebui să se resemneze cu acea singură sărutare pe care o furase, pentru totdeauna.

Brusc, ochii ei de culoarea caramelului se deschiseră, privindu-l arzător. Marcus îngheţă, la câţiva milimetri de faţa ei. Fusese prins. „La naiba.” Se pregăti să-i audă ţipetele, blestemele sau chiar – Doamne fereşte – să o vadă leşinând. Ar fi trebuit să-şi dea seama că avea de-a face cu *Danni,* nu cu vreo altă femeie. Danni nu făcea niciodată ce era de aşteptat.

— Marcus… murmură ea, iar răsuflarea ei îi mângâie buzele.

O clipă, Danni îl privi în ochi, nehotărâtă. Apoi, privirea ei coborî, cercetându-i buza de jos, şi, cu o ezitare curioasă, Danni îşi ridică uşor capul şi îşi lipi buzele de ale lui. Şocat, Marcus rămase nemişcat, şi toate gândurile îi fugiră din minte.

Ea îl săruta. *Pe el.*

Inima lui începu să bată nebuneşte, şi o sărută la rândul lui, plin de pasiune. Danni îl cuprinse cu braţele pe după gât, strângându-i înnebunită cămaşa, trăgându-l mai

aproape. Marcus nu avea tăria să se retragă – şi nici nu voia. Cu o neîncredere plină de uimire, o prinse şi el cu braţele şi începu să se joace cu părul ei. Gândul că Danni ar fi putut să se elibereze şi să fugă de el în orice clipă îl îngrozea.

Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât mai fascinat se simţea de ea. Era un mister pe care şi-ar fi petrecut bucuros tot restul vieţii ca să-l rezolve. Danni căuta o căsnicie plină de iubire, nu una care să-i confere un statut social, după cum era obiceiul vremii. Deşi îşi câştiga existenţa vânzând cărţi, îi amintea de multe ori de o domnişoară din înalta societate. Nu se temea niciodată să-şi exprime opinia sau furia, era enervantă şi foarte încăpăţânată. Îl făcea să râdă, şi era ca un balsam peste amintirile lui. Pentru ea, Marcus nu era Bestia, ci pur şi simplu o fiinţă umană. Nu-i venea să creadă cât de norocos era că o găsise.

Un oftat plin de plăcere vibră în aerul dintre ei. Marcus o sărută şi mai adânc, pierdut în dulceaţa ei. Limba lui îi exploră încă o dată buzele, netezindu-le micile cute, apoi se aventură înăuntru. Parfumul de trandafiri îi copleşi gândurile, înnebunindu-l. Doamne, cât de mult o dorea! Începu să îi exploreze cu mâinile formele pline. Trupul ei părea făcut pentru plăcere. S-ar fi putut pierde în adâncurile ei. Gândul aproape că îl făcu să-şi piardă minţile.

Mâna lui coborî mai jos, strângându-i fesele, iar Danni începu să-i maseze umerii şi să-şi treacă degetele prin buclele lui, zgâriindu-l uşor cu unghiile. Marcus scoase un geamăt şi îi sărută gâtul, apoi clavicula, dezmierdându-i pielea sensibilă. Şi-o închipui pe Danni udă până la piele, afară, în ploaie, răpitor de frumoasă. Căută şi găsi un sân plin, pe care îl strânse prin cearceaful subţire în care era învelită.

Danni rămase nemişcată sub el şi scoase un sunet surprins, oprind sărutul. Oare exagerase? Marcus se

rostogoli imediat de lângă ea. Trupul lui îl îmboldea să continue. Gâfâi, străduindu-se să se controleze.

Se ridică, văzând că Danni îl privea cu ochi mari, ducându-şi degetele la buze. Cearceaful ei subţire îi dezgolea picioarele, un umăr şi începutul ademenitor al unui sân. Părul ei era încâlcit şi în dezordine. Obrajii ei înroşiţi şi pieptul care i se zbătea cu fiecare răsuflare îl făcură să-şi strângă pumnii. Nu îndrăznea să respire. Aşteptă… aproape rugându-se… ca ea să-i spună că totul era bine ca să o poată săruta din nou.

— De ce m-ai sărutat? şopti Danni printre degete.

Întrebarea ei îl lăsă confuz. De ce să n-o fi sărutat? Era frumoasă, plină de viaţă şi drăgăstoasă. Dar de ce îl sărutase ea pe el? Era o bestie înfiorătoare şi înăuntru, şi în afară.

— Eu ar trebui să te întreb asta, spuse el.

Ochii ei aurii se umbriră de un amalgam de emoţii pe care el nu le putea identifica.

— Nu ştiu, răspunse ea, iar vocea ei era înceată, distantă, neliniştită. Nu… nu pot face asta, Marcus. Nu pot.

Marcus simţi că i se frânge inima.

— Danni, eu…

Se aşeză mai comod, luptându-se cu epuizarea, cu slăbiciunea şi confuzia care îl cuprinsese. Durerea de cap revenise, cu o zvâcnire înnebunitoare. Nu ştia ce ar fi putut spune, nu-şi găsea cuvintele prin care să-i dea de înţeles cât de mult o dorea fără s-o insulte. Danni păruse dispusă să-l accepte, dar cum ar fi putut o femeie ca ea să se simtă atrasă de un bărbat ca el?

Se întrebă amar dacă nu cumva Danni îl sărutase de milă. De fiecare dată se făcea de râs, nu-i aşa? Era cazul să nu-şi mai facă iluzii că cineva ar putea ajunge să ţină la el. Fu asaltat de amintiri amare. Ce bine ar fi fost să fi avut un alt tată, care să-l fi iubit în loc să-i fi lăsat cicatricile astea îngrozitoare. Oare Danni l-ar fi acceptat atunci?

Plin de furie, Marcus izbucni, vrând să ştie de unde începuse totul.

— Tu eşti cea care s-a trezit şi m-a sărutat. De ce? De ce m-ai sărutat?

„De ce?” Danni ieşi în fugă din căsuţă, întorcând întrebarea pe toate părţile. „De ce?”

Nu avea habar.

Buruienile şi crengile umede îi zgâriau pielea, dar Danni fugea în continuare. Plămânii îi ardeau. Verdeaţa umedă îi uda acoperământul, îi încetinea înaintarea, îi rănea tălpile. Danni se împiedică de o creangă şi se lovi la un deget de la picior, dar îşi stăpâni ţipătul şi alergă în continuare.

Nu, era o minciună. Ştia exact de ce îl sărutase. Când deschisese ochii după ce îi simţise atingerea moale, ezitantă, lumea ei fusese captivată de ochii lui verzi, ca de smarald. Cu o clipă înainte să se întindă spre el, sufletul lui se dezgolise în faţa ei.

Era un suflet atât de frumos.

Inima lui Danni fusese cuprinsă de dorinţă văzându-i privirea tandră, marcată de singurătate. Sentimentele ameninţaseră să o copleşească, însă căldura lui blândă o liniştea. Uitase că îşi promisese să o găsească pe Ginny şi să se întoarcă imediat la tatăl ei, la viitorul ei logodnic şi la traiul din sânul civilizaţiei, în acea clipă, totul păruse atât de normal, atât de firesc, că Danni acţionase din instinct. În acel moment, pentru ea, nu mai contase nimic altceva decât Marcus.

La prima lor atingere, simţise o scânteie – ca o scânteie de electricitate – de-a lungul buzelor. Atingerea buzelor lui moi o înnebunise. Mirosul de apă de ploaie care încă învăluia pielea lui Marcus o înecase cu totul. Simţise din nou acea căldură delicioasă, făcându-i coapsele să tresară şi degetele de la picioare să se strângă. Degetele lui o mângâiaseră pe deasupra cearceafului, făcând-o să se

cutremure. Buza lui de jos o atinsese pe a ei, iar Danni îi simţise imediat gropiţa din mijloc. Îşi frecase buzele de ea, încântată de acea senzaţie ispititoare, unică. Inima îi bătuse atât de tare, risipindu-i gândurile, răpindu-i raţiunea. Niciodată nu mai simţise o plăcere atât de intensă.

Nici nu visase că ar fi putut să aibă sentimente. Auzise că actul iubirii dintre un bărbat şi o femeie poate fi intens, dar îşi imaginase că n-ar fi mai mult decât… plăcut. Pasiunea dintre ea şi Marcus se rezuma la foc şi dorinţă. Cu siguranţă nu se simţise aşa niciodată în compania contelui de Hemsworth în scurta perioadă de când acesta îi făcea curte.

Danni îşi încetini paşii, încercând să-şi ţină în frâu sentimentele. Îşi apăsă buzele umflate cu degetele. Erau calde, umede, şi încă mai simţea furnicături după ce Marcus o sărutase. Tot trupul îi vibra, iar locurile în care Marcus o atinsese ardeau. Dacă Marcus n-ar fi surprins-o atingându-i sânul, se întrebă îngrozită cât timp s-ar mai fi lăsat în seama lui, ademenită de mângâierile lui blânde. O înnebunea cu totul.

Danni ştia acum că Marcus nu era doar un vânător de avere diabolic şi cinic. Din murmurele lui de noaptea trecută aflase că ceva îl împingea la asemenea fapte reprobabile şi, poate, dacă ar fi ştiut ce era acel ceva, i-ar fi putut scuza acţiunile. Şi totuşi, asta nu schimba nimic. Marcus era un om hăituit, furios şi defensiv. Nu era cineva alături de care să-şi petreacă ea viaţa. Cu siguranţă nu ar fi un soţ potrivit. Cu atât mai puţin cu cât tatăl ei şi contele îi aranjaseră viitorul lui Danni cu atâta grijă. Din punct de vedere raţional, şi ea era de acord că un mariaj cu contele era cea mai bună variantă pe care o avea. Sentimental însă, nu mai fusese niciodată atât de confuză.

Trebuia să se concentreze din nou asupra scopului cu care pornise: să o salveze pe Ginny din mâniile bandiţilor şi să o înapoieze familiei. Nemăritată. Apoi avea de gând să

se întoarcă acasă, să accepte propunerea contelui de Hemsworth şi să-şi facă i n sfârşit tatăl fericit. Tatăl ei se cufundase în tristeţe de la moartea mamei ei. Danni îşi amintea cât de cald, de atent şi de zâmbitor fusese înainte şi ştia că, dacă s-ar supune voinţei lui, ar reuşi să şi-l apropie iarăşi.

Nu putea permite ca acţiunile lor de mai devreme să schimbe ceva.

Însă ştia că, în realitate, *totul se* schimbase.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Era atât de frustrată! Expresia lui Marcus, amară şi înfrântă, o urmărea pas cu pas. Cum mai putea să dea ochii cu el? Se simţea rănit, şi pe bună dreptate. Danni era ruşinată de felul în care se comportase şi furioasă pe ea însăşi. Oare nu se hotărâse să-l lase în pace chiar înainte! să adoarmă?

O crenguţă îi biciui piciorul gol, făcând-o să şuiere de durere, îşi strânse şi mai tare la piept acoperământul umed. Lovi o piatră cu piciorul gol; durerea era atât de diferită de atingerea blândă şi caldă a lui Marcus. Danni scoase un geamăt furios. Oare avea să se raporteze la el de fiecare dată? Fusese atât de grăbită să evadeze, că îşi lăsase şi hainele, şi săculeţul. Se comporta prosteşte. Trebuia să se întoarcă. Să dea ochii cu el.

Un foşnet de vegetaţie îi atrase atenţia. Ar fi putut fi orice, dar probabil era Marcus. Simţi o gheară de panică în piept. Nu mai ştia ce să creadă. Nu era pregătită. Nu putea să-l înfrunte. Nu încă. Alergă şi mai repede, încercând să i-o ia înainte. Avea nevoie de timp ca să-şi adune gândurile. Dar îl auzea apropiindu-se. Picioarele lui erau mai lungi şi se mişca mai repede.

Danni fugea prin pădure împleticindu-se. Păşi într-un petic de noroi şi se trezi zburând prin aer. Se răsuci ca să se protejeze şi începu să se rostogolească pe o pantă pe care nu o observase până atunci. Ateriză dur pe un strat de pământ bătătorit, se mai rostogoli de câteva ori şi se opri

într-un final cu membrele întinse înainte. Scoase un geamăt, dându-şi brusc seama că nu mai auzea sunetele pădurii. Ducându-şi o mână la ceafă, unde se lovise destul de rău, Danni se ridică, simţindu-şi trupul plin de zgârieturi şi de vânătăi. O dureau toate. Până şi palmele o usturau. Din pădure se auzi un strigăt înăbuşit, care aducea pe undeva cu numele ei. Se întoarse încet în direcţia respectivă, temându-se că avea să-l vadă pe Marcus apropiindu-se. Dezorientată, îşi dădu brusc seama că ajunsese în mijlocul unui drum îngust. Se ridică încet, clipind des, şi începu să alerge din nou.

Se opri auzind zgomot de copite care loveau pământul.

Îşi ridică privirea şi îngheţă. Cel mai mare cal pe care îl văzuse vreodată venea întins spre ea. Călăreţul luase curba în viteză, lovindu-şi animalul cu cravaşa. Pieptul lat al calului era acoperit de spumă. Se apropiau cu o viteză ameţitoare, şi, din câte se părea, călăreţul nu o observase. Calul scoase un nechezat speriat, însă Danni rămăsese ţintuită locului. Se străduia să se mişte, încerca din toate puterile, dar nu putea. În ultima clipă, călăreţul observă în sfârşit că era cineva pe drum. Ţipă ceva, însă Danni nu îşi auzea decât bătăile inimii.

Avea să moară aici.

Ceva o lovi dintr-o parte, trântind-o iarăşi la pământ. O pereche de braţe puternice o înconjurară, absorbind cea mai mare parte a şocului. Auzi gemete de durere. Inima îi bătea nebuneşte. Se opriră cu mâinile şi picioarele încâlcite, în frunzişul care crescuse înalt pe marginea drumului. Danni clipi rapid şi se ridică, distanţându-se panicată de salvatorul ei. Călăreţul se îndepărta rapid. Nici măcar nu încetinise ca să vadă dacă Danni supravieţuise.

Danni simţi că i se înmoaie genunchii şi se prăbuşi la pământ. Se aşteptase la durere, dar nu simţea nimic. Se întoarse şi îl văzu pe Marcus întins pe spate printre

buruieni, ţinându-şi o mână la ochi şi gâfâind.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva! se răsti el.

— Doar nu crezi că plănuiam să mor călcată de cai! pufni ea.

Marcus îşi ridică privirea, ţintuind-o.

— De-asta ai fugit de mine? Aveai o întâlnire cu Dumnezeu?

Danni îşi dădu ochii peste cap, încercând să-i ignore îngrijorarea din ochii lui verzi. Se ridică nesigură. Îşi potrivi acoperământul, cu mâinile tremurând.

— Nu te mai purta copilăreşte, Marcus, răspunse, încercând să-şi păstreze calmul. Nu am intenţionat să se întâmple aşa ceva.

Marcus miji ochii auzindu-i tremurul din voce, apoi se ridică şi el. Privi în direcţia în care dispăruse călăreţul, apoi traversă drumul. În câteva clipe reapăru, ducând hainele lui Danni strânse într-un pacheţel şi cizmele ei în cealaltă mână. Danni le privi cu jind, apoi i le luă din braţe şi dispăru în pădure.

Danni se ascunse în spatele unui copac cu trunchiul gros şi scăpă în sfârşit de acoperământul ei umed şi murdar. Pantalonii ei erau încă umezi şi miroseau neplăcut a mucegai. Cămaşa era rece ca gheaţa când o atinse. Nici prin gând nu-i trecea să le îmbrace din nou. Ar fi răcit într-o oră. Scotocind prin săculeţul ei, scoase rochia pe care o adusese. Era incomodă fără lenjerie pe dedesubt, dar o alegere mult mai bună decât vechile ei haine. Şi mult mai decentă.

Îmbrăcă rochia cât de repede era în stare. Cizmele scurte de piele se întăriseră, dar nu-şi adusese pantofi de rezervă, aşa că le încălţă oricum. Se simţea mizerabil şi încă tremura când termină, dar cel puţin acum era îmbrăcată cum se cuvenea. Şi era recunoscătoare că trăia.

După ce Danni se întoarse, Marcus îi răspunse la mulţumirile timide spunând:

— Ar trebui să-l urmărim. Drumul pe care suntem acum trebuie să ducă la o casă sau la un han.

Danni îşi ignoră sentimentele tumultoase. Trebuia să judece din nou la rece. Îşi putea face griji mai târziu.

— Sau poate ne va conduce la ascunzătoarea bandiţilor, spuse ea.

Marcus încuviinţă grăbit şi porni cu paşi mari. Danni încercă să se ţină după el, dar ritmul era epuizant, iar cizmele prea strânse îi rodeau picioarele. Era hotărâtă să nu se răstească la el, să nu-i ceară să încetinească, oricât de tentată se simţea să facă asta. Trebuia să rămână în relaţii cordiale cu el dacă voia să o salveze pe Ginny.

Era mai uşor de mers pe drum decât prin pădure, iar în lipsa traficului puteau înainta chiar repede. În cele din urmă, Marcus încetini înaintarea, şi Danni reuşi să ţină mai bine pasul cu el. Încă nu-şi vorbeau însă şi nici nu se priveau în ochi.

Ceea ce era exact ce-şi dorise Danni. Dar, desigur, trebui să spună ceva.

— Mulţumesc. Pentru că m-ai salvat şi pentru că mi-ai adus hainele.

Marcus ridică din umeri. Privi spre ea, apoi scoase un mormăit în semn că auzise.

— Acum suntem chit, spuse el. În schimbul faptului că m-ai ajutat noaptea trecută.

Danni ezită. Nu voia să îşi aducă aminte de acele momente intime, dar trebuia să-l întrebe totuşi:

— Pari să te simţi mai bine acum. Ţi-a trecut febra?

— Voi fi bine, murmură el, iar Danni abia îl auzi.

— Eşti sigur? şopti ea, plină de îngrijorare.

În ciuda a tot ce se întâmplase, Danni nu voia să abandoneze subiectul. Simţea că Marcus îi ascundea ceva.

— Tremurai şi ardeai tot. Poate ar trebui să te odihneşti mai mult înainte să…

— Am spus că sunt bine, se răsti el şi o porni înainte.

Danni tresări surprinsă, apoi porni în fugă după el. Între ei se lăsă din nou acea tăcere dureroasă pe care Danni o ura. Era asaltată de sentimente confuze şi de gânduri nerostite. Voia să-i ştie motivele. Voia să afle despre trecutul pe care Marcus îl lăsase să se întrevadă o clipă în delirul lui. Voia să ştie de ce Marcus credea că trebuia să-şi salveze sora. Dacă era un motiv bun, l-ar fi putut ierta pentru felul în care se comportase şi pentru că o şantaja. Însă nu avea să-l ierte niciodată pentru ce-i făcuse lui Ginny. Viitorul lui Ginny era probabil distrus acum – cine ar fi luat de soţie o femeie care petrecuse câteva zile în compania unor bandiţi? —, iar vina pentru asta era a lui.

Cât despre ce se întâmplase în acea dimineaţă, Marcus *era* de vină. De la el pornise totul. Iar Danni nu regreta absolut deloc că îl sărutase şi ea. Nu se mai simţise niciodată atât de bine, deşi ştia că greşea. Se simţise uimitor în braţele lui, dezmierdată de mângâierile lui. Acum înţelegea de ce Annabel îşi părăsise familia şi viaţa în înalta societate londoneză ca să trăiască alături de Hu. O asemenea pasiune era cea mai mare ispită. Danni spera să ajungă şi ea la acelaşi nivel alături de contele de Hemsworth, care era un aristocrat politicos, blând şi lipsit de complicaţii. Trebuia doar să aibă puţină bunăvoinţă şi era sigură că scânteia dintre ei urma să înflorească.

— Îţi propun să uităm tot ce s-a întâmplat şi să ne concentrăm pur şi simplu să o găsim pe Ginny. Ce spui?

Danni întoarse capul, văzând că Marcus zâmbea slab. Simţi că i se taie răsuflarea şi inima îi bate mai repede. Zâmbetul lui, deşi nesigur, era un semn de armistiţiu peste măsură de bine-venit. Oftă uşurată, prefăcându-se că era la fel de calmă ca el, şi îi zâmbi şi ea.

— De acord.

Câteva clipe nu se auziră decât paşii lor pe pământul umed. Apoi, precaut, Marcus reluă discuţia:

— Chiar ajuţi fetele să fugă cu „adevărata” lor iubire?

Danni clipi surprinsă spre el. Marcus privea fix înainte, dar se vedea că răspunsul îl interesa peste poate. Zâmbi amuzată şi răspunse:

— Dacă întrebarea ta e de fapt dacă tu eşti primul vânător de avere pe care l-am ajutat să-şi găsească o mireasă, atunci răspunsul este da.

Marcus o privi fix, înclinându-şi capul într-o parte, cercetându-i expresia să vadă dacă glumea. Zâmbi slab.

— Explică-mi cum funcţionează asta.

Danni se întrebă dacă nu era mai bine să-l mintă. Oare putea risca să-i spună lucruri pe care nu le ştia decât ea? Nu voia ca Marcus să o creadă o escroacă. Spera să-l facă să înţeleagă cât de importantă era dragostea într-o căsnicie. Nimic nu conta mai mult. Poate că, dacă reuşea să-l convingă, Marcus înţelegea şi de ce Ginny trebuia să se întoarcă acasă. Nemăritată.

— De regulă, viitoarea mireasă e cea care mă caută. Şi, tot de regulă, pentru că nu vrea să se mărite, începu ea ezitând. Are nevoie de ajutor pentru ca ea şi iubitul ei să fugă în Gretna Green înainte de nunta aranjată cu viitorul ei soţ. După ce iubiţii se căsătoresc şi se întorc fericiţi, mireasa le spune de mine şi prietenelor ei care au nevoie de ajutor.

Marcus încuviinţă.

— Cu alte cuvinte, femeile bârfesc, bărbaţii nu.

Danni se încruntă, simţindu-se jignită în numele tuturor femeilor.

— Vrei să auzi şi restul sau nu?

Marcus flutură o mână în semn că putea să continue.

— Eşti atât de politicos, milord.

— Da, nici nu ştiu cum poate exista cineva ca mine, domnişoară Green.

Danni pufni, dar nu comentă. În schimb, continuă:

— Gretna Green Bookings caută să ofere tuturor un sfârşit de poveste. Plănuim întreaga fugă pentru mireasă şi

ne asigurăm că viitorul cuplu ajunge la destinaţie uşor şi confortabil.

— Ha! spuse Marcus, ridicând din sprâncene. Asta e ideea ta de fugă perfectă? Domnişoară Green, din câte ştiu, nu este uşor să dormi într-o căsuţă părăsită şi să mergi kilometri întregi. Şi nu este deloc confortabil.

— Da, ei bine. *Tu* eşti cel care nu mi-a lăsat destul timp cât să-mi fac un plan. De cele mai multe ori, am la dispoziţie două săptămâni ca să aranjez lucrurile. Niciodată n-am mai fost nevoită să improvizez.

— Oricum ai dat greş lamentabil, din câte am văzut.

Danni se uită iarăşi urât la el.

— Trebuie să-ţi reamintesc de Regula Numărul Treisprezece?

— Nu e nevoie. M-ai convins cu tratatul dumitale să nu-mi ocup niciodată locul din parlament.

Danni lovi cu piciorul o piatră şi îşi ascunse bucuria când piatra lovi cizma lui Marcus. Marcus se întoarse spre ea cu o privire bănuitoare, încruntându-se. Danni începu să studieze inocentă plantele din jur.

De data asta era rândul lui Marcus să pufnească.

— Şi cum ai început să te ocupi cu asta?

— N-am intenţionat să o fac. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Marcus încuviinţă, dar nu spuse nimic.

— Prietena mea a venit într-o zi la mine, continuă Danni, atentă să nu folosească niciun titlu. Era supărată că tatăl ei îi aranjase o căsătorie cu un bărbat mult mai în vârstă. Era nevoită să se mărite cu el acum, deşi iubea pe altcineva. Mi se rupea sufletul pentru ea, însă nu puteam face nimic pentru a schimba lucrurile. Câteva nopţi mai târziu, un bărbat a venit să mă caute. Îl văzusem de câteva ori de la distanţă, dar atât. Nu mai stătuserăm niciodată de vorbă. Mi-a spus că el e iubitul prietenei mele. Plănuiau să fugă în acea săptămână, dar tatăl prietenei mele aflase şi le

încurcase planurile. Era distrus.

Danni se opri, amintindu-şi acea noapte şi cât de trist fusese Hu, care de regulă nu vorbea mai deloc.

— Şi?

Danni îşi ridică privirea şi văzu că Marcus se oprise în mijlocul drumului, cu privirea aţintită asupra ei.

— Iubitul prietenei mele era un angajat al tatălui ei, dar fusese concediat, şi Annabel fusese închisă în camera ei. Atunci, mirele a venit să-mi ceară ajutorul. Nu puteam să-l refuz. O iubesc pe Annabel şi voiam din toată inima să o văd fericită, aşa că eu le-am aranjat fuga. Am mituit câţiva oameni ca să mă ajute să o scot pe Annabel din casă pe furiş. I-am condus până afară din oraş, şi, o săptămână mai târziu, s-au întors fericiţi şi căsătoriţi.

— Dar de ce ai continuat?

— Trebuie să înţelegi că, înainte ca mama mea să moară, ea şi tata au avut o căsnicie ca în poveşti. În fiecare zi îşi spuneau „Te iubesc” unul altuia. Mai mult chiar, puteai *simţi* iubirea pe care şi-o purtau unul altuia. Când mi-am dat seama cât de puţine cupluri au şansa la o astfel de viaţă, m-am hotărât să fac tot ce-mi stă în putere ca să le ajut. Danni îşi lăsă capul pe o parte şi îi aruncă o privire sfidătoare. Motiv pentru care mă opun din toată inima intenţiilor dumitale în privinţa lui Ginny. Nu o poţi obliga să se mărite cu tine, Marcus. Se va simţi groaznic, şi merită să aibă o şansă la iubire!

Marcus o privi gânditor, apoi porni din nou la drum. Din câte se vedea, discursul ei pasional nu îl afectase absolut deloc. Trecură câteva minute înainte ca el să vorbească din nou.

— Ai spus că mama ta a murit.

Danni, care îşi urmărise până acum fiecare pas cu grijă, îşi ridică privirea. Era peste măsură de întristată că nu reuşise să-l convingă.

— Ah, spuse ea, clipind confuză, apoi, dintr-odată, fu

cuprinsă de o amărăciune teribilă. Da, a murit acum şase ani. De fapt, s-a întâmplat cu puţin înainte ca Annabel să-mi ceară ajutorul. Se opri o clipă. Poate că am ajutat-o pe Annabel cu drag şi am continuat să ajut apoi şi alte fete fiindcă asta mi-a dat ceva de făcut, într-un fel, mă simt mai aproape de mama. Cred că m-ar fi ajutat chiar şi cu Gretna Green Bookings, atât de mult iubea iubirea.

Marcus încuviinţă, apoi spuse încet, răguşit:

— Trebuie să fi fost foarte frumos să creşti într-o asemenea familie iubitoare.

Danni se încruntă, privindu-l printre gene. Postura lui rigidă nu lăsa loc de întrebări, dar acea simplă frază dezvăluise multe lucruri. Misterul din jurul lui Marcus se adâncise şi mai mult. Danni îşi dădu seama că trebuia să-l rezolve numaidecât. Poate că, dacă îi spunea mai multe, şi el avea să-i dezvăluie mai multe lucruri despre motivele ce stătea în spatele acţiunilor lui.

— *A fost* minunat.

Marcus se opri, încruntându-se mirat.

— A fost?

Danni înghiţi un nod. Nu vorbea niciodată despre relaţia cu tatăl ei. Cu nimeni, nici măcar cu Annabel. Dar, dacă asta ar fi putut-o ajuta pe Ginny în vreun fel, trebuia să o facă.

— După ce mama a murit, tata s-a schimbat cu totul. S-a retras în el însuşi şi de-atunci mă ignoră aproape complet. Nu e crud cu mine, doar… absent.

— Şi ce părere are despre activităţile dumitale clandestine?

Danni ezită, temându-se că spusese prea multe.

— Ţi-am zis, e un om foarte ocupat.

— Dar nu se ocupat să aibă grijă de tine.

— Mă iubeşte, murmură defensiv Danni, şi vrea să fiu fericită, aşa cum au fost el şi mama. Dar până acum n-am avut norocul să-mi găsesc un partener potrivit, atâta tot. El

şi mama se ştiau din copilărie şi au ştiut de la început că erau meniţi unul altuia. Danni se opri, privindu-l în ochi. Cu toate astea, sunt sigură că tata n-ar vrea să mă vadă obligată să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubeşte, aşa cum vrei tu să-i faci lui Ginny.

Marcus îi aruncă o privire iritată şi mormăi ceva drept răspuns, mărind paşii. Danni scrâşni din dinţi, ţinându-se după el. Încă nu terminase. Spera să rezolve mai multe probleme dintr-un foc.

— De fapt, tata a ales deja un bărbat cu care să mă mărit.

Paşii lui Marcus şovăiră. Se întoarse spre ea, privind-o surprins.

— Femeia care vrea ca toată lumea să aibă parte de o „iubire adevărată” acceptă o căsătorie aranjată?

— Ironic, nu-i aşa? replică Danni obosită, fiindcă într-adevăr *era* amuzant. Încă n-am acceptat, dar am de gând să o fac. E un om bun, şi cred că pot ajunge să-l iubesc. Iar căsătoria noastră îl va face pe tata foarte fericit.

— De-asta ai fugit, spuse Marcus, iar expresia îi deveni încă o dată imposibil de desluşit.

Danni îşi plecă privirea. Ura faptul că ochii lui atât de calzi puteau deveni pe neaşteptate atât de reci.

— Da, şopti ea. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te sărut. Am greşit. Nu se va mai întâmpla.

Marcus grăbi pasul, mărind distanţa dintre ei, iar Danni îi permise să o facă.

După câteva clipe de tăcere, timp în care Marcus rămase posac şi tăcut, regretele lui Danni se transformară în furie la gândul că fusese judecată astfel. Marcus o *şantajase* ca să-i devină complice. *Răpise* o fată din patul ei. Plănuia *să o oblige să se mărite cu el* şi, nu în ultimul rând, *de la el* pornise sărutul din căsuţă. Iar acum, că Danni îşi revenise, avea de gând să se prefacă jignit?

Dincolo de următoarea cotitură, Marcus şi Danni

dădură pe neaşteptate de un han. Se opriră surprinşi în curte.

Era o clădire micuţă, care părea destul de neîngrijită. Ţiglele de pe acoperiş erau crăpate sau lipseau cu totul, iar în unele locuri vopseaua se scorojise. Câţiva pui de găină ciuguleau firimituri de pe jos. Înainte ca ei doi să se hotărască să se apropie mai mult, una din balamalele care ţinea semnul micuţ pe care scria „Jacket Inn” se rupse cu zgomot.

Danni îl privi pe Marcus o clipă, amintindu-şi dintr-odată că îi era foame, sete şi dor de o baie fierbinte. Apoi porni hotărâtă spre uşa de la intrare.

Marcus o lăsă pe Danni să o ia înainte, gândindu-se la tot ce-i spusese fata. În adâncul sufletului ştia adevărul de multă vreme. Nu o mai credea pe Danni o escroacă din clipa în care o văzuse sărind zidul care înconjura grădina amiralului. Era hotărâtă, inteligentă şi loială. Puţini erau cei care ar fi făcut asemenea sacrificii pentru o prietenă, cu atât mai puţin pentru doi oameni străini.

Marcus bătu din picior pentru a-şi scutura noroiul, dându-şi seama cât de mult o invidia. Danni avea prieteni care ţineau la ea. Pe cineva care *voia* să se căsătorească cu ea. O copilărie plină de amintiri frumoase, alături de doi părinţi care o iubiseră.

Greutatea faptelor reprobabile de care se făcea vinovat i se aşeză pe umeri ca un albatros. Câţi oameni avea să distrugă pentru a o ajuta pe Caroline? O văzu pe Danni intrând în han. Cât de multe era dispus să sacrifice?

Nu se mai înţelegea, iar asta îl înfuria. Nu înţelegea de ce se ataşase atât de mult de ea, nici durerea pe care o simţise atunci când Danni îi spusese că avea să se logodească în curând. Deşi îl sărutase cu aceeaşi pasiune pe care o simţea şi el, îi spusese limpede că nu-l voia.

Dumnezeule, *fugise* de el.

Îi tolera prezenţa, dar atât. Odată ce o recuperau pe

Ginny şi Marcus le obliga pe cele două să-şi continue călătoria spre Gretna Green, Scoţia, armistiţiul avea să se încheie. Iar căsătoria trebuia să aibă loc. Fericirea lui Caro era la mijloc. Marcus trebuia să se accepte drept ceea ce era: o bestie, un vânător de avere, un şantajist şi un răpitor. Avea o misiune de dus la bun sfârşit şi nu-şi putea permite să se lase distras de atacurile lui Danni la propria lui conştiinţă.

Oricât ar fi dorit-o pe Danni, adevărul era că ea nu deţinea banii de care Marcus avea nevoie şi îi fusese promisă unui alt bărbat – un bărbat care era întreg şi care îi putea oferi căsnicia plină de iubire pe care şi-o dorea mai mult decât orice. *Merita* să aibă toate aceste lucruri, iar Marcus nu i le putea oferi. Era mult prea distrus. Îşi înghiţi nodul din gât, strângându-şi pumnii. Semăna mult prea mult cu monstrul care îi fusese tată pentru a o face fericită pe ea – sau pe oricare altă femeie.

Blestemându-şi viaţa pentru a mia oară, Marcus o urmă înăuntru.

Capitolul 12

Chipu-ţi abia de l-am văzut apărând
De când am sosit, ai fost atât de blând.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

În clipa în care puse piciorul înăuntru, Marcus se simţi copleşit de mulţimea de oameni. În aer plutea un miros greu, de trupuri nespălate, băutură veche şi miasme stătute. Se trase înapoi şi se lipi de perete, încercând să-şi revină, sperând să o descopere pe Danni în mulţime.

Pe măsură ce lumea se apropia, Marcus se simţi

cuprins de o sudoare rece. Respira greu, şi inima începu să-i bată cu putere. Degetele lui se agăţară de peretele din spate. Nu-i plăceau mulţimile. Avea nevoie de un mediu liniştit, controlat, unde să nu existe zgomote neaşteptate care să-i amintească de bătăile primite de la tatăl lui şi nici priviri îngrozite care să-l hăituiască. Erau prea mulţi oameni aici, mult prea multe lucruri care i-ar fi putut stârni amintirile şi mult prea puţine căi de scăpare.

Cei din jur se holbau fără ocolişuri, fascinaţi de cicatricile lui. Marcus inspiră cu nesaţ, simţind că rămânea fără aer. Afară nu se întâmpla asta niciodată. Aici nici nu se putea mişca, prins în mijlocul unei mase de oameni aproape lipiţi unii de alţii.

Luptându-se să-şi păstreze controlul, Marcus luă o halbă de bere care fusese abandonată pe o masă. O duse la buze, cu mâna tremurândă. Gustul acid al băuturii îi umplu plămânii, îi răscoli stomacul. Se trase înapoi. Deşi până şi gândul la gustul berii îl făcea să-i lase gura apă, fiecare înghiţitură îi provoca greaţă. Tânjea de două zile după alcool şi uşurarea pe care i-o aducea, fiindcă băutura îl proteja de amintiri pe care nu voia să le mai înfrunte.

Avea nevoie de ea ca să-şi amorţească durerea, dar acum, că nici nu era în stare să o bea… simţi o gheară în piept.

Trânti halba pe o masă din apropiere, fără să-i pese unde. În ciuda gălăgiei, se simţise mai bine în pădure. Suferise doar un incident în prezenţa lui Danni, iar ea crezuse că fusese un simplu acces de febră. Acum însă, mulţimea îl copleşise. Gemând, se întoarse cu spatele la salonul plin şi îşi lipi fruntea de lemnul dur al peretelui.

Trebuia să plece numaidecât. Dar gândul că Danni era singură într-o tavernă plină de bărbaţi neciopliţi şi beţi îl ţintui locului. În clipa în care se asigura că Danni era în siguranţă, avea să găsească şi el un loc în care să se ascundă şi să se lase pradă nebuniei pe care i-o stârnea

trecutul.

Strângând din dinţi, Marcus se desprinse de perete şi cercetă din nou încăperea. O femeie solidă ca o amazoană, cu părul brunet şi brăzdat de şuviţe albe şi cu un aer autoritar, îi atrase atenţia. Bărbaţii o ascultau când vorbea. Oare era soţia hangiului sau chiar hangiţa? în orice caz, ea îi putea da cheia de la o cameră şi îl putea ajuta apoi să o găsească pe Danni. Făcu câţiva paşi nesiguri înainte să se vadă nevoit să se sprijine de o masă din apropiere. Un nou val de durere îi asaltă simţurile.

Danni apăru brusc lângă el, ghemuindu-se uşor în spatele lui, de parcă ar fi vrut să se ascundă.

— Ce s-a întâmplat? murmură Marcus.

— E o prostie… nu sunt îmbrăcată cum se cuvine.

Marcus strânse şi mai tare muchia mesei, neînţelegând care era problema. Danni îşi înlocuise pantalonii şi bluza cu o rochie.

Avea nevoie doar de câteva minute pentru această conversaţie, apoi puteau pleca. Doar câteva minute.

— Şi…

— Rochia e murdară şi prea subţire.

Marcus văzu că poalele rochiei erau îmbibate de noroi, şi, fără furourile pe care domnişoarele le purtau de obicei, rochia nu-i ascundea cu nimic silueta.

— Aici… am ajuns într-un loc civilizat, chiar dacă e plin de lume grosolană. Mă simt goală şi… indecentă, încheie ea, încrucişându-şi braţele la piept ca şi când ar fi vrut să se protejeze.

Privirea lui Marcus se împăienjeni, dar în sfârşit înţelese care era problema. Privi dincolo de Danni şi văzu mai mulţi bărbaţi care o cercetau zâmbind cu poftă. Mârâi, simţind cum instinctele protectoare se trezeau la viaţă. Se forţă să-şi îndrepte spatele şi le aruncă o privire ucigătoare. Chipul lui feroce îi puse pe fugă, cu capetele plecate, hotărâţi să se îndepărteze cât mai mult şi cât mai repede.

Danni privi peste umăr, încruntându-se. Bărbaţii se prefăceau neinteresaţi. Marcus, mulţumit că îşi marcase teritoriul, voia să rămână alături de Danni, dar ştia că nu era în stare. Respira tot mai greu.

— Iartă-mă, micuţo.

Apoi îşi scoase haina încă o dată şi i-o puse pe umeri, ascunzându-i silueta până la jumătatea coapselor. Danni zâmbi timid şi îmbrăcă recunoscătoare haina.

— Ah, răsuflă ea. Mulţumesc. Toate proviziile şi hainele de schimb erau în trăsură. Danni îşi încrucişă braţele ca să-şi ţină haina strâns închisă. Am reuşit să o conving pe femeia cea înaltă de-acolo că am fost separaţi de grupul nostru de către bandiţi şi că eşti bolnav.

Marcus încuviinţă. Nu voia decât o cameră şi să ştie că Danni e în siguranţă.

— În seara asta sunt sora ta.

— Sora mea?

Danni încuviinţă, încruntându-se.

— Lady Danielle Bradley, încântată de cunoştinţă.

Umbrele se traseră înapoi o clipă, înlocuite de un nou val de interes. Marcus se simţea stârnit auzind-o rostindu-şi numele împreună cu al lui, dar nu din cauza a vreunui soi de sentimente fraternale. Dimpotrivă. Tresări închipuindu-şi că erau căsătoriţi şi dormeau împreună în fiecare noapte.

Danni îl luă de braţ. Marcus se uită spre ea.

— Marcus, te simţi din nou rău?

Marchizul răsuflă adânc, încercând să se liniştească. Febra îl epuizase, însă nu asta era problema.

— Vreau să mă întind, spuse el.

Urcă la etaj. Hangiţa, Ursula, ţi-a dat camera din capul scărilor. A spus că ţi se va aduce o tavă cu mâncare şi ţi se va pregăti o baie.

Marcus se simţi incredibil de uşurat auzind asta. Se îndreptă cu mare efort, obligându-şi membrele să se supună comenzii lui. Danni îl privi şi mai îngrijorată.

— Ai nevoie să te ajut?

— Nu!

Marcus nu intenţionase să se răstească la ea, însă nu mai putea suporta acest loc. Trebuia să scape chiar acum. Avea nevoie de un loc sigur, în care să lase jos garda fără să se simtă umilit. Făcu încă un pas şi îşi dădu seama că Danni nu intenţiona să îl urmeze.

— Ai de gând să rămâi aici?

— Da, încuviinţă Danni. Pot să aflu dacă a mai fost cineva jefuit de acei bărbaţi. Poate ştie careva unde le e ascunzişul sau a auzit cineva ceva de Ginny.

Marcus deschise gura să protesteze, însă Danni continuă:

— Du-te! Sunt sigură că nu voi păţi nimic. Ursula mi-a promis că nenorociţii ăştia cu capetele pline de tărâţe îşi vor vedea de treaba lor. Zâmbi slab. Cuvintele ei, nu ale mele.

Marcus zâmbi şi el fără să vrea. Ezită încă o clipă. Instinctul de a o proteja aproape că îl făcea să vrea să înfrunte urgia. Aproape, în schimb, şopti:

— Vino cu mine o clipă.

O trase pe hol câţiva paşi, într-un loc unde se puteau bucura de o oarecare intimitate. Surprinsă, Danni îl văzu scoţând un săculeţ de monede din cizme. Observându-i mirarea, Marcus murmură:

— Chiar credeai că am de gând să plec spre Gretna fără niciun ban?

Danni îi luă o monedă din palmă, plină de lăcomie.

— Sincer, da, aşa credeam. Ha! Cred că mai există o speranţă în ceea ce te priveşte, domnule. Zâmbi şi mai larg. Voi servi şi o plăcintă, mulţumesc.

Un beţiv intră în hol, împleticindu-se, lovindu-se de toţi pereţii. Danni fugi înapoi în tavernă, ascunzând monedele în cutele hainei. Beţivul se lovi de Marcus, îi privi faţa o clipă şi fugi mai departe, înjurând în şoaptă. Marcus

îşi simţi inima bătându-i nebuneşte. Nu mai putea să respire. Alergă în sus pe scări. Odată ajuns în spatele uşii încuiate, se lăsă să cadă, cu spatele lipit de ea. Trupul lui era cuprins deopotrivă de uşurare şi de teamă, întunericul îl copleşi. Ultimul lui gând: se bucura că Danni nu avea să-l vadă în plină criză.

Danni urmări retragerea lui Marcus de la distanţă. Când se apropiase pentru prima oară de el, nu observase nimic în neregulă. Fusese mult mai îngrijorat de privirile cu subînţeles care o urmaseră prin cameră. Apoi observase că el avea fruntea transpirată şi chipul palid. Ochii lui erau mari şi întunecaţi. Comportamentul lui neobişnuit o tulbura profund.

Zgomotul făcut de ghetele pe care le purta o smulse din propriile gânduri. Se întrebă ce încerca Marcus să-i ascundă mai exact. Nu o voia prin preajmă, asta era sigur. Era un bărbat care ţinea mult la intimitate. Doamne fereşte să-i dezvăluie motivul pentru care avea nevoie de moştenirea lui Ginny sau de ce era atât de scump la vorbă.

Clătinând din cap, Danni se concentră asupra a ceea ce avea de făcut acum. Era necesar să ştie mai multe despre Banditul Verde şi era singura care putea afla. Nu conta cu ce era îmbrăcată; o cameră plină de bărbaţi ameţiţi de alcool era o ocazie de care trebuia să profite. Poate afla chiar pe cine trimisese amiralul după fiica sa. După ce lăsă vorbă să i se aducă mâncarea în cameră, Danni se aşeză la masa cea mai apropiată, lângă un bărbat care părea beat.

Bărbatul zâmbi, aruncându-i o privire curioasă.

— Arăţi drăguţ, fătucă, murmură el.

— Ah… da, mulţumesc, domnule, spuse Danni, chicotind stânjenită. Bărbatul o fixa cu privirea, aşa că Danni continuă pe un ton mai ferm: Speram să putem vorbi.

Bărbatul îşi lăsă gânditor capul pe o parte, apoi oftă.

— Angus Butcher. Vin din sat, nu-i departe.

— Încântată de cunoştinţă, domnule. Eu sunt Lady Danielle Bradley.

Angus zâmbi. Avea toţi dinţii, lucru rar pentru cineva de la ţară.

— Sunteţi în trecere, doamnă?

— Da, eu şi fratele meu ne-am rătăcit de însoţitorii noştri.

— Sper că rămâneţi la bâlciul nostru, spuse Angus, încuviinţând din cap. Mâine sărbătorim înfiinţarea satului nostru. Lordul ne-a dat chiar şi o zi liberă.

Danni îşi stăpâni un zâmbet auzindu-i tonul sarcastic. Şi alţi bărbaţi de la masă aveau aceeaşi atitudine. Lordul părea tolerat, dar nu şi îndrăgit. Majoritatea aristocraţilor pe care Danni îi cunoştea se bucurau de opinii şi mai puţin favorabile din partea supuşilor.

Angus îşi ridică halba şi privi înăuntru. Danni îl auzi înjurând şi presupuse că era goală. Făcu semn unei chelneriţe şi comandă o halbă pentru toţi cei de la masă. Angus o privi, prefăcându-se bănuitor, şi întrebă:

— Încerci cumva să mă bagi sub masă?

Danni clătină viguros din cap, ascunzându-şi îngrijorarea. „Pentru Ginny.”

— Niciodată! Pur şi simplu vreau să le fac cinste noilor mei prieteni.

Angus mormăi ceva şi, în clipa în care chelneriţa îi aduse halba, o dădu peste cap cu înghiţituri mari.

Danni se foi neliniştită pe scaun şi încercă să nu-şi lase îngrijorarea să i se simtă în voce.

— Ştiţi cumva dacă prietenii noştri au trecut pe aici? întrebă ea. Doi bărbaţi şi o domnişoară roşcată şi drăguţă?

Angus clipi, aşteptând-o să mai spună ceva.

— Doi flăcăi şi o fată roşcată? Nu, n-a trecut pe-aici nimeni care să arate aşa. Dacă da, aş fi aflat şi eu.

Danni era dezamăgită. Auzind că urma să se

organizeze un bâlci în apropiere, fusese sigură că bandiţii şi prizoniera lor aveau să fie şi ei prin preajmă. Ce bandit care se respectă ar rata ocazia să jefuiască atâţia călători?

Un alt bărbat se aşează lângă Angus şi îi atrase atenţia. Danni rămase tăcută, întrebându-se ce să facă mai departe, dar conversaţia lor îi stârni interesul.

— Ai auzit că Banditul Verde şi ai lui au dat iarăşi lovitura în Aubumdale?

— Vai… chicoti Angus, cu nasul în halbă. E a treia oară săptămâna asta. Au curaj, zic.

— Sunt sigur că au avut o pradă bogată şi acum s-au ascuns undeva ca să-şi sărbătorească succesul.

Inima lui Danni începu să bată mai repede. Abia aştepta să-i spună lui Marcus. Totuşi, trecu la altă masă şi repetă procesul, încercând să evite bănuielile. Avea grijă să nu întrebe prea insistent despre „prietenii” ei, căci putea să dea peste cineva trimis de amiral. Dacă oamenii aveau să-şi amintească de ea – ceea ce avea să se întâmple, fără îndoială –, nu-şi putea permite ca aceştia să povestească mai departe despre ce discutaseră. Spera ca băutura să le înceţoşeze amintirile.

Întrebă alţi trei bărbaţi, încercând de fiecare dată să afle unde era tabăra bandiţilor fără să întrebe de-a dreptul, dar fiecare conversaţie o lăsă dezamăgită. Oamenii nu păreau dispuşi să vorbească decât despre bâlci. Se recunoscu înfrântă. Baia fierbinte care o aştepta în cameră o atrăgea irezistibil. Se apropie de scări, însă un bărbat care stătea la bar îi atrase atenţia. Îi părea extrem de cunoscut. Stătea cocoşat în scaun, sorbind cu înghiţituri mari dintr-o ceaşcă aburindă. În jurul lui erau risipite mai multe căni goale. Mânca atât de lacom, că Danni văzu bucatele dispărând din câteva înghiţituri. Danni simţi cum i se strânge stomacul, amintindu-şi că în cameră o aştepta porţia ei de mâncare.

Lăsându-se pradă curiozităţii, Danni se apropie de

bar. Nu îndrăznea să intre în vorbă cu el. I se părea cunoscut, ceea ce nu-i putea aduce altceva decât belele dacă îl aborda. În schimb, îi făcu semn hangiţei. Amazoana o urmări apropiindu-se de la celălalt capăt al barului. Danni se aplecă peste suprafaţa pătată şi zgâriată şi făcu un semn cu bărbia spre bărbat.

— Îmi spui cine e? întrebă ea.

Ursula o privi bănuitoare, cu buzele strâns lipite. Danni înţelese, privind în jur de parcă nu se întâmpla nimic deosebit. Ştia cum să mituiască; o mai făcuse de câteva ori până acum.

— Poate mâine-dimineaţă vom plăti câteva lire în plus, spuse ea. Acum îmi spui cine e?

Ochii negri ai hangiţei se îngustară.

— Pentru cinci lire îţi spun de ce a venit aici.

Danni zâmbi. Nu-i păsa cât costa, atâta timp cât Marcus avea bani să plătească. Nu erau fondurile ei.

— S-a făcut, spuse ea.

— A fost trimis aici de amiralitate, murmură hangiţa, ştergând o halbă cu o cârpă curată. Se pare că urmăreşte trei persoane – un bărbat şi două femei, dintre care una e roşcată. Nu vrea să spună cine sunt sau de ce-i caută. Presupun că au scăpat de undeva. Ursula se opri, cercetând-o curioasă pe Danni. M-am gândit că vă caută pe dumneata şi pe fratele dumitale, dar n-am văzut nicio roşcată.

Danni avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să-şi ascundă surpriza. Hangiţa îi cercetă reacţia mult prea insistent. Străduindu-se să nu dea de bănuit, Danni zâmbi, sperând să pară îndeajuns de nevinovată.

— Nu, nu mai e nicio altă femeie cu noi. Doar eu şi fratele meu. Amiralitatea, spui? Interesant. Acum îmi amintesc, el e călăreţul care a trecut pe lângă noi pe drum. Era să dea peste mine. Calul lui aproape m-a călcat în

picioare, dar nici nu s-a oprit să vadă dacă am păţit ceva.

Danni se forţă să zâmbească, luptându-se cu un nou atac de panică. „Nu se poate... amiralul ar fi avut nevoie de mai mult timp să ajungă până aici! Şi de unde ştie de mine şi de Marcus?”

Ursula pufni şi îşi văzu de curăţat halbele.

— Urc în cameră. Mulţumesc pentru tot, domnişoară Ursula.

Drept răspuns, Danni nu primi decât un alt mormăit. În clipa în care ajunse pe scări, într-un loc unde nu mai putea fi văzută, Danni o luă la fugă, urcând scările câte două odată, intenţionând să-l avertizeze pe Marcus că erau în pericol. Străbătu holul în fugă şi se opri în faţa uşii din lemn simplu. Prima uşă din capul scărilor.

Danni nu ezită. Dădu buzna înăuntru.

*

Marcus oftă, cufundându-se în apa din cadă. Muşchii lui încordaţi absorbiră căldura, şi simţi cum încordarea lor se topea ca prin farmec. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Singurul lucru care îi lipsea, se gândi el, era un pahar de coniac.

Dar nimic nu l-ar fi putut convinge să se afunde din nou în acea mare de oameni doar pentru un pahar de băutură. Se hotărâse să nu mai părăsească acea cameră afurisită până nu se termina bâlciul. Se plictisise deja auzindu-i pe servitorii care aduseseră apa fierbinte pentru baie vorbind despre asta. Şi aflase mai mult decât ar fi vrut să ştie despre relaţia dintre unul dintre ei şi o fată cu sâni mari pe nume Mary.

Gândurile lui îşi încetiniră goana. Mintea lui era epuizată. Nu dormise bine noaptea trecută. Nu-şi mai amintea mare lucru, dar ştia că Danni avusese grijă de el, iar el ar fi dat orice pentru un pahar de whisky care să-i

ucidă amintirile.

Amintindu-şi de Danni, de atingerile ei blânde şi de sărutările ei fierbinţi, Marcus scoase un geamăt. Toate lucrurile pe care încercase să le uite îi reveniră din nou în minte, iar trupul lui se înfioră, cuprins de dorinţă. „La naiba.”

Marcus se cufundă sub apa fierbinte şi îşi săpuni părul. Ieşi la suprafaţă şi îşi trecu o mână prin părul cârlionţat, apoi se şterse la ochi şi începu să-şi stoarcă părul cu mişcări mecanice. Degeaba, îşi amintea la fel de limpede suspinele dulci ale lui Danni, căldura trupului ei când se lipise de el în acele momente intime. Danni îl înnebunea. Iar el era deja pe jumătate nebun.

Închise ochii, imaginându-şi ce s-ar fi întâmplat dacă Danni nu l-ar fi respins şi nu ar fi plecat în fugă. Dacă trupul lui nu ar fi dezgustat-o atât de tare.

Îşi imagină că atinge sânii ei grei, simţindu-le apăsarea în palme. Îşi imagină că îi frământă sfârcurile mari, smulgând un mic suspin de pe acele buze dulci. În mintea lui o săruta, îi răpea buzele, se îmbăta cu gustul ei de trandafiri şi miere. Îşi imagină că îi mângâie pielea, îi descoperă fiecare formă şi gropiţă de pe pielea ei albă şi moale, savurează fiecare atingere.

Drept răspuns, Danni şi-ar trece mâinile prin părul lui, i-ar trage capul mai aproape, i-ar căuta buzele, şi-ar lipi trupul de al lui. Marcus ar lua-o nerăbdător în braţe. Inima lui începu să bată mai repede. Îşi imagină că o priveşte în ochii ei de culoarea caramelului, licărind în nuanţe de auriu, aprinşi de pasiune şi de un sentiment pe care nu-l mai văzuse niciodată. Ar zâmbi cu buzele ei pline şi i-ar şopti: „Te iubesc”.

Marcus se lăsă pe spate în cadă. Râse scurt, fără pic de haz. Până şi gândul că *îşi dorea* să fie iubit, că ea l-ar fi putut iubi… era absurd.

Ieşi din cadă, scuturându-şi apa de pe trup. Răcoarea

aerului era bine-venită peste pielea lui înfierbântată. Auzi pe cineva alergând afară, pe hol, şi clătină din cap gândindu-se că oamenii de aici erau atât de stranii. Ai fi zis că nu mai avuseseră niciodată parte de vreun bâlci. Fără să se gândească, Marcus se întinse după prosopul care îl aştepta împăturat pe scaunul de lângă el.

Brusc, uşa camerei se deschise cu zgomot. Marcus îngheţă, iar amintirile se întinseră din nou spre el, pline de dinţi şi de gheare. Multe nopţi pline de durere începuseră aşa. Preţ de câteva clipe, redeveni acel băiat ghemuit în pat, auzind paşii grei ai tatălui său la uşă.

Cu inima bătându-i puternic, Marcus îşi dădu seama că Danni rămăsese ţintuită în prag, privindu-l cu ochi mari, plini de uimire. Uită de prosopul pe care îl ţinea în mână în vreme ce o ţintuia pe Danni cu privirea, dezvăluindu-şi întregul trup în faţa ei. Niciunul nu zise nimic. Într-un final, aerul rece îi înfiora pielea şi îl făcu să reacţioneze. Îşi dădu seama că nu purta nimic şi că o domnişoară nemăritată, indiferent cât de respectabilă ar fi fost sau nu, se holba la el.

Marcus îşi drese glasul şi se înroşi. Îşi strânse prosopul în jurul taliei cum putea mai bine, rezistând tentaţiei de a-şi acoperi tot trupul. Voia ca Danni să îl vadă. Era nerezonabil din partea lui, dar simţea un imbold inexplicabil de-a o face să înţeleagă ce pierduse când fugise de el, după acel sărut. Voia ca Danni să înţeleagă totul despre el, şi, într-un fel, spera ca asta să o sperie. Nu avea nevoie de cine ştie ce fantezii ridicole de iubire.

Cu coada ochiului, Marcus văzu că roşul începuse să coloreze umbra neispititoare a obrajilor lui Danni. Se uita în jur, evitând să îl privească. Nesiguranţa ei îi dădu încrederea de care avea nevoie ca să-şi îndrepte spatele şi să se supună cu totul privirii ei cercetătoare, deşi se aştepta ca Danni fie să se retragă stânjenită, fie să ţipe şi să leşine. Prea puţini oameni îl văzuseră aşa. Era cel mai

bine păstrat secret al său.

— De ce ai simţit nevoia să-mi întrerupi baia, domnişoară Green? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

Danni se înroşi şi mai tare. Era clar că, în acele clipe, ar fi vrut să o înghită pământul.

— Am venit să te avertizez, spuse ea.

— Să mă avertizezi? În legătură cu ce?

— S-a întâmplat ceva groaznic, Marcus! Ne-au…

Vocea lui Danni se stinse. Privirea ei îi cerceta pieptul.

Marcus îşi ţinu răsuflarea, simţind un gust amar la gândul reacţiei care avea să urmeze fără îndoială. În mod previzibil, Danni făcu ochii mari, şocată. Marcus privea un punct imaginar, dincolo de umărul ei, nevrând să ia parte activă la ce se întâmpla. Făcu o grimasă, aşteptându-se la un suspin plin de dezgust. În schimb, Danni se apropie şi începu să-l mângâie, iar Marcus tresări puternic când degetele ei calde atinseră o cicatrice adâncă de la brâu. Instinctiv, Marcus se trase înapoi. Danni se îndepărtă, cu ochii încă mari. Îşi ţinea mâna cu care îl atinsese de parcă ardea.

Marcus făcu o grimasă şi trecu de partea cealaltă a căzii. Nu putea să respire. Nimeni nu îl atinsese vreodată. Nimeni nu *le* atinsese. Cicatricile erau dovada intimă a durerii pe care o îndurase. Se simţea vulnerabil, expus cum nu crezuse vreodată că ar putea ajunge. Cu ochii împăienjeniţi, Danni îl cerceta în continuare. Marcus îi urmări privirea, dându-şi seama la care cicatrice se uita după felul în care ochii ei îşi schimbau mărimea.

Când Danni vorbi în sfârşit, vocea ei era imposibil de blândă:

— Ce ţi s-a întâmplat?

Marcus îşi întoarse capul, arătându-i obrazul cu cele mai puţine cicatrici. Respiră adânc, regulat, liniştindu-şi gândurile.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el.

Danni se apropie, obligându-l să o privească. Marcus se trase înapoi, hotărât să se ţină la distanţă. Bestia dinăuntrul lui ştia instinctiv că Danni nu avea să-i aducă până la urmă decât şi mai multă suferinţă.

Marcus îi aruncă o privire încruntată, în semn de avertisment. Nu avea nevoie nici de mila, nici de îngrijorarea ei. Voia să uite. Voia să fie tratat ca orice altă fiinţă umană. Se întoarse cu spatele la ea, dându-şi seama că şi asta avea să vină ca un şoc. Ignoră suspinul ei şi îmbrăcă o cămaşă proaspăt spălată, ascunzând imaginea pe care el însuşi i-o prezentase. Spuse, cu vocea îngroşată de emoţie:

— Unii oameni nu au privilegiul unei vieţi fericite, domnişoară Green.

Marcus îşi încheie nasturii cămăşii în tăcere. Din spatele lui nu se auzea nimic. „A plecat. Bine.” Umerii lui se relaxară.

— Ei bine, am venit să-ţi spun că e posibil să fi fost descoperiţi.

Marcus se încordă din nou. De ce nu plecase? Ar fi trebuit să fugă imediat ce prinsese ocazia. Să fugă de parcă ar fi fost urmărită de demonii iadului. Cum de planul lui dăduse greş?

Se întoarse spre ea, îmbrăcat doar în cămaşă şi cu prosopul încă în jurul taliei.

— Descoperiţi?

— Mai ţii minte călăreţul care era să dea peste mine?

Marcus strânse pumnii şi încuviinţă. L-ar fi ucis cu dragă inimă pentru ce făcuse.

— A fost trimis aici de amiral. Şi e jos!

Marcus se strădui să-şi păstreze calmul. Mintea lui era mai surprinsă de lipsa ei de reacţie decât de veste.

— Un singur călăreţ nu înseamnă nimic. Nu face decât să caute indicii. Atâta timp cât Ginny nu e cu noi, suntem în siguranţă.

— Nu, spuse Danni, clătinând din cap. Marcus, cineva ne-a văzut în acea noapte.

Marcus simţi că i se strânge stomacul. Oare toate planurile lui erau menite să dea greş?

— Cine ne-a văzut?

— Nu ştiu, eu... Una dintre surori, poate? Sau chiar... Danni strânse pumnii, mijind dezgustată ochii. Phillip?

Marcus se încruntă. Îl credea în stare să-i trădeze. Mai ales că îl lăsaseră în drum, de unde oamenii amiralului l-ar fi putut culege foarte uşor.

— De-asta au descrierea noastră!

— Dar de unde ştiu că am plecat spre nord? N-ar fi căutat prin Londra mai întâi?

Danni se încruntă.

— *Sunt sigură* că una dintre fete ne-a văzut şi a dat imediat alarma. E singura explicaţie pentru faptul că ne-au ajuns din urmă atât de repede. Iar dacă l-au descoperit pe Phillip, el le-a confirmat deja că sunt pe drumul cel bun.

— Phillip le-ar fi spus că Ginny nu mai e cu noi.

— Ursula a zis că bărbatul caută două femei, dintre care una roşcată, şi un bărbat.

— Atunci a venit doar să cerceteze terenul. Încă n-a auzit de Banditul Verde.

Danni îi ignoră logica.

— Amiralul şi Phillip îl urmează îndeaproape, sunt sigură. Ce ne facem?

Marcus se lăsă să cadă pe pat şi îşi luă capul în mâini, gândindu-se la variantele pe care le aveau la dispoziţie. Jos era băutură din belşug, aşa că era puţin probabil ca vreunul dintre oaspeţii hanului să raporteze un frate şi o soră ca doi posibili fugari. Marcus nu avea de gând să fugă de la han dacă nu erau în pericol iminent. Aveau nevoie cu disperare de mâncare şi adăpost. Dacă ar fi fost bănuiţi, probabil ar fi fost deja arestaţi.

Ceea ce nu înţelegea, în schimb, era prezenţa lui

Danni în camera lui. Ar fi trebuit să fugă. Să leşine sau măcar să ţipe. În schimb, Danni îi vorbise la fel, de parcă n-ar fi văzut nimic neobişnuit. De parcă Marcus era un simplu om şi atât. Nu o bestie. Doar un om. Nu o înţelegea.

— Marcus? Nu ştiu ce să facem, repetă Danni.

Marcus înghiţi un nod, simţind că sentimentele ameninţau să-l copleşească, şi întrebă:

— Omul trimis de amiral mai e acolo?

— Serveşte masa la bar. Se pare că vrea să înnopteze aici.

— Bea?

Danni îşi muşcă buza de jos. Marcus simţi un junghi de dorinţă ca reacţie la gestul ei.

— Atunci nu văd de ce n-am rămâne aici peste noapte. Va dormi până târziu, iar noi vom pleca în zori. Marcus se opri, punându-şi ordine în gânduri. Mâine putem merge în sat şi putem încerca să aflăm unde se ascund bandiţii.

Danni se îndreptă spre uşa deschisă, spunând:

— Am auzit că ar avea o ascunzătoare în pădure, lângă locul unde se va ţine bâlciul. Voi încerca să găsesc discret nişte cai pentru noi. Aşa va fi mai uşor şi mai rapid să ajungem la Ginny.

În prag, Danni se opri şi privi înapoi spre el. Flăcările din ochii ei îl surprinseră. Era atât de frumoasă.

— Şi, Marcus, aş atârna cu drag în ştreang lângă tine dacă te-aş putea ajuta să-l ucizi pe cel care ţi-a făcut cicatricile.

Apoi, Danni ieşi şi închise uşa în urma ei.

Şi, în clipa în care uşa scoase ultimul zgomot înfundat, Marcus se îndrăgosti.

Capitolul 13

Am cerut doar câteva haine noi de purtare;
Dar FRUMOASEI îi trebuia şi-o FLOARE!

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Marcus şovăi când ajunse în faţa prăvăliei numite „Modista Modernă”. Inspiră adânc aerul curat al dimineţii. Habar n-avea ce naiba căuta aici aşa devreme. Ştia doar că îşi petrecuse întreaga noapte zvârcolindu-se în pat, hotărât să facă ceva drăguţ pentru Danni – acea femeie enervantă de care nebunia îl împinsese să se îndrăgostească. Deşi ştia că nu putea fi vreodată a lui, voia ca Danni să fie fericită şi să se simtă pe cât de bine era posibil. Spera deci că ea avea să primească singurul cadou care îi venise în minte – o rochie care să arate cum se cuvenea. Aşa că se trezise înaintea cocoşilor şi mersese până în satul din apropiere pe jos.

Cu palmele transpirate, Marcus respiră încă o dată şi deschise uşa. De deasupra se auzi un clopoţel. Simţurile lui erau deja copleşite de materialele colorate, de mirosul discret de bumbac, dantelă, catifea şi brocart. Studiind marfa expusă, îşi simţi inima bătând mai repede. Peste tot se vedeau mostre de material şi haine gata croite, pe manechine feminine. Fiecare rochie era unică şi fusese croită după moda de la Londra – sau cel puţin aşa presupuse Marcus, fiindcă acum îşi dădea în sfârşit seama de cel mai mare cusur din planul său.

Nu ştia mai nimic despre modă, mai ales despre moda pentru femei. Nici nu-şi amintea când intrase ultima oară într-o sală de bal. Ura reuniunile, felul în care oamenii se holbau la el, îl bârfeau. Nu-i păsa de înalta societate, la fel cum nici acesteia nu-i păsa de el. Nu putea spune de ce se gândise să-i cumpere o rochie lui Danni.

Era un idiot, asta era.

Chiar când se răsucea pe călcâie ca să evadeze, o voce caldă, blândă, îl opri locului.

— Bună dimineaţa! Cu ce vă pot ajuta, milord?

Marcus se întoarse din nou şi ajunse faţă în faţă cu o femeie înaltă, de vârstă mijlocie. Zâmbetul ei orbitor şi cu totul neaşteptat îl făcu să clipească. Fusese, cu siguranţă, o femeie frumoasă la vremea ei. Părul ei blond începuse să încărunţească, dar era prins într-o coafură elegantă şi împletit cu margarete proaspăt culese. O rochie maronie, perfect croită, cu guler înalt, o acoperea de la gât până la picioare. Ochii ei înţelepţi, căprui, străluceau pe chipul său aristocratic. Îl privea cu o acceptare calmă; nu era nici dezgustată, nici speriată de cicatricile lui. Chiar şi cei mai pricepuţi în a-şi ascunde reacţiile aveau o tresărire infimă, o ezitare de o clipă, înainte să revină la o atitudine politicoasă. Această femeie, în schimb, avea o aură liniştitoare, ca de mamă, ceva ce Marcus nu mai simţise decât de la propria lui mamă – o femeie pe care abia şi-o mai amintea.

— Milord? întrebă ea, cu o expresie de curiozitate politicoasă. Pot să vă ajut cu ceva?

Marcus se simţi din nou cuprins de nelinişte. Îşi strânse pumnii, simţindu-şi palmele fierbinţi, şi îşi înghiţi nodul din gât. Se simţea ca un tânăr nesigur acum, mai mult decât pe vremea când chiar fusese tânăr.

— Am… am venit să cumpăr o rochie.

Un zâmbet plin de blândeţe lumină chipul femeii.

— După cum vedeţi, avem câteva de vânzare. Poate îmi puteţi spune ceva mai precis?

— Pentru o femeie.

— Sper că da, chicoti ea.

Marcus se înroşi. Se simţea ridicol.

— Îmi puteţi spune ce fel de femeie este?

Marcus deschise gura, apoi o închise la loc. Ce fel de femeie era Danni? Miji ochii amintindu-şi de călătoria lor.

Mârâi, apoi spuse grăbit:

— Enervantă, încăpăţânată, îngâmfată, manipulativă… hotărâtă. Apoi, pe o voce blândă, şoptită: Puternică, deşteaptă, amuzantă, mult prea iubitoare şi…

Simţindu-se dintr-odată stânjenit, Marcus tuşi, îşi acoperi faţa cu mâna şi privi în altă parte.

— Şi? îl îndemnă femeia cu un zâmbet misterios.

Marcus îşi drese din nou glasul, simţindu-şi obrajii înroşindu-se din nou.

— Şi cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Ah, şopti croitoreasa cu o privire de cunoscătoare. E *acel* gen de femeie.

Marcus clipi surprins de faptul că fusese în stare să spună atâtea despre ea.

— La ce vă referiţi când spuneţi *„acel* gen de femeie”?

— Adevărata dumneavoastră iubire.

Marcus se foi, privind undeva deasupra creştetului ei. Deşi recunoscuse asta faţă de el însuşi, cu siguranţă nu era pregătit să o recunoască cu glas tare în faţa nimănui de – nici a lui Dani, şi cu atât mai puţin în faţa acestei străine. Încă nu-i venea să creadă că se comporta ca un idiot.

Femeia chicoti din nou. Marcus îşi dădu seama că era scundă, abia îi ajungea până la bărbie. Asemenea lui Caroline. Gândindu-se la sora sa, simţi cum i se strânge stomacul. Ştia că se comporta prosteşte. Trebuia să o facă pe Ginny să se mărite cu el, pentru bani. Iar Danni urma să se căsătorească cu un bărbat alături de care să poată sta mândră şi care să-i fie pe plac tatălui ei. Merita o astfel de fericire – pe care un bărbat ca el, care se ascundea de mulţimi şi tresărea la zgomotele mai puternice, nu i-ar putea-o oferi.

Şi chiar şi acest viitor era în pericol dacă erau prinşi. Marcus ştia că şi-ar petrece restul zilelor putrezind în închisoare sau, dacă era norocos, ar fi cruţat de chin

ajungând în ştreang. Gândurile astea îi întăriră hotărârea de-a găsi rochia perfectă. Una care să o facă să-şi amintească cu drag de el peste ani şi ani.

— Haideţi să vedem dacă putem găsi ce căutaţi.

Croitoreasa începu să se plimbe printre rafturi. Marcus ezită.

Oare chiar se cuvenea să facă asta? Nu ştia ce fel de rochii i-ar plăcea lui Danni. Sau dacă o rochie cumpărată de-aici i-ar fi bună. Poate ar fi fost mai bine să vină pur şi simplu cu ea aici mai târziu.

— Marcus?

Marcus o privi surprins. Ochii ei senini şi zâmbetul calm îl convinseră să înainteze ca hipnotizat, urmând-o până într-un colţ al magazinului unde erau expuse rochii gata croite.

Croitoreasa arătă spre un manechin pe care era expusă o rochie de un galben-auriu cu fundiţe şi panglici elaborate.

— Poate i-ar plăcea asta?

Marcus încercă să şi-o imagineze pe Danni în acea monstruozitate, apoi clătină rapid din cap.

— Categoric nu.

— Am înţeles. Atunci asta, poate?

Croitoreasa arătă spre o altă rochie, expusă ceva mai departe de restul. Era din catifea vişinie, cu tiv de dantelă neagră. După părerea lui Marcus, nu arăta neapărat rău, dar era cu siguranţă prea întunecată pentru Danni. Clătină din cap a doua oară.

— Hmm.

Croitoreasa ezită, încrucişându-şi braţele şi lovindu-şi elegant bărbia cu degetul arătător. Marcus începu să se foiască, simţindu-se din nou stânjenit. Probabil nu avea nimic potrivit. Probabil nu avea cum să găsească o rochie care să-i placă lui Danni. Poate ar trebui să caute alt magazin şi să o ia de la capăt.

Gândul îl făcu să pălească.

— Aha! exclamă brusc croitoreasa.

Surprins, Marcus îşi simţi inima bătându-i mai repede, şi nu din cauza gândurilor neliniştitoare. Respirând adânc, încercă să se liniştească şi făcu efortul de-a se concentra asupra prezentului în timp ce croitoreasa dispăru după tejghea. Profitând de singurătate, Marcus închise ochii.

„Gânduri liniştitoare”, îşi spuse.

În minte îi apăru dintr-odată imaginea lui Danni. Îşi aminti ochii ei calzi, de culoarea caramelului. Palma ei moale, care îi mângâiase pieptul. Parfumul ei discret, hipnotizant, de apă de trandafiri. Îşi simţi muşchii relaxându-se. Inima îi bătea normal acum, şi fu cuprins de o linişte cum nu mai simţise niciodată.

— Cred că asta i se va potrivi perfect, Marcus, şopti croitoreasa.

Vocea ei blândă îl trezi din reverie. Deschise ochii şi văzu că femeia revenise lângă el. Se încruntă; avea ceva care îl neliniştea, înainte să-şi dea seama despre ce anume era vorba, croitoreasa îi arătă o rochie. Marcus clipi ca să vadă mai bine şi simţi dintr-odată că i se taie răsuflarea.

— Asta, murmură el, închipuindu-şi-o deja pe Danni îmbrăcată cu ea.

— Mă gândeam eu, spuse femeia cu un aer triumfător. Vrei şi furourile şi ceva mai puţin formal, poate?

— Vă rog, răspunse Marcus, care nu-şi putea lua ochii de la rochie.

— Minunat.

Croitoreasa dispăru din nou, apoi reapăru câteva clipe mai târziu cu un pachet atent învelit.

— Puteţi trimite factura la…

— Nu e nevoie. Consider-o un cadou.

— Dar…

— Sper că îţi vei găsi în sfârşit fericirea, Marcus.

Bărbatul deschise gura, descumpănit să audă aşa

ceva, dar femeia dispăru iarăşi după tejghea. El închise gura cu zgomot. „Ce femeie stranie”, se gândi el, ieşind din magazin fără să mai spună nimic.

Abia când ajunsese la jumătatea drumului, îşi dădu seama de un lucru şi mai ciudat.

Femeia îi spusese pe nume, dar el nu se prezentase.

Razele soarelui de dimineaţă se strecurau prin fereastra micuţă. În lumina zilei, camera nu părea prea impresionantă.

Pereţii erau văruiţi simplu, albi în partea de sus, pătaţi în partea de jos. Culorile se scurseseră în podeaua crăpată.

Şi saltelele erau groaznice, paie cu o mână de fulgi şi atât. Dacă Danni i-ar fi semănat lui Annabel, ar fi făcut scandal şi ar fi refuzat să doarmă aici. Ea fusese dintotdeauna cea mai pragmatică dintre ele două. Încă din copilărie, Danni fusese ancora de care avea nevoie Annabel, iar Annabel fusese o sursă infinită de distracţie cu talentul ei pentru lucruri dramatice şi cu felul în care obişnuia să intre în încurcături. Ce n-ar fi dat ca Annabel să fie şi ea aici.

Danni aştepta nerăbdătoare, aşezată pe marginea patului care scârţâia, cu genunchii la piept. Purta o rochie curată şi călcată. Cizmele ei vechi erau lustruite, şi se încălţase. Părul ei fusese pieptănat şi împletit cu aproape o oră în urmă. Tava pe care îi fusese adus micul dejun era goală şi pusă într-un colţ. Era gata să plece, dar nu avea nicio tragere de inimă.

În noaptea trecută adormise greu şi nici nu se odihnise bine. De fiecare dată când închidea ochii, imaginea trupului gol al lui Marcus îi răsărea din nou în minte, cu cicatricile albicioase care îi brăzdau pielea. Stătuse drept în faţa ei, mândru, provocând-o parcă să nu fie pur şi simplu o altă domnişoară pretenţioasă din Londra, să-l accepte aşa cum era, fără milă, fără niciun reproş.

Danni se înroşi amintindu-şi de incidentul din camera

lui. Fusese atât de îngrijorată după ce aflase că amiralul trimisese pe cineva, că nici nu se gândise să bată la uşă. Văzuse… ei bine, văzuse totul. Nu era cu totul în necunoştinţă de cauză când venea vorba despre trupul unui bărbat. Mama ei îi spusese mai mult decât altele, iar Annabel îi răspunsese la toate întrebările.

Ştia deja că Marcus era un bărbat masiv, dar trupul lui gol o copleşise. Era atât de înalt, atât de masculin, de suplu şi de puternic. Felul în care muşchii i se încordau sub piele cu fiecare mişcare o fascinase. Copleşită de forţa pe care el o emana, nu remarcase la început reţeaua de cicatrici care îi acopereau tot trupul.

Marcus identificase cu precizie clipa în care Danni le observase, îşi îndreptase spatele, expresia îi devenise mai detaşată şi sfidătoare. Se aşteptase ca Danni să se întoarcă cu spatele sau să se arate dezgustată. Iar Danni înţelegea de ce Marcus gândea aşa. Era absolut sigură că alte femei din înalta societate ar fi avut exact acel gen de reacţie, dar se simţise totuşi jignită că Marcus o credea la fel. Şi furioasă. Nu se cunoşteau de prea mult timp, însă Danni ştia că aparenţele ascundeau multe lucruri. Oare Marcus nu înţelesese deja că Danni nu îl considera respingător?

Nu era malefic, nici crud. În ciuda faptului că făcuse lucruri abominabile cu sânge rece, Danni ştia că inima lui era caldă. Atitudinea lui furioasă, defensivă, era doar o cochilie dură, dar fragilă şi uşor de spart. Ştia că dedesubt se ascundeau durere şi neîncredere. Iar acum înţelesese şi de ce.

Până şi faptul că pornise în grabă după ce Ginny le fusese răpită dădea la iveală adevăratul lui caracter. Dacă nu i-ar fi păsat decât de averea ei, s-ar fi întors pur şi simplu în Londra şi şi-ar fi ales o altă mireasă pe care să o răpească. Nu o lovise niciodată pe Ginny, nici după ce ea îl lovise cu pumnii şi cu picioarele fără nicio reţinere.

Iar apoi mai era şi acel sărut. Marcus fusese atât de

blând, îi evocase atâta pasiune prin acel simplu contact. Nimeni care o putea face să se simtă atât de preţuită n-ar fi putut fi un om rău. Danni ştia că avea capacitatea de-a intui caracterul cuiva. Făcea parte din afacerea ei să-şi dea seama dacă cei pe care îi ajuta să fugă împreună se iubeau cu adevărat.

Danni credea din toată inima că Marcus era un uriaş blând ale cărui fapte reprobabile aveau o justificare. Un motiv pe care intenţiona să îl afle astăzi, indiferent ce trebuia să facă pentru asta. Nu mai voia să facă niciun pas până nu înţelegea ce naiba se petrecea.

Îşi sprijini bărbia pe genunchi şi oftă. Ce fel de om ar fi putut răni un alt om atât de groaznic? Cicatricile erau vechi, şterse, albicioase. Marcus se alesese cu ele cu mulţi ani în urmă. În copilărie?

Gândul că Marcus fusese rănit atât de grav o înfurie. Simţi lacrimi în ochi imaginându-şi cât de dureroase trebuie să fi fost acele lovituri. Trăise probabil aproape toată viaţa cu groaza unei noi bătăi. Cum ar fi putut scăpa cu sufletul neatins după aşa ceva?

Danni îşi aminti cum îi tremurau mâinile. Zgomotele neaşteptate îl făceau să tresară. Acum era cu că, şi-n clipa următoare mintea lui dispărea undeva, în ceaţa amintirilor. În sfârşit, totul începea să capete sens.

Marcus era probabil bântuit de amintirea momentelor în care se alesese cu acele cicatrici. Simţea probabil o teroare copleşitoare, cu care se lupta zi de zi. Avea ceva care să-i amintească fizic de ele de fiecare dată când se privea, când se dezbrăca, când se vedea în oglinzi sau când observa cum oamenii din jur îl priveau cu teamă şi dezgust…

Danni îşi înghiţi nodul din gât. Tatăl ei îi povestise despre soldaţi care se întorceau din război atât de traumatizaţi de lucrurile prin care trecuseră, că nu mai erau în stare să scape de amintiri. Acum încerca să treacă o lege

în parlament prin care familiile acelor soldaţi să primească ajutor. Majoritatea veteranilor ajungeau la Bedlam, fiindcă minţile lor erau prea instabile ca să le permită să trăiască în lumea civilizată.

Danni privi spre uşă. Oare cum reuşea Marcus să funcţioneze? Nu se mai putea gândi la viaţa lui fără să se simtă copleşită de o disperare cruntă.

Cineva bătu încet la uşă. Danni oftă, îşi înăbuşi gândurile şi se duse să deschidă. De partea cealaltă era Marcus, îmbrăcat în hainele de drum, cu o expresie sfidătoare.

— Aşa se face când vrei să intri într-o cameră, domnişoară Green.

Danni se înroşi şi făcu o grimasă. Noaptea trecută, când nu putuse dormi, se hotărâse să-şi ceară scuze. Acum însă, privindu-i expresia precaută, nu ştia ce să spună. Ştia că nu se cuvenea să se arate compătimitoare. Marcus era prea mândru şi nu avea nevoie de mila ei. Oare era mai bine să se prefacă pur şi simplu că nu se întâmplase nimic? De parcă nu-i păsa de el? Fiindcă Danni nu se mai putea preface că nu-i pasă.

Marcus îi răpi alegerea oferindu-i un pachet. Hârtia maronie îi foşni în mâini. Danni începu să se joace cu sfoara subţire şi albă cu care era legat.

— Ce e ăsta?

— Un pachet.

Privirea ei suspicioasă îl făcu să zâmbească provocator.

— Serios, ce e? întrebă Danni.

Marcus îşi drese glasul, neliniştindu-se brusc.

— E un cadou.

Danni făcu ochi mari şi i-l întinse printr-un gest reflex.

— Nu pot accepta asta, spuse ea.

— De ce naiba nu? întrebă el, privind-o jignit, de parcă nu-i venea să creadă.

— Nu se cuvine ca o domnişoară să primească daruri de la un gentleman.

Marcus făcu o grimasă şi îşi încrucişă braţele.

— Ei bine, eu nu sunt un gentleman.

Danni strânse la piept pachetul moale. Încă ezita.

— Cel puţin fă-mi favoarea să-l deschizi înainte să mi-l dai înapoi, spuse Marcus cu o blândeţe neaşteptată.

Danni îşi muşcă buza de jos, dar curiozitatea ei se dovedi mai puternică. Rupse hârtia şi văzu o bucată de material trandafiriu. Surprinsă, desfăcu pachetul cu totul, dând la iveală cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată. Muselina era atât de fină, că îi aluneca printre degete, căzând în falduri elegante. Fusta era decorată cu trandafiri brodaţi cu delicateţe, de un roşu aprins. Sub bust era o panglică albă de satin, iar mânecile şi gulerul erau tivite cu dantele. Era pur şi simplu frumoasă.

Surprinsă de generozitatea lui, Danni se simţi cuprinsă de un val de căldură. Deşi se lupta zi de zi cu demonii din mintea lui, Marcus îi ascultase totuşi plângerile, ştia că nu avea cu ce să se îmbrace şi hotărâse să o facă să se simtă mai bine. Îl privi în ochi, simţindu-se pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

Marcus ţinea la ea. Pentru prima oară de câţiva ani încoace, Danni se simţea specială. Uitase cât de mult putea însemna un dar. Annabel şi Hu o credeau o fiinţă practică şi independentă, şi, deşi Danni ţinea atât de mult la ei, darurile lor reflectau asta. Tatăl ei era prea ocupat ca să-i mai dea atenţie, deşi Danni încerca să-l facă fericit. Nici măcar viitorul ei logodnic nu-i oferise vreun dar în semn de afecţiune.

Lacrimile din ochii ei ameninţau să se reverse. Danni strânse rochia la piept, surprinsă de forţa sentimentelor care o învăluiseră. Un străin, cineva pe care s-ar fi cuvenit să-l urască, îi făcuse un cadou. O rochie de culoarea trandafirilor.

Marcus o privi panicat.

— Plângi. Nu-ţi place!

Apoi se întinse să-i ia rochia. Ignorând ceea ce s-ar fi cuvenit să facă, Danni descoperi că nu voia să renunţe la ea.

— Nu!

Marcus îngheţă.

— Îmi place. Chiar îmi place. D… doar… Mulţumesc foarte mult.

Fără să se gândească, Danni îl luă în braţe, cu rochia între ei. În clipa în care îl atinse, parfumul lui caracteristic de mirodenii îi umplu plămânii. Inima începu să-i bată mai repede. Era atât de fericită.

Încet, ezitând parcă, braţele lui solide se ridicară şi o cuprinseră. Instinctiv, Danni îşi lipi capul de pieptul lui. Inima lui bătea rapid, regulat, iar Danni îi simţea căldura pe obraji. Niciodată nu se mai simţise atât de apropiată de cineva.

— Mulţumit, îi şopti ea încet, cu faţa îngropată în cămaşa lui.

Brusc, Marcus se trase înapoi. Avea obrajii înroşiţi şi era vizibil stânjenit.

— Da, ei bine. Îşi ridică privirea, îşi drese glasul, apoi o privi din nou. Vrei să ne întâlnim jos după ce te schimbi?

Danni încuviinţă fără niciun cuvânt, ştergându-şi lacrimile, şi dispăru înapoi în cameră.

Privi rochia împăturită. Încă un motiv să creadă că acest bărbat nu era un monstru, aşa cum îl credea restul lumii. Îi păsa. O ascultase. Înţelegea.

Şi când te gândeşti că intenţionase să afle de ce voia să o răpească pe Ginny. Să nu mai facă niciun pas până când Marcus nu îşi explica acţiunile. Danni era prinsă în capcană. Avea încredere în el. Ştia că, în cele din urmă, Marcus avea să-i spună – aşa cum îi arătase ce era în sufletul lui atunci când îi dezvăluise trupul gol. Când avea

să se simtă pregătit, Danni ştia că el avea să-i răspundă la toate întrebările.

Danni îşi scoase repede hainele în care dormise şi îmbrăcă lenjeria pe care o găsi sub rochie. Pentru prima oară după câteva zile, se simţea îmbrăcată aşa cum se cuvenea. Se simţea peste măsură de uşurată. Lumea nu mai avea de ce să se holbeze la ea. Deşi îşi dorea să poarte rochia trandafirie, nu se putea hotărî să o îmbrace. Era prea frumoasă ca să o strice prin noroiul de la ţară. În schimb, îmbrăcă rochia albastră, simplă, pe care o găsi dedesubt.

Danni împachetă rochia trandafirie ca pe o vază scumpă şi o ascunse în săculeţul ei. Apoi ieşi în hol şi coborî la parter. Oamenii din sat începuseră deja să sosească în pâlcuri, iar băutura curgea neîncetat. Când îi văzu apropiindu-se, amazoana de la bar o recunoscu pe Danni şi zâmbi în semn de bun venit.

— Bună dimineaţa, Ursula. Deja eşti ocupată? întrebă Danni, înclinând din cap spre bărbaţii care se adunaseră în jurul unui butoi cu bere.

— Ah, da! Întotdeauna e aşa în perioada asta. Doreşti ceva pentru dumneata şi pentru lord, domnişoară?

— Am aranjat noaptea trecută să primim doi cai.

— Bineînţeles, zise Ursula zâmbind. Îi spun imediat grăjdarului că sunteţi gata.

Danni se întoarse şi cercetă încăperea, încercând să-l găsească pe bărbatul trimis de amiral. Nu-l văzu, dar asta nu însemna că nu era prin preajmă.

— Marcus?

Danni îl prinse de braţ. Marcus îi aruncă o privire şovăitoare simţind-o alături, însă Danni refuză să-i dea drumul, temându-se că Marcus ar interpreta asta ca pe un refuz, lucru la care fără îndoială că se aştepta.

— Caii ar trebui să fie gata.

Marcus se încruntă, zăbovind cu privirea asupra degetelor care îl apucaseră de braţ, apoi expresia îi deveni

mai dârză. Încuviinţă şi îi îndepărtă blând mâna de pe braţ, prelungindu-şi atingerea puţin mai mult decât era nevoie. Apoi se îndreptă spre ieşire. Danni strânse pumnii. Marcus fusese atât de generos cu ea, iar acum, dintr-odată, se comporta de parcă îi greşise cu ceva. Crezuse că ajunseseră la o înţelegere, un fel de prietenie. Altfel, de ce i-ar fi cumpărat o rochie?

Îl urmă. Odată ieşiţi în curte, Danni îl găsi la intrarea în grajduri, urcat deja pe o iapă maronie. Iapa îşi dădu coama pe spate în timp ce Marcus se aşeza mai bine în şa, apoi trase nerăbdător de frâie.

Danni se grăbi să se urce în şa, refuzând să se lase ajutată. Odată aşezată confortabil, începu să-şi mângâie calul auriu pe grumaz. Calul pufni leneş, lovind cu copita în pământ, şi o privi cu ochii lui blânzi, docili, de parcă o implora să-l mai lase să se odihnească. Cu coada ochiului, Danni îl văzu pe Marcus zâmbind discret.

„Bineînţeles că el şi-a luat calul cel mai interesant.”

Danni primi frâiele calului de la un grăjdar şi îi zâmbi exagerat de dulce lui Marcus.

— Poţi să călăreşti iapa jumătate de drum, spuse ea. Apoi vom schimba caii între noi.

Marcus zâmbi şi mai larg, iar farmecul lui îi domoli furia lui Danni.

— Nicio şansă.

Apoi îşi lovi iapa cu călcâiele, şi aceasta porni în viteză, fără să ia în seamă mulţimea strânsă în curte. Blestemând în şoaptă, Danni o luă după el, ştiind prea bine că micul ei cal nu-l putea ajunge.

Nu-şi vorbiră aproape deloc după ce părăsiră hanul, dar tăcerea lor era relaxată, nestânjenitoare. Se întoarseră cu grijă de câteva ori prin pădure, ca să se asigure că nu erau urmăriţi, şi ajunseră la locul unde urma să se ţină bâlciul în mai puţin de o oră. Marcus coborî din şa, iar Danni se grăbi să-i urmeze exemplul.

— Cred că trebuie să explorăm satul, spuse el în şoaptă. Poate găsim vreun indiciu despre ascunzătoarea bandiţilor sau despre locul în care au dus-o pe Ginny.

Danni încuviinţă, urmărindu-l pe Marcus plimbându-se relaxat printre tarabe. Făcu şi ea la fel, trăgând cu urechea la discuţiile dintre cumpărători. Hainele vesele ale sătenilor, ornate cu panglici şi cu paiete, înveseleau atmosfera ca nişte steaguri colorate. Bijuterii de toate culorile şi cu tot felul de pietre preţioase străluceau în soarele de dimineaţă. Înainte, Danni ar fi avut şi timpul, şi banii necesari pentru a se bucura de o zi atât de festivă şi a-şi cumpăra tot ce dorea. Astăzi însă, cu nervii la pământ, nu se gândi decât că pierdeau vremea, în timp ce biata Ginny aştepta să fie salvată. În plus, riscau ca trimişii amiralului să îi descopere aici.

Ce bine ar fi fost să afle repede ce voia să ştie!

Când se întâlni cu Marcus la următoarea tarabă, acesta spuse:

— Mă întorc imediat. Uită-te puţin prin jur şi fii cu băgare de seamă.

Apoi îi aruncă frâiele calului şi dispăru în mulţime, care se despărţi imediat să-i facă loc, imediat ce oamenii îi observară cicatricile.

Danni îl privi îndepărtându-se şi trase caii afară din mulţime. Rămase să-l aştepte lângă o tarabă unde se vindeau plăcinte cu came. Tocmai termina de mâncat o a doua plăcintă, când simţi brusc un val de teamă că Marcus ar fi putut fi prins şi i se făcu rău. Când Marcus se întoarse în cele din urmă, ducând un alt pachet învelit strâns sub braţ, ochii lui părură să se lumineze când privirile li se întâlniră, şi Danni oftă uşurată. Nu se putu abţine să nu-l tachineze puţin, aşa că îşi întinse mâinile spre el şi întrebă:

— Pentru mine?

— Nu, pufni Marcus.

— Bine! Am înţeles. Mi-ai dat speranţe, doar ca apoi

să mi le nărui.

— Nu vreau să te răsfăţ, micuţo.

Danni zâmbi slab. Conversaţia îi făcea plăcere. În sinea ei, era bucuroasă că Marcus nu-i cumpărase alt cadou. Pur şi simplu nu s-ar fi cuvenit să accepte.

— Insinuezi că vor mai fi şi alte daruri.

— Posibil, zise el amuzat, dacă nu-mi pui prea mult răbdarea la încercare.

Danni îşi înclină exagerat capul, privind pachetul cu subînţeles.

— Atunci ce e?

— Mâncare.

— Ah, spuse Danni, încercând să-şi stăpânească dezamăgirea fiindcă sperase că obiectele dinăuntru erau mai interesante. Dar tocmai am mâncat plăcinte cu carne.

— Vei fi încântată de ce ţi-am cumpărat când ţi se va face foame. Ai aflat ceva despre Ginny?

— Nu. Tu?

Marcus se încruntă.

— Sătenii par să-i admire pe bandiţi, nu să-i condamne. Banditul Verde e o legendă prin părţile locului. Unul dintre vânzători mi-a zis că el şi ai lui îşi fac tabăra undeva înspre nord, dar nimeni n-a vrut să-mi dea mai multe detalii. Poate mai târziu, după ce începe să curgă băutura, vom afla mai multe, dar eu nu vreau să aştept. Mulţimea se îngroaşă cu fiecare clipă. Hai să călărim spre nord, poate găsim vreun indiciu.

Danni încuviinţă, observând pentru prima oară că Marcus avea fruntea acoperită de sudoare şi că mâinile îi tremurau. Îşi linse nepoliticos buzele şi degetele ca să termine plăcinta cât mai repede, apoi sorbi un pic de vin cu apă.

— Acum ce-am mai făcut? oftă ea.

Marcus nu răspunse, iar Danni văzu că o urmărea fascinat cum îşi lingea degetele. Focul din ochii lui îi

reaprinse pasiunea, îşi aminti din nou săruturile dintre ei şi îşi înghiţi nodul din gât. Rămase cu plăcinta în mână, amintindu-şi cum îl văzuse în seara dinainte, cu părul lung şi umed căzându-i pe spate.

Marcus întinse mâna. Cufundându-se în ochii lui, Danni se apropie de el. Inima ei începu să bată cu putere şi fu străbătută de fiori anticipând atingerea lui. Voia doar să-i simtă din nou căldura trupului, să se lipească de el, să nu-i mai dea drumul. Să-şi treacă degetele prin părul lui blond şi des. Să-i lingă gropiţa din mijlocul buzei.

— Danni, şopti Marcus, iar răsuflarea lui îi atinse faţa, făcându-i coapsele să tremure.

Lumea părea să se învârtă cu ea.

Apoi, un cot o lovi în spate. Danni se împiedică, scăpându-şi plăcinta. Marcus o prinse, scoţând un mârâit furios. Cel care o lovise şi însoţitorii lui râdeau, iar unul spuse în bătaie de joc:

— Hanul e ceva mai departe!

Danni se înroşi ca focul. Fusese educată de când era mică să se comporte cum se cuvenea în orice situaţie. Contele o aştepta acasă, iar Ginny trebuia să fie salvată. Ce se întâmplase oare cu ea de când acest bărbat îi vorbise pentru prima oară?

Retrăgându-se din braţele lui Marcus, Danni observă zâmbetele batjocoritoare ale mulţimii, privirile dezaprobatoare, căutăturile şocate. Se întoarse spre Marcus, căutând un chip care să nu o judece. Expresia lui era împietrită. Prea târziu, Danni îşi dădu seama că Marcus s-ar fi putut crede respins din nou din cauza reacţiei ei. Se întoarse cu spatele la ea şi pomi cu paşi mari pe cărarea care se îndepărta de bâlci.

Panicată, Danni prinse caii de frâie şi îi trase după ea, grăbindu-se să-l ajungă din urmă. Poate era mai bine ca Marcus să fie furios pe ea. Nu puteau avea niciun viitor împreună. Era necesar să se concentreze pe salvarea bietei

Ginny.

— Marcus, mergi mai încet.

Marcus se opri, dar, când Danni ajunse lângă el, îşi dădu seama că nu o făcuse pentru ea. Se ascunse repede după un colţ, trăgând-o brutal după el. Precaut, scoase capul de după colţ şi îl studie pe bărbatul care încerca să vândă un şal la una din tarabele croitoreselor.

— Recunoşti şalul?

Era violet-închis, cu marginile brodate cu portocaliu aprins. Danni nu trebuia să se apropie mai mult ca să ştie că broderia înfăţişa frunze de laur.

— E al lui Ginny. Iar el e banditul cu care m-am luptat, spuse Danni. Cel care mă voia pe mine, nu pe Ginny.

— Exact. Haide să-l urmărim.

Lui Danni nu-i venea să creadă că avuseseră asemenea noroc. Ginny trebuia să fie prin preajmă. Şi, se gândi cu amărăciune Danni, dacă trimisul amiralului era şi el prin apropiere, Ginny urma să fie din nou în siguranţă în cel mai scurt timp.

Dar ce avea să se întâmple cu Marcus?

Danni îi studie expresia concentrată. Dacă Ginny îi spunea tatălui ei despre el, cu siguranţă Marcus avea de suferit mult, dacă nu cumva urma să fie direct spânzurat pentru ce făcuse. Ea nu putea suporta un asemenea gând.

— La naiba!

Înjurătura mânioasă a lui Marcus se risipi în aer în clipa când banditul se furişă printre tarabe. Se grăbiră să-l urmărească, dar mulţimea îi cuprinse din toate părţile. Când reuşiră să scape, ajunseseră într-o mică poiană înconjurată din toate părţile de copaci. Marcus alergă în zadar în toate părţile, căutând urme care să ducă mai adânc în pădure. N-aveau de unde să ştie nici măcar dacă banditul plecase de la bâlci. Se despărţiră şi îl căutară din nou, dar în cele din urmă se văzură nevoiţi să accepte că îi pierduseră urma.

Danni privi deznădăjduită copacii din depărtare. Undeva, în pădure, Ginny era prizonieră. Brusc, simţi un nou val de vinovăţie. N-ar fi trebuit să fie atât de fericită că nu trebuia să aleagă încă între cei doi.

Capitolul 14

Ordinele şi dorinţele, din câte se vedea,
Sporeau cu fiece clipă... FRUMOASA se temea;
Şi-a ei tăcere supusă avea să le stârnească
Pe surorile-i invidioase să o nedreptăţească.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

În loc să părăsească satul şi toate pericolele care-i pândeau acolo, cei doi se hotărâră să se întoarcă la han.

Danni înţelegea logica lui Marcus. Era periculos să pornească singuri prin pădure şi probabil că n-ar fi găsit oricum nimic. Ar fi riscat să se rătăcească sau să dea nas în nas cu bandiţii. Noaptea se lăsa devreme, şi, dacă nu ar mai avea timp să se întoarcă la han, ar fi nevoiţi să petreacă încă o noapte stânjenitoare unul în compania celuilalt. În plus, era foarte posibil ca bandiţii să nu părăsească satul până după festival. Mulţimea adunată le oferea o ţintă perfectă: puteau fura din buzunare sau puteau jefui călătorii care veneau sau plecau din sat.

Marcus şi Danni aveau de gând să se întoarcă la bâlci a doua zi, pregătiţi să-l descopere şi să-l urmărească pe bandit până la ascunzătoarea lor. În plus, din moment ce nu-l mai văzuseră nicăieri pe trimisul amiralului, era la fel de posibil ca acesta să fi plecat deja mai departe. Fuseseră în siguranţă la hotel o noapte şi, argumentă Marcus, era foarte probabil ca şi a doua noapte să le fie la fel de

liniştită. Aşa că, în ciuda faptului că inamicii lor ar fi putut poposi la acelaşi han, stabiliră să meargă totuşi acolo.

Ajunseră înapoi abia spre seară. Hanul părea un loc foarte popular. Aerul serii era plin de voci şi de râsete. Cineva aprindea felinarele, unul câte unul. Grăjdarii alergau de colo-colo ca să aducă lucruri pentru oaspeţii lor. Un băiat se apropie ca să le ia frâiele şi să le preia caii pentru a-i duce la grajd. Coborând din şa, Danni avea de gând să comenteze că Marcus nu o lăsase deloc să călărească iapa, dar expresia lui era atât de mohorâtă, că Danni îşi stăpâni pornirea şi rămase tăcută, căci Marcus părea să se uite în direcţia din care venea tărăboiul cu o căutătură ce putea fi descrisă drept criminală.

În clipa în care Danni deschise uşa, mulţimea o copleşi. Erau chiar mai mulţi oaspeţi decât în seara trecută, iar zarva era de nesuportat. Toată lumea ţipa ca să se facă auzită peste şi râsete furtunoase izbucneau din când în când dinspre butoiul cu bere aflat într-un colţ. Miasma de transpiraţie şi băutură învechită îi asaltă simţurile, făcând-o să se tragă înapoi. Îşi trase sufletul o clipă, pregătindu-se să se aventureze înăuntru. Apoi observă că Marcus rămăsese în urmă, mai încruntat ca niciodată. Stătea chiar lângă uşă, privind mulţimea dinăuntru, palid ca un mort. Respira rapid, sacadat. Mâinile îi tremurau puţin, şi se sprijini de perete de parcă îl luase ameţeala.

Era limpede că nu fusese o idee bună să revină la han. Ce bine ar fi fost să se poată întoarce în timp! Ar fi căutat-o în continuare pe Ginny, poate chiar ar fi găsit-o, şi acum ar fi fost în drum spre Gretna Green. Danni scoase un geamăt. Dar, dacă ar fi găsit-o pe Ginny, ar fi avut mult de furcă încercând să-l convingă pe Marcus să-şi schimbe planurile. Pentru că nimic din viaţa ei nu putea fi prea simplu.

Marcus se clătină vizibil. Danni îl atinse uşor.

— Nu te simţi bine? Putem pleca de aici, dacă vrei.

Privirea lui iritată o făcu să se mai liniştească. Învăţase să-i descifreze expresia. Marcus îşi masca teama prefăcându-se furios, ceea ce era în regulă pentru Danni. Îşi lăsă mâna să cadă, cu o grimasă dezgustată.

— Ştii, m-am săturat să te uiţi mereu urât la mine şi să-mi reproşezi tot felul de lucruri.

Ochii lui se mijiră, dar teama îi dispăru pe măsură ce se înfuria tot mai mult. Văzându-i transformarea, Danni zâmbi.

Marcus mârâi.

— Bine, pufni Danni. Poartă-te ca un copil în continuare. Eu voi găsi o altă intrare. Nu vreau să mă frec de toţi străinii.

Danni nu ştia dacă Marcus avea să o urmeze, dar trânti uşa şi porni spre grajduri. Tensiunea din umeri îi dispăru ca prin minune când îi auzi paşii în urma ei. Se simţi îmboldită să se uite cu îngâmfare peste umăr, dar zâmbetul i se lăţi pe chip. Marcus se comporta exact aşa cum voise ea. Nu era sigură de ce nu încercase o asemenea tactică şi cu alte ocazii. De când Marcus intrase la ea în librărie, Danni avea impresia că nu mai judeca la fel ca înainte.

Danni se apropie cu paşi sprinteni de un băiat de la grajduri. Acesta se întoarse surprins spre ea, dar făcu ochi mari când văzu cine o urma. Era Marcus, desigur. Simţi un val de emoţie. Marcus era doar un om obişnuit.

— Cu ce te pot ajuta, domniţă? întrebă timid băieţandrul.

— Speram să ne arăţi o altă intrare în han, vrei? E mult prea aglomerat înăuntru şi aş prefera să n-am de-a face cu o adunătură de beţivi.

— Sigur! Poţi intra pe la bucătărie, uşa e în spate.

— Mulţumesc.

Danni îi zâmbi grăbită, apoi porni în direcţia indicată. Paşii din urma ei continuară până când cei doi ajunseră la

uşa bucătăriei, care era lângă o grădină cu ierburi.

Brusc, Marcus trecu înaintea ei, blocându-i drumul. Danni se trase înapoi şi îşi încrucişă sfidătoare braţele. Marcus se încruntă la ea câteva clipe, apoi vorbi. Vocea lui era joasă şi nu prevestea nimic bun.

— Ştiu ce faci şi nu-mi place, domnişoară Green.

Danni se posomorî dintr-odată. Crezuse că-l putea ajuta să treacă peste un moment neplăcut fără să-i rănească mândria. Îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp şi ridică surprinsă din umeri.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Te rog să te dai la o parte.

— Habar n-ai? Nu mă insulta. Ştii că nu-mi plac locurile aglomerate.

— Nu e greu de ghicit. Făcuseşi ochii mari şi îţi tremurau mâinile. Ieri-seară abia aşteptai să scapi din tavernă.

— Dă-mi voie să clarific un lucru, mârâi el. Nu vreau şi nici nu am nevoie de ajutorul tău. M-am descurcat înainte să te cunosc şi mă voi descurca şi după ce ne despărţim, odată ce pornim din nou spre Gretna.

Danni se trase înapoi de parcă fusese plesnită. Deci asta era problema. N-ar fi trebuit să se mire. Îşi îndreptă brusc spatele şi strânse din dinţi. Marcus era hotărât să-şi ducă planul nebunesc la îndeplinire. Avea de gând să oblige o fată îngrozită să se mărite cu el. Şi plănuia să nu o mai vadă niciodată pe Danni.

Ştia că, dincolo de învelişul lui dur, se ascundea o inimă blândă, plină de compasiune, dar Marcus era totuşi o bestie. Încă voia să o oblige pe Ginny să se mărite cu el ca să profite de averea ei. Ideea în sine făcea ca inima să i se strângă dureros. Ochii i se umplură de lacrimi. Privirea lui Marcus era impasibilă, iar expresia lui era imposibil de citit. Se închisese din nou în sine.

— De ce ai nevoie de banii ei, Marcus? Chiar eşti aşa

falit cum spun ziarele?

Marcus îşi îndreptă şi el spatele. Privirea lui era imposibil de descifrat şi, mai rău, lipsită de orice emoţie. Nu avea de gând să răspundă. Danni înţelese că probabil nu avea să-i afle niciodată motivele. Ei bine, atunci nici nu mai avea de gând să-şi facă griji pentru el. La început îl ajutase cu gândul de-a da alarma în clipa în care Marcus părăsea Londra. Apoi, în pădure, se temuse şi pentru el, şi pentru Ginny. Acum însă nu-i mai păsa. Dacă Marcus voia să-i dezvăluie secretul în faţa înaltei societăţi, aşa cum o ameninţase, atunci n-avea decât. Din acea clipă, Danni se hotărî să nu-şi mai facă griji decât pentru Ginny.

— Dacă ai de gând să te „descurci” înecându-ţi grijile cu băutură, atunci te poftesc să intri prin tavernă. Ai destul alcool la dispoziţie acolo. Eu intru pe aici. Te rog să te dai la o parte.

Marcus rămase ţintuit locului, fără să scoată vreun cuvânt.

Clipind, cu lacrimile curgându-i pe obraji, Danni şuieră printre dinţi:

— Marcus Bradley, dacă nu te dai la o parte în clipa asta, nu răspund de ce-am să-ţi fac.

Marcus zâmbi privind-o din cap până-n picioare. Danni îşi dădu scama că nu-i luase în serios ameninţarea. Văzu că o desconsidera şi încercă din răsputeri să nu plângă. Nu-i venea să creadă că Marcus nu preţuia deloc efortul ei sincer de a-l ajuta. Se înşelase atât de amarnic în privinţa lui. *Atât* de amarnic.

Înfuriindu-se, Danni decise să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire. Strânse din dinţi, îşi trase piciorul stâng înapoi şi îl lovi cu toată puterea. Cizma ei îl izbi în gleznă cu un zgomot satisfăcător. Marcus scoase un mormăit, se luă cu mâinile de picior şi se trase la o parte din calea ei. Danni trecu pe lângă el înainte ca acesta să-şi revină şi trânti uşa în urma ei. Ginny nu era singura domnişoară care ştia cum

să lovească cu piciorul.

O bucătăreasă agitată veni imediat să o întâmpine, spunând ceva despre domnişoarele excentrice din lumea bună, şi o conduse într-un hol lung şi întunecat. La capătul lui dădu de scara care ducea la etaj. Câţiva paşi mai încolo, în tavernă, veselia era în toi. Danni se duse până la un capăt al barului. Ursula, hangiţa, vorbea cu cineva peste tejghea, dar interlocutorul ei nu se vedea.

Făcând un efort de voinţă, Danni porni prin mulţime. Un bărbat se repezi să o ia de braţ; Danni înţelese din expresia lui că nu voia doar să-i vorbească. Se trase la o parte, evitând la milimetru să se ciocnească de un servitor care ducea o tavă, şi ajunse în sfârşit lângă amazoană.

— Lady Bradley! exclamă Ursula, aruncându-i o privire surprinsă. Nu vă aşteptam înapoi. S-a întâmplat ceva?

Danni clătină din cap, ignorându-l pe bărbatul de la bar cu care Ursula stătuse de vorbă până atunci, şi spuse:

— Fratele meu nu se simte îndeajuns de bine cât să călătorească. Putem dormi în aceleaşi camere în seara asta?

Ursula încuviinţă. Făcu un semn cu mâna că nu era nicio problemă şi răspunse:

— Bineînţeles! Aceleaşi camere.

— Mulţumesc, domnişoară Ursula.

— Iertare, milady. Trebuie să fac ordine aici, să se poată dansa.

Danni se lipi de tejghea, aşteptând ca o servitoare să se dea deoparte, ca ea să poată ajunge la scări şi să urce la etaj. O vioară dezacordată începu să cânte o melodie veselă.

— Dansezi, domnişoară?

Bărbatul care i se adresase lui Danni era cel care vorbise mai înainte cu Ursula. Zâmbetul lui era prietenos, şi nu părea extrem de beat. Danni nu voia să se retragă în camera ei şi să se lase pradă gândurilor.

Ştia că făcea un lucru prostesc. Risca mult. Îl căută din priviri pe trimisul amiralului; taverna era plină până la refuz de săteni care vorbeau şi râdeau cu glas tare, aşa că era puţin probabil ca omul să o găsească dacă nu ajungea prin cine ştie ce coincidenţă chiar lângă ea. Se gândi la Ginny, şi regretul o cuprinse iarăşi. Îşi dorea cu ardoare să îndrepte lucrurile, mai ales că şi ea era în parte vinovată. Apoi îşi aminti de Marcus, de felul în care o privise, şi regretele se topiră sub forţa furiei care o cuprinse. Ce mai conta părerea lui Marcus? Doar îi dovedise limpede că Danni nu era decât un instrument pentru el.

Bărbatul o încurajă cu un zâmbet fermecător şi se întinse să o ia de braţ. Danni cedă. Era timpul să uite de toate şi să se simtă bine pentru o clipă.

Se lăsă, aşadar, condusă până în centrul ringului de dans, în timp ce instrumentele începeau să cânte primele măsuri dintr-un cadril. Dansatorii se grăbiră să-şi ia locul, şi izbucniră râsete când mai mulţi săteni se ciocniră unii de alţii. Danni şi partenerul ei făcură piruete până când restul ajunseră la locul lui. Plăcut surprinsă, Danni se lăsă condusă în paşi de dans; nu se aşteptase la o muzică atât de antrenantă într-un han atât de sărăcăcios. Nici nu era de mirare că locul se umpluse de oameni.

În următoarea fază a dansului, Danni se lipi de partenerul ei. Îşi dădu seama imediat că era mai beat decât îl crezuse. Avea faţa înroşită şi începuse să îi pipăie trupul. De mai multe ori, Danni se văzu nevoită să-i dea la o parte o mână care coborâse prea jos pe spate sau urcase prea sus, înspre sânii ei. Zâmbetul lui fermecător se transformă într-un rânjet ameninţător. Danni nu mai era amuzată, şi se întoarse spre mulţime ca să scape.

Brusc, bărbatul o strânse la piept cu toate puterile şi îi atinse urechea cu buzele. Dezgustată, Danni simţi că i se face pielea de găină, amintindu-şi fără să vrea de atingerile pasionale ale lui Marcus. Inima îi tresăltă dureros. În acelaşi

timp, străinul se rezemă de ea cu totul şi murmură:

— Eşti drăguţă, don’şoară.

Alte femei ar fi fost flatate, poate. Danni se simţi jignită.

— Domnule, cred că ar fi bine să ne aşezăm.

Partenerul ei se trase înapoi, iar privirea lui împăienjenită se limpezi puţin.

— Nu. Încă un dans.

— Cred că unul a fost de-ajuns. Te rog să-mi dai drumul imediat.

Străinul miji ochii. Palma lui coborî mult, prea mult, o prinse de talie şi o lipi de trupul lui. Respiraţia lui mirosea a alcool. Îşi lipi buzele de gâtul ei. Danni nu voia decât să scape din braţele lui. Numaidecât.

Încercă să se elibereze, însă bărbatul nu făcu decât să o strângă mai tare. Inima ei începu să bată mai repede. Situaţia ameninţa să îi scape de sub control.

Dintr-odată, un răcnet furios izbucni din spatele lor. Cineva îl smuci pe străin înapoi, obligându-l să-i dea drumul. Danni văzu că era Marcus, care îl prinsese de gât pe atacator şi îl ridicase în aer cu totul. Şocată, Danni îl trase de braţ din toate puterile.

— Opreşte-te, Marcus!

Arăta îngrozitor. Fruntea lui era acoperită de sudoare, iar braţul cu care îl ţinea în aer pe celălalt bărbat tremura violent. Reuşi să o privească pe Danni în faţă, iar ea se trase înapoi, simţindu-i furia incredibilă. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Marcus o speria.

— Să nu te mai atingi de ea! strigă Marcus, scuturându-l pe străin.

Bărbatul răspunse înecat, încuviinţând cât de mult era în stare aşa atârnat cum era. Marcus îl lăsă să-i scape, iar străinul se prăbuşi pe podea şi rămase acolo. Danni vru să se asigure că nu păţise nimic, însă Marcus începu să o tragă spre uşă. Nu se împotrivi. În schimb, privi înapoi şi

descoperi uşurată că ceilalţi îl ajutau pe bărbatul care o atacase să se ridice.

Marcus o răsuci cu faţa spre el, ţinând-o mai aproape de el decât s-ar fi cuvenit. Respira greu şi privea înnebunit în jur, căutând o cale de ieşire. Scoase un singur cuvânt:

— Vino.

Oare avea de ales?

Marcus o prinse de braţ şi o târî în sus pe scări, până în holul de la etaj. Se opriră în faţa uşii lui.

— N-ar fi trebuit să dansezi cu acel bărbat, spuse el.

Şi Danni ştia asta, dar lui Marcus n-avea de ce să-i pese de partenerii ei de dans.

— Pot dansa cu cine vreau, Marcus, spuse ea.

— Aproape te-a sărutat! se răsti Marcus, iar chipul i se schimonosi înfiorător.

Danni deschise gura să răspundă, dar apoi o închise cu zgomot. De ce simţea nevoia să se apere? Doar nu-l încurajase pe acel străin în vreun fel.

— Ce fel de femeie eşti? Voiai să te sărute, Danni? Îţi plăcea să te atingă un asemenea om? Ce s-a întâmplat cu logodnicul tău? Cu mine cum…

Marcus închise gura şi se încruntă şi mai mult, dar de data asta pe chipul lui se citea şi durere.

— Cum adică „un asemenea om”? reuşi Danni să întrebe, deşi simţea un nod în gât, ignorând faptul că Marcus îl menţionase pe contele ei.

— Întreg şi chipeş, spuse Marcus printre dinţi, ferindu-şi privirea.

Danni se trase înapoi, şocată. Oare chiar o credea atât de superficială? Îi vorbise despre iubirea adevărată şi îşi risca reputaţia ajutându-i pe cei care o descoperiseră; oare chiar o credea în stare să se lase descurajată de aspectul fizic al cuiva?

— Eşti un ticălos! se răsti ea.

— Înseamnă că logodnicul tău e un cuceritor. Eu

prefer să rămân un ticălos.

Danni îşi trase braţul dintr-al lui. Se simţea atât de neajutorată, că îi dădură lacrimile. Spuse primul lucru care îi veni în minte, ştiind că astfel avea să îl rănească:

— Nu, nu e un cuceritor, dar măcar e un bărbat întreg, nu o ruină!

Marcus clipi, aruncându-i o privire îndurerată, de parcă vocea ei îl rănise fizic, ucisese ceva înlăuntrul lui. Îi lăsă braţul să-i cadă din mâini. Danni îşi regretă imediat cuvintele, dar era prea târziu ca să-şi retragă vorbele.

O lacrimă fierbinte îi arse obrazul.

— Ai dreptate, domnişoară Green, şopti Marcus, atât de încet, că Danni aproape că nu-l auzi. Nu voi fi niciodată suficient de bun pentru tine – sau pentru oricine altcineva.

Apoi Marcus se trase înapoi, iar durerea lui învălui totul în jurul ei, ca un giulgiu. Danni tresări violent auzind cum uşa se trânteşte cu putere.

Preţ de câteva clipe, Danni nu se simţi în stare să se mişte. Un suspin îi scăpă printre buze. Avea senzaţia că se sufoca. Plângând, alergă până în camera ei fără să se mai uite înapoi.

Doamne, ce făcuse?

Capitolul 15

Ah! Nu te teme, dorinţa ta e lege;
Plec, dar un lucru vreau a-l înţelege:
Nu sunt un monstru-n ochii tăi?

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Danni stătea pe marginea patului, studiind acelaşi perete cu care îşi începuse ziua. Hotărâse că albul era o culoare îngrozitoare, deprimantă. Fără viaţă, goală. Îşi frecă obrajii cu o mânecă, ştergându-şi lacrimile, apoi începu să

se pregătească de culcare. Rămase în lenjerie şi împături metodic rochia, apoi îşi curăţă praful de pe cizme şi îşi împleti părul. Nu mai voia decât să se târască sub pătură şi să se ghemuiască. Nu se mai simţise niciodată atât de singură.

Trebuia să rezolve pe cont propriu problema. Nu mai avea nevoie de nimeni altcineva. Serios.

Oftând, Danni se întinse în pat, strângându-şi genunchii la piept. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, să schimbe finalul acelei zile. Se simţise atât de minunat când Marcus îi dăruise acea rochie superbă. Crezuse că Marcus avea să o sărute atunci, în sat – îşi *dorise* să o sărute, deşi nu-şi putea scoate din minte imaginea viitorului ei logodnic.

Avusese cele mai bune intenţii când căutase uşa din spate a hanului. Nu voia decât să-l ajute. Apoi, acel străin libidinos încercase să o sărute, şi Marcus se lăsase orbit de propria mândrie. Avea impresia că, orice at fi făcut, Marcus n-ar fi înţeles. Închise ochii, lăsându-şi lacrimile să se prelingă.

Se simţea epuizată după o asemenea zi, însă îşi amintise care era lucrul cel mai important în clipa de faţă. Trebuia să o găsească pe Ginny şi să o ducă înapoi la familia ei, dar, la naiba, de fiecare dată când Marcus era prin preajmă, mintea ei părea să uite asta. Era când fierbinte, împărtăşindu-i lucruri care o făceau să-l dorească cu atâta ardoare, când rece ca gheaţa, de parcă nici n-ar fi suportat să o privească. Danni îşi apăsă capul de genunchii. Nu mai înţelegea nimic.

Mai mult decât orice, lui Danni nu-i venea să creadă că-i aruncase lui Marcus asemenea vorbe. Ştia că acesta se desconsidera şi că vorbele ei îl răniseră. Marcus se lupta cu atâţia demoni în mintea lui. Danni nu ştia cum să-l ajute. Trebuia să-şi ceară scuze…

Închise ochii ca să se culce, dorindu-şi ca ziua să ia sfârşit, dar uitarea cea mult dorită nu o învălui pe dată. Se

întoarse de pe o parte pe alta, apoi pe spate. În cele din urmă, decise că ura şi tavanul maro. Dacă ar şti ce să-i spună lui Marcus când avea să-l revadă, poate n-ar fi atât de neliniştită.

Cineva bătu la uşă. Danni tresări şi se ridică în capul oaselor, încruntându-se, neştiind dacă să răspundă sau nu. Dăduse uitării cu totul ce se cuvenea şi ce nu de când plecase din Londra, dar era o idee prostească să deschidă uşa, având în vedere că în tavernă se strânseseră o mulţime de bărbaţi beţi. Ar fi putut fi oricare dintre ei.

Persoana de pe partea cealaltă a uşii bătu din nou, mai tare. Danni auzi un mârâit familiar şi înţelese cine era acolo. Se întrebă dacă era pregătită să vorbească din nou cu el. Încă nu se hotărâse ce să-i spună.

Oftând, Danni se înveli cu pătura peste hainele de noapte şi se apropie de uşă. Tocmai se gândea cum să facă să comunice din nou cu el, nu-i aşa? Dacă îl ignora acum, era posibil să nu mai aibă o a doua şansă.

Danni trase zăvorul şi deschise uşa. Marcus aştepta sprijinit de tocul uşii, cu o expresie de nedescifrat. Danni îşi dădu pe dată seama că ceva era în neregulă. Fruntea lui era transpirată, îşi ţinea pumnii strânşi şi corpul lui era nenatural de rigid. Pielea lui bronzată devenise cenuşie, făcându-i cicatricile să iasă chiar mai tare în evidenţă.

— Pot să intru? întrebă el răstit.

Danni se trase la o parte, iar îngrijorarea îi alungă toate celelalte gânduri.

Se gândi o clipă să lase uşa deschisă, dar ultimul lucru de care aveau nevoie ar fi fost să le audă careva conversaţia. Închise uşa şi se întoarse, trezindu-se la câţiva centimetri de pieptul lui Marcus, care o privea cu ochii înfundaţi în orbite. Pupilele lui erau atât de mari, că nu mai rămăsese aproape nimic din irişii lui verzi. Părea la fel de amărât ca ea. Fără să se gândească, Danni se întinse să-i atingă obrazul, din dorinţa de a-l linişti. Ochii lui obosiţi se

făcură mai mari; îi prinse încheietura şi o ţinu departe, spunând:

— Nu.

Danni încuviinţă, simţindu-se inexplicabil de jignită. Ochii lui obosiţi se închiseră, şi un tremur vizibil îi cutremură trupul. Căldura lui radia în valuri înspre ea. Se apropie dureros de mult, până când ajunseră aproape lipiţi.

Danni tânjea să se lipească de el, să simtă acea căldură plină de pasiune pe care atingerea lui i-o evoca de fiecare dată. Şi-l imagină mângâind-o, strângând-o în braţe, şi simţi că i se taie picioarele şi aşa slăbite. Se cutremură, cu gândurile înceţoşate, dar totodată fascinată de durerea din ochii lui.

— Îmi pare atât de rău, spuse Marcus, cu vocea încărcată de emoţie. N-ar fi trebuit să spun acele lucruri. Nu vorbeam serios.

Lacrimile o orbiră pe Danni preţ de câteva clipe. Marcus părea atât de singur şi de pierdut, neştiind cum să accepte orice altceva în afara cruzimii pe care o îndurase. Inima lui Danni i se strânse dureros.

— Nu pot fi bărbatul întreg pe care ţi-l doreşti, micuţo. Nu pot fi ca logodnicul tău.

Danni se ura şi mai mult pentru cuvintele pe care i le aruncase la furie. Ah, cât de mult îşi dorea să îşi retragă acea replică.

— Sst, Marcus. Nici eu n-am vrut să spun acele lucruri. Eram furioasă.

Marcus nu păru să o audă. Gândurile lui se îndreptau spre un loc unde Danni nu le putea urma. Marcus se apropie de ea şi îi cuprinse talia cu mâinile, palmele lui odihnindu-se pe şoldurile ei.

Danni se încordă, surprinsă.

— Te rog. Lasă-mă să… Marcus se cutremură. Lasă-mă să te ţin în braţe, doar o clipă. Am… am fost copleşit mai devreme.

Danni îşi stăpâni un suspin, uimită că Marcus recunoştea aşa ceva. Asta dovedea cât de tulburat era.

Încuviinţă, iar Marcus închise ochii pe jumătate şi, cu o încetineală agonizantă, se apropie de ea, tratând-o de parcă trupul ei ar fi fost făcut din cea mai fragilă sticlă. Se aplecă, sărutându-i uşor urechea. Respiraţia lui caldă făcu pielea ei sensibilă să se înfioare. Undeva, în adâncurile ei, ceva începu să pulseze în acelaşi ritm cu respiraţia lui. Danni rămase nemişcată, temându-se să rupă vraja pe care Marcus o ţesea în jurul ei. Temându-se să nu-l sperie şi să îl facă să plece. Marcus avea încredere în ea, iar Danni nu avea de gând să-l dezamăgească şi de data asta.

Când Marcus vorbi din nou, vocea lui era liniştită, dar plină de durere:

— Te invidiez, Danni.

— Cum aşa? şopti Danni, clipind surprinsă.

— Ai amintiri aşa frumoase din copilărie. Mama şi tatăl tău, iubirea lor, felul în care te-au iubit şi te-au îngrijit. Eu n-am aşa ceva.

Danni simţi că i se taie răsuflarea şi un junghi de compasiune îi săgetă pieptul.

— Mama mea era o femeie frumoasă. De fiecare dată când venea să mă vadă, era tare graţioasă. Când mă ţinea în braţe, mă simţeam liniştit, în siguranţă. Orice probleme aş fi avut în acea zi, uitam de ele. Marcus se opri o clipă. Mirosea a muşeţel.

Tremură, iar Danni simţi că tristeţea care radia dinspre el ameninţa să o copleşească. Îşi muşcă puternic buza de jos şi simţi gust de sânge. Era atât de tentată să-l îmbrăţişeze, dar voia să-i audă povestea. Să afle răspunsurile pe care le căuta de atâta vreme, îşi dorea cu ardoare să-l înţeleagă pe acest bărbat complicat. Fără să-şi dea seama, îl strânse de după talie cu un braţ, liniştindu-l, încurajându-l.

— Tatăl meu era un om brutal. Era foarte crud cu ea

uneori. Mama fugea din când în când, ca să scape de el. Când lipsea de-acasă, tata bea şi devenea şi mai violent şi, cum eu eram fiul ei, se răzbuna pe mine, Danni. Marcus îşi înghiţi nodul din gât. Când i se părea că mama lipsea prea mult, se ducea după ea. Uneori o aducea târâş, literalmente. Ultima oară când a adus-o înapoi, eu aveam nouă ani, şi Caro tocmai se născuse. Ştiu… ştiam că ne iubea. Avea grijă de noi şi ne apăra de el. Dar a plecat din nou la puţin timp după ce sora mea s-a născut, ne-a părăsit pe mine şi pe Caro, şi nu s-a mai întors niciodată. Tata era atât de furios, Danni. Atât de furios, mereu… Eu… Uneori, Danni, sunt aproape sigur că, dacă ar fi găsit-o, ar fi ucis-o.

Danni îşi stăpâni un alt suspin, hotărâtă să nu spună nimic, să nu facă nimic, temându-se că asta l-ar putea opri din povestit.

Marcus inspiră adânc.

— Mă tem că sunt şi eu la fel. Nu cred că am fost menit vreodată să fiu un om normal. M-am luptat dintotdeauna cu întunericul din sufletul meu, simţind cum mă macină puţin câte puţin, an de an. Mă tem că într-o zi voi dispărea cu totul. Uneori, amintirile de atunci mă copleşesc. Nu mai pot funcţiona. Mă tem că sufletul meu nu va mai exista şi voi deveni cu adevărat Bestia de care se teme toată lumea.

Danni îşi aminti ce se întâmplase în căsuţă.

— Asta s-a întâmplat în pădure? întrebă ea.

Marcus se cutremură şi mai tare. Încuviinţă.

— Deja semăn atât de mult cu tata. El n-ar fi avut nicio mustrare de conştiinţă să o răpească pe Ginny, aşa cum am făcut eu.

Danni nu se mai putu stăpâni. Îl cuprinse pe după gât cu celălalt braţ şi se lipi strâns de el, încercând să-i ofere liniştea pe care o căuta. Strânsoarea lui se înteţi şi trupul lui îşi pierdu din rigiditate.

— *Nu* eşti ca el, Marcus. E evident că nu-ţi face

plăcere nimic din toată povestea asta. De ce nu o trimiţi pur şi simplu înapoi? întrebă Danni, apoi îşi ţinu răsuflarea, rugându-se cerurilor să audă răspunsul pe care îl căuta.

— Aş vrea să pot.

Danni se încordă, stăpânindu-se cu greu să nu-i facă morală.

— De ce? întrebă ea, cu voce blândă, nu acuzatoare.

Umerii lui Marcus se încordară. O strânse şi mai tare o clipă, apoi o eliberă cu totul şi se trase câţiva paşi înapoi, respirând greu, cu mâinile tremurându-i. Absenţa lui o făcu să se înfioare; se obişnuise cu căldura lui. Îşi înghiţi nodul din gât, simţindu-şi inima golită, şi strânse pumnii.

Marcus ridică din umeri cu mişcări rapide. Alarmată, Danni făcu un pas spre el.

— Marcus?

— Înainte să moară, tatăl meu… începu Marcus, cu o expresie sălbatică, iar furia din vocea lui o făcu să se înfioare. Tatăl meu a aranjat o căsătorie între sora mea şi ducele de Harwood.

Danni icni, acoperindu-şi instinctiv gura cu mâinile. Toată lumea aflase de reputaţia ducelui, însă doar câţiva îl cunoşteau cu adevărat. Trăia la ţară de câţiva ani, după ce tatăl său murise în condiţii stranii.

— N-a fost cumva suspectul principal în moartea tatălui său? întrebă Danni, înecându-se.

Marcus încuviinţă.

— Nu-mi pot lăsa sora să se mărite cu un asemenea om, spuse apoi, cu vocea încărcată de furie. Dar am nevoie de mai mulţi bani ca să rup contractul. Viciile tatălui meu ne-au sărăcit cu mult înainte ca averea familiei să-mi revină. E un proces lent, dar am readus lucrurile pe linia de plutire. Deocamdată, abia mi-aş putea permite să plătesc ruperea contractului. Nu mi-ar mai rămâne nimic pentru oamenii de pe proprietatea mea, şi Caro nu ar mai avea nicio zestre. Aşa ceva ar fi inacceptabil, Danni!

— Vai, Dumnezeule, şopti Danni, trăgându-se înapoi, înţelegând acum ce însemnau coşmarurile pe care le avusese Marcus în pădure. Cum a putut un tată să-i facă aşa ceva fiicei lui?

— Ah, dar e şi din vina mea, zise Marcus şi râse amar.

Confuză, Danni se apropie din nou, vrând să-l atingă, să-l mângâie pe spate, să-l liniştească. Ştia însă că Marcus n-ar fi vrut să îl atingă. Nu acum.

— Cum adică, din vina ta?

— Cu câţiva ani înainte să moară, tata m-a chemat în biroul lui. Mi-a ordonat să mă însor, dar am refuzat.

Marcus lovi cu pumnul în perete cât de tare era în stare. Sunetul o făcu pe Danni să tresară puternic. Furia lui era aproape palpabilă.

— N-am vrut să mă însor, să oblig o biată fată să mă suporte aşa cum sunt. Şi îţi jur că singurul lucru care l-a oprit să nu mă ucidă era faptul că îşi dorea un moştenitor care să ducă mai departe numele familiei. Dacă muream, murea şi familia Fleetwood. Am jurat să nu mă însor niciodată, să nu am niciodată copii, ca să nu-i ofer acea satisfacţie.

Danni ignoră durerea care îi încolţi în piept auzindu-i mărturia. Marcus nu voia să aibă copii, niciodată?

— Ne-am certat, apoi eu am plecat, continuă Marcus, zâmbind sarcastic. M-a ameninţat că voi plăti pentru asta, şi ştia că ţin la Caro mai mult ca la orice altceva. Ştia că aş face orice pentru ea. A logodit-o cu Harwood ca să mă oblige pe mine să mă însor.

Brusc, Marcus se răsuci pe călcâie, privind-o din nou. Chipul lui era atât de marcat de disperare, că Danni făcu ochi mari.

— Urăsc faptul că e pe cale să câştige, micuţo, spuse el.

— Dar el e mort, Marcus.

— Ha! Nu pentru mine, nici pentru Caro. Va trăi mereu

în noi. Marcus se apropie şi mai mult, părând să-i caute iertarea. Nu o voi obliga niciodată pe Ginny să se culce cu mine. Poate avea copii cu oricine doreşte, eu nu voi avea nimic împotrivă. Am nevoie de banii ei ca să rup contractul de logodnă şi de influenţa amiralului ca să îl dau în judecată pe Harwood, dacă e nevoie.

Danni simţi că i se face rău. Înţelegea totul acum. Înţelegea de ce era aici, de ce Marcus o alesese pe Ginny.

— Cum adică nu te-a ucis, Marcus? înţeleg că era groaznic de crud, dar chiar ar fi vrut să-şi omoare propriii copii?

Marcus rămase tăcut. Chipul i se înroşise de furie, dar acum pălea din nou. Ezitând, Danni făcu încă un pas înainte, întrebându-l în şoaptă:

— Ce a făcut tatăl tău, Marcus?

— El…

Marcus îşi strânse pumnii, privind peste umărul ei. Danni îşi aminti cicatricile pe care i le văzuse pe trup. Îşi muşcă buza de jos şi mai făcu o jumătate de pas spre el, strângând în mâini pătura cu care se înfăşurase fără să-şi dea seama.

— El ţi-a făcut cicatricile?

Cu o voce lipsită de vlagă, Marcus începu să-şi povestească trecutul, ca şi când ar fi raportat ceva lipsit de importanţă.

— Ultima oară când mama s-a întors, după ce se născuse Caroline, tata s-a îmbătat, s-a îmbătat rău. În acea noapte m-am ascuns în pat, dar tot îi auzeam certându-se. Spunea… vorbea ca un nebun, Danni. Caroline nu era copilul lui, asta urla, deşi avea părul blond şi ochii verzi, la fel ca noi toţi. Cred că o ura. Se opri o clipă, inspirând profund. Ţipau atât de tare. Mama… plângea, îl implora să o lase în pace pe Caro, jura că era fiica lui. N-am auzit tot ce şi-au spus, dar tata şi-a pierdut controlul. Am auzit un sunet ca un trăsnet. Mai târziu am aflat că spărsese o masă

cu pumnul.

Danni îşi muşcă buza de jos şi mai tare, străduindu-se din răsputeri să nu scoată niciun sunet, cu lacrimile curgându-i pe obraz.

— Tata fusese din totdeauna violent. Încă de mic, învăţasem să îl evit. Eram cel mai ascultător şi mai respectuos copil. Îmi era teamă de el. Dar în acea noapte… mama l-a ameninţat că îl părăseşte din nou. Tata ţipa aşa tare la ea, că se auzea în toată casa. L-am auzit paşii pe scări, apropiindu-se. O ameninţa că nu avea să-i lase bastarzii să trăiască sub acoperişul lui. Se îndrepta spre camera lui Caro. Îl mai auzisem urlând aşa. Ştiam ce avea de gând.

Marcus refuza să o privească. Danni se apropie încet şi îl atinse uşor. Începu să-l mângâie pe spate, încercând să-l liniştească, aşa cum făcea cu Simon. Nu ştia ce altceva ar fi putut face.

— Nu-l puteam lăsa să-i facă rău lui Caro. Era atât de mică. Atât de fragilă. Singurul lucru bun care se întâmplase în lumea de coşmar în care trăiam. Zâmbea de fiecare dată când mă vedea. Nu ştia că îmi era atât de frică de tata. Vocea i se îngroşă. O iubeam atât de mult, şi ea pe mine. Eram hotărât să o apăr… Eram curajos pentru ea.

Danni plângea tot mai tare pe măsură ce Marcus îşi continua povestea. Inima ei se frângea bucată cu bucată pentru micul băiat care înfruntase iadul.

— Am fugit cât de repede am fost în stare şi am reuşit să ajung acolo înaintea lui. Caro dormea încă, cu un degeţel în gură. Se opri, de parcă îşi făcea curaj să spună restul poveştii. Am luat-o pe Caro şi am ascuns-o în debaraua de pe hol. Când tata a intrat în cameră, s-a înfuriat şi mai rău fiindcă nu a găsit-o acolo. M-a lovit, m-a azvârlit într-un colţ. Durerea era atât de intensă, că vedeam scântei. Înainte să mă pot ridica, m-a apucat de guler. Eram atât de aproape de el, că îi simţeam mirosul de alcool. Mama s-a

năpustit în cameră, ţipând. Îl lovea cu pumnii în spate, încercând să îl oprească. Tata a aruncat-o afară şi a încuiat uşa. M-a lovit din nou, urlând. Întrebându-mă ce făcusem cu Caro.

Inima lui Danni bătea cu putere. Nu mai voia să audă şi restul poveştii. Ştia ce urma, ce avea să spună Marcus. Dar nu-şi putea stăpâni emoţiile care o cuprinseseră. Furia pe care o simţise împotriva lui se transformase în ultimele zile în tandreţe şi confuzie. Ţinea la el, aşa că nu voia să-l oprească dintr-o poveste pe care cel mai probabil nu o mai spusese nimănui, niciodată. Îşi dădea seama că Marcus nu trebuia să simtă nicio clipă că trecutul sau prezenţa lui o dezgusta. Respingerea ei l-ar fi ucis.

— Tata a scos un cuţit din cizmă. Mă ameninţase cu el şi cu alte ocazii. Mi-a spus că mă face bucăţi dacă nu i-o dau pe Caro. Am refuzat. Mă temeam că ar fi ucis-o, şi încă sunt convins că asta ar fi făcut.

Marcus se clătină, încrucişându-şi strâns braţele. Danni îşi dădu seama că retrăia acele momente de groază pe măsură ce i le povestea. Îl îmbrăţişă strâns, sperând ca apropierea să fie liniştitoare pentru amândoi.

— Cu cât îl sfidam mai mult, cu atât devenea mai nebun. Mi-a cuprins faţa în palme, ţinându-mă pe după gât ca să nu mă mişc. M-am zbătut oricum. M-am luptat cu el din toate puterile. Dar era mult mai mare decât mine. Mult mai puternic. Am început să plâng când am simţit cuţitul. M-a tăiat atât de adânc, mă durea atât de tare... dar nu puteam să ţip. Dacă ţipam, Caro ar fi plâns, şi tata ar fi găsit-o.

Danni clătină din cap, cu lacrimile şiroindu-i. Se agăţă de el şi mai tare. Marcus evita în continuare să o privească.

— Uneori mă întreb dacă s-ar fi oprit dacă i-aş fi spus unde era Caro. Uneori mă întreb cum ar fi fost viaţa mea dacă n-aş fi coborât din pat în acea noapte.

— Marcus...

Ochii lui îndureraţi îi întâlniră în sfârşit pe ai ei.

— Poate aş fi fost un bărbat întreg. Poate m-ai fi putut iubi.

Pieptul ei ardea. Oare Marcus chiar ţinea la ea? Era posibil?

Avusese parte de atâta suferinţă în viaţă, că nu era de mirare că ezita să se ataşeze de cineva, chiar şi de ea. Trebuia să se pună la adăpost.

Ignorându-şi toate îndoielile, Danni se lăsă în sfârşit în voia imboldului pe care îl simţise de la început. Voia să-l facă fericit, să-l facă să înţeleagă cât de minunat era. Fără să-şi ia privirea de la ochii lui de culoarea muşchiului, îl trase mai aproape, lipindu-şi trupul de al lui. Refuza să-l lase să-şi regrete sacrificiul din cauza ei.

— Marcus, dacă n-ai fi încercat să o ajuţi pe Caro, n-ai fi devenit un bărbat atât de blând şi de plin de compasiune.

Marcus o privi uimit. Ezitând, ridică o mână şi îi mângâie părul, răsucind o şuviţă lungă pe deget.

— Ştii cât de frumoasă eşti?

Danni făcu ochii mari. Mâna lui îi cuprinse bărbia, degetul lui mare îi atinse uşor buza de jos.

— Tare, tare frumoasă, murmură el.

Fără să vrea, Danni închise ochii. Fără să se gândească, limba ei se strecură printre buze şi îi atinse degetul. Era atât de straniu să-i simtă pielea. Avea gust de sare şi de… el. Sfârcurile ei se întăriră, reliefându-se de sub cămaşa de noapte, tânjind după căldura lui. Îşi plimbă palmele pe trupul lui, liniştind bestia nesigură din el.

Marcus inspiră scurt. Rămase încordat sub mângâierile ei, temându-se că va fi respins încă o dată. Lipindu-se şi mai tare de el, Danni îşi plimbă palmele peste talia lui, explorându-i şoldurile suple. Marcus o înconjură cu braţele, unindu-le trupurile, plimbându-şi degetele prin părul ei. Danni îşi lipi fruntea de pieptul lui, bucurându-se de căldura care părea să o umple încetul cu încetul. Îi

contură muşchii din jurul claviculei cu buzele şi cu vârful limbii, simţindu-l cum tremură drept răspuns. Îi mângâie pieptul dur, inspirând adânc, îmbătându-se cu parfumul lui ca de mirodenii.

Marcus o strânse şi mai tare. Buzele lui se lipiră de creştetul ei, apoi degetele lui îi ridicară bărbia, făcând-o să-l privească în ochi.

— Uită-te la mine.

Danni se supuse.

Ochii lui hăituiţi străluceau de la focul din adâncul lui, dar expresia îi era tristă.

— Nu ajungem nicăieri aşa, spuse el. Nu sunt prinţul la care visezi. Sunt urât, posac şi am o reputaţie îndoielnică. Am accese de disperare şi de furie. Nu ţi-am fost menit ţie, care eşti cea mai frumoasă dintre femei, încheie el, zâmbind trist.

Danni îşi aminti de contele care îi aştepta răspunsul, de cât de dezamăgit ar fi tatăl ei şi simţi că i se strânge stomacul. Ar trebui să pună capăt lucrurilor numaidecât. Trebuia să fie de acord cu Marcus, să-i dea voie să plece, însă cuvintele refuzau să vină.

Danni se îndoia că o aşteptau astfel de momente intense – în care să se simtă atât de aproape – cu contele de Hemsworth. Viaţa ei alături de el ar fi plănuită până în cele mai mici detalii, liniştită şi lipsită de griji, dar nu ar avea parte de încercările care uneau un bărbat şi o femeie în trup şi suflet. Danni ştia că ea şi Marcus erau schimbaţi pentru totdeauna, legaţi pe viaţă – şi nu doar la modul fizic. Îi privi chipul mutilat de cicatrici şi înţelese în sfârşit că nu-l putea respinge, nu şi de data asta. Ura faptul că Marcus rămăsese cu impresia că îl găsea respingător. Fiindcă îl dorea. Cu disperare. Aşa că şopti:

— Nu.

Marcus se încordă, de parcă îl plesnise. Danni refuză să-l lase să se retragă. Nu mai putea, acum, că aflase

atâtea lucruri despre trecutul lui. Şi el avea nevoie de ea, la fel cum ea îl dorea. Îl ţinu strâns de încheieturi şi nu îi permise să plece.

— Nu, repetă ea, cu voce mai puternică. Nu vreau să mă prefac că eşti ceea ce nu eşti. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva atât de puternic şi de curajos. Eşti frumos şi în interior, şi în afară.

Marcus pufni neîncrezător.

— Micuţo, eşti şi prostuţă, şi oarbă. Sunt hidos.

— Eşti perfect, zise ea zâmbind.

Apoi îl sărută.

Marcus îngheţă sub atingerea ei şi nu reacţionă în niciun fel. Dani se temu că avea să o respingă. Apoi însă, Marcus păru să înţeleagă în sfârşit sensul cuvintelor ei. Buzele lui moi i le acoperiră pe ale ei, apoi sărutul se adânci. Un fior delicios o străbătu din cap până-n picioare. Îşi lăsă acoperământul să cadă foşnind la podea şi îl îmbrăţişă cu mâinile libere. Palmele lui mari, dure, începură să-i mângâie trupul, explorând fiecare centimetru. Danni se cutremură. Marcus îi mângâie în treacăt sânii, îşi coborî mâinile şi îi cuprinse fesele. Danni îi simţi bărbăţia atingându-i mijlocul şi se agăţă de umerii lui, surprinsă.

Prezenţa lui Marcus îi copleşea toate simţurile. Părea posedat – de parcă se temea că Danni avea să-l oprească din clipă-n clipă. Însă Danni era atât de pierdută în vacarmul de sentimente pe care el i le trezise, că n-ar fi putut scoate niciun cuvânt să-l oprească, nici dacă ar fi vrut.

Scoase un geamăt, dându-şi capul pe spate. Buzele lui începură să coboare, sărutându-i gâtul, clavicula. Senzaţia era atât de intensă, că Danni scoase un suspin. Marcus se întoarse să-i invadeze gura, respirând greu. Danni se îmbătă cu fiecare sărutare. Gustul lui o făcea să-l dorească şi mai mult, ca pe un drog, să vrea să se umple de el.

Închise ochii, imaginându-şi cum mâinile lui îi explorează trupul gol, simţind cum lenjeria îi dispare ca prin minune, lăsând-o goală în faţa lui.

Marcus îi prinse lobul urechii între dinţi şi muşcă uşor. Degetele lui Danni se strânseră drept răspuns. Cu vocea răguşită de dorinţă, Marcus şopti, trăgându-se înapoi încă o dată:

— Te doresc, dar nu putem face asta. Vocea lui era plină de durere. Mi-e teamă pentru viitorul tău. Ai fost promisă altcuiva.

Marcus o luă pe sus, făcând-o să scoată un suspin. Se lăsă dusă spre patul cu saltea de paie, plimbându-şi mâinile prin părul lui des, lăsându-se sărutată blând, cu atâta ardoare.

— Marcus, şopti ea.

Marcus o lăsă pe pat şi se întoarse să plece. Danni îl prinse de talie şi, făcându-şi curaj, îl privi în ochi.

— Vreau asta. Te vreau pe tine. Măcar de data asta. Nu contează ce se va întâmpla mai apoi. Vreau această amintire. Aşa că nu te opri. Nu mă părăsi… Te rog.

Marcus îi privi chipul, cu o combinaţie stranie de tandreţe şi durere în ochii lui ca de smarald. Brusc, Danni îşi dădu seama de goliciunea ei, acum, că nu mai avea pătura în care se învelise. Cămăşuţa îi alunecase de pe umăr, expunându-i pielea în aerul rece. Tivul furoului i se ridicase până pe coapse. Încercă să se acopere, dar Marcus îi prinse mâinile într-ale lui.

— Eşti frumoasă, Danni, spuse el. Să nu te ascunzi niciodată.

Danni se înroşi şi îşi întoarse privirea.

Marcus chicoti încet, făcând-o să se încrunte.

— Nu e amuzant, Marcus.

— Ba da, şopti el, plimbându-şi încet degetele în sus pe coapsa ei.

Danni nu mai putea să respire. Se simţea de parcă

pielea îi luase foc. Degetele lui alunecară sub furou, atingându-i curba apetisantă a feselor. Scoţând un geamăt, Marcus cedă şi se urcă în pat, care se înclină periculos sub greutatea lui. Se aşeză în genunchi, între coapsele ei. Danni se prinse cu mâinile de umerii lui. Emoţiile o făcură să-l strângă cu putere. Palmele lui începură să se îndrepte spre locul în care coapsele se îmbinau.

— Marcus…

— Ştiu, micuţo. Doar o atingere. Atât, adaugă el cu o expresie tristă. Ştiu că nu e dreptul meu.

Danni îşi înghiţi nodul din gât. Şi-ar fi dorit să fie, dar nu o spuse. Până una-alta, era o femeie logodită, şi trebuia să ţină minte asta, chiar şi acum, în acest moment de pasiune secretă dintre ei.

— Dar, îi şopti el la ureche, tot pot face destule.

— M-Marcus! exclamă Danni, făcând ochi mari când degetul lui se strecură în miezul ei.

Se agăţă de el cu toate puterile, simţind cum degetul lui începea să se mişte, făcând-o să se înfioare de plăcere.

Marcus zâmbi jucăuş, aşa cum Danni nu îl mai văzuse făcând şi cum nici nu îl crezuse în stare. Gropiţa lui ciudată din mijlocul buzei se adânci, iar Danni se simţi din nou tentată să o dezmierde. Marcus se aplecă peste ea şi îi sărută uşor tâmpla. Zâmbetul lui blând era liniştitor şi atât de frumos.

— Ai încredere în mine, Danielle.

Nu-i mai spusese niciodată pe numele întreg. Danni se simţea copleşită de emoţie; nu mai reuşea să articuleze niciun cuvânt, încuviinţă doar.

Marcus se rezemă pe un braţ, cu o privire posesivă, arzătoare, şi luă captivă privirea ei. Îi ridică marginea furoului peste şolduri, cu atingeri uşoare, ca ale aripilor unui fluture. Aerul rece îi făcu pielea înfierbântată să se înfioare. Îi săltă furoul şi mai mult, ridicându-i braţele deasupra capului. Danni scoase un geamăt şi îi cuprinse

talia cu coapsele. Marcus se opri, iar Danni rămase cu mâinile încă în mâneci. Nu se uita la cămăşuţa ei. În noua lor poziţie, sânii ei erau la acelaşi nivel cu gura lui. Respiraţia lui fierbinte trecu uşor pe deasupra lor, făcându-i sfârcurile să se întărească şi mai mult.

Danni simţi un fior de nerăbdare. Marcus se aplecă uşor, ezitant, de parcă i-ar fi cerut voie, şi luă un sfârc roz între dinţi.

Danni se stăpâni cu greu să nu ţipe.

Marcus începu să-i lingă zona de sub sâni, care era atât de sensibilă. Degetele ei se prinseră de cămaşă. Se topea de plăcere. Brusc, braţele ei erau libere, şi cămăşuţa dispăruse. Danni căzu înapoi pe pernă, iar Marcus trecu la celălalt sân, cuprinzându-i sfârcul sensibil cu buzele imposibil de fierbinţi. Picioarele i se strânseră şi mai tare în jurul şoldurilor lui Marcus. Tremurau ca reacţie la atingerea lor cu totul nouă, ce le sporea plăcerea.

Marcus scoase un geamăt şi îi sărută uşor umărul. Danni icni când buzele lui îşi opriră dezmierdările, deşi mângâierile lui tandre o încălzeau.

— Vrei să-ţi mai arăt ceva? şopti el, cu buzele lipite de porţiunea gâtului eu unde-i simţea pulsul bătând nebuneşte.

Danni se strânse în jurul lui ca un şarpe şi încuviinţă, minunându-se de schimbarea din el. Bărbatul distrus şi rece dispăruse, iar în locul lui îşi făcuse apariţia un amant tandru, plin de încredere.

Lui Danni îi plăcea mult mai mult acest bărbat.

Marcus o sărută din nou, cu lăcomie, apoi descrise cu buzele o linie pe pielea ei. Danni abia reuşea să mai respire pe măsură ce buzele lui o dezmierdau cu tot mai multă ardoare. Pielea ei ardea şi se înfiora.

— Te doresc atât de mult, micuţo.

Murmurul lui o aprinse şi mai tare, sporindu-i încordarea cu fiecare clipă. Îi sărută trunchiul, stomacul. Cu

cât se apropia mai mult de destinaţie, cu atât Danni devenea mai încordată.

— Ah, oftă ea când buzele lui îi atinseră uşor pielea moale dintre buric şi vintre.

Marcus îi depărtă cu blândeţe coapsele, lăsându-i un moment în care să-l oprească. Danni îşi ţinu răsuflarea, aşteptând, curioasă să vadă ce avea să se întâmple în continuare.

Când îi văzu însuşi miezul fiinţei ei dezvăluindu-se în faţa lui, Marcus zâmbi blând, iar gropiţa din mijlocul buzei se adânci. Chipul lui Danni se încinse, şi fata îşi afundă degetele în cearceafuri pentru a-şi stăpâni imboldul de a se ascunde. Şi totuşi, trupul ei încă se zbătea de plăcere. Degetele lui dure îi masau pielea din spatele genunchilor, făcându-i muşchii obosiţi să se relaxeze.

— Mă vrei, Danni? şopti el, cu o uşoară ezitare.

Danni suspină când degetul lui mare mai urcă puţin spre locul în care şi-l dorea cu ardoare. Respiraţia lui gâfâită îi ardea pielea.

— Mă *doreşti?*

Mâna lui se apropiase atât de mult… însă acum se retrase. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Privirea lui verde o acapară cu totul, iar Danni simţi că se pierde într-o mare infinită. În ciuda dezmierdărilor lui, ştia cât de mult conta răspunsul ei. Simţi un junghi în inimă. Nu voia să-i mai vadă niciodată acea tristeţe în privire. Făcându-şi curaj, dădu la o parte toate reţinerile şi răspunse:

— Da. Foarte, foarte mult.

Ochii lui verzi străluciră, aprinşi de uşurare şi de plăcere. Pleoapele lui se închiseră o clipă; palmele lui uriaşe îi acopereau coapsele, încălzindu-le. Zâmbetul lui fascinant se lărgi preţ de o clipă. Când îl privi din nou, Danni văzu începuturile unui nou bărbat.

— Marcus… şopti ea, simţind cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Danni, frumoasa mea, murmură el, aplecându-şi capul.

Danni se încordă, iar în privirea ei se putea citi nesiguranţa privind ceea ce avea să se întâmple.

Apoi îi simţi buzele atingând-o.

Icnetul ei surprins sfârşi într-un geamăt. Degetele ei se încâlciră în părul lui mătăsos. Trupul ei se înfioră. Plăcerea pe care o simţea era atât de pură, atât de intensă, că nu-şi mai putu stăpâni suspinele. Limba lui aspră o dezmierda, făcând-o să tresară încântată iar şi iar. Îi despărţi coapsele şi mai mult, afundându-se înlăuntrul ei.

Danni abia mai suporta.

Şi, în acea clipă, Danni simţi cum altceva o pătrunde. Instinctiv, se strânse în jurul invadatorului, inundată de o senzaţie de împlinire, de reîntregire. Suspină când Marcus strecură încă un deget alături de primul. Marcus îşi lipi trupul de al ei, apropiindu-se mai mult, tot mai mult. Danni îşi lăsă capul pe spate şi se arcui. Marcus o sărută pe gât, gemând cuprins de plăcere.

Danni voia mai mult. Mult mai mult.

Trupul ei se încordă, şi se agăţă de cearceafuri cu toate puterile, îşi muşcă buza de jos, încercând să nu ţipe. Inima ei bătea mai repede, tot mai repede în vreme Marcus îi mângâia miezul cu mişcări ferme. Şoldurile ei se ridicară, tânjind după ceva, deşi nu ştia după ce. Ardea tot mai tare, cu degetele încâlcite în părul lui, simţindu-i buzele dezmierdându-i din nou un sân.

Danni îşi lăsă capul pe o parte, şi obrazul ei atinse perna rece. Ceva dinăuntrul ei ameninţa să se reverse. Trupul ei zvâcni, şi scăpă un suspin în vreme ce se simţea cuprinsă de val după val de plăcere.

Braţele lui calde o strânseră la pieptul lui solid. Danni îi simţi căldura protectoare, forţa abia stăpânită, şi răsuflarea înnebunită se mai domoli. Marcus o strânse şi mai aproape, învelind-o într-un cocon de mulţumire şi de

forţă. Bătăile inimii lui, regulate şi puternice, erau atât de liniştitoare. Mirarea şi tandreţea îşi potriviseră ritmul cu plăcerea ce persista între picioarele ei, în vreme ce Marcus depuse un sărut uşor ca o pană pe gât, în locul în care pulsul devenea tot mai lin. Oftând, Danni se cuibări la pieptul lui.

— Eşti atât de frumoasă, micuţo, murmură el, cu vocea încă răguşită de dorinţă.

Danni se răsuci şi îşi lipi capul de umărul lui, privindu-i expresia împăcată. Marcus zâmbi larg, cu ochii încă închişi. Danni îşi simţi inima tresăltând când îi văzu surprinderea de pe chip. Marcus vorbi din nou, un singur cuvânt abia audibil, purtat ca prin vis de propria lui răsuflare.

— Perfect.

Capitolul 16

Fraţii strigară: „Lasă-ne să încercăm!
Ori murim, ori de monstru scăpăm!”

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

— Arăt oribil.

— Eşti perfect.

Marcus îşi simţi buzele curbându-se într-un zâmbet, ca prin vis. O ţinea pe Danni în braţe, iar ea îl privea cu ochii plini de iubire şi de uimire, aşa cum visase dintotdeauna.

Se cufundă şi mai mult în perne, dorindu-şi ca visul să nu se sfârşească niciodată, strângând la piept acea fărâmă de rai care îi fusese dăruită. Braţele lui se încordară, în vreme ce Marcus îşi imagina trupul ei moale. Auzi un oftat, iar inima i se strânse.

„Nu din nou!”

Marcus se îngrozi întrebându-se ce avea să fie de data asta. Înghiţi în sec şi întredeschise ochii. Femeia care i se cuibărise la piept avea părul ca al lui Danni, asta era sigur. Faţa ei se întoarse spre el, iar Marcus tresări. Era Danni.

„La naiba!”

Marcus închise strâns ochii, dorindu-şi să o facă să dispară. Privind printre gene, văzu că era tot acolo. Şi nu încăpea îndoială că era Danni.

Marcus o lăsă din braţe şi se rostogoli înspre fereastră. Închise din nou ochii ca să nu vadă lumina care se strecura printre draperii. Şi să ignore realitatea.

Cum de fusese în stare să facă aşa ceva noaptea trecută?

Îşi înghiţi nodul din gât, luându-şi capul în mâini, şi se ridică în capul oaselor. Cum naiba fusese în stare să facă un lucru atât de prostesc? Se comportase abominabil. Fără îndoială că Danni avea să fie furioasă la trezire. O privi cu coada ochiului. Danni se cuibărise în patul cald, mulţumită şi relaxată, ca într-un cuib. Marcus rămase privind în gol, retrăind tot ce se întâmplase noaptea trecută.

Ruşinea şi vinovăţia îl făcuseră să o viziteze după ce se despărţiseră prima oară. Se comportase abominabil la grajduri. Ştia că Danni nu voise decât să-l ajute să evite o situaţie stresantă, înţelegând cât de mult detesta mulţimile, dar, încă o dată, temerile şi atitudinea lui defensivă îl orbiseră. În plus, pentru prima oară în viaţa lui, fusese cuprins şi de o gelozie arzătoare. După ce se liniştise în camera lui, Marcus îşi dăduse seama că Danni nu îl stârnise în vreun fel pe acel beţiv nenorocit. Aşa că o căutase din nou pe Danni, hotărât să facă tot posibilul ca să o împace. Nu se aşteptase nicio clipă să ajungă să-i spună secretele lui cele mai întunecate.

„Felicitări, Bradley. Felicitări, idiotule.”

Marcus îşi frământă faţa cu mâinile. După tot ce îi

făcuse, după tot ce îi spusese, Danni tot îi oferise cel mai de preţ dar. Îl mângâiase blând, de parcă l-ar fi iubit. Nu-l respinsese şi nu se temuse de trecutul lui teribil. Danni se purtase aşa cum Marcus îşi dorise dintotdeauna să se poarte o femeie cu el – aşa mm îşi dorea să fie femeia *lui.* Cineva care să-l accepte ca pe un om obişnuit, un bărbat, *un bărbat întreg.*

Dar aici era problema. Danni nu era şi nu putea fi niciodată a lui. În curând avea să fie a altcuiva. Marcus nu o merita, deşi era un aristocrat. Nu avea dreptul să profite de inima ei bună. Tatăl ei era hotărât ca Danni să se mărite cu un altul, la fel cum Marcus era hotărât să rezolve problema surorii lui. Trebuia să se însoare cu o femeie bogată. Noaptea trecută nu schimbase lucrurile cu nimic.

Mintea lui fu asaltată de amintirea pielii ei fără de cusur, a suspinelor ei pline de pasiune. Se simţea ca o brută lipsită de onoare pentru că îi făcuse asta. Nu-i putea oferi nimic. Şi, mai rău, era sigur că Danni credea acum că se răzgândise în ceea ce o privea pe Ginny. Dar nu era aşa. Nu avea de ales. Ginny urma să fie în siguranţă alături de el. Avea să se poarte cu blândeţe cu ea. Dar intenţiona să se însoare cu ea.

Marcus se întoarse neliniştit şi o privi pe femeia micuţă cuibărită lângă el. Danni se învelise cu pătura aspră de lână, odihnindu-şi obrazul palid pe palmele împreunate. Părea atât de mică şi de fragilă. Atât de diferită de cum era în timpul zilei. Fără să se gândească, Marcus se întinse şi îi dădu la o parte o şuviţă de pe faţă. Danni oftă din nou, iar Marcus îi simţi răsuflarea pe piele.

Un fior de dorinţă îl străfulgeră până în vintre. În acelaşi timp însă, Marcus simţi un fior de groază ce-i făcu stomacul să se încordeze până când îşi simţi gâtul arzând. Gustase deja din fructul interzis. Oare avea să fie mai puternic decât Adam şi să ignore ispita numită Danni?

Danni se întoarse pe o parte, lipindu-se de coapsa lui

dezgolită. Marcus înghiţi în sec, simţind cum căldura trupului ei îi trimite fiori în tot trupul.

Era blestemat să rătăcească pentru veşnicie prin cele nouă cercuri din iadul lui Dante. Avea să se însoare cu Ginny, dar urma să se gândească la Danni toată viaţa.

Încet, cu grijă, Marcus se dezveli, se furişă pe deasupra ei şi coborî din pat. Acoperământul lui Danni alunecă, dând la iveală mai multă piele. Marcus se îmbătă cu formele ei apetisante, dar îşi stăpâni dorinţa. Atent să nu o atingă, o înveli din nou cu pătura. Un gând revoltător îl făcu să se înfioare.

Dacă Danni îl lăsase să o atingă doar fiindcă îi era milă de el? Marcus povestise destule în noaptea trecută cât să înmoaie cea mai crudă inimă. Fusese pe deplin răvăşit. Danni era genul de femeie care voia să rezolve problemele tuturor. Oare pentru ea nu reprezenta decât o altă inimă de oblojit?

Marcus privi pe fereastră şi îşi încleştă pumnii. Nu, Danni nu s-ar fi folosit de trupul ei într-un asemenea mod. Dar… dacă o făcuse… nu era decât un alt motiv pentru care Marcus trebuia să-şi ia rămas-bun de la ea – şi asta cât mai repede. Era un bărbat distrus, pe care nicio femeie nu merita să-l îndure, şi aşa urma să fie pentru totdeauna.

Odată ce o găseau pe Ginny, Marcus avea s-o ducă la Gretna şi să se însoare cu ea. Apoi avea s-o trimită pe Danni acasă pentru a se mărita cu logodnicul ales de tatăl ei şi a duce împreună o viaţă fericită, după cum visase dintotdeauna. Fericiţi până la adânci bătrâneţi. Sfârşit.

Nu avea s-o mai atingă niciodată. Nu avea să se mai gândească niciodată la ea. Nu avea să o mai dorească vreodată.

Marcus îşi luă iute haina dintr-un colţ. Nu-şi mai amintea când o dezbrăcase. Era atât de grăbit, că nici nu se uită să vadă dacă era cineva în hol. Ieşi în fugă, închise uşa în urma lui şi nu se opri decât când ajunse în camera lui.

Marcus scoase un geamăt. Deja îi era dor de căldura ei. Cum să mai dea vreodată ochii cu ea?

*

Danni se întinse şi se rostogoli până în mijlocul patului. Bâjbâi în jur, dar nu găsi nimic. Se încruntă, confuză. Ceva lipsea. Trupul ei se simţea delicios de obosit şi de greu.

Amintirile îi reveniră dintr-odată. Suspinând, Danni se ridică în capul oaselor şi îşi strânse pătura la piept, stânjenită, dar în acelaşi timp tânjind după el.

— Vai de mine, şopti ea, ducându-şi degetele la buze şi strângându-şi coapsele, încercând să păstreze puţin din căldura care îi învăluise miezul. Nu-i venea să creadă ce făcuseră noaptea trecută, fusese atât de minunat, de nebunesc, de incredibil. Şi nici măcar nu făcuseră dragoste. Îşi apăsă degetele şi mai tare pe buzele zdrelite. Lucrurile care se petreceau între un bărbat şi o femeie în dormitor erau chiar mai minunate decât îi povestise Annabel.

Danni înghiţi în sec, stăpânindu-şi dorinţa, şi mângâie cearceafurile reci. Unde era Marcus? De ce o părăsise? Scoase un geamăt, ghemuindu-se cu genunchii la piept.

Cum de lăsase să se întâmple aşa ceva?

Oare la ce se aşteptase? Bineînţeles că Marcus plecase. Fusese atât de deschis, atât de vulnerabil, îi povestise atât de multe lucruri intime, încât acum se temea, fără îndoială, că avea să fie respins din nou. Oare nu putea avea încredere în ea nici măcar după noaptea trecută?

Danni scoase un geamăt. Situaţia lor nu se schimbase. Marcus intenţiona să se însoare cu Ginny. Era singura soluţie la care se gândise ca să-şi salveze sora. Danni nu şi-l mai putea închipui ca pe un vânător de avere demn de dispreţ. Ceea ce făcea era greşit din punct de

vedere moral, ce-i drept, dar era o soluţie izvorâtă din disperare şi din dorinţa de a proteja singura persoană la care ţinuse vreodată. Deci nu-l mai putea un pentru asta. Nu voia să o recunoască, dar, dacă ar fi fost pusă în aceeaşi situaţie, probabil că nici ea nu s-ar fi dat în lături de la o răpire.

Danni ştia că soluţia cea mai simplă ar fi fost să renunţe la logodnicul ales de tatăl ei şi să-şi dezvăluie identitatea de moştenitoare bogată. Cu fiecare zi, ţinea la Marcus tot mai mult. Dincolo de exteriorul lui dur se ascundea un om minunat, plin de delicateţe şi de tandreţe.

Dar totuşi ezita. Tatăl ei ar fi distrus. El îl alesese pe conte pentru ea, cu mare grijă, fiindcă era foarte important ca Danni să se mărite cu un bărbat loial şi iubitor. Cum să-i spună că intenţiona să renunţe la o căsătorie cu un membru important al înaltei societăţi şi să-şi dedice viaţa unui marchiz ursuz, desfigurat, născut într-o familie cu o reputaţie îndoielnică? Tatăl ei devenise mai distant de când îi murise soţia, însă Danni ştia că îşi dorea ca fiica lui să aibă parte de o căsnicie stabilă şi plină de iubire. Nici ea însăşi nu era sigură că Marcus i-ar putea oferi aşa ceva.

Şi, ah, cât de mult îşi dorea ca tatăl ei să fie din nou fericit şi mândru de ea! Sperase ca lucrurile să se schimbe după căsătoria ei cu contele. Tatăl ei s-ar putea ataşa de noul lui ginere şi de viitorii nepoţi. Danni se îndoia că l-ar accepta la fel de uşor pe Marcus.

În plus, refuzul ei l-ar afecta şi pe conte, nu-i aşa? Deşi aranjamentul nu fusese încă oficializat, Danni ştia de acordul verbal dintre conte şi tatăl ei. În loc să se simtă încântată ca alte fete când i se spusese că urma să se mărite, ea se simţise extrem de nesigură. Când tatăl ei îi descrisese planul pentru prima oară, Danni ceruse să fie curtată, aşa cum se obişnuia, pentru ca ea şi contele să se cunoască mai bine. Tatăl ei fusese de acord, dar toţi prietenii lor intimi aşteptau cu nerăbdare să se anunţe

logodna.

Danni ura să o recunoască, dar contele o alesese datorită poziţiei pe care tatăl ei o avea în parlament. Era un bărbat ambiţios şi îi spusese de multe ori în timpul întâlnirilor dintre ei că Danni urma să fie o soţie admirabilă pentru un politician. Contele era hotărât să devină un politician influent şi avea o reputaţie neştirbită. Gândul că ar putea afla despre îndeletnicirea ei secretă, ca să nu mai vorbim despre comportamentul ei scandalos din ultimele zile, o indispuse cu totul. Deşi era convinsă că ţinea la ea, ştia că sentimentele lui erau de afecţiune, nu de iubire.

Danni oftă. Visa de atâta vreme să aibă parte de o dragoste ca-n poveşti, asemenea părinţilor ei şi cuplurilor pe care le ajuta să fugă împreună. Voia să aibă parte de o iubire pasională, dar ştia prea bine că nu toată lumea putea găsi aşa ceva. În ultima vreme, supusă voinţei tatălui ei, începuse să creadă că îşi dorea un soţ şi copii mai mult decât acea iubire de poveste şi că avea să fie nevoită să se resemneze cu o viaţă bună în locul uneia minunate.

Danni se înroşi imaginându-şi că va trebui să facă acele lucruri intime cu Lord Rathbourne. Era sigură că contele de Hemsworth nu-i putea stârni aceeaşi pasiune, dar ştia că ar avea grijă de ea şi ar trata-o cu tot respectul. Alături de el, ar avea parte de o viaţă ca-n poveşti.

Un lucru era sigur: atât contele, cât şi tatăl ei ar suferi o mare ruşine dacă Danni ar rupe logodna.

Iar Danni nu era încă pregătită să rişte totul de dragul lui Marcus. Nu voia să se mărite cu el doar pentru bani. Nu-şi putea da la iveală adevărata identitate fără să ştie că şi el îi era la fel de devotat. Nu avea să rişte relaţia cu tatăl său şi cu contele până nu era sigură că şi Marcus o iubea la fel de mult. Iar apoi era şi problema cu Ginny. Cum putea să-l iubească pe un om capabil să o rănească pe Ginny în asemenea hal?

În plus, Marcus era atât de dificil. Se înfuria groaznic

dacă era stârnit. Era atât de torturat de trecut, încât privirea lui era mereu umbrită. Se detesta pe sine şi suferea atât de tare, încât Danni nu ura sigură că i-ar putea aduce alinarea de care avea atâta nevoie. Se temea pentru viitorul lui Marcus dacă nu găsea o cale să se elibereze de amintirea tatălui său. Sufletul lui era imprevizibil şi... nesigur.

Noaptea trecută, Danni văzuse cum putea fi Marcus dacă se lăsa iubit. Îşi dorea din tot sufletul să-l vadă alături de o femeie care să-i ofere asta.

Până la urmă, putea aranja ca Marcus să primească banii de care avea nevoie dacă reuşea să-l convingă pe tatăl ei că merita să-l ajute pe Marcus. Bineînţeles, trebuia să facă asta înainte să se mărite cu contele, fiindcă banii ei treceau în administrarea lui odată semnat contractul de căsătorie. Poate, dacă era neapărată nevoie, contractul putea stipula ca Marcus şi Caroline să primească bani de la el. Inima lui Danni se strânse gândindu-se la asta. Într-adevăr, Marcus ar fi astfel liber, însă ea nu.

Resemnată cu gândul că va trebui să trăiască fără Marcus, Danni începu să se pregătească pentru restul zilei. Trebuiau să o găsească pe Ginny înainte ca această farsă absurdă să ia o întorsătură şi mai proastă.

Strângându-şi lucrurile, Danni traversă holul. Respiră adânc pentru a se linişti şi deschise uşa, forţându-se să vorbească pe un ton vesel.

— Bună dimineaţa!

Marcus îşi ridică privirea şi rămase neclintit. Danni observă că tocmai îşi făcea bagajele şi îşi simţi stomacul strângându-se dureros. Palmele îi transpiraseră. Ce avea să spună Marcus? Ce urma să facă?

Încruntat, Marcus continuă să-şi împacheteze pătura într-un săculeţ.

— Ai ceva împotriva bătutului la uşă, domnişoară Green? întrebă el.

Danni deschise gura, apoi o închise cu zgomot. Înghiţi în sec ca să-şi ascundă stânjeneala şi murmură:

— Doar când intru în camera ta, se pare.

Marcus pufni, făcând-o pe Danni să mijească ochii. Uriaşul îşi îndesă o cămaşă de schimb în săculeţ şi şi-l aruncă peste umăr. Mişcările lui erau încordate şi îi trădau nervozitatea.

„Minunat”, se gândi Danni. „Nici el nu ştie cum să se comporte.” Oftând, se pregăti pentru încă o zi cu Marcus cel tăcut.

— Vrei să mâncăm în sat? întrebă ea.

Marcus scoase un mormăit şi trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre uşă. Danni îl trase de braţ cu toate puterile, oprindu-l.

— Asta-i tot? Aşa ai de gând să mă tratezi după noaptea trecută?

Danni îi simţi pielea înfiorându-se. Expresia lui se îmblânzi privind-o.

— Voi dori mereu mai mult, spuse el, însă nu s-a schimbat nimic. Sunt mai hotărât ca niciodată să o găsesc pe Ginny şi să pun capăt acestei tragedii.

Marcus îşi eliberă braţul din strânsoarea ei cu mişcări blânde şi ieşi.

Deşi nu se atinseseră decât câteva clipe, Danni se simţi cuprinsă de tristeţe şi de regrete. Pironindu-i spatele cu o privire lungă, plină de reproşuri, Danni îl urmă.

Îi aştepta o zi lungă.

*

Danni merse iarăşi la taraba unde se vindeau plăcinte cu carne. Lăsându-şi capul pe o parte, inspiră adânc aroma divină. Închise ochii, simţind cum îi lasă gura apă. Luă o înghiţitură, savurând explozia de arome, şi, când deschise ochii, oftă. Era bucuroasă că avea în sfârşit un moment de

linişte de când se trezise în acea dimineaţă. Nu îşi vorbiseră deloc până în sat, aşa cum se aşteptase. Când ajunseseră la bâlci, se despărţiseră fără să-şi vorbească.

Danni mai muşcă o dată din plăcintă, încântată de faptul că avea timp să-şi pună gândurile în ordine. Îşi aşeză mai bine săculeţul pe umăr, simţind darul lui Marcus dinăuntru. Încă nu-i venea să creadă cât de atent fusese cu ea – şi, în mintea ei, rochia era dovada că Marcus nu era o cauză pierdută. Rochia cea vişinie era un moment fericit dintr-o serie de evenimente îngrozitoare. Tot ce se întâmplase în rest, din clipa în care se cunoscuseră, fusese un dezastru. Nu credea că situaţia se putea înrăutăţi.

Apoi întâlni privirea cercetaşului trimis de amiral.

Fu străfulgerată de teamă în stare pură. Nu îl văzuse decât în treacăt, dar era un chip pe care nu l-ar putea ui ta vreodată. Bărbatul era scund, mai înalt decât ea cu doar câţiva centimetri. Avea părul de culoarea nisipului, strălucind în lumina soarelui. Faţa şi trupul lui erau peste măsură de slabe. Perfecte pentru a călători repede oriunde. Arăta ca un soldat: hotărât, rigid şi maliţios.

Şi ţinea soarta lui Danni în mâini.

Privirea lui licări. O recunoscuse.

Danni se ascunse într-un grup de femei care se îndreptau spre tarabele lor. Cercetă masa de oameni, sperând să descopere chipul familiar al lui Marcus. Deşi nu ştia prea bine ce simţea pentru el, nici n-avea de gând să îl abandoneze.

Din urma ei se auzi un strigăt, apoi încă unul:

— Opriţi-o!

Danni se strecură printre trecători, ignorând haosul pe care îl stârnea. Se căţără peste o tarabă, sperând să scape de urmăritori, şi se ghemui printre perdelele de materiale expuse la vânzare. Paşii urmăritorilor trecură pe lângă ea şi se îndepărtară. Simţindu-şi inima bătându-i cu putere, Danni îşi înălţă puţin capul şi privi peste tejgheaua de lemn,

văzându-l pe bărbat dispărând în mulţime împreună cu alţi câţiva oameni. Câţiva soldaţi începuseră să scotocească printre tarabele care flancau cărarea îngustă. Danni se retrase încet din ascunzătoare şi se retrase pe o alee dintre două magazine.

Aproape reuşise să se ascundă în întuneric, când o mână puternică o prinse de braţ. O alta îi înăbuşi ţipătul. Danni se luptă din răsputeri să se elibereze, lovindu-şi atacatorul la nimereală.

— Ssst. Nu te mai zbate, micuţo.

Auzind vocea lui Marcus, Danni rămase nemişcată. Se lăsă moale în braţele lui puternice, profitând de moment ca să se liniştească înainte să se întoarcă spre el. Cuprinsă de uşurare, îşi dădu seama că dorea să-l aibă mereu lângă ea, ţinând-o în braţe, spunându-i că era micuţa lui. I se părea un gând neliniştitor.

Contactul se încheie mult prea repede, şi teama îi reveni în valuri.

— Nu era nevoie să mă prinzi aşa. Ce ţi-am spus? Nu vreau să mă tratezi brutal.

Privirea lui era plină de reproş. Întoarse capul, cercetând aleea dintre tarabe.

— Cine erau acei bărbaţi?

— Unul dintre ei e cercetaşul, Marcus, şopti Danni, fluturând agitată din braţe. M-a recunoscut.

Marcus scoase un mârâit, iar chipul i se schimonosi, făcându-i cicatricile să iasă şi mai mult în evidenţă.

— Poate n-ar fi trebuit să-l lăsăm pe vizitiu să fie mâncat de iepuri.

— Ar fi trebuit să mă laşi să-l omor cu mâna mea, încuviinţă Danni, zâmbind slab. Ticălosul.

Marcus îi zâmbi şi el. Amuzamentul lor era atât de nepotrivit situaţiei, că Danni se uită urât spre el.

— Pari însetată de sânge, remarcă el.

Danni rânji drept răspuns. Nu era momentul să facă

glume unul cu altul. Strângând pumnii, privi în jur, căutând o cale de scăpare.

— Trebuie să plecăm, spuse ea. Imediat. Unde sunt caii?

— Din păcate, i-am lăsat legaţi acolo, răspunse el, arătând spre un stâlp unde unul dintre oamenii cercetaşului tocmai scotocea prin bagajele legate de şa.

Danni îşi strânse la piept săculeţul în care avea rochia primită de la Marcus, recunoscătoare că îl luase cu ea.

Marcus o conduse spre capătul aleii, apoi se puse în faţa ei ca să o ascundă de privirile curioase. Privea pe deasupra mulţimii care se foia în jur, iar Danni nu mai vedea nimic de el. Se aplecă şi privi pe lângă el, încercând să-l descopere pe cercetaş. Nevăzând pe nimeni, se pregătiră să rişte să traverseze.

— Continuăm pe jos. Vom merge în pădure. Spre nord, unde se presupune că e şi tabăra bandiţilor. Poate vom reuşi să o luăm pe Ginny şi să furăm şi cai de la ei. Trebuie să fi rămas nişte urme de la trăsură pe undeva. Nimeni n-a găsit-o încă abandonată.

Danni încuviinţă. Nu aveau de ales. Ieşiră în spaţiul deschis, ascunzându-se în umbrele zidurilor. Se furişau încordaţi şi niciunul din ei nu îndrăznea să vorbească. Marcus îi conduse spre pădure. Ar fi uşor să scape de urmăritori în frunzişul des.

Când ajunseră la marginea satului, se auzi un strigăt în urma lor. Danni o luă la fugă, panicată. Cercetaşul venea spre ei împreună cu alţi doi bărbaţi impunători. Danni se vedea deja cu şireangul de gât, aşa că alergă şi mai repede.

Se apropiau de o pajişte micuţă dintre sat şi pădure, care părea să se lungească tot mai mult pe măsură ce urmăritorii micşorau distanţa dintre ei. Marcus o luă de mână, dezechilibrând-o, dar făcând-o să înainteze mai repede, împleticindu-se. Danni fugea cât de repede îi

permiteau picioarele ei scurte, încercând să ţină pasul cu Marcus.

— Hai mai repede! gâfâi Marcus, trăgând-o şi mai tare de mână.

— Încerc, suspină Danni, simţind cum săculeţul i se loveşte de coapse la fiecare pas.

În aceeaşi clipă, cineva din spatele lor trase cu pistolul. Danni ţipă. Glonţul se înfipse în pământ. Se auzeau strigăte şi din alte direcţii. Din câte se părea, cercetaşul primise întăriri. O altă împuşcătură bubui în aer. Marcus se împiedică. Fără a-i da drumul la mână, Danni i-o luă înainte. Intrară în pădure, unde frunzişul des le oferea un strop de siguranţă. Continuară să alerge, să se afunde tot mai mult printre copaci, strecurându-se printre crengi şi rădăcini care păreau să prindă viaţă şi să-i înşface de picioare. Nu se opriră decât într-o poieniţă acoperită cu muşchi, înconjurată de tufişuri dese.

Danni se prăbuşi la pământ, cu mâinile întinse, privind lumina care se strecura prin bolta de frunze de deasupra. Picioarele o dureau de la efort, plămânii îi ardeau, dar trăia. Şi era liberă. Printre crengi se întrevedea un petic de cer albastru, acoperit de un nor alb şi pufos. Danni îl urmări plutind, respirând adânc, ca să-şi domolească bătăile inimii.

După câteva minute, Danni se încruntă. Marcus nu scosese niciun cuvânt. Se ridică şi îl văzu stând rezemat de un morman de crengile încâlcite. Era ghemuit cu un picior întins şi cu celălalt îndoit. Îşi înconjurase trupul cu braţele şi era straniu de nemişcat.

Amintindu-şi de împuşcătură, Danni se ridică grăbită. Într-o clipă ajunse lângă el, încercând să-şi oprească tremurul mâinilor, îi dădu la o parte braţele, ignorându-i protestul slab. Deasupra şoldului său stâng se lăţea tot mai mult o pată de sânge.

Capitolul 17

Apoi, vai!, a fost găsit,
Pe-un pat de flori zăcea trântit.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

— Ai fost împuşcat!

Marcus îşi lăsă capul pe spate şi deschise ochii, inspirând adânc.

— Da, bine, domnişoară Green.

Exasperată, Danni îi lovi braţul.

— Te rog să iei lucrurile în serios!

— Cum aş putea să nu iau în serios o rană de glonţ?

Danni scoase un geamăt şi se încruntă.

— Marcus Bradley, într-o bună zi, te voi ucide cu mâna mea.

— Ei bine, hai să ne asigurăm că voi trăi până atunci.

Danni clipi ca să-şi înăbuşe lacrimile şi îi ridică marginea cămăşii, cercetând rana. Oftă uşurată. Deşi sângera abundent, rana nu arăta pe cât de rău îşi închipuise. Glonţul îi zgâriase mijlocul, lăsând o urmă adâncă, însă nu îi rămăsese în carne.

— Cum arată?

Vocea lui încordată îi aminti că, deşi rana nu era fatală, încă îl durea destul de tare.

— Vei supravieţui. Glonţul te-a zgâriat doar. Rana e adâncă şi lungă. Sângerezi mult.

Marcus mormăi, împingându-i mâinile la o parte şi coborându-şi cămaşa. Lipi apăsat pânza de rană.

— Bine, spuse el, dându-şi din nou capul pe spate şi închizând ochii. Acum lasă-mă.

Danni se trase înapoi, nevenindu-i să creadă.

— Să plec?

— Da, spuse Marcus, deschizând un ochi doar cât să o privească.

Danni rămase cu gura căscată.

— Ai înnebunit? Suntem în mijlocul pădurii, într-un loc unde n-am mai fost niciodată. Unde vrei să plec?

— Dincolo de canal ar fi bine.

— Nu fi ridicol! ripostă Danni, simţindu-se aproape sufocată de furie.

Marcus o privi cu o expresie încăpăţânată.

— Serios, Danielle, lasă-mă aici. Asta e şansa ta să evadezi. Poţi să te întorci în sat, şi de acolo poţi pleca acasă. Ia banii cu tine ca să-ţi cumperi un cal. Dacă rămâi aici cu mine, vei fi prinsă şi veţi fi ruinaţi şi tu, şi tatăl tău. Eu sunt gata să mă las pe mâna legii. Şi, în plus, eu şi amiralul o vom recupera pe Ginny. Te rog, pleacă. Aşa e cel mai bine.

Danni ezita. Marcus era gata să se sacrifice pentru ea. Şi avea dreptate. Ar fi fost cel mai bine să plece.

Dar…

Privirea ei coborî spre rană, văzându-i sângele care îi păta cămaşa. Trebuia să fie curăţată şi bandajată ca lumea. Nu voia ca Marcus să fi supravieţuit împuşcăturii doar ca să moară de la o infecţie. Nu-l putea părăsi.

— Scoate-ţi cămaşa, te rog.

Marcus deschise şocat ochii.

— Îmi trebuie fie cămaşa, fie haina ta. Alege.

Marcus îşi scoase supus jacheta, crispându-se de durere, apoi o lăsă să cadă lângă el şi se prăbuşi în poziţia de până atunci. Danni luă jacheta şi dispăru printre copaci. Trebuia să găsească apă.

Marcus refuză să o privească îndepărtându-se. Aşa era cel mai bine pentru amândoi. Danni putea să-şi vadă de viaţă şi să se mărite cu logodnicul ei. Putea să o ia de la

capăt. Era cel mai bine să o alunge acum, punând capăt lucrurilor mai devreme, nu mai târziu.

Poate că avea să moară aici şi gata. Atunci nu ar mai trebui să se lupte zi de zi cu demonii lui, să o vadă pe Caro măritându-se cu un monstru şi să vadă un alt bărbat bucurându-se de dragostea lui Danni.

Se auzi foşnet de frunze, apoi zgomotul scos de o crenguţă frântă. Marcus deschise ochii, întrebându-se dacă oamenii amiralului îl găsiseră şi reamintindu-şi că, din păcate, chiar voia să trăiască. Însă nu era decât Danni, care se întorsese şi îl privea acum cu o expresie îngrijorată. Ţinea în mâini o bucată de stofă din care picura apă.

— Prostuţo. Ar fi trebuit să fugi!

— Ridică-ţi cămaşa.

Vocea lui Danni era autoritară, dar Marcus se cam obişnuise cu asta. Îşi ridică ascultător cămaşa. Vedea acum că stofa era îmbibată şi în căuşul palmelor ei se strânsese ceva apă. Danni îl privi în ochi şi îi zâmbi încurajator.

— S-ar putea să te usture puţin, spuse ea.

Lui Marcus îi stătu puţin inima de uşurare că Danni nu îl părăsise, dar el se prefăcu a nu băga de seamă. Mormăi drept răspuns, apoi se crispă simţindu-şi rana scăldată în apă rece. Încercă să se tragă înapoi, însă Danni îl prinse cu o mână de ceafă şi îl ţinu locului.

Căldura slabă care emana din palma ei era surprinzător de liniştitoare. Marcus se simţea deopotrivă calm şi dezgustat de el însuşi. Nu avea niciun drept să fie tratat cu o asemenea blândeţe după toate lucrurile pe care i le făcuse. Crezuse că Danni voia haina lui ca să-i ţină de cald pe drum, dar jacheta lui marca Weston ajunsese acum un morman de zdrenţe cu care Danni îi curăţa rana.

Degetele ei îi masau uşor baza gâtului. Marcus se încordă imediat, simţindu-şi sângele fierbând. Respiră adânc, inhalând parfumul slab de apă de trandafiri. Deşi apa era îngheţată, îşi simţea trupul arzând. Spălându-i

rana, Danni îi şopti încet, tandru:

— Nu-mi place să te văd suferind, dar nu am bandaje cu care să-ţi uşurez suferinţa. Mai pot face ceva pentru tine?

„Sărută-mă.”

Mintea lui respinse imediat gândul, deşi trupul lui tânjea după asta. Nu-i putea cere aşa ceva. Era uimitor că Danni nu voia să se răzbune. Marcus nu înţelegea de ce lui Danni îi păsa atât de mult de el, după toate lucrurile care se întâmplaseră.

— Danni.

Fata îşi ridică privirea. Avea ochii trişti, plini de compasiune. Marcus nu voia să o spună, dar, înainte să-şi dea seama, cuvintele şoptite îi scăpară:

— Sărută-mă.

Danni clipi surprinsă. Rămase nemişcată câteva momente agonizante. Era cel mai lung iad pe care Marcus îl îndurase vreodată. Simţi un junghi în stomac, ameninţând să-l lase pradă neliniştii. Nu-i venea să creadă că spusese asta. Danni îi oferise alinare în acele momente intense de noaptea trecută, ceea ce nu era atât de neobişnuit. Dar acum erau în plină zi şi gândeau raţional amândoi. Sau cel puţin ea gândea raţional.

Marcus înghiţi în sec. Ea ar fi trebuit să-l dispreţuiască, în schimb…

— Te rog.

Simţi cum inima stătea să-i sară din piept, plină de teamă şi de nerăbdare. Cum ar fi îndrăznit să o implore? Expresia ei surprinsă se preschimbă încet într-un zâmbet blând, atotştiutor. Era un zâmbet pe care Marcus aştepta de-o viaţă să-l vadă pe chipul unei femei în vreme ce îl privea, plină de dorinţă şi de intenţii nebuneşti. Ochii ei de culoarea caramelului se topiră până ajunseră ca două vârtejuri de aur lichid. Genele ei groase se lăsară în jos. Danni încetă a-i mai şterge uşor rana şi se apropie şi mai

mult.

Inima lui Marcus bătea atât de tare. Tânjea să o ia în braţe, să o strângă la piept. Dar nu, refuza să o atingă. Trebuia să ştie întâi că şi ea îşi dorea asta. Că ea l-ar săruta din propria iniţiativă. Rămase nemişcat. Abia mai respira. Capul ei se apropie de al lui, centimetru cu centimetru. O şuviţă a ei căzu în faţă, atingând obrazul lui Marcus.

Buzele ei se opriră la câţiva centimetri de ale lui şi Danni zâmbi şi mai larg. Respiraţia ei dulce îi mângâia buzele. Marcus se pierdu în ochii ei, luptându-se să-şi stăpânească impulsurile, strângând în pumni ţărâna din jur. Se temea că Danni avea să se retragă din nou.

Brusc, buzele ei se lipiră încet de ale lui, jucându-se cu buza lui de jos, cercetându-i gropiţa. Danni se trase puţin înapoi, încă zâmbind. Marcus rămase fără cuvinte, tânjind după mai mult. Vocea ei şoptită, plină de pasiune, îl învălui cu totul:

— Voiam să fac asta de când te-am cunoscut.

Marcus tremură, auzindu-şi bătăile inimii. Într-o clipă, buzele lui Danni le acoperiră pe ale lui din nou şi gurile lor se contopiră.

În clipa în care îl atinse, Danni oftă. Marcus închise ochii. Limba ei minunată îi dezmierda din nou buza. Însă el dorea mai mult. O strânse pe Danni de talie, încercând să o răsucească, să o lipească de pieptul lui, dar simţi o durere agonizantă provocată de rană. Scoase un geamăt, iar Danni îl luă imediat în braţe, sprijinindu-se de partea nevătămată, mângâindu-i spatele. Marcus îşi lipi buzele de gâtul ei şi o ţinu strâns, în timp ce durerea pierea treptat.

Felul în care trupul ei se plia la perfecţie pe al lui era atât de minunat. Marcus observase asta şi în noaptea trecută. Amintindu-şi toate detaliile sentimentale pe care i le împărtăşise, Marcus se trase înapoi.

— Cum de nu mă urăşti? întrebă el.

Danni îi aruncă o privire surprinsă, nedumerindu-l şi

mai mult.

— Eu? Ar trebui să te urăsc?

— Da!

Danni se încruntă, confuză.

— De ce? Mă enervezi groaznic, dar n-ai făcut nimic care să mă determine să te urăsc.

— Dar te-am şantajat. Tu însăţi ai spus că m-am comportat abominabil cu tine în pădure. Apoi, noaptea trecută, eu... Marcus îşi schimbă poziţia, crispându-se. Nu înţeleg cum de eşti în stare să mă suporţi. Se aplecă spre ea, studiindu-i expresia, căutând semne de neadevăr. De ce m-ai lăsat să te ating?

Ochii lui Danni licăriră şi buzele ei tresăriră, dar o clipă mai târziu înţelese.

— Crezi că te-am lăsat să-mi faci... *asta* doar pentru că îmi era milă de tine? De-asta mă ignori iarăşi?

Marcus îi evită privirea furioasă.

— Asta, plus alte motive.

— Eşti un bărbat imposibil!

Marcus clipi. Nu-i venea să creadă.

— Poftim?

— Marcus, pufni Danni, încruntându-se, sunt extrem de confuză. Nu înţeleg prea bine ce se petrece între noi, dar dă-mi voie să fiu sinceră cu tine şi să-ţi spun ce simt. În primul rând, înţeleg de ce ai răpit-o pe Ginny şi, deşi nu sunt de acord cu ce ai făcut, te pot ierta.

Marcus o privi neîncrezător. Danni continuă:

— În al doilea rând, dintr-un motiv care îmi scapă, dar care este fără îndoială unul nebunesc, te găsesc incredibil, irezistibil de atrăgător.

De data asta, Marcus se înecă, încercând să-i înţeleagă cuvintele imposibile. O strânse şi mai tare.

Oare totul era adevărat?

— În al treilea rând, vreau să te ştiu în siguranţă şi fericit.

Inima lui părea să se fi oprit cu totul. Danni *ţinea* la el?

— Dar, Marcus, am fost promisă altcuiva.

Mâinile lui o eliberară în aceeaşi clipă. Se simţea de parcă fusese plesnit. Cuvintele ei îl striviseră. Se crispă simţindu-i degetele prin păr.

— Nu pot descrie cu certitudine sentimentele mele pentru tine, Marcus, dar vreau să te ajut. După ce o recuperăm pe Ginny, poate vom găsi o soluţie şi nu va mai fi nevoie să o obligi pe biata fată să se mărite cu tine.

Marcus respira greu, abia auzind-o. Oare nenorocul care îl urmărea de-o viaţă nu avea să se sfârşească niciodată? Găsise o femeie în stare să-l accepte cu toate defectele lui, dar ea nu era liberă şi deci nu o putea avea. Cu cât petrecea mai mult timp în prezenţa ei, cu atât mai sigur era că Danni era singura femeie pe care ar putea-o dori vreodată.

— Într-o zi va trebui să găseşti o cale de a te elibera de tatăl tău, Marcus. El e mort, dar încă te ţine în gheare. Nu-i da o asemenea putere.

Marcus scoase un geamăt, iar trupul i se încordă când tatăl lui fu adus în discuţie. Îşi întoarse faţa, prefăcându-se că se aşază mai bine, şi îşi ascunse cicatricile.

— E mai uşor de zis decât de făcut, spuse el.

Danni îl îmbrăţişă strâns şi replică:

— Lucrurile se vor rezolva cumva. Să ştii că m-am simţit bine, şopti ea, înroşindu-se, aşa cum îi plăcea lui Marcus să o vadă. A fost… bine.

„Bine.” Nu era un cuvânt pe care Marcus sau oricare alt bărbat ar fi dorit să-l audă folosit pentru a-l descrie pe el ca iubit. Mormăi din nou şi afişă un zâmbet larg, încercând să-şi alunge tristeţea:

— Să nu foloseşti niciodată cuvântul „bine” ca să descrii relaţiile cu un amant, micuţo. E o insultă.

Danni râse, îi dădu drumul şi se concentră din nou

asupra rănii lui. Marcus o ascultă răbdător povestindu-i cum aveau s-o găsească pe Ginny şi aveau să meargă cu toţii acasă.

El, în schimb, nu spuse nimic. Nu vedea situaţia în termeni chiar atât de simpli. Se făcea vinovat de răpire, şi singura lui scăpare ar fi fost să o găsească pe Ginny primul, să o forţeze să-i devină soţie şi să se roage ca amiralul să le accepte mariajul în loc să opteze pentru un divorţ scandalos.

Oricât de mult o iubea pe Danni – care, lucru de-a dreptul incredibil, părea să ţină la el – situaţia nu se schimba cu nimic. Danni nu avea nicio avere, ci se întreţinea din mica ei afacere. Marcus avea nevoie de bani – de mulţi bani – ca să rupă logodna lui Caro. Ginny avea acei bani.

Indiferent de sentimentele lui pentru Danni, Marcus nu avea de ales decât să se căsătorească cu Ginny după ce o recuperau.

— Marcus! Priveşte!

Gemând de durere, Marcus reuşi să se târască până la Danni, care examina ceva printre copaci. Se sprijini de spatele ei şi privi peste umăr la lucrul la care se uita şi ea. Danni se încordă ca să-i sprijine greutatea. Marcus începea să-şi facă griji că nu avea să-l mai poată ţine. În dimineaţa trecută abia dacă se putuse ridica din pat. De atunci, de nevoie, o folosea pe Danni pe post de cârjă.

— La ce ne uităm?

Danni întinse un deget, arătând spre un morman de cenuşă, frunzele din jur fuseseră măturate, şi vegetaţia era strivită în forma unor saci de dormit.

— Ah, un loc de tabără, gemu Marcus încordat.

— Exact. Şi au lăsat şi urme… Danni arătă spre un morman de balegă în iarbă. Nu va fi ceva prea plăcut de urmărit, dar niciodată n-am fost atât de recunoscătoare că ne-au luat caii.

Marcus mormăi. Nu părea deloc amuzat.

— De unde ştii cine a lăsat urmele? Nu văd niciun semn că ar fi trecut o trăsură pe aici.

— Ai prefera să rătăcim prin pădure fără nicio ţintă? Nu crezi că e preferabil să sperăm că totul va fi bine şi să ne luăm după urme?

Marcus îi cunoştea deja expresia încăpăţânată şi ştia că nu avea chef să o contrazică. Danni se îndreptă şi îl lăsă să o apuce cu braţul pe după umerii ei micuţi. Începură să urmeze dâra urât mirositoare lăsată de cai.

Trupurile lor erau lipite unul de altul. Când conştientiză acest lucru, Marcus simţi o căldură stranie răspândindu-i-se prin tot corpul. Danni reuşise să-i bandajeze rana folosind doar fâşii din haina lui scumpă, dar îşi simţea sângele pătând încet materialul de sub cămaşa pe care o îmbrăcase. Trebuia să se mulţumească însă cu bandajul până găseau un doctor. Din când în când, simţea o durere agonizantă în piept, dar se străduia să nu arate asta. Ah, cât tânjea după o înghiţitură de coniac!

Danni îi strânse încurajator mijlocul, iar Marcus se mişcă mai repede, cât de repede îndrăznea fără să-şi zgândărească rana. Îşi amintea vag de afecţiunea pe care i-o arătase mama lui în copilărie, dar trecuse atâta vreme de când cineva ţinuse la el într-atât încât să îl trateze cu blândeţe. Asta făcea ca atenţiile lui Dani să fie şi mai preţioase.

Atâta timp cât mai aveau de petrecut împreună.

Capitolul 18

Ce bucurie pe-ale ei surori
Că n-aveau s-o mai vadă-n zori

*

Se chinuiau din greu lacrimi să-şi stoarcă
Şi să se-arate îndurerate că n-avea să se-ntoarcă

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Era miezul zilei când auziră în sfârşit un zgomot. Pe măsură ce se apropiau, cuvintele deveneau din ce în ce mai distincte. Danni desluşi zgomot de frâie lovite: caii scuturau din cap. Doi bărbaţi se certau vehement. O clipă mai târziu, se auzi şi o voce de femeie:

— M-ai auzit, Bridger Bishop? *Te urăsc!*

Danni se simţi cuprinsă de un val de euforie. Era Ginny!

Marcus îi aruncă o privire amuzată şi plină de amărăciune. Din câte se părea, nu fuseseră singurii care simţiseră furia lui Ginny.

— Eşti un demon! se auzi o voce groasă. Nu-mi vine să cred că întreaga Londră te crede o netoată!

Urmă zgomot de crengi rupte, apoi blesteme răcnite, originale. O altă voce strigă peste ceilalţi doi:

— Ajunge!

Câteva clipe se făcu linişte, apoi Ginny ţipă:

— Şi pe tine te urăsc, Otieno! Lua-te-ar naiba!

Danni îi făcu semn lui Marcus să aştepte şi se aplecă, mişcându-se cât de discret era în stare prin vegetaţia joasă. Se opri în spatele unui stejar uriaş. Tabăra bandiţilor era în mijlocul unei poieni. Danni o zări imediat pe Ginny, care era legată de un copac, cu braţele întinse. Părul ei era în dezordine, şi printre şuviţele ei roşcate erau ţesute frunze şi crenguţe. În ciuda a ceea ce suferise, Ginny părea destul de calmă. Danni era mai surprinsă de faptul că cei doi bărbaţi îi găsiseră o rochie de lână. Deşi stătea lăsată în unele părţi şi mult prea strânsă în altele, eu siguranţă era mai călduroasă decât rochia de zi pe care Danni i-o

pregătise.

Danni se întoarse apoi spre cei doi bandiţi, studiindule poziţia şi armele. Ştia că ea şi Marcus aveau să fie nevoiţi să folosească un vicleşug ca să o recupereze pe Ginny. Ea nu era nici pe jumătate la fel de înaltă ca ei, iar Marcus abia dacă putea merge.

Din prima clipă, Danni îl recunoscu pe bărbatul mai înalt ca fiind cel pe care îl văzuse încercând să-i vândă şalul lui Ginny la bâlci. Era probabil chiar mai înalt decât Marcus. Chiar şi aşa, stând aşezat, părea să domine întreaga poiană. Avea pielea bronzată şi părul brunet, lucru specific celor din poporul lui. Până şi hainele lui largi, cu petice colorate, îi aminteau de poveştile auzite despre ţiganii cei rătăcitori. Chipul lui era tras şi obosit, iar expresia îi trăda epuizarea. Privi spre Ginny, apoi spre însoţitorul lui.

Banditul Verde se plimba cu paşi mari, agitat, privindo pe Ginny cu o ură abia ascunsă. Bărbia ei se ridica tot mai sus de fiecare dată când banditul trecea prin faţa ei, iar asta nu făcea decât să-l înfurie şi mai mult. Deşi îşi lăsase deoparte deghizarea şi masca, Danni îl recunoscu imediat pe pistolarul cu care se luptase când Ginny le fusese răpită. Părul lui şaten flutura în bătaia vântului. Avea faţa ascuţită şi ochii căprui. Sprâncenele lui erau puţin mai închise la culoare decât părul şi, momentan, încruntate. Brusc, se opri în faţa lui Ginny şi se apropie de ea, la doar câţiva centimetri distanţă.

— Abia aştept să îmi primesc recompensa şi să scap de tine, se răsti el.

Cu un ţipăt furios, Ginny îşi trase înapoi piciorul şi îi aplică o lovitură letală între picioare.

— Ia de-aici!

Bărbatul căzu în patru labe. Danni icni şi-l compătimi când acesta începu să verse.

— Ticăloaso!

Un foşnet din spate îi atrase atenţia lui Danni. Marcus

se târa înainte pe coate, ţintuindu-l pe banditul prăbuşit la pământ cu privirea.

— L-am avertizat că loveşte cu picioarele, spuse el.

În ciuda situaţiei grave în care se aflau, Danni îşi stăpâni un chicot. Marcus se apropie şi mai mult, rezemându-se de un copac, în acelaşi timp, în poiană, tovarăşul banditului îşi târî prietenul departe de Ginny şi îl aşeză pe un trunchi de copac, apoi privi urât spre Ginny şi se lăsă pe vine ca să îi spună ceva prietenului lui.

Deşi chipul lui Marcus era schimonosit de durere, ochii îi străluceau amuzaţi.

— Mă bucur că trăieşte, spuse el. Şi că încă e în stare să lovească.

Danni îşi dădu ochii peste cap.

— Excelent. Aşteaptă aici; mă duc după Ginny.

Marcus se încruntă şi o prinse de braţ.

— Eu voi aduce caii, spuse el, arătând cu bărbia spre cealaltă parte a poienii.

— Nu vei fi în stare, replică Danni, măsurând distanţa dintr-o privire. Nu în halul în care eşti.

— Bineînţeles că voi fi în stare, răspunse jignit Marcus. Am trecut prin lucruri mult mai rele.

Alungându-şi gândurile negre pe care vorbele lui le invocaseră, Danni strânse din dinţi.

— Bine. Ne întâlnim pe poteca din cealaltă parte a poienii. Dar dacă eşti prins, să nu te aştepţi să te salvez.

Cuvintele ei nu-l făcură să se răzgândească, ci doar să zâmbească.

— Domnişoară Green, ai un suflet mult prea bun să mă laşi pe mâna bandiţilor.

— Nu mă tenta!

Bandiţii se certau mai tare acum. Ginny se rezemase de copac şi arăta epuizată. Danni ştia că venise timpul să acţioneze, îi făcu un semn lui Marcus şi se furişă înainte, aplecându-se încă o dată. Picioarele ei se afundau în

muşchii de pe jos şi evita cu grijă frunzele şi crenguţele care ar fi pocnit sub greutatea ei. Se ţinu aproape de tufişuri, adăpostindu-se în umbră, apropiindu-se încet de copacul de care era legată Ginny. Danni nu-i pierdea din vedere nici pe cei doi bandiţi.

Aproape ajunsese lângă Ginny, când piciorul ei ateriză pe un băţ gros. Trosnitura se auzi în întreaga poiană. Danni rămase nemişcată, privindu-i fix pe bandiţi. Cel care fusese lovit încă se mai ţinea de locul vătămat, dar ţiganul îşi întoarse ochii negri în direcţia din care se auzise sunetul. Privirile lor se întâlniră, şi el o recunoscu imediat. Un zâmbet slab se lăţi pe chipul acestuia.

Danni era sigură că se terminase totul. Ţiganul îşi întoarse privirea spre însoţitorul său, fără îndoială ca să-l avertizeze. Spuse câteva cuvinte, dar nu dădu alarma. Danni se încruntă, confuză. Cu siguranţă intenţiona să o oprească, nu-i aşa?

Apoi, banditul începu să fluiere. Era un cântec simplu, vesel, iar sunetul era amplificat de copacii din jur. Danni deveni şi mai confuză. Era convinsă că fusese văzută. *Trebuia* s-o fi văzut. Clătinând din cap, îşi văzu de drum, şi mai atentă ca înainte.

Ajunse la copacul lui Ginny, sperând să poată dezlega frânghia din spate. Începu să pipăie sfoara, căutând un nod. Părea să fie o singură bucată de frânghie. Danni se aplecă periculos de mult afară din ascunzătoare, urmând lungimea funiei. Scoase un geamăt şi se trase din nou în umbrele din spatele copacului. Nenorociţii făcuseră nodul în faţă. Trebuia să iasă la vedere ca s-o dezlege.

Danni îl urmări atentă pe banditul rănit continuându-şi tirada împotriva lui Ginny şi plângându-se de lovitura primită, însoţitorul său continua să fluiere, cu spatele la ea.

Danni alunecă din umbre. Înainte să atace frânghia, o prinse pe Ginny şi îi astupă gura cu palma. Ginny făcu ochii mari, uitându-se la Danni, apoi la cei doi bărbaţi. Se lăsă

moale, cuprinsă de uşurare. Danni îşi duse un deget la buze în semn că trebuia să facă linişte, apoi, după ce Ginny încuviinţă grăbită, îşi luă mâna de la gura ei şi se apucă imediat să desfacă nodul.

Frânghia era groasă, tare şi aspră – nu era genul de funie pe care să o suporţi prea mult timp pe piele. Pielea de la încheieturile lui Ginny era deja înroşită. Ceva din sfoară îi înţepă degetul lui Danni, care scoase un şuierat. Amândouă femeile îngheţară, uitându-se spre bărbaţii care se certau în continuare. Ţiganul începu să fluiere şi mai tare. Danni se încruntă spre el, devenind tot mai suspicioasă.

Nu-şi mai putea permite să ezite. Grăbită, Danni reuşi să-i elibereze mâinile lui Ginny, care oftă încet, peste măsură de uşurată. Danni nu mai aşteptă, ci se grăbi să desfacă şi celălalt nod.

Câteva clipe mai târziu, frânghia alunecă la rădăcinile copacului, pierzându-se prin iarbă.

Ginny o luă imediat în braţe şi îi şopti, cu o voce abia auzită:

— Mulţumesc.

Danni încuviinţă, dar nu îndrăzni să vorbească. Nu ştia cât timp mai aveau. Se îndepărtară cât de repede erau în stare. Odată ajunse la adăpostul pădurii, Danni îl găsi pe Marcus aşteptându-le aşezat pe pământ, cu frâiele cailor în mână. Arăta chiar mai rău ca înainte.

Danni se ghemui lângă el. Marcus respira greu din cauza durerii.

— A fost mai greu decât mă aşteptam, spuse el.

Danni pufni, dându-i la o parte o şuviţă de pe frunte.

— Da, dar acum trebuie să ne mişcăm, Marcus.

Ochii lui verzi sclipiră hotărâţi. Marcus se prinse cu un braţ de umerii lui Danni, iar cu celălalt îşi apăsă rana. Danni strânse din dinţi, luptându-se cu greutatea lui. Apoi însă, brusc, Marcus nu mai era atât de greu. Danni deschise ochii şi întâlni privirea lui Ginny, care îl prinsese de celălalt braţ,

luând o parte din greutate asupra ei. Ginny făcu un semn şi îl ridicară amândouă odată.

Când se apropiară de cai, unul din ei îşi dădu agitat capul pe spate, scoţând un pufnet ce răsună printre copaci. Danni îşi spuse că bandiţii n-aveau de ce să se apropie, nu încă. Nu mai auzea niciun fluierat, dar vedea printre copaci că ţiganul îşi ţinea încă partenerul ocupat. Le permitea să scape. Dar de ce?

Ginny se apropie de iapă, mângâindu-i pata albă dintre ochi, ca să o liniştească. Danni îşi agăţă săculeţul de şa cu mişcări rapide.

— Poţi să urci în şa? şopti ea spre Marcus.

Trupul lui se încordă o clipă, dar încuviinţă posomorât. Nu avea de ales. Cu ajutorul lui Ginny, reuşiră să-l urce pe calul cel mai docil.

Pentru ea, Danni alesese calul cel mai mare şi mai fioros. După ce se asigură că Marcus stătea bine în şa, o ajută şi pe Ginny să se urce pe iapă şi în sfârşit se sui şi ea în şa. Părul armăsarului ei fusese perfect ţesălat şi acum strălucea. Îl mângâie recunoscătoare.

— Calul ăla e lucrul cel mai de preţ al lui Otieno, spuse Ginny.

Danni îi aruncă o privire confuză.

Ţiganul, adică.

Danni simţi o urmă de regret că îi fura calul bărbatului care le lăsase să scape, deşi el fusese cel care insistase să o răpească pe Danni pentru cine ştie ce lucruri ruşinoase.

— *Aproape* că îmi pare rău, spuse ea.

— Să nu-ţi pară, replică Ginny, zâmbind şi ea posacă şi întărindu-i convingerea lui Danni. Şi Otieno l-a furat de la altcineva.

— Cât de ironic e să i-l furăm noi acum.

— De acord.

Danni o privi pe cealaltă femeie, observând cum privea în jur cu ochi vii, inteligenţi, absorbind totul. Mergea

şi se purta cu o încredere neobişnuită pentru cineva care fusese răpit nu o dată, ci de două ori în ultimele zile. Danni îşi aminti cuvintele banditului, „întreaga Londră o crede o netoată?”

Aproape îi venea să râdă. Înalta societate se înşelase încă o dată. În schimb, Danni voia să ştie de ce Ginny nu le demonstrase contrariul.

Îşi zâmbiră în tăcere, apoi Danni puse un picior în scară şi se căţără în şa. După ce se aşeză, îşi privi însoţitorii. Ginny părea nerăbdătoare să plece, iar Danni nu avea nimic de obiectat. Marcus nu mai spunea nimic, ci doar îşi apăsa rana. Avea nevoie de un doctor, iar în pădure n-aveau să găsească unul.

— Drumul principal e pe-aici. O să dăm de un han.

Ginny se întoarse hotărâtă, îmboldindu-şi calul spre vest. Marcus o urmă, iar Danni se întoarse spre poiană. Când îi văzu pe cei doi bandiţi, îngheţă.

— Ce mai stai? îi spuse îngrijorat Marcus. Trebuie să plecăm. Danni îi făcu semn să tacă, privindu-l fix pe banditul cu păr ca de abanos care încă vorbea cu partenerul său.

— Ce s-a întâmplat?

Într-un final, Danni clătină din cap şi răspunse:

— Nimic.

Apoi îşi îndreptă calul spre însoţitorii ei, îmboldindu-l uşor. Deşi se îndepărtau prin pădure acum, gândurile ei rămăseseră în poiană.

Aproape că ar fi putut jura că îl văzuse pe Otieno făcându-i cu mâna şi murmurând:

— Drum bun!

Capitolul 19

— Jură că nu mă vei părăsi! oftă BESTIA:
— Îţi jur! spuse ea, căci nu se mai temea,
Şi-ţi jur din inimă – aşa că de acum

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Luna se ridicase pe jumătate deasupra orizontului când ajunseră la următorul han. Călăriseră cât de repede erau în stare pe caii furaţi ca să se îndepărteze cât mai mult de bandiţi. Nu-şi vorbiră aproape tot drumul, iar Danni o văzuse pe Ginny privind neliniştită în urmă de mai multe ori. Însă grija ei principală nu era Ginny, pe care o recuperaseră cu succes. Era Marcus.

Era tras la faţă, iar ochii lui verzi se întunecaseră de durere şi avea o expresie împietrită. Privea fix înainte, de parcă dacă s-ar fi uitat în altă parte s-ar fi dezechilibrat şi ar fi căzut din şa.

Şi ea simţea în umeri o durere arzătoare. Ştia că era din cauză că rămăsese încordată atât de mult timp şi, în plus, fiindcă îi sprijinise întreaga greutate a lui Marcus de câteva ori. Se temea că în orice clipă Ginny avea să izbucnească într-o criză de isterie, Marcus avea să alunece din şa şi bandiţii sau oamenii amiralului aveau să-i ajungă din urmă. În plus, pe drum puteau la fel de bine să-i pândească şi alte pericole. Era epuizată şi fizic, şi psihic.

Când văzu în sfârşit semnul de lemn pe care scria Dancing Dragon, Danni se simţi uşurată. Îşi opriră caii în curte, şi Danni sări pe dată din şa. Nu voia decât să-şi ştie însoţitorii în siguranţă, apoi putea adormi şi ea, în sfârşit.

Danni se apropie de calul lui Marcus, iar Ginny se grăbi să o ajute. Danni era recunoscătoare că Ginny nu îi înfruntase încă şi nici nu-i întrebase ce intenţionau de-acum înainte. Rămăsese tăcută, observându-i. Împreună, cele două femei îl ajutară pe Marcus să coboare din şa. Marcus scoase un geamăt şi se sprijini de umărul lui Danni,

trăgând-o mai aproape. Ginny veni să îl sprijine din cealaltă parte.

— Îmi pare rău că sunt aşa greu, micuţo, gemu el.

Danni pufni, străduindu-se să-i sprijine greutatea aproape de una singură.

— Nu e vina ta, spuse ea.

Marcus reuşi să râdă slab, iar Ginny făcu ochii mari.

— Nu, spuse el, presupun că nu.

Ginny le aruncă o privire cercetătoare, confirmându-i bănuielile lui Danni. Nu era o netoată, ba dimpotrivă.

Hangiul ieşi grăbit, iar Danni îl salută prima. Era un bărbat scund, la fel de înalt ca Danni.

— Bine aţi venit, doamnelor şi domnule. Sunt domnul Pensly, hangiul. Bine aţi venit la Dancing Dragon!

Hangiul se opri, făcând ochii mari când observă în sfârşit cât de jerpeliţi erau oaspeţii lui şi ce expresie avea Marcus întipărită pe chip. Danni căuta cu disperare o explicaţie, dar gândurile ei se mişcau mult prea încet. Pe neaşteptate, Ginny salvă situaţia. Făcu o faţă mirată şi îşi lăsă capul pe o parte, holbându-se la hangiu ca o bufniţă.

— Dragonii nu ştiu să danseze, nu-i aşa?

Danni deschise gura, apoi o închise cu zgomot. Nu ştia ce ar fi putut spune. Oare chiar o crezuse pe Ginny deşteaptă? Îşi stăpâni un geamăt, în timp ce hangiul se străduia să găsească un răspuns. Evident, nu voia să-şi jignească oaspeţii, dar era clar că se stăpânea cu greu. În cele din urmă râse nesigur.

— Ei bine, nu ştiu, madam.

Danni făcu o grimasă. Marcus se lăsase şi mai mult pe umărul ei. Avea chipul palid. Era clar că avea nevoie de mâncare, de apă şi de un pat cald.

Danni îşi drese glasul şi îi captă atenţia hangiului, care păru aproape uşurat.

— Domnule, el e marchizul de Fleetwood, spuse ea. Are nevoie de îngrijiri, imediat.

Hangiul tresări auzind titlul, pălind puţin.

— F-Fleetwood?

Marcus se îndreptă brusc, apropiindu-se de hangiu cu un zâmbet de prădător. Danni ştia că ajunsese la capătul răbdării.

— Soţia mea vrea să spună că am fost împuşcat şi am nevoie de un doctor. *Acum.*

Danni se încordă auzindu-l că o numise soţia lui, dar nu protestă. Aşa urma să aibă acces la camera lui ca să îl poată îngriji. Dându-se drept soţia lui, aproape că îşi trăia visul aievea. Dar era prea obosită să se mai gândească la asta.

Hangiul suspină şi îşi duse o mână la beregată.

— Vai de mine! Da, da. Voi chema un doctor imediat.

Apoi îi conduse în hanul vechi, dărăpănat. Ginny îi urmă fără niciun comentariu. Danni îi ignoră privirile cercetătoare, insistente. Nu avea niciun răspuns pentru ea deocamdată.

Hanul era aglomerat. Mesele mici şi rotunde erau pline de bărbaţi care vorbeau tare, râdeau şi beau din halbe uriaşe. Unul dintre bărbaţi prinse o chelneriţă de fund, iar Danni se simţi cuprinsă de nelinişte. Ce fel de loc mai era şi ăsta? Nu mai era aşa convinsă că aveau să se poată odihni aici. Se înroşi ea în locul chelneriţei, apoi se grăbi să meargă cât mai aproape de hangiu. Acesta îi dădu un ordin răstit unui servitor, care ieşi în fugă. Danni speră că plecase să aducă un doctor.

Domnul Pensly îi îndemnă nerăbdător să-l însoţească până la etaj. Ginny porni înainte, lăsându-l pe Marcus să se sprijine de balustradă ca să urce, lucru pe care Marcus îl făcu încet, cu greu. Danni îi simţea agonia cu fiecare pas. Chipul lui se umpluse de sudoare. Danni gâfâia încercând să-l sprijine cât mai mult.

Când ajunseră în holul de la etaj, Marcus începu să meargă ceva mai uşor. Hangiul îşi scoase legătura de chei

de la brâu şi îi întinse una micuţă lui Ginny, spunând:

— Sper că această cameră va fi acceptabilă pentru dumneata, domnişoară.

Roşcata privi spre Danni, neştiind dacă i se permitea o asemenea libertate. Lui Danni nu-i mai păsa unde avea să doarmă Ginny. Ştia că nu avea niciun mijloc de scăpare şi, după o asemenea zi, probabil că nu voia decât să-şi închidă uşa cu zăvorul şi să tragă un somn zdravăn. Danni încuviinţă, iar Ginny întoarse imediat cheia în broască şi dispăru înăuntru.

Ceilalţi înaintară. Danni numără trei uşi; apoi hangiul scoase o altă cheie din mănunchi, descuie uşa şi o deschise larg. Un pat uriaş ocupa cea mai mare parte a camerei, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu lambriuri de lemn. Aşternuturile erau din mătase de un albastru-închis, care străluci când hangiul începu să aprindă lumânările ca să alunge întunericul care se lăsa. Danni ridică surprinsă din sprâncene simţind că Marcus o strângea mai tare.

— Aceasta este camera noastră pentru tinerii căsătoriţi, milady, zise hangiul zâmbind.

Danni scoase un suspin. „Dumnezeule.”

Nici Marcus nu îi era de prea mare folos, fiindcă îl simţea abia stăpânindu-se să nu râdă. Brusc, scoase un şuierat, şi chipul i se schimonosi iarăşi de durere. Hangiul flutură din mâini.

— Doctorul Grogg va ajunge aici în curând. Haideţi să-l întindem în pat.

Danni încuviinţă, abia aşteptând să fie uşurată de povară. Până să-l aşeze pe Marcus pe marginea patului, trupul ei era deja scăldat de sudoare.

— Ar trebui să-l dezbrăcăm, milady. Îi va fi mai comod aşa.

Danni îngheţă, privindu-l pe hangiu. Doar nu vorbea serios? După felul în care o privea însă, era limpede că se aştepta la ajutor din partea ei. Oricum era un lucru pe care

o soţie l-ar fi făcut pentru soţul ei.

Danni înghiţi în sec. Trebuia să continue să se prefacă. Marcus ridică din sprâncene şi zâmbi, făcându-i parcă în ciudă. Mormăind, Danni se ghemui la picioarele lui şi îi trase cizmele, fără să se mai obosească cu delicateţuri.

Hangiul îşi drese glasul.

— Merg să aduc nişte apă caldă şi bandaje.

— Domnule Pensly, gemu Marcus. Când ajunge doctorul, trimiteţi-l întâi la cealaltă domnişoară.

— Desigur.

Hangiul încuviinţă, lăsându-le cheia pe noptieră înainte să plece. Considera că aveau nevoie de intimitate. Lui Danni îi venea să râdă.

— Mulţumesc că te-ai gândit la asta, murmură Danni, reuşind în sfârşit să-i scoată prima cizmă, cu tot cu ciorap.

Marcus mormăi ceva, iar Danni prinse cealaltă cizmă. Abia atunci, simţindu-i privirea şi dându-şi seama că ea i-o evita pe a lui, începu să se înroşească. Nu se putu abţine să nu-i privească piciorul gol. Era uriaş, cu păr rar şi blond care strălucea la lumina lămpii. Danni simţi o tensiune deja bine-cunoscută în stomac şi începu să respire greu. Habar nu avusese că picioarele ar putea fi atât de atractive.

Se înroşise cu totul, era sigură. Privi o clipă expresia lui Marcus, şi asta îi confirmă bănuielile. Simţindu-se aproape la capătul răbdării, Danni îi scoase repede şi cealaltă cizmă, împreună cu ciorapul. Ca să-i facă viaţa şi mai amară, Marcus îşi ridică braţele cu grijă, ca un copil care se lăsa dezbrăcat de guvernantă. Danni îl privi încruntată, cu mâinile în şolduri.

— Nu te comporţi deloc ca un gentleman. N-ar trebui să te amuze disconfortul meu.

Ochii lui Marcus sclipiră diabolic.

— Iar tu nu te comporţi deloc ca o lady. Recunoaşte, îţi place să mă dezbraci.

— Tu…

Danni se înecă şi nu mai spuse nimic, înroşindu-se şi mai tare. La naiba, era adevărat.

Marcus chicoti, ridicând din sprâncene.

Curajoasă, Danni se propti între picioarele lui şi îi scoase cămaşa peste cap cu mişcări bruşte. În clipa în care mâinile lui deveniră libere, Marcus îi prinse şoldurile, o trase aproape şi îşi lipi fruntea de stomacul ei.

— Nici nu ştii cât de uşurat sunt că am recuperat-o pe Ginny şi că acum e în siguranţă.

Marcus se opri, Danni zâmbi, masându-i umerii încordaţi, ajutându-l să se relaxeze. Ştia exact ce voia să spună. După călătoria lor lungă şi grea, reuşiseră să o găsească pe Ginny şi să o salveze. O greutate incredibilă li se ridicase de pe umeri, acum, că fata era din nou cu ei. Cu toate acestea, Danni se temea de bătălia care avea să urmeze. Trebuia să se gândească la o modalitate de a rezolva dilema lui Marcus înainte să se însănătoşească suficient cât să plece mai departe.

Întâi de toate însă, Danni avea nevoie de odihnă.

— Ştiu, spuse ea. Ginny pare să fie în regulă, dar mă bucur că va fi un doctor care să se ocupe de amândoi.

Marcus pufni şi închise ochii.

— Pot cel puţin să-i cer să se ocupe de ea întâi. Totul e din vina mea şi nici nu pot să mă gândesc… că dacă a fost rănită…

Danni zâmbi larg. Inima îi bătea mai repede.

— Totul se va rezolva de la sine, spuse ea.

— Dar de unde ştii asta?

— Pentru că sunt atotştiutoare, glumi Danni, încercând să înveselească atmosfera.

Marcus o strânse o clipă şi mai tare, râzând slab.

— Ce bine ar fi, Danni. Ce bine…

Îşi ridică ochii spre ea, iar Danni îi întâlni privirea tristă şi vulnerabilă. Totul dură doar o clipă; apoi, buzele lor se întâlniră. Marcus o sărută atât de pasional, atât de

posesiv, că Danni nici nu mai putea să respire. Îl cuprinse cu braţele, ţinându-l strâns. Palmele lui puternice, aspre, o lipiră de pieptul lui. Coapsele lui Danni se strânseră, simţind din nou acea căldură topită pe care atingerea lui i-o provoca de fiecare dată.

Suspinând, Danni se trase înapoi. Buzele lui nu o părăsiră; în schimb, descriseră un arc fierbinte în jos, prin spatele urechii, apoi de-a lungul gâtului, apropiindu-se de un sân.

— Marcus, murmură Danni, apăsându-i capul în jos…

— Nu cred că starea lui este chiar atât de gravă cum credeai, domnule Pensly.

Danni sări ca arsă, surprinsă că fuseseră întrerupţi, umilită că fusese văzută într-o asemenea postură scandaloasă. Hangiul şi un alt bărbat, care era probabil doctorul, stăteau în prag, stăpânindu-şi zâmbetele.

— Ah, ce frumos e să fii tânăr, spuse doctorul, aşezând un sac negru din piele pe un scaun din apropiere.

Hangiul începu să dea neajutorat din mâini.

— Mii de scuze, milord, milady. Nu credeam că…

Marcus râse satisfăcut şi îşi încheie cămaşa, ascunzându-şi cicatricile de pe piept. Deşi era sfios de obicei, nenorocitul părea mulţumit de ce se întâmplase, în timp ce Danni voia să intre în pământ de ruşine.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, domnule Pensly. Eu şi soţia mea pur şi simplu nu ne putem stăpâni.

Danni se înroşi, şi pumnii i se strânseră. Avea să-l ucidă.

Chipul hangiului se linişti ca prin minune, şi bărbatul zâmbi.

— Ah, sunteţi proaspăt căsătoriţi! Ştiam eu.

Doctorul Grogg îi clipi conspirativ. Danni îşi simţi până şi palmele arzând, atât de stânjenită era. S-ar fi ascuns până şi în gaură de şarpe.

Marcus zâmbi şi mai larg.

— E medicamentul perfect, spuse el.

— Înţeleg, chicoti doctorul. Dacă-mi permiteţi, soţia dumneavoastră este foarte drăguţă, milord. Deşi pare epuizată.

„Dumnezeule. Trebuie să ies de-aici, chiar acum.” Danni îşi drese glasul şi încuviinţă spre doctor.

— Vă las să vă ocupaţi de el, domnule doctor, spuse ea. Trebuie să văd ce mai face verişoara mea.

Danni alergă la uşă, încercând să fugă, chiar dacă nu avea alt adăpost decât camera lui Ginny, însă hangiul – domnul Pensly – îi stătea în drum. Doctorul îi făcu semn să vină lângă pat, spunând:

— Nu e nevoie. Sunt sigur că soţul dumneavoastră doreşte să rămâneţi aici.

— Da, mă linişteşte atât de tare, spuse Marcus, cu ochii sclipind.

Danni scrâşni din dinţi şi se apropie ezitând de pat, în timp ce *soţul* ei se întindea comod pe spate ca să se lase examinat cum se cuvenea. Danni se apropie de el şi îi şopti la ureche:

— Ce bine ar fi fost să fi ajuns glonţul acela unde trebuia.

Privirea lui intensă îi făcu inima să bată mai repede. Marcus zâmbi încet, iar chipul i se schimbă cu totul. Danni simţi că i se taie răsuflarea. Oare cum de îl crezuse urât la început?

— Draga mea, îmi place să-mi descrii toate lucrurile pe care vrei să le facem după ce rămânem singuri, dar acum nu e momentul. Domnul doctor are o treabă de făcut.

Danni rămase cu gura căscată, privindu-l fix. Doctorul şi hangiul o priveau ţintă.

O moarte prin împuşcare ar fi fost prea blândă pentru el. Danni îşi spuse că trebuia să-i găsească un sfârşit şi mai nedemn. Uitându-se încruntată spre el, se răsti:

— Cred că voi avea nevoie de o cameră separată în

seara asta, domnule Pensly.

— Ah, o ceartă între iubiţi! murmură hangiul, cu o expresie visătoare. Cât de mult îmi plac certurile între iubiţi.

Ginny se întoarse spre el. Nu mai lipsea decât ca Ginny să intre în cameră şi să întrebe ceva stupid, de exemplu: „Cade cerul?”

Doctorul Grogg o salvă în cele din urmă:

— Haide, las-o pe biata doamnă în pace. Cred că a suferit destul pentru o seară. Doctorul se întoarse spre Marcus. Cum de aţi fost împuşcat, milord?

— Am fost opriţi de bandiţi. Verişoara soţiei mele s-a speriat foarte tare, biata de ea.

Nu era o poveste rea, mai ales că era în mare parte adevărată.

Doctorul se opri o clipă, apoi spuse:

— Ah, da. Am examinat-o mai devreme, aşa cum mi-aţi cerut. E o domnişoară atât de dulce. Are câteva urme de frânghii pe încheieturi, pentru care i-am dat un balsam. Mi-a spus că n-a fost brutalizată… de acei bandiţi. Îl privi pe Marcus cu subînţeles, în ultima vreme, avem mari probleme cu ei. Situaţia ar trebui rezolvată înainte să moară cineva.

Danni îi simţi uşurarea lui Marcus auzind veştile şi îl strânse de mână pentru a-i da de înţeles că şi ea simţea acelaşi lucru, încuviinţă la spusele doctorului. Banditul Verde şi însoţitorul lui erau doi netoţi, aşa că părea incredibil că nu omorâseră pe nimeni.

Danni îl urmări pe doctor făcându-şi treaba, cu o expresie oarecum îngreţoşată. Doctorul începu să cureţe sângele murdar şi închegat din rană. Spuse că Marcus avea nevoie de copci, apoi dezinfectă un ac lângă şemineu şi strecură o aţă prin el. Domnul Pensly sosi cu o sticlă de coniac şi i-o întinse lui Marcus ca să-şi amorţească durerea.

— Nu poate bea, domnule, interveni imediat Danni.

Hangiul verifică încă o dată eticheta de pe sticlă,

vizibil încurcat.

— Nu înţeleg. Este cel mai bun coniac pe care îl avem! O reţetă din familie.

— Sunt sigur că e un coniac excelent, explică Marcus, dar stomacul meu nu tolerează bine băutura. Îmi face greaţă.

Deşi Danni avea bănuielile ei, din moment ce Marcus nu mai băuse deloc de când se rătăciseră în pădure, se simţi uşurată să-l audă spunând asta.

— Dar este foarte dureros, milord! exclamă domnul Pensly, cu ochii mari.

Marcus prinse discret mâna lui Danni într-a lui. Danni îl ţinu strâns, în timp ce doctorul îi cerceta cicatricile de pe piept.

— Sunt sigur că acest domn va fi în stare să suporte câteva copci, spuse el.

Abia atunci, hangiul descoperi şi el cicatricile de pe pieptul lui Marcus. Chipul lui păli, şi se clătină puţin. Stăpânindu-şi cu greu iritarea, Danni îl prinse de braţ şi îl conduse la uşă.

— Poate ar fi mai bine să vă ocupaţi de ceilalţi oaspeţi. Sunt sigură că doctorul Grogg vă va anunţa când termină procedura.

— Da, bâigui hangiul, strângând sticla la piept. Este o idee strălucită.

Danni închise uşa în urma lui, fericită că scăpase de el. Se întoarse lângă Marcus şi se aşeză de cealaltă parte a patului. Marcus nu mai urmărea pregătirile doctorului, ci îşi ferea privirea. Neliniştea i se oglindea în ochi, lucru neobişnuit pentru el, fruntea îi era transpirată şi picioarele îi tremurau. Danni se temea că durerea avea să-i retrezească acele amintiri îngrozitoare. Marcus ezită o clipă, apoi îi şopti:

— Nu mă părăsi.

Inima lui Danni bătu mai repede. Îl luă de mână şi îl

strânse din nou, în semn de încurajare. Ştia că n-ar fi trebuit să-i răspundă, că asta nu avea decât să le creeze probleme pe viitor, dar nu se putea abţine. Indiferent de cum se termina toată povestea, o parte din ea avea să fie a lui pentru totdeauna.

— Niciodată, şopti ea.

Marcus o strânse şi el.

— Va trebui să cos rana, spuse doctorul, cu acul pregătit să înceapă. Asta va fi partea cea mai dificilă a operaţiei.

— Ştiu, mormăi Marcus, încruntându-se.

Doctorul avu nevoie de zece minute ca să coasă rana, dar i impui trecu imposibil de încet.

Când, în sfârşit, doctorul Grogg făcu ultimul nod, Marcus se relaxă vizibil. Stătuse crispat în timpul operaţiei, dar niciodată nu strigase de durere şi nici nu dăduse vreun semn că amintirile ir fi ameninţat să-l copleşească. Expresia i se linişti, şi Danni simţi un val de uşurare văzând că ochii lui erau limpezi şi liniştiţi.

Danni îi lăsă mâna ca să-l conducă pe doctor până afară. Odată ajunşi în hol, doctorul se opri, cu o expresie îngrijorată.

— Nu ştiu prin ce a trecut soţul dumneavoastră, doamnă, dar ţineţi minte că lucrurile îngrozitoare pe care le-a văzut nu-l vor părăsi niciodată. Le va duce cu el toată viaţa. Fiţi blândă şi înţelegătoare cu el.

Danni simţi o strângere în piept.

— Ştiu, doctore, spuse ea.

Doctorul zâmbi cu blândeţe.

— Sunteţi o femeie foarte puternică, milady. Vă doresc toate cele bune dumneavoastră şi soţului dumneavoastră. Veţi avea un drum lung de-aici înainte.

Danni se sprijini de uşă şi inspiră adânc, tremurat. Îşi dorea cu disperare să mulţumească pe toată lumea, mai ales pe Marcus. Se putea mărita cu el, îşi putea ceda

averea familiei Fleetwood, rezolvându-le astfel problemele.

O opreau însă gândul la tatăl său şi la logodnicul ei, Lord Rathbourne, precum şi ezitările pe care încă le avea. Până şi doctorul, care îi era cu totul străin, o avertizase că viaţa cu Marcus nu avea să fie povestea de iubire la care visa de-o viaţă. Oare era dispusă să se mărite cu el ştiind că exista riscul să nu-i poată alunga spaimele trecutului?

Trebuia să se odihnească, şi asta numaidecât. Lângă Marcus era un spaţiu gol destul de mare, însă Danni nu voia să-i pună pe amândoi într-o poziţie din care să poată ceda tentaţiei. Epuizarea câştigă însă. Danni se prăbuşi în aşternuturile de mătase moi.

*

Marcus se trezi tresărind. Se ridică în capul oaselor auzind uşa cum se închidea. Rana abia cusută îi trimitea în tot trupul fiori arzători. Cuprins de disperare, se lăsă înapoi pe spate. Durerea îi retrezise un torent de amintiri. Fusese rănit mai rău, mult mai rău. Mintea lui ameninţa să se cufunde din nou în cazanele iadului.

Brusc, ceva cald şi moale îi prinse încheietura. Simţi o mângâiere răcoroasă pe obraz şi se strădui să se liniştească. Chipul lui Danni îi apăru în faţa ochilor, cu o privire plină de îngrijorare. Vocea lui îi liniştea mintea torturată. Marcus suspină, respiră adânc, liniştitor, simţind cum panica şi întunericul dispăreau. Îşi lipi faţa de palma ei moale, iar Danni îi mângâie fruntea. Prezenţa ei îi făcea viaţa suportabilă.

— Mă simt mai bine.

Danni zâmbi, iar Marcus simţi o strângere de inimă. *Dumnezeule, cât de mult o iubea.*

— Îmi pare rău că te-a trezit uşa, Marcus, spuse ea. O servitoare ne-a adus micul dejun.

Marcus încuviinţă, văzând mâncarea pe o măsuţă din

apropiere. Arome delicioase pluteau spre el, iar stomacul îi reaminti că nu mâncase de multă vreme.

— Cât timp am dormit?

— E dimineaţă. Poftim, spuse Danni, oferindu-i o felie de pâine prăjită cu gem.

Marcus se ridică cu grijă şi acceptă mâncarea. Termină pâinea cu gem din trei înghiţituri şi se întinse după încă una.

— Te doare rana?

— Aş fi mai îngrijorat dacă n-aş simţi nimic, micuţo, chicoti Marcus.

Danni făcu o grimasă.

— Mă îngrijorează şi sănătatea ta, şi glumele tale proaste.

Marcus îi zâmbi. Oare mai zâmbise vreodată atât de mult în toată viaţa lui? Cum se putea ca o femeie atât de minunată să-l vrea pe el? Să vrea *să fie cu el?* În ciuda cicatricilor, în ciuda amintirilor care îl bântuiau, Danni ţinea la el. Ţinea cu adevărat la el.

— A spus ceva doctorul?

— Doar că trebuie să te odihneşti. Am vorbit cu Ginny, şi pare să fie bine. Mi-a spus că mă urăşte de atâtea ori, că bănuiesc că un somn liniştit de o noapte i-a fost de-ajuns ca să-şi revină.

Marcus chicoti, închipuindu-şi scena. Luă un măr de pe tavă şi îl înfulecă imediat. Se lăsă o tăcere meditativă între ei. Lumina slabă a dimineţii se reflecta în expresia gânditoare a lui Danni. Marcus era sigur că ştia la ce se gândea, însă nici el nu voia să aducă vorba despre asta, la fel cum nici Danni nu părea dispusă să înceapă. Marcus luă un ou fiert şi îl termină din două înghiţituri, într-un final, Danni izbucni:

— La naiba!

Trecu o clipă, apoi Danni se întoarse spre el. Ochii ei de culoarea caramelului erau acuzatori.

— Înţeleg situaţia cu sora ta, dar nu te pot lăsa să-i faci asta lui Ginny, Marcus. Pur şi simplu nu pot.

Marcus se posomorî imediat. Ştiuse că avea să se ajungă la asta. Ar fi vrut însă să se poată bucura un pic mai mult de fantezia pe care şi-o crease.

— Dar nu am de ales, Danni, oftă el, întorcându-şi privirea.

Stomacul lui ameninţă să se întoarcă pe dos doar la gândul că sora lui trebuia să se mărite cu ducele de Harwood. Nu o putea condamna pe Caroline la o viaţă mizerabilă.

— Nu o pot lăsa pe Caroline să se mărite cu acel bărbat.

— Ştiu, spuse Danni, începând să se plimbe prin cameră.

Am auzit zvonurile despre el. E şi ucigaş, poate... Trebuie să existe o altă cale.

Marcus îşi trecu frustrat mâinile prin păr.

— Şi ce ai vrea să fac? îmi ceri să îmi pese mai mult de o străină decât de sora mea.

— Te-ai gândit că nu ne ceri doar mie şi lui Ginny să îndurăm cu consecinţele alegerii tale, ci şi lui Caroline?

Marcus se încordă.

— Ce?

Danni se opri brusc şi miji ochii.

— Nu cred că sora ta ar fi bucuroasă să ştie că ai obligat o femeie nevinovată să se mărite cu tine ca să o salvezi pe ea. Ar fi extrem de furioasă.

Marcus îşi feri privirea. Nu-i plăcea să recunoască asta, dar nu se gândise niciodată la sentimentele lui Caroline. Ştia că urma să fie furioasă pe el, mai ales după ce se certaseră din cauza acelui articol din ziar, dar fusese prea concentrat asupra propriei lui situaţii ca să se mai întrebe şi ce simţea ea.

Danni scoase un mârâit plin de frustrare.

— Sunt sigură că nici nu i-ai spus ce se petrece!

Marcus nu mai zise nimic. O auzea pe Danni plimbându-se de colo-colo. Brusc, Danni îi prinse bărbia, obligându-l să o privească. Marcus clipi surprins, redus la tăcere.

— La naiba, Marcus! Eşti atât de egoist şi de încăpăţânat uneori. Danni îi dădu drumul şi se trase înapoi un pas, încrucişându-şi braţele. Sora ta face parte din problemă, aşa că tot ea ar trebui să fie implicată şi în găsirea unei soluţii. Ştiu că vrei să o protejezi, dar are *cu atât mai mult* dreptul să ia o decizie în ceea ce o priveşte.

— Dar e vina mea, şopti Marcus, amintindu-şi acea scenă din biroul tatălui său.

Danni bătu frustrată din picioare.

— M-am săturat să te aud învinovăţindu-te, Marcus. Singurul vinovat în toată povestea asta e tatăl tău, care a fost un om îngrozitor şi pe care l-aş jupui cu mâna mea dacă ar mai fi în viaţă.

Iarăşi vorbea ca o fiinţă însetată de sânge, constată Marcus cu amărăciune.

— Tatăl tău a murit, continuă Danni pe şleau. A murit, a fost îngropat şi acum putrezeşte în iad. Ştiu că ţi-e foarte greu, dar trebuie să uiţi tot ce ţi-a făcut. S-a terminat. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Marcus deschise gura să răspundă, dar nu era în stare să rostească niciun cuvânt, aşa că o închise la loc. Danni nu avea dreptate, era imposibil. Asta ar fi însemnat că tot ce făcuse pentru Caro fusese în zadar. Marcus stătuse izolat atâţia ani, încât nu mai era în stare să ţină cont de părerile şi de sentimentele celorlalţi.

Dar acum, că se gândea mai bine, îşi dădea seama că acţiunile sale – deşi menite să rupă contractul de logodnă – ar distruge viaţa tuturor celor implicaţi. Ginny ar fi prinsă într-o căsnicie cu un bărbat pe care nu-l voia. Caroline s-ar simţi vinovată pentru tot restul vieţii. Iar Marcus şi-ar pierde

iubirea vieţii lui. Cât despre Danni, cum s-ar simţi? încruntându-se încă o dată spre el, Danni luă tava goală şi se îndreptă spre uşă.

— Gândeşte-te foarte bine la ce ţi-am spus, Marcus. Sunt sigură că putem găsi o soluţie dacă ne punem mintea la contribuţie.

Marcus încuviinţă slab, iar Danni plecă.

Deşi simţea că i se învârtea capul, Marcus se simţea totodată ca un copil care fusese certat.

*

— Bărbat prost, murmură Danni, trecând prin faţa camerei lui Ginny şi îndreptându-se spre scări.

Abia îl salută pe domnul Pensly; lăsă tava pe bar şi ieşi valvârtej din han, sperând ca aerul rece al dimineţii să-i răcorească nervii.

Danni se opri în mijlocul curţii şi lovi cu piciorul câteva pietricele, frustrată peste măsură. Apoi îşi puse mâinile în şolduri şi inspiră profund de câteva ori. Vântul de ţară purta parfumurile primăverii şi mirosul de ploaie proaspătă. Rouă dimineţii încă nu se evaporase, iar Danni se înfioră puţin când răcoarea trecu prin rochia ei albastră uşor zdrenţuită. Văzând petele de noroi de la poalele rochiei, făcu o grimasă.

Dintr-odată simţi dorinţa de a îmbrăca rochia pe care i-o dăruise Marcus. Se bucura că reuşise să-şi păstreze săculeţul, în toată nebunia de ieri. Ar fi fost tare dezamăgită dacă ar fi pierdut acea rochie.

Ah… rochia aceea… noaptea aceea…

— Probleme, milady?

Danni tresări, fiindcă nu o observase pe servitoare apropiindu-se. Femeia era mai în vârstă decât Danni şi părea să nu se potrivească deloc în peisajul de ţară. Era elegantă şi slabă, mişcându-se cu o graţie subtilă. Părul ei

blond, care începea să încărunţească, era strâns într-un coc jos. Ochii ei întrebători o studiau pe Danni.

Danni ezita să vorbească, dar femeia îi amintea de mama ei, lucru care o făcea să se simtă puţin mai în largul ei. Lovi din nou câteva pietricele cu vârful pantofului şi spuse, amintindu-şi de jocul pe care trebuia să-l joace cât timp rămâneau aici:

— Soţul meu se poartă ca un măgar.

Un râs ca un sunet de clopoţei răsună în întreaga curte. Era atât de sofisticat, că Danni rămase surprinsă.

— Înţeleg, zâmbi femeia. Ce-a făcut?

— Se poartă ca un bărbat.

Femeia chicoti, prinzându-şi mâinile la spate.

— Dar încă îl iubeşti?

Danni se încordă. Oare îl iubea pe Marcus? O enerva atât de tare. Era încăpăţânat şi egoist.

Dar era, de asemenea, blând cu ea şi o asculta când îi vorbea. Avea o inimă bună şi putea fi incredibil de tandru. O făcea să se simtă vie cu un singur zâmbet fermecător, iar atingerea lui o făcea să se aprindă de dorinţă.

Era un diamant neşlefuit, iar Danni ştia că putea fi tot ce îşi dorise vreodată de la un soţ şi de la un bărbat, dacă era dispusă să trăiască alături de el şi să-l ajute să-şi înfrunte demonii.

Danni înghiţi în sec. Oare îl iubea pe Marcus? Apoi, cu o certitudine surprinzătoare, şopti:

— Da, îl iubesc.

Femeia zâmbi larg.

— Ce minunat! E atât de rar să găseşti doi soţi care se iubesc în zilele noastre.

Danni încuviinţă. Privi înapoi spre han. Îl iubea pe Marcus, dar încă ezita. Oare putea să-şi dezonoreze tatăl de dragul lui Marcus? Să-l umilească pe conte, care fusese un peţitor blând şi tandru? Să rişte ca purtarea ei scandaloasă să le afecteze carierele amândurora? În plus, încă nu-i

spusese lui Marcus cine era ea de fapt. O altă barieră. Marcus avea să fie descumpănit să afle. Poate chiar avea să o respingă fiindcă nu-i dezvăluise de la început.

Ar putea ajunge să fie respinsă de înalta societate, ostracizată de familia ei şi să rămână şi fără bărbatul pe care ştia că îl iubea cu adevărat.

— Mai e ceva? întrebă cealaltă femeie, încruntându-se puţin.

Tonul ei blând, care îi amintea atât de mult de mama ei, o încurajă pe Danni să-i împărtăşească temerile ei.

— Dacă, iubindu-l, îi voi face pe alţii nefericiţi?

Femeia clipi, apoi oftă, înţelegând.

— Va fi greu, draga mea. Dar nu cred că cei care ţin cu adevărat la tine ar vrea să te vadă nefericită. Trebuie să-ţi asculţi inima şi să ai încredere că persoanele care te iubesc îţi vor accepta alegerile.

Deşi s-ar putea să treacă ceva timp până atunci.

Cuvintele ei îi alungară îndoielile lui Danni, care se îndreptă spre uşa hanului, spunând:

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Mi-ai fost de mare ajutor. Merg să văd ce mai face.

— Desigur. Te rog să-l saluţi pe Marcus din partea mea.

— Sigur…

Danni îngheţă. Se răsuci pe călcâie, uimită. Femeia n-ar fi trebuit să-i ştie numele lui Marcus.

Însă, deşi Danni avea de gând să-i pună câteva întrebări, femeia dispăruse. Curtea era goală. Oare unde plecase?

Ce femeie misterioasă.

Danni clătină din cap, apoi se duse înăuntru.

Capitolul 20

Stătea nedumerită – şi uimirea ei creştea;
Căci BESTIA în faţa ochilor ei nu se mai zărea;
Şi, ce să vezi? Un PRINŢ în loc,
La port, la vorbă şi la chip frumos foc.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

— Mâine o duc pe Ginny acasă, anunţă Marcus în clipa în care Danni intră în cameră.

Danni îngheţă în prag, clipind spre el, peste poate de uimită. Marcus constatase că era foarte încântat să o vadă surprinsă.

— P-poftim?

Marcus se aşează mai comod pe pat şi repetă, cu o expresie sumbră:

— Am spus că mâine o voi trimite pe Ginny acasă.

Danni miji ochii.

— Nemăritată? întrebă ea pe un ton sceptic, dar cu o urmă de speranţă în glas.

Marcus încuviinţă, simţind cum i se ridică o povară de pe umeri. Ştia că asta nu rezolva complet problema. Trebuia să o ducă pe Ginny acasă şi să o convingă cumva să-i ajute să evite toate consecinţele legale a ceea ce făcuseră. Danni avea dreptate. Deja făcuseră mult prea mult rău în încercarea lor temerară, şi, cu siguranţă, mai aveau şi alţii de suferit înainte să se termine. Trebuia să existe şi un alt mod de a anula logodna lui Caro. Marcus nu era tatăl său şi îşi jurase să nu devină niciodată ca el.

— Vai, Marcus, strigă Dani, aruncându-se în braţele lui.

Marcus se încordă, anticipând impactul, dar tot scoase un geamăt când Danni îl cuprinse cu braţele. Se aşează în altă poziţie, protejându-şi rana de trupul ei uşor – durerea era un preţ pe care îl plătea bucuros ca să se lase

îmbrăţişat de ea. Braţele ei calde îl prinseră pe după gât, iar trupul ei moale se lipi de al lui. Se potriveau perfect.

Marcus se cutremură, ţinând-o şi mai strâns, iar Danni spuse, cu buzele aproape lipite de gâtul lui:

— Mulţumesc, Marcus. Totul va fi bine, îţi promit.

Marcus încuviinţă, lipindu-se şi mai mult de ea, simţindu-i părul mătăsos pe obraz. Inspiră adânc parfumul ei de apă de trandafiri. Devenise aroma lui favorită.

Pentru prima oară de când se ştia, Marcus se simţea împăcat. Danni îl făcea să spere că lucrurile aveau să se rezolve în cele din urmă. Credea asta doar fiindcă aşa spunea ea. O strânse şi mai tare. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut rămâne aşa, pentru veşnicie. Ştia că Danni era sufletul lui pereche. Iubirea vieţii lui.

Dar, fiindcă viaţa era la fel de crudă ca întotdeauna, Danni fusese promisă deja unui alt bărbat.

Marcus închise ochii, simţind lacrimi arzătoare sub pleoape, şi se trase înapoi.

— Marcus?

Întorcându-se spre fereastră ca să-i evite privirea nedumerită, Marcus se întrebă ce putea face mai departe. Ajunsese în punctul din care plecase: fără bani, fără niciun plan şi cu Caroline logodită în continuare cu un monstru. Acum putea adăuga pe lista eşecurilor sale şi faptul că fusese incapabil să o câştige pe singura femeie pe care îndrăznise să o iubească vreodată.

La început sperase că sora lui avea să fie recunoscătoare pentru intervenţia lui şi că el şi Ginny aveau să ajungă la un soi de înţelegere care să-i mulţumească pe amândoi. Acum, nimeni nu urma să mai fie fericit.

„Ei bine, poate Ginny”, se gândi el, zâmbind.

Marcus îşi trecu degetele prin păr.

— Mă bucur că Ginny va fi liberă, spuse el, dar eu m-am întors de unde am plecat.

— Nu chiar, răspunse Danni, ridicându-i bărbia şi făcându-l să o privească în ochi. Acum mă ai pe mine. Vom găsi o soluţie împreună.

— Nu, Danni. N-am dreptul să te păstrez.

Pe chipul ei apăru un semn de ezitare. Ar fi putut jura că auzea rotiţele din mintea ei învârtindu-se.

Marcus obosise să ducă o viaţă atât de amară. Se săturase să se gândească la contractul de logodnă al lui Caro, să fie asaltat de amintiri. Gândul că Danni urma să fie în braţele altcuiva îi făcea stomacul să se revolte. Nu voia să-i dea drumul. Voia să se trezească alături de ea zi de zi. Să o audă povestindu-i ce mai făcuse, să-i fie confident şi iubit. Să o posede întru totul. Aşteptase atât de mult timp să găsească pe cineva – sperase să găsească o femeie pe care să o poată iubi, în care să poată avea încredere.

— Dar, nu ştiu, spuse Danni, cu o expresie confuză. Eu… eu nu-l iubesc.

Marcus îşi auzi inima bătându-i cu putere. Nu-l iubea pe celălalt bărbat. Ceea ce însemna că, dacă se mărita cu el, Danni nu urma să aibă parte de acel sfârşit de poveste pe care şi-l dorea. Oare…

— Ai de gând să anulezi logodna? întrebă el, abia stăpânindu-şi speranţa.

Danni era agitată, ezita. Era un lucru atât de neobişnuit pentru ea. De obicei, era hotărâtă, plină de încredere.

— Aranjamentul nu a fost făcut oficial încă. Tata m-a rugat să accept, vrea să accept, dar până acum am tot tras de timp. Viitorul meu logodnic e un om bun şi a fost de acord să-mi lase cât timp de gândire i-am cerut. Viaţa alături de el n-ar fi aşa cum visasem, însă plănuiam să accept. Apoi tu m-ai răpit, şi acum…

Marcus îşi ţinu răsuflarea. Nu-i venea să creadă ce auzise. Oare avea vreo şansă? Putea să o convingă că era demn de ea? Oare Danni era dispusă să-i ignore dispoziţia

posacă, chipul slut şi tendinţa de a se lăsa acaparat de coşmaruri zile întregi?

În ciuda tuturor acestor gânduri, Marcus şopti:

— Alege-mă pe mine, micuţo. Te doresc mai mult decât orice. Aş… aş face orice ca să te ştiu fericită.

Danni zâmbi şi se aplecă spre el, lăsându-se mângâiată. Marcus nu mai îndrăznea să respire. Nu-i venea să creadă ce îi spuneau ochii ei calzi.

— Marcus.

Se simţea ameţit. Inima îi bătea cu putere.

— Te iubesc, îndrăzni el să spună. Te iubesc.

Danni făcu ochii mari.

Iar Marcus se simţi dintr-odată cuprins de teamă. Ce se întâmpla cu el dacă avea să-l respingă? Panicat, o împinse deoparte şi se ridică, ţinându-se de rană de parcă ar fi vrut să îşi sugrume teama din inimă.

Danni se repezi în calea lui, surprinsă.

— Aşteaptă! Unde pleci?

— Departe, şuieră el, încercând să o ocolească.

Danni înaintă amuzată, blocându-i calea.

— De ce ai vrea să faci asta?

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Marcus, încruntându-se.

— Poate, zise Danni şi râse uşor. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că un bărbat ar vrea să fugă după ce îmi spune că mă iubeşte.

— Tocmai am spus ceva foarte important, micuţo. De ce nu poţi lua situaţia în serios?

Marcus îşi încrucişă braţele, simţind că-i venea rău. Îi evita privirea, temându-se de ce ar putea vedea oglindit în ea. Îşi dorea cu disperare să-i audă răspunsul, dar în acelaşi timp îşi dorea să-şi poată retrage cuvintele, să le facă să dispară. Da, avuseseră parte de o noapte pasională, însă Marcus ştia din experienţă că asta nu echivala obligatoriu cu afecţiunea.

„Dumnezeule, de ce am deschis gura?”

— Marcus.

Danni întinse mâna spre chipul lui. Marcus se trase înapoi, cu ochii mari şi cu inima bătându-i mai tare, însă de data asta dintr-un alt motiv. Danni se apropie de el, încruntându-se. Marcus mai făcu un pas înapoi. Şi tot aşa. Danni îl urmări hotărâtă. Marcus se lipi cu spatele de perete. Nu mai avea unde să fugă. Înghiţi în sec, iar Danni îşi întinse mâna.

Marcus se pregăti să-i simtă mângâierile, aşteptându-se la un refuz. Degetele ei erau reci şi moi. Danni îi atinse încet cicatricea subţire care îi despica fruntea. În loc să se dea înapoi, Danni îl prinse de cămaşă şi îi trase capul înspre ea.

— Ştii cicatricea asta, cea care se opreşte chiar înainte să-ţi atingă ochiul? şopti ea, mângâindu-i respectiva cicatrice.

Marcus îşi înghiţi nodul din gât şi încuviinţă din cap.

— Te face să arăţi adorabil.

Marcus făcu ochi mari. Era uimit.

— Îţi dă un aer diabolic, căruia nu-i pot rezista.

Marcus clipi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Danni înnebunise. Voia să se retragă acum, înainte să se piardă pentru totdeauna, dar nu se putea mişca şi abia mai putea respira.

— Iar cicatricea de aici… Danni îi atinse cicatricea cea mai lungă şi mai adâncă şi continuă, cu vocea încărcată de durere:… Probabil te-a durut cel mai tare. Mereu încerci să o ascunzi de mine.

Lumea lui Marcus se învârtea, se întorcea cu josul în sus. Toată viaţa fusese respins, blestemat, considerat o arătare slută. Dar această femeie îl vedea altfel, din cine ştie ce motiv. Pentru ea, Marcus nu era o bestie, ci un erou.

— Şi cea de-aici? şopti ea, iar vocea ei îi făcu sângele să fiarbă. Cea care îţi străbate bărbia?

Danni o urmări cu vârful degetului până ajunse în centrul buzei de jos. Atinse gropiţa din mijlocul ei, şi Marcus îşi simţi pielea pulsând sub mângâierea ei. Se înfioră, stăpânindu-se din greu să nu o tragă spre el şi să o sărute.

Ochii ei se fixară asupra buzei lui de jos, se întunecară, plini de pasiune.

— Cicatricea asta e favorita mea, fiindcă îţi face o gropiţă în mijlocul buzei când zâmbeşti. Şi chiar zâmbeşti. Rareori, dar e minunat.

Apoi, Danni se aplecă spre el şi se ridică pe vârful picioarelor ca să atingă acea gropiţă cu buzele. Ezitând, Marcus îi cuprinse şoldurile, lipind-o de el. Inima lui era asaltată de un val de dorinţă şi nevoie.

— Te iubesc, murmură el din nou, mult mai sigur decât înainte.

Niciodată nu ar mai putea dori o altă femeie. Avea să facă orice, absolut orice, ca Danni să fie a lui.

Danni zâmbi, cu buzele lipite de ale lui, şi spuse fără ezitare:

— Şi eu te iubesc.

Marcus simţi bucurie, uşurare, dar şi îndoială. Nu înţelegea cum de ţinea la el, de ce îl dorea, însă nici nu avea de gând să o întrebe.

— Danni, gemu el.

Buzele lui le capturară pe ale ei, fierbinţi, posesive. Limba lui jucăuşă îi atinse buzele încet, provocator. Îi luă capul în mâini, apropiind-o şi mai mult, sărutând-o şi mai adânc, contopindu-se cu ea. Un suspin tremură în aer. Amândoi respirau greu. Trupul ei se înmuie în braţele lui, deşi îi simţea sfârcurile tari apăsându-i pieptul.

Degetele ei se afundară în părul lui cârlionţat, masându-i uşor pielea, trimiţându-i fiori de plăcere prin tot corpul. Inima lui bătu mai repede ştiind că Danni i se dăruia pe deplin, că voia să fie a lui, doar a lui.

Marcus scoase un geamăt, strivit de gândul

neaşteptat că Danni nu putea fi a lui, nu încă. Era promisă altcuiva. Dacă făceau asta acum, viitorul ei putea fi compromis pentru totdeauna. Asta îl opri.

O ridică încet şi o puse pe pat cu blândeţe, apoi se aşeză lângă ea. Cu picioarele pe podea. Ancorat ferm în realitate.

— Marcus?

— Nu ar trebui să facem asta. Chiar dacă celălalt bărbat nu e potrivit pentru tine, vei găsi pe altcineva. Dacă mă culc cu tine acum, nu te vei putea mărita cu altcineva. Nu pot face asta. Nu pot fi atât de egoist. Vreau să fii fericită.

— Dar îmi doresc asta, Marcus. Te vreau pe tine. Vreau să avem o noapte în care să ne prefacem că nu mai există nimeni altcineva pe lume. Să ne prefacem că putem fi fericiţi şi împliniţi împreună.

— Eu… Marcus tremură, tentat să intre în fantezia ei. Eşti absolut sigură? Nu vei putea să te răzgândeşti mai târziu.

— Ştiu. Te rog, şopti ea. Te rog, culcă-te cu mine.

Marcus ezită încă o clipă, apoi renunţă şi se întinse să o atingă. La naiba cu tatăl ei, cu viitorul ei logodnic, cu Caro şi cu Ginny. La naiba cu toţi. Avea să profite de şansa asta şi, dacă nu i se permitea decât o singură zi alături de ea, atunci avea să se mulţumească şi doar cu atât. Danni îl dorea, era gata să i se dăruiască, iar Marcus nu avea de gând să o respingă.

Sărutând-o profund, cu mâinile tremurând de teama că l-ar putea opri în orice clipă, Marcus îi desfăcu nasturii şi panglicile cu gesturi neîndemânatice, până îi scoase pielea la iveală. Îşi strecură mâinile înăuntrul rochiei ei, de-a lungul trunchiului ei cu forme moi, de-a lungul liniei tensionate a coastelor. Inima ei bătea cu putere, i-o simţea în palme, zbătându-se în acelaşi ritm cu a lui.

Marcus îi dădu la o parte bluza, descoperindu-i sânii

moi. Palmele lui parcă luară foc când o atinse. Degetul lui înfierbântat îi urmări părul lung, împletit, care îi cădea pe umăr şi apoi se undui printre sâni, continuând dincolo de şolduri până între coapse. Un fior de dorinţă îl cutremură profund. Aplecându-se înainte, îşi plimbă buzele pe acelaşi traseu, oprindu-se ca să-i dezmierde pielea sensibilă de sub un sân.

Încântat de parfumul discret al pielii ei, Marcus se aşează în genunchi, sărutându-i uşor valea dintre sâni, învârtejindu-şi limba în buricul ei. Muşchii ei zvâcneau sub dezmierdările lui. Răsuflările ei neregulate erau pentru el mai frumoase decât orice rapsodie.

Nerăbdător să-i îndeplinească lui Danni până şi cele mai mărunte dorinţe, Marcus îi ridică poalele rochiei peste şolduri, îi sărută mica fâşie de piele de deasupra materialului în timp ce, centimetru cu centimetru, micul triunghi perfect de bucle întunecate ieşi la iveală. Marcus scoase un geamăt, simţindu-se şi mai aţâţat.

Trebuia să o aibă. Durerea dată de rană nu-l putea opri. O dorea cu fiecare răsuflare. Tremura la gândul că în curând urma să fie a lui. Avea să o posede.

Scrâşnind din dinţi, Marcus se forţă să se mişte încet. Făcea asta pentru ea. Ca să-i arate că nu făcuse o greşeală alegându-l.

Cu o încetineală exagerată, începu să o dezbrace cu totul.

Danni nu încercă să-şi ascundă trupul, arătându-i-se plină de mândrie de data asta. Privirea lui îi mângâie fiecare formă minunată, fiecare umbră de pe trup. Fierbinţeala dinăuntrul lui devenise insuportabilă.

— Părul tău, murmură el, mângâindu-i coada împletită, despletind cele trei şuviţe groase într-un văl de umbre castanii, strălucitoare.

Danni clătină din cap, iar părul îi căzu pe umeri şi mai jos. Şuviţele ei străluceau în lumina soarelui care intra pe

fereastra micuţă, se ondulau uşor, acum, că fuseseră eliberate. Marcus prinse o şuviţă între degete.

— Ce moale e, spuse el.

Danni îi zâmbi şi-i aruncă o privire tandră, sclipitoare. Marcus înghiţi în sec, copleşit dintr-odată de darul care i se oferea.

— Danni.

Îi prinse şoldurile, iar Danni tremură simţindu-i atingerea. Mâinile ei îi mângâiau talia, pieptul. Inima lui era gata-gata să-i sară din piept de fiecare dată când degetele ei se apropiau de bărbăţia lui. Danni se sprijini de el, cu unghiile înfipte în cămaşa lui, trăgând nerăbdătoare de ea.

— Marcus… vreau mai mult.

Marcus îşi ridică privirea, întâlnindu-i ochii împăienjeniţi. Privirea ei era plină de dorinţă. Îl dorea pe el.

Marcus îşi înghiţi nodul din gât, dându-şi seama că voia să scape de cămaşă chiar acum. Se trase înapoi, jucându-se neliniştit cu tivul de la cămaşă. Brusc, se simţea ca o mireasă în noaptea nunţii, luptându-se cu o anxietate neaşteptată. Danni fusese şocată să-i vadă trupul prima dată, dar dacă acum avea să se simtă dezgustată?

Intuindu-i îngrijorarea, Danni se sprijini în coate şi îl opri, zâmbindu-i cald, înţelegător.

— Nu mă deranjează cicatricile tale, Marcus. Sunt un semn al puterii tale.

Marcus o privi neîncrezător. Îşi scoase cămaşa peste cap, evitând să-şi atingă rana, apoi dezbrăcă pantalonii. Marcus o întinse cu grijă pe Danni pe pat, apoi se puse deasupra ei, culcuşindu-i-se între coapse. Ochii ei căprui se aprinseră de dorinţă văzându-l, iar părul ei castaniu se răspândi ca o cascadă pe pernele umplute cu puf. Trupul îi era complet expus.

Marcus îi prinse un sân în palmă, iar ochii ei scânteiară. Sânul ei se potrivea perfect în palma lui, de parcă fusese făcut special pentru asta. Degetul lui îi atinse

în treacăt sfârcul întărit, făcând-o să suspine. Îl înconjură cu braţele, mângâindu-i pielea, explorându-i cicatricile, sărutându-i gâtul. Când limba ei îi atinse clavicula, Marcus se înfioră.

Un zâmbet diabolic îi înflori pe buze.

Danni îl privi sceptică.

— La ce te gândeşti?

— La ceva diabolic, răspunse el.

Apoi îi prinse încheieturile într-o mână, imobilizându-i braţele deasupra capului. Cu o mână liberă, îi sărută uşor pielea, lăsând o dâră de foc în urmă, bucurându-se de suspinele ei profunde.

Buzele lui rătăcitoare ajunseră din nou la unul din sâni. Înconjură sfârcul întunecat, încălzindu-l cu răsuflarea lui. Danni se zbătea sub el. Zâmbind, Marcus îi prinse vârful sânului în gură, dezmierdându-i sfârcul cu limba şi cu buzele. Danni se arcui spre el, cu pleoapele întredeschise, orbită de pasiune.

— Marcus.

Marcus tânjea s-o audă spunându-i numele, iubea cum ultima silabă se încheia întotdeauna cu un oftat, chiar şi când Danni era furioasă. Trecu la celălalt sân, dezmierdându-l la fel, apoi o sărută pe burtă şi tot mai jos, tânjind să o atingă, să o guste peste tot.

Coborî şi îi depărtă uşor coapsele. Trupul ei se tensionă, şi Marcus îi simţi gambele încordate, dar, când îi descoperi acel loc, Danni nu îl ascunse. Mirosul ei era divin, de fierbinţeală şi de femeie. Marcus scoase un geamăt de plăcere.

— Marcus?

Privirea lui o întâlni pe a ei. Danni ridică întrebătoare din sprâncene. Zâmbind diabolic, Marcus o sărută acolo, aşa cum făcuse şi în acea noapte. Danni suspină, iar şoldurile ei se arcuiră. Marcus o prinse, ţinând-o locului, explorând-o. Degetele ei se pierdeau în părul lui, îl apăsau

şi mai mult înspre ea. Trupul ei se zbătea, cuprins de plăcere. În tot acest timp, Marcus o dezmierda cu buzele, cu limba, cu dinţii. Se mişca încet, cu o lentoare intenţionată. Voia ca a doua experienţă să fie şi mai plăcută decât prima.

— Marcus. Te rog… gâfâi Danni. Eu… Te rog…

Marcus chicoti, mişcându-se mai repede. Coapsele ei se închiseră în jurul lui, strângându-l. Marcus nu se mai sătura de ea. Suspinele ei se înteţiră. Îi simţea trupul încordat, aproape de punctul culminant.

— Te rog, Marcus, nu te opri!

Însă el se opri.

Danni scoase un suspin frustrat.

— De ce te-ai oprit?

Marcus chicoti auzindu-i vocea nerăbdătoare. Se întinse deasupra ei şi o sărută apăsat, bucurându-se de buzele ei moi. Limba ei catifelată o atinse pe a lui, încet, ezitant. Marcus scoase un geamăt, sufocat de dorinţă.

Începu să-şi frece bărbăţia de căldura ei umedă. Amândoi gâfâiau. Se simţea atât de bine. Abia aştepta să se afunde în ea. Dar încă ezita.

— Eşti… eşti sigură, Danni?

Mâinile ei moi îi mângâiară chipul. Încă se minuna că Danni voia să-l atingă.

— Sunt foarte sigură.

Marcus înghiţi în sec, sărutând-o pe gât.

— S-ar putea să te doară puţin. Îmi pare rău.

— Ştiu, şopti Danni, înconjurându-i şoldurile cu picioarele.

Marcus nu mai avea nevoie de altceva. Începu să o pătrundă încet, cu grijă. Fruntea i se acoperi de sudoare când vârful lui fu cuprins de căldura ei topită. Mişcându-se cât de încet era în stare, strânse din dinţi, lăsându-i timp să se acomodeze cu invazia. O simţi încordându-se.

— Marcus, scânci Danni, iar îngrijorarea ei i se

transmise şi lui. Privirea lui o întâlni pe a ei. Îi zâmbi încurajator, mângâindu-i părul, rezemându-i capul.

— Îndură puţin, micuţo. Va fi mai bine în curând, îţi promit. Danni înghiţi, apoi încuviinţă, cu ochii mari. Scrâşnind din dinţi, Marcus continuă să o privească, împingându-se înăuntrul ei încetul cu încetul. Scoase un geamăt simţind-o cum se strânge în jurul lui, ameninţând să-l învăluie într-o ceaţă plină de dorinţă.

Danni se încordă brusc, scoţând un ţipăt surprins. Marcus simţi că i se strânge inima auzind-o. Rămase nemişcat şi o sărută blând, spunând:

— Gata, greul a trecut.

Danni încuviinţă, cu privirea limpede, iar Marcus o îmbrăţişă strâns. Respiră adânc, surprins de docilitatea ei. Apoi se mişcă încet.

Danni scoase un geamăt. Marcus se balansa încet, intrând şi ieşind. Danni îl mângâia peste tot, îl strânse de fese, îl trase spre ea.

— Marcus, nu… te… opri, îi gemu Danni la ureche, iar bărbăţia lui se întări şi mai mult.

Trupul ei pulsa în jurul lui. Marcus scoase un geamăt.

— Mai mult, gâfâi ea.

Mădularul lui intră până la capăt, apoi Marcus începu să se mişte mai repede, cu mai multă putere. Scrâşni din dinţi, simţind cum rana începea să-l doară iarăşi. Se apropia şi el de punctul culminant. O simţea pe Danni strângându-se în jurul lui. Dar nu voia să termine dacă nu termina şi ea în acelaşi timp.

Se trase înapoi, suficient cât să o privească. Şoldurile ei se mişcau în ritm cu ale lui, trupul ei se arcuia, primindu-l. Ochii ei pe jumătate închişi erau plini de pasiune şi fixaţi asupra lui. Era uimitoare, mai frumoasă decât orice altă femeie pe care o văzuse vreodată.

Şi era a lui.

Marcus scoase un mârâit şi se întinse deasupra ei.

Căldura ei moale îl învălui cu totul. Se pregăti de ultima împunsătură.

— Eşti a mea, murmură el, muşcându-i umărul.

Apoi se împinse în ea.

Danni se arcui, tremurând, cu buzele întredeschise. Tandreţea îl învălui, aducându-l pe culmile plăcerii. Se eliberă adânc înăuntrul ei, pierdut în căldura intoxicantă a trupului ei.

Gâfâind, cu inima bătându-i nebuneşte, Marcus căzu peste ea şi o strânse în braţe. Danni îi mângâie alene pielea transpirată. Sânii ei se lipeau de pieptul lui cu fiecare răsuflare. Ridicându-şi privirea, Marcus zâmbi când îi întâlnii ochii plini de căldură.

— Eşti fericită?

— Mm-hmm. Foarte fericită.

Respiraţia lui se linişti. Se întinse pe o parte, temându-se să n-o strivească cu greutatea lui. Simţi pe dată lipsa căldurii lui. O strânse în braţe, lipindu-i spatele de pieptul lui, ţinând-o aproape.

— Dormi, micuţo.

— Te iubesc, Marcus, spuse Danni, oftând mulţumită.

Zâmbind mai larg ca niciodată, Marcus îi sărută gâtul, simţindu-i parfumul de apă de trandafiri. De pasiune. De căldură.

Marcus îi ascultă respiraţia liniştindu-se. Danni adormi. Privindu-i chipul relaxat, Marcus îşi simţi inima zdrenţuită bătând mai repede şi şopti pentru ultima oară înainte să adoarmă şi el:

— Te iubesc, Danni. Te voi iubi mereu.

Capitolul 21

— Ah, vai! oftă ea cu nesaţ,

Fiica din ea ieşind la suprafaţă,
— Nimic nu-mi e mai de dorit Decât să-mi văd părintele iubit.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Danni se întoarse leneşă de pe o parte pe alta, lipindu-se de Marcus. Trupul lui era cald, relaxat, iar ea se cuibări mai bine lângă el. Braţul pe care îşi culcase capul se încordă câteva clipe. Marcus îi mângâie şoldul, iar Danni se întinse ca o pisică.

— Bună dimineaţa, Marcus.

— Nu e dimineaţă, micuţo, chicoti el.

Danni se încruntă, ridicându-şi capul să privească pe fereastră. Perdelele fluturau în bătaia vântului, dând la iveală umbrele lungi ale serii.

Danni ridică din umeri, dându-şi ochii peste cap.

— Bine. Bună ziua, Marcus.

— Bună ziua, Danni. Ai dormit bine?

Danni zâmbi şi încuviinţă, cuibărindu-se şi mai tare la pieptul lui. Trupul lui puternic o făcea să se simtă în siguranţă, ca o comoară.

Zâmbi prosteşte. Era atât de fericită.

Ce bine ar fi dacă acea clipă ar dura o veşnicie. Danni ştia că viaţa lor nu urma să fie brusc lipsită de griji de-acum înainte. Aveau încă destule probleme. Marcus trebuia să o ducă acasă pe Ginny. Danni trebuia să vorbească şi cu contele, şi cu tatăl ei. În plus, trebuia să evite cumva să fie traşi la răspundere pentru cele întâmplate. Şi, lucrul cel mai important, trebuia să-i spună lui Marcus cine era de fapt.

Zâmbetul îi pieri, şi simţi un val de greaţă. Acum, că era sigură că îşi dorea un viitor alături de el, cu siguranţă că şi Marcus ar fi la fel de încântat să-i folosească averea ca să-şi salveze sora. Ar trebui să înţeleagă că banii ei erau soluţia tuturor problemelor, dar Danni se temea că n-avea

să primească totuşi vestea cu plăcere şi că avea să se supere fiindcă îşi păstrase secretul atâta vreme. Ştia că Marcus putea înţelege odată ce îi explica totul şi îi lăsa timp să se liniştească. Se ruga doar să nu se simtă trădat.

Înghiţind în sec, Danni atinse uşor braţul care îi mângâia şoldul, urmărind o cicatrice albă de câţiva centimetri, sperând ca prezenţa lui să-i dea curaj. Braţul lui se încordă o clipă, făcând-o să tresară. Danni se rostogoli pe o parte, şi Marcus îi zâmbi blând, apoi se ridică şi, învelindu-se cu un cearceaf, începu să-şi strângă hainele de pe podea, ascunzându-şi de ea cea mai mare parte a trupului.

Danni se încruntă. Nu voia ca Marcus să simtă că trebuia să se ascundă de ea.

— Marcus...

Bărbatul o privi peste umăr, şi un zâmbet fermecător îi curbă uşor buza cu gropiţa.

— Încerc şi îţi promit că voi încerca în continuare, dar am nevoie de timp până să mă obişnuiesc să stau gol în faţa ta. Îmbracă-te repede. Avem multe de făcut înainte să se întunece. Mai întâi trebuie să vorbim cu Ginny.

Danni se ridică şi începu să-şi adune hainele, simţindu-se urmărită pas cu pas. Chipul ei se înroşi fără să vrea.

— Întoarce-te cu spatele, Marcus. Nici mie nu-mi place să mă vezi aşa.

— Dar eşti frumoasă, replică Marcus, zâmbind jucăuş. Nu vreau să pierd nicio clipă.

— Ah, cât mă enervezi! exclamă Danni, deşi tonul ei era potolit, întoarce-te cu spatele ca să mă pot îmbrăca. Trebuie să discutăm înainte să ne întâlnim cu Ginny, şi n-am de gând să vorbim înveliţi în cearceafuri.

Danni nu ştia cum să deschidă subiectul. Îşi îmbrăcă rochia şi furourile, îşi închise nasturii şi îşi legă panglicile, folosindu-se de momentele de răgaz ca să-şi adune

gândurile.

— Marcus, ce-ai zice dacă… dacă, ipotetic vorbind, desigur, ţi-aş spune că am nişte bani pe care să-i poţi folosi ca să rupi logodna lui Caro?

Marcus clipi surprins, apoi o privi blând.

— Nu cred că economiile tale ar fi de-ajuns, micuţo, dar mulţumesc că te-ai oferit.

Danni îşi drese glasul, jucându-se cu tivul rochiei.

— Dar dacă ar fi vorba despre o sumă foarte mare?

— Ce vrei să spui? întrebă Marcus.

Nesiguranţa din vocea lui Marcus o făcu să se înfioare. Respirând adânc, Danni îşi îndreptă spatele şi se pregăti pentru ce avea să urmeze. Întâlnindu-i privirea confuză, întrebă:

— Marcus, dacă aş fi o moştenitoare bogată?

*

— Şah mat.

Ginny zâmbi mutând un pion. Grăjdarul privi tabla de joc, nevenindu-i să creadă. Micul lor public bătu din palme. Ginny râse şi sări de pe butoiul răsturnat pe care stătuse, făcând o plecăciune de parcă ar fi fost în faţa regelui însuşi. Cât de mult îi plăcea să câştige!

— Vreau să-mi iau revanşa!

Ginny se gândi puţin. Adversarul ei nu fusese prea bun, dar se simţea destul de generoasă. Câştigase câteva partide astăzi, şi soarele încă nu apusese. Simţea că o lua razna singură în cameră, cu răpitorii ei la câteva camere distanţă, şi se plictisise să numere nodurile de pe tavanul de lemn. Când încercase să plece, descoperise că uşa nu era încuiată, iar răpitorii vorbeau în camera lor şi nu păreau preocupaţi de ea câtuşi de puţin.

Erau destul de neobişnuiţi pentru nişte răpitori, ce-i drept. Ginny citise cărţi despre metodele de tortură şi

despre condiţiile groaznice pe care prizonierii le îndurau de obicei. În schimb, ei nu făcuseră decât să o lase în voia ei. Se simţea mai degrabă ca o însoţitoare de drum decât ca o captivă.

Cel puţin erau mai buni decât bandiţii. Ginny îşi frecă încheieturile, care erau încă iritate după ce stătuse legată cu o frânghie aspră. Cei doi bandiţi se purtaseră odios – mai ales liderul, Bridger Bishop sau Banditul Verde, cum era cunoscut. Era un bărbat ciudat, o enigmă pe care Ginny ar fi vrut să o rezolve dacă ar fi avut timp. Privind tabla de joc, Ginny trebui să recunoască un lucru: cel puţin bandiţii ştiau să joace bine şah.

Din păcate, adversarul ei de acum se supărase să piardă iarăşi. O făcuse netoată şi proastă. *De parcă nu mai auzise asemenea vorbe până atunci.*

Grăjdarul se linişti şi arătă din nou spre tabla de joc. Voia să joace încă o partidă. Aşa că Ginny se aşeză din nou pe un scăunel din şopron, înconjurată de mirosurile ciudat de liniştitoare de fân şi de balegă, şi îi făcu semn să rearanjeze piesele. Îşi rezemă bărbia de genunchi. Grăjdarul intenţionase să-şi bată joc de ea, iar acum Ginny simţea nevoia să-i demonstreze cât de mult se înşelase, femeile erau mult mai deştepte decât bărbaţii.

Inteligenţa ei era o mare povară. Tatăl ei râdea de multe ori de ea auzind-o spunând asta, dar era adevărat. Din câte văzuse până acum, bărbaţii nu voiau soţii mai inteligente decât ei. Voiau femei servile, care să le îndeplinească toate capriciile. Spre nenorocul ei iasă, Ginny era foarte deşteaptă.

Aşa că, pentru restul înaltei societăţi, Ginny devenise Ginny Netoata. Era singurul mod în care se putea mărita într-o bună zi. Şi chiar voia să se mărite şi să aibă copii la un moment dat. Din nefericire, bărbaţii preferau femeile netoate. Nu pe cele inteligente şi educate.

Ginny pufni.

Mută prima piesă, calul. În timp ce grăjdarul se gândea la următoarea lui mişcare, Ginny îşi întoarse privirea spre han, întrebându-se ce făceau răpitorii ei. Probabil îşi aruncau iarăşi priviri dulci. Trebuia să fii orb şi netot (şi Ginny nu era niciuna, nici alta) ca să nu îţi dai seama ce simţeau ei unul pentru celălalt.

Ginny era curioasă însă cum de Danni îşi imagina că nu o recunoscuse. Taţii lor erau amândoi membri ai parlamentului şi se văzuseră de câteva ori cu diverse ocazii de-a lungul anilor. Fusese foarte surprinsă să o audă pe Danielle Strafford spunându-şi „domnişoara Green”, dar Ginny nu intenţiona să-i dezvăluie secretul. Şi ea era tot o femeie inteligentă.

Oftând, Ginny mută un pion ca să blocheze nebunul grăjdarului. Şi ea avea un plan spectaculos. Cel mai bun plan la care se gândise vreodată.

Avea de gând să nu facă absolut nimic.

Mai întâi se gândise să caute un cal în grajduri cu care să evadeze, dar devenise limpede că nu era nevoie să fugă nicăieri. Danni avea destui bani pentru Marcus, iar Ginny ştia că amândoi se iubeau, deşi erau prea încăpăţânaţi să o recunoască. În curând însă, amândoi aveau să-şi rezolve problemele şi apoi aveau să se întoarcă acasă cu toţii. Între timp, aventura o distra pe cinste.

Aşezându-se mai comod, Ginny făcu rocada. Jocul continuă în tăcere. Ginny se concentra mai mult pe o nouă strategie şi nu o interesa neapărat să câştige. Dacă ar câştiga prea uşor, ar rămâne iarăşi fără niciun adversar şi ar fi nevoită să se întoarcă în cameră şi să numere nodurile de pe tavan – iar ar fi luat-o razna.

Un strigăt neaşteptat îi atrase atenţia. Cei din jur se priviră confuzi, şi unul dintre ceilalţi grăjdari scoase capul pe uşă ca să vadă ce se întâmpla. Se auzi un alt ţipăt, apoi voci de bărbaţi care se răsteau. Curiozitatea obişnuită a lui Ginny câştigă într-un final.

Făcându-i semn adversarului că renunţa, Ginny se ridică şi ieşi din şopron. Priveliştea din faţa ochilor o ţintui locului.

Curtea se umpluse de călăreţi. Se opriseră în şir, unul mai masiv decât celălalt. Pe chipurile lor se citea hotărârea, iar soarele care apunea le crea o aură în jurul capului. Pelerinele lor fluturau în bătaia vântului, dând la iveală pistoalele pe care le purtau la centură. Ginny nu mai văzuse aşa ceva decât la parade militare. O cuprinse un val de teamă, şi, instinctiv, se strecură înapoi în şopron. Poate călăreţii veniseră să jefuiască hanul.

Bărbatul din mijlocul grupului îşi îndemnă calul înainte, stând drept în şa, cu privirea scânteind. Îl întâlni pe hangiul care ieşise în fugă să-i salute. Inima lui Ginny se umplu de mândrie şi de uşurare recunoscându-l şi începu să plângă de bucurie. Nimeni n-ar fi ghicit că marele-amiral ştia să călărească atât de bine.

— Papa!

Ginny ieşi în fugă din şopron, îndreptându-se spre el.

Expresia severă a amiralului se îmblânzi imediat văzând-o. Sări din şa, alergă spre ea şi o îmbrăţişă strâns, învârtind-o în aer până ameţi.

— Ginny! Dumnezeule, spuse el, cu vocea tremurând.

O strânse la piept încă o dată, apoi se trase înapoi ca să o vadă mai bine.

Ginny nu se mai bucurase niciodată atât de mult să-l vadă. Zâmbea atât de larg, că o dureau obrajii. Nu se mai sătura privindu-l.

— Ţi-au făcut rău? întrebă amiralul, cercetând-o cu o privire îngrijorată.

Ginny clătină repede din cap, rămasă fără cuvinte. Tatăl ei nu era un lord mare-amiral tipic. Nu era cu mult mai înalt decât ea. Părul lui blond-roşcat era prea lung, iar privirea lui avea mereu o sclipire amuzată. Arăta atât de tânăr, că n-ai fi ghicit niciodată că avea şapte copii.

— Lasă-mă să te privesc.

Ginny râse iarăşi, nevenindu-i să creadă că în sfârşit putea pleca acasă.

— Am câteva vânătăi, dar în rest n-am păţit nimic. Cum de m-ai găsit?

Amiralul era vizibil uşurat. O lacrimă i se prelinse din colţul unui ochi.

— Slavă Domnului că o avem pe Grisly. Dacă nu s-ar fi trezit şi n-ar fi văzut cine te-a răpit, mi-ar fi luat mult mai mult timp să te găsesc. Ea ne-a spus încotro aţi pornit şi ni i-a descris cei doi răpitori. Respiră adânc. Mi-a fost atât de frică, Ginny.

Ginny îşi simţi buza de jos tremurând, conştientizând cât de dor îi fusese de tatăl ei. Se lăsă tăcerea preţ de o clipă, apoi expresia de pe chipul amiralului se înăspri.

— Unde sunt? Bărbatul şi femeia.

— Papa. Aşteaptă. Cred că…

Dar amiralul nu o mai asculta. Strigă un ordin răstit spre oamenii lui şi traversă curtea. Soldaţii descălecară toţi odată, iar grăjdarii cu care Ginny jucase şah se repeziră să le ia frâiele din mâini. În câteva clipe, soldaţii se aranjară în formaţie.

Ginny văzu îngrozită că tatăl ei se opreşte în faţa hangiului şi se răsteşte:

— Ai adăpostit doi fugari aici. Eu sunt lord mare-amiral. Vom intra *chiar acum.*

Hangiul sări imediat la o parte, iar soldaţii năvăliră înăuntru.

Ginny privi neajutorată cum soldaţii se răspândesc şi încep să scotocească prin han şi prin curte, căutându-i pe Danni şi pe Marcus. Cei vinovaţi de răpire erau spânzuraţi. Deşi o răpiseră pentru cine ştie ce scopuri diabolice, Ginny nu le dorea o asemenea soartă. Tot ei o şi salvaseră de bandiţi, iar pentru asta le era îndatorată. Ginny era sigură şi că nu şi-ar fi dus niciodată la îndeplinire planul lor îngrozitor

de a o obliga să se mărite la Gretna. Încă nu-şi dădeau seama cât de mult se iubeau, atâta tot. Era doar o chestiune de timp.

Ginny ar fi vrut să pună capăt poveştii numaidecât şi să se întoarcă acasă cu toţii.

Dar tatăl ei nu ar fi fost niciodată de acord.

Acesta era unul dintre motivele pentru care *el* era lord mare-amiral. Avea simţul justiţiei, ştia ce se cuvenea şi ce nu şi îi plăcea să vadă că se făcea dreptate. Urma să fie extrem de furios să afle că fiica unui alt parlamentar o răpise. Cu atât mai mult cu cât marchizul intenţionase să o oblige pe Ginny să se mărite cu el.

Ginny nu mai avea când să-şi avertizeze răpitorii de pericol, dar se hotărî să facă tot posibilul ca să-i ajute. Tatăl ei o învăţase un lucru: nicio datorie nu trebuia să rămână neplătită.

Capitolul 22

Te acuz şi *te avertizez: DISPARI!*
Iar dacă îndrăzni-vei să revii,
Atunci, cu viaţa vei plăti.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

— Cum să fii o moştenitoare, Danni? Trăieşti din banii pe care ţi-i dau fetele pe care le ajuţi să fugă şi ai o aşa-zisă librărie.

Danni clătină repede din cap. Nu era sigură de unde ajunsese Marcus la o asemenea concluzie.

— Niciodată n-am luat bani de la fete, spuse ea.

Marcus făcu ochii mari, nedumerit, dar, înainte să apuce să răspundă, uşa camerei se prăbuşi într-un nor de

aşchii, făcând podeaua să se cutremure. Şase soldaţi înarmaţi până în dinţi năvăliră înăuntru, răspândindu-se în jurul lor. Doi se îndreptară direct spre ei. Danni râmase nemişcată, neştiind ce să facă. Brusc, Marcus se puse între ea şi soldaţi, blocându-le drumul. Mărimea lui nu-i opri pe cei doi, care continuară să înainteze. Un al treilea le veni în ajutor.

— Fugi, Danni! strigă Marcus.

Unul dintre soldaţi încercă să-l lovească cu pumnul în faţă. Marcus îi prinse pumnul şi îi răsuci braţul la spate. Un al doilea soldat îi ţinti picioarele. Danni văzu îngrozită că ochii verzi ai lui Marcus se împăienjenesc, oglindind panică şi confuzie. Bărbatul pe care îl iubea se pierdea din nou în abisul coşmarurilor din copilărie. Danni începu să tremure.

Scena violentă la care era martoră o îngrozea. Al doilea soldat încercă să-i pună piedică lui Marcus, apoi îl lovi cu călcâiul în genunchi. Marcus abia se clinti. Cu un zgomot sec, rupse braţul soldatului pe care îl prinsese în strânsoare. Soldatul ţipă şi căzu la podea. Al treilea soldat fu învins într-o clipă, la fel şi al patrulea.

Danni era paralizată de ferocitatea luptătorilor. Fiecare părea să vrea să-l ucidă pe Marcus. Al cincilea soldat îi sări în spate. Cu fiecare lovitură primită, Marcus devenea şi mai agitat. Se lupta din toate puterile, dar numărul adversarilor începea să-l copleşească.

Danni nu mai suporta să-l vadă.

— Te rog. Marcus, opreşte-te!

Marcus prinse un soldat de gât şi îl ridică în aer. Danni îi văzu privirea înnebunită şi îşi dădu seama că, în mintea lui, Marcus se lupta cu tatăl său.

— Marcus, spuse ea, forţându-se să-i vorbească pe un ton calm. Dă-i drumul.

Ceva scânteie în adâncurile verzi ale ochilor lui.

— Danni.

Marcus îşi coborî încet victima la pământ. Privirea lui

nu se abătu de la Danni nicio clipă. Timpul părea să încetinească. Un alt soldat se strecură prin uşa îngustă, oprindu-se la stânga lui Marcus. Danni îl privi în ochi. Soldatul se aruncă înainte şi îl lovi pe Marcus cu umărul în rana de la şold.

Danni ţipă, anticipându-i durerea. Marcus scoase un răcnet inuman, dându-şi capul pe spate, şi se prăbuşi în genunchi fluturând din mâini. În acea clipă, lui Danni nu-i mai păsa dacă iubitul ei era bărbat sau bestie. Nu se temea de el. Ştia că Marcus nu i-ar face niciodată rău; de fapt, ştia că Marcus avea să se lupte până la ultima răsuflare ca să o apere. Încercă să-l prindă, să-l îmbrăţişeze, însă doi soldaţi o apucară de braţe.

Brusc, un bărbat scund, nervos, dădu năvală în cameră, îmbrăcat încă în pelerina de drum. Chipul lui părea sculptat în piatră. Bărbatul se îndreptă cu paşi calmi spre Marcus, care fusese imobilizat de soldaţii lui.

— Deci tu eşti ticălosul care mi-a răpit fiica, mârâi amiralul. Şi încă din casa mea!

Spunând asta, tatăl lui Ginny îl plesni peste faţă cu toată puterea. Danni se zbătea înnebunită, încercând să-l apere pe Marcus, dar soldaţii o ţineau strâns.

— Opreşte-te! Nu înţelegi!

Privirea arzătoare a amiralului se întoarse spre ea.

— Domnişoară Strafford? întrebă el o clipă mai târziu, făcând ochii mari.

Danni făcu o grimasă. Marcus îşi întoarse capul spre ea, cu o expresie uimită.

— Domnule, vă rog să nu-i faceţi rău. Vom coopera întru totul.

— Danielle, ce Dumnezeu cauţi aici?

Danni făcu o grimasă şi îşi coborî ruşinată privirea.

— E o poveste lungă, domnule.

Marcus o măsură cu o privire neîncrezătoare, în timp ce amiralul bolborosea întrebare după întrebare:

— O poveste lungă? De ce nu eşti în Londra cu tatăl tău? Am auzit că te-ai logodit cu Hemsworth! Cum de ai ajuns să te implici în povestea asta?

Danni îl privi încurcată.

— Ah, da, desigur. Seaton nu ştie că eşti aici, nu-i aşa?

Amiralul se întoarse spre locotenentul său.

— Aduceţi-l înăuntru, se răsti el. Acum!

Inima lui Danni tresări. Nu putea fi aici. Era imposibil. Dar, bineînţeles, o clipă mai târziu, fostul ei vizitiu, mai slăbit ca înainte şi cu o expresie pioasă pe chip, îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— Phillip!

Danni şi Marcus schimbară o privire surprinsă. Danni se bucura că cineva îl descoperise pe Phillip şi avusese grijă de el, dar… ce ar fi putut spune Phillip? Era un idiot.

— Ah, da, Phillip. Intră. Spune-mi încă o dată ce se petrece, băiete, îl îndemnă amiralul, făcându-i semn să intre.

Vizitiul privi spre Marcus, apoi rânji. Acum nu se mai simţea neputincios. Phillip era pe cale să se răzbune pe Marcus pentru ce se întâmplase cu câteva zile în urmă. Danni nici nu voia să audă ce avea de spus.

— Până de curând, eram în serviciul domnişoarei Strafford, fiica baronului Seaton.

Marcus scoase un suspin. Danni îi simţea privirea arzătoare, însă nu se întoarse spre el, rugându-se în continuare ca Phillip să-şi închidă gura.

— Domnişoara a fost şantajată de acest… golan, marchizul de Fleetwood, să-l ajute să o răpească pe domnişoara Foley-Foster.

Amiralul se încruntă spre Danni.

— E adevărat? întrebă el.

Danni voia să protesteze, să-l apere pe Marcus cumva, dar ceea ce spusese Phillip era adevărat. Se lăsă

moale în braţele soldaţilor şi îşi plecă ruşinată privirea. Nu voia să-l condamne pe Marcus.

— Niciodată nu ne-a făcut rău, spuse ea.

Amiralul pufni.

— Şi ce s-a întâmplat apoi, băiete?

Danni clătină din cap, ştiind că ceea ce urma avea să înrăutăţească situaţia. Phillip continuă, fără să ezite:

— Când am plecat din Londra, am fost atacaţi de bandiţi. Conducătorul lor îşi spunea Banditul Verde. El şi complicele lui au răpit-o pe domnişoara Foley-Foster ca să o răscumpere. Iar eu am fost împuşcat! Şi toate astea din cauza unui... unui monstru.

Amiralul se învineţi de furie. Voia sânge. Sângele lui Marcus.

— Mi-ai lăsat fiica pradă acelor criminali?

Toţi bărbaţii din cameră se crispară auzindu-i vocea.

Danni se luptă să se elibereze, încercând să-i atragă atenţia. Spera ca intervenţia ei să liniştească puţin lucrurile.

— Ginny n-are nimic, spuse ea. Marcus şi-a riscat viaţa ca să o salveze de bandiţi şi a adus-o aici. A chemat un doctor şi l-a lăsat să o examineze pe ea întâi, deşi el însuşi fusese împuşcat.

Amiralul îi ignoră cuvintele şi se întoarse spre Phillip.

— Ştii de ce bestia asta mi-a răpit fiica?

— Plănuia să se căsătorească cu ea. Mi-a spus să îi duc la Gretna Green.

Amiralul se întoarse spre Marcus, radiind de furie.

— Aveai de gând *să te căsătoreşti forţat cu ea?*

Danni se crispă.

— Nu voia să-i facă rău, jur!

Amiralul se răsuci spre ea.

— Dumneata să nu mai spui nimic. Vom discuta mai târziu şi între patru ochi despre implicarea ta în această poveste, domnişoară Strafford.

Danni se întoarse spre Marcus. În ochii lui de smarald

se vedeau surprindere, vulnerabilitate, resemnare. Ultima o durea i el mai mult. Marcus renunţase.

— Nu o cunosc pe domnişoara Strafford, domnule amiral, spuse el cu voce sfârşită. O ştiu pe această femeie sub numele de domnişoara Green.

Danni simţi că i se face rău.

Amiralul privi de la unul la altul cu un soi de satisfacţie macabră.

— Ai făcut bine că ţi-ai ascuns identitatea, Danielle. Dacă voia doar bani, te-ar fi putut obliga pe tine să te măriţi cu el.

Chipul lui Marcus păli. Îşi coborî privirea. Danni îi simţi durerea. Marcus credea că nu avusese încredere în el. Simţea cum i se frânge inima.

— Îmi pare atât de rău că nu ţi-am spus mai repede, Marcus. Mă temeam că mă vei obliga pe mine să mă mărit cu tine. Dar a fost înainte să…

Danni îşi muşcă buzele, nevrând să vorbească în faţa atâtor străini despre ce se întâmplase între ei.

Marcus nu-i răspunse, nici măcar nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o. Disperată, Danni se întoarse spre amiral.

— Daţi-i drumul, vă implor.

— Să-i dau drumul? Danielle, ai înnebunit. Acest bărbat este un infractor. Dacă nu l-aş fi găsit pe vizitiul vostru, nu v-aş mai fi dat de urmă.

Danni îşi stăpâni un şuierat plin de ură către Phillip. Cum putuse fi atât de idiot?

— Marcus nu avea de ales! strigă ea. Are nevoie disperată de bani ca să-şi ajute sora. Nici dumneavoastră nu v-aţi da în lături de la nimic ca să vă ajutaţi familia. Faptul că sunteţi aici este dovada perfectă. Iar Marcus avea de gând să o ducă înapoi în Londra chiar astăzi.

Amiralul se uită la soldaţii pe care îi adusese cu el, apoi se încruntă.

— Nu fi prostuţă, domnişoară Strafford. Se joacă cu

tine. Se foloseşte de inima ta bună ca să te convingă să-i faci pe plac. Profită de tine.

Danni clătină din cap, negând că Marcus ar fi minţit-o în vreun fel. Da, o şantajase, o răpise, însă nu o minţise niciodată, îi mărturisise totul pe un ton posomorât, dar sincer, iar felul în care îşi arătase iubirea faţă de ea nu lăsa loc de nicio îndoială.

Şi-ar fi dorit ca Marcus să se apere, să spună ceva, *orice.* Însă el rămăsese în genunchi între soldaţii care îl ţineau strâns, tăcut, cu privirea plecată.

— De ce nu mi-ai spus? murmură el în sfârşit, cu vocea îngroşată de durere.

Danni deschise gura ca să-i explice, însă amiralul i-o luă înainte:

— E limpede că nu voia să fie obligată să se mărite cu tine. Ce femeie respectabilă te-ar vrea de soţ?

Uriaşul blond rămase nemişcat. O mică tresărire era singurul semn că îl auzise.

Ochii lui Danni se împăienjeniră de lacrimi. Nu-şi dorea decât să-l ia în braţe, să-i jure că-l iubea, indiferent ce avea să se întâmple. Se zbătu din nou, dar soldaţii o ţineau ferm.

— Marcus, poate aşa a fost la început. Dar nu şi acum.

— Vei atârna în ştreang, Fleetwood, spuse amiralul pe un ton sinistru.

— Nu! Nu vă permit să-i faceţi rău.

Amiralul privi spre cei doi soldaţi care o ţineau pe Danni, apoi spre uşă, într-un ordin tăcut. Bărbaţii începură să o târască spre hol. Danni îşi înfipse călcâiele în podea, încercând să reziste.

— Daţi-mi drumul! Nu voi permite aşa ceva.

Se zbătu din toate puterile, lovindu-i cu coatele şi cu picioarele, îl nimeri pe unul din ei în coaste. Strânsoarea lui slăbi o clipă, însă Danni nu avea nevoie de mai mult. Se eliberă şi trecu în fugă pe lângă amiral, oprindu-se între el

şi Marcus.

— Nu vă permit să-i faceţi rău. E un om bun.

Amiralul clătină din cap.

— Dă-te la o parte, domnişoară Strafford, spuse Marcus. Ştiam amândoi că avea să vină şi ziua asta.

— Dar, Marcus…

— Dispari!

Auzindu-i vocea înceată, frântă, Danni izbucni în plâns. Marcus nu avea voie să se dea bătut. Nu-i putea permite.

Însă cei doi soldaţi o prinseră din nou, târând-o afară din cameră. Danni se apucă de tocul uşii destul cât să-l privească o ultimă oară pe bărbatul de care se îndrăgostise.

Amiralul îl lovi pe Marcus cu patul puştii, iar bestia ei se prăbuşi la podea fără niciun sunet şi fără să încerce măcar să se apere.

*

Soarele apusese de multă vreme, iar forfota de pe străzile londoneze din timpul zilei amuţise. Danni se simţi cuprinsă de nelinişte şi de teamă. Trăsura amiralului încetinise, apropiindu-se de trotuarul din faţa conacului ei de pe King Street.

Înainte ca trăsura să se oprească de tot, Danni sări afară, ridicându-şi poalele rochiei. Urcă în fugă scările conacului, oprindu-se o clipă ca să-i facă cu mâna lui Ginny. Ginny fusese atât de bună cu ea, făcuse tot posibilul ca să o consoleze, promiţându-i să pună o vorbă bună pentru Marcus. Nimic nu schimba însă faptul că Marcus era distrus. Îşi aminti cum o privise, fără niciun sentiment întipărit pe chip. Se predase. Nu-i mai rămăseseră decât disperarea şi dezamăgirea că dăduse greş. Acum, că era în închisoare, urmând a fi spânzurat, nu-şi mai putea ajuta sora să rupă logodna cu Harwood. Renunţase totodată şi la Danni. Blegul

de el probabil îşi închipuia că nu-l iubise niciodată şi că lui Danni avea să-i fie bine fără el.

Însă Danni nu avea de gând să renunţe. Mai avea de făcut o încercare.

Bătu la uşă cu mâinile tremurânde şi nici măcar nu se opri să-i lase haina valetului, ci trecu grăbită pe lângă el şi se duse direct în biroul tatălui ei. Ştia că avea să-l găsească în fotoliul lui preferat, studiindu-şi notiţele din timpul şedinţei de peste zi.

Danni împinse uşile cu amândouă mâinile, atât de tare, că se loviră de pereţi cu zgomot. Tatăl ei tresări, dar surprinderea i se transformă în uşurare când o recunoscu.

— Danni! Unde Dumnezeu ai dispărut? Am trimis curieri să te caute peste tot.

Danni se opri şocată în mijlocul încăperii.

— Ai observat?

Tatăl ei, care era bine-cunoscut pentru atitudinea necruţătoare din parlament, se înroşi, vizibil stânjenit.

— Bineînţeles că am observat. Ai lipsit aproape o săptămână! Ştiu că nu ţi-am fost un tată prea bun de când mama ta a murit, Danni, dar tot îmi fac griji pentru tine.

Până în acea clipă, Danni nu conştientizase că-i fusese aşa dor de tatăl ei. Era o revelaţie neînsemnată, însă Danni se simţi dintr-odată în pragul unei crize de isterie. Fusese atât de concentrată pe propriile ei probleme, se gândise atât de mult cum să-l elibereze pe Marcus, încât îşi scosese orice altceva din minte. Acum însă, dându-şi seama prin câte trecuse în doar o săptămână, greutatea a tot ceea ce se întâmplase îi căzu dintr-odată pe umeri. Se aruncă în braţele tatălui său, agăţându-se de umerii lui, suspinând cutremurător.

— Vai, *papa!* Nu ştiu ce să mă fac.

Tatăl ei o mângâie stânjenit pe spate, încercând să o liniştească.

— Orice s-ar fi întâmplat, sunt sigur că putem rezolva

lucrurile, spuse el.

Tonul lui îngrijorat o făcu să plângă şi mai tare.

— Nu, *papa,* eu…

— Draga mea, spune-mi ce s-a întâmplat, şi eu voi decide.

Danni se trase înapoi, privindu-l în ochi, şi răspunse sfâşietor:

— Bărbatul pe care îl iubesc va fi condamnat la moarte!

Tatăl său o privi confuz.

— Ce vrei să spui, Danielle?

Luptându-se să se liniştească pentru a vorbi cât mai clar, Danni începu să povestească tot ce se întâmplase de când deschisese Gretna Green Bookings – cum Marcus o şantajase ca să-l ajute să o răpească pe Ginny, apoi cum fusese „salvată". Când termină în sfârşit, tatăl ei se prăbuşi înapoi în fotoliu, pălind.

— Vai, Dumnezeule!

Danni nu-i lăsă timp să se dezmeticească, temându-se de felul în care avea să reacţioneze, acum că ştia povestea lui Marcus. Continuă repede, îngenunchind lângă fotoliu:

— Te rog, *papa,* înţelege-mă. Ştiu că Marcus a făcut nişte lucruri îngrozitoare, dar era disperat. Nu ne-a răpit pe mine şi pe Ginny ca să profite de pe urma noastră, ci ca să se sacrifice.

Tatăl ei o privi furios, neştiind ce să mai creadă.

— Danielle, dă-mi voie să iau lucrurile pe rând.

Danni îşi mestecă buza de jos ca să nu mai spună nimic.

— Stai să văd dacă am înţeles bine. După ce mama ta…

Bătrânul îşi drese glasul şi se foi în fotoliul tapiţat cu catifea.

Danni se înfioră, dându-şi seama cât de greu era

pentru el să vorbească despre moartea soţiei lui, chiar şi după atâta timp.

— Acum şase ani ai deschis o librărie, încercă el din nou, fără a mai pomeni ceva despre mama ei.

— Da.

— Însă tu, de fapt, te prefăceai doar că ţii o librărie şi ajutai perechi de îndrăgostiţi să fugă împreună.

Danni încuviinţă, lăsându-l pe tatăl ei să-şi adune gândurile.

— *Dumnezeule,* Danielle! Ai idee ce-ai făcut? Bătrânul îşi ridică vocea; Danni nu-l mai auzise strigând aşa de ani întregi. Nu doar că riscai să-ţi *ruinezi reputaţia* atât de groaznic încât ai fi fost nevoită să pleci din *ţară,* ci şi eu aş fi putut sfârşi alungat din parlament. Ai idee câţi oameni din popor depind de ceea ce fac eu acolo? Ca să nu mai vorbim despre conte. Scandalul l-ar putea *distruge.* Cât despre ceilalţi… Dumnezeule, gândeşte-te la taţii fetelor!

Bătrânul se ridică brusc şi începu să se plimbe prin cameră. Danni nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat.

— *Ştiu* cât de tare s-ar fi putut înrăutăţi lucrurile, spuse Danni, prinzându-l de braţ şi încercând să-l liniştească. De-asta mi-am ascuns adevărata identitate.

— Ceea ce n-a fost de-ajuns, din moment ce acel… acel *monstru* a putut profita de tine. Să nu mai vorbim despre faptul că şi amiralul, şi soldaţii lui ţi-au aflat secretul. Tatăl ei se opri o clipă, apoi se îndreptă spre uşă. Trebuie să vorbesc cu el chiar acum şi să văd dacă mai pot îndrepta ceva.

Danni se ridică încet, simţindu-şi trupul cuprins de o furie îngheţată.

— Marcus *nu* e un monstru! E un bărbat pe care îl *iubesc.*

Tatăl ei se întoarse spre ea cu o expresie furioasă şi îngrijorată în acelaşi timp.

— Îl iubeşti? Te-a şantajat! Te-a *folosit,* Danielle! De

unde ştii că n-o va face şi cu altă ocazie?

Danni îşi muşcă limba. Tatăl ei îşi făcea griji pentru ea şi pentru viitorul amândurora. Înţelegea de ce, dar tot îl detesta pentru asta. Cum îndrăznea să se prefacă îngrijorat *acum,* după ce o neglijase atâţia ani? Cu ce drept îi vorbea de parcă era încă un copil care nu ştia ce voia şi ce consecinţe aveau acţiunile ei? Adunându-şi curajul, Danni îşi privi tatăl în ochi, refuzând să se lase înfrântă, căutând să-i demonstreze că nu mai era fetiţa neajutorată pe care o abandonase când îi murise soţia.

— Dacă Marcus profită de mine, atunci greşeala e a mea şi mi-o voi asuma. Tot ce îţi cer e să mă ajuţi să-l eliberez. Apoi, dacă şi el e de acord, vreau să mă mărit cu el.

Tatăl ei făcu ochii mari, şocat. Deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi o închise cu zgomot.

O bătaie neaşteptată la uşă îi făcu pe amândoi să tresară. Îşi întoarseră privirile în acea direcţie chiar când valetul deschise uşa şi anunţă, înclinându-se:

— Excelenţa Sa contele de Hemsworth a sosit, milord.

Tatăl ei încuviinţă tăcut şi, în clipa în care uşa se închise, se lăsă moale în fotoliu. Expresia lui înfrântă era surprinzătoare. Părea atât de bătrân, atât de obosit.

— Am uitat că vine contele, oftă el, ciupindu-se de baza nasului. Mi-a cerut veşti despre tine zi de zi.

Danni încercă să nu se simtă vinovată auzindu-l. Era tipic pentru el să se intereseze de ea după ce dispăruse. Se îndoia că ar fi fost în stare să răspândească zvonuri despre ea şi îi era recunoscătoare pentru discreţie. Înţelegea regulile înaltei societăţi şi, deşi majoritatea îi displăceau, ştia că i-ar fi greu să-şi menţină reputaţia dacă se afla că fugise fără niciun însoţitor respectabil. Oamenii ar fi presupus ce era mai rău. Şi, în mod ironic, ar fi avut dreptate.

— Du-te şi vorbeşte cu el, Danielle. Am nevoie de

câteva minute ca să-mi adun gândurile.

Danni se ridică ascultătoare şi se îndreptă spre salon, unde o aştepta contele. Gândurile ei se învârteau în jurul lui Marcus şi al tatălui ei, însă deocamdată avea o altă sarcină: trebuia să-i explice toate astea contelui de Hemsworth. Ştia că avea să îi fie greu. Contele părea să ţină sincer la ea şi, în plus, în înalta societate se vorbea de luni de zile despre căsătoria lor. Avea să se simtă umilit, şi nu merita asta.

Însă, ceea ce era mai important, contele nu merita nicio soţie care să nu-l iubească şi care să-l compare zi de zi cu un alt bărbat. O căsătorie între ei i-ar fi făcut pe amândoi să se simtă mizerabil.

Contele se plimba neliniştit prin faţa ferestrei din salon. Când o auzi intrând, tresări şi se întoarse brusc spre ea, rămânând nemişcat. Deşi era vizibil agitat, Michael Rathbourne, conte de Hemsworth, era un bărbat extrem de atrăgător. Părul lui de culoarea mierii era tuns scurt pe lateral şi pieptănat cu măiestrie în sus. Hainele lui erau scumpe, iar trupul – înalt şi suplu. Ochii lui calzi, cafenii, erau plini de bunătate pentru prieteni şi necruţători cu duşmanii săi. Era încrezător, ambiţios şi avea succes – ştia exact ce-şi dorea de la viaţă şi era hotărât să îşi îndeplinească acea dorinţă.

Multe femei ar fi leşinat imaginându-şi-l pe conte în salonul lor. De când el îi făcea curte, Danni simţise de multe ori privirile invidioase ale debutantelor furioase că-l „furase” pe conte. Era îngerul înaltei societăţi, respectat de bărbaţi, adorat de femei.

Lui Danni puţin îi păsa de asta.

Nu se gândea decât la Marcus, la cât de diferiţi erau cei doi. Ochii lui Hemsworth erau mult prea căprui. Părul lui era drept şi mult prea închis la culoare. Trupul lui era prea slab, iar faţa prea netedă, prea *perfectă.* Încrederea lui aducea a aroganţă, iar faptul că respecta toate regulile până în cele mai mici detalii era epuizant.

Dumnezeule, cum se putuse gândi să se mărite cu un astfel de om? S-ar fi plictisit de moarte din prima săptămână.

— Domnişoară Strafford!

Exclamaţia lui fu urmată de un gest şocant de afecţiune: Lord Rathbourne, un gentleman sadea, o *atinse.* Bineînţeles, nu făcu decât să o ia pe după umeri şi să o strângă uşor, dar până acum nici măcar nu o sărutase pe obraz de când îi făcea curte.

— Mă bucur atât de mult că eşti bine. Unde-ai fost? Şi eu, şi tatăl tău ne-am făcut griji pentru tine.

Danni îi zâmbi timid. Cum naiba se proceda când voiai ca un bărbat să nu-ţi mai facă curte? Fetele mai tinere vorbeau despre asta tot timpul, dar Danni nu-şi mai amintea nimic din ce auzise. Mai ales că Hemsworth părea extrem de uşurat că presupusa lui logodnică era în siguranţă.

Adunându-şi curajul, Danni răspunse slab:

— Îmi pare rău. Călătoria mea n-a fost una planificată.

— Bineînţeles. Eşti mult prea distinsă.

Danni îşi stăpâni un pufnet. Distinsă? Până şi ea ştia că asta nu era una dintre calităţile ei.

— Mulţumesc, milord.

— Ţi-am mai spus să-mi spui Michael. Acum, că te-ai întors, putem să ne logodim în sfârşit, după ce ne vom asigura că n-ai păţit nimic, desigur. Săptămâna viitoare e un vot important în parlament şi am nevoie de sprijinul lui Seaton.

Danni îşi strânse pumnii. Contele nu voia să fie grosolan, ci doar îi confirma de ce îi ceruse, de fapt, mâna – ca să-şi satisfacă ambiţiile politice.

Danni se hotărî să-i mulţumească destinului zi de zi că-l cunoscuse pe Marcus, care îi arătase ce însemna iubirea cu adevărat. Acum nu mai era dispusă să accepte o căsătorie lipsită de dragoste.

— Lord Rathbourne, spuse ea pe un ton mai ferm.

Sprâncenele lui se ridicară. Până acum, Danni fusese de fiecare dată blândă şi ascultătoare în faţa lui. Era sigură că schimbarea avea să-l uimească.

Eliberându-se din braţele lui, Danni îl privi în ochi, încercând să nu se simtă prea vinovată.

— Regret să te anunţ că nu mai pot să-mi dau consimţământul la acordul încheiat între dumneata şi tatăl meu.

— P-poftim?

— Nu vreau să mă mărit cu tine.

Contele făcu ochii mari şi îşi lăsă braţele să cadă.

— Dar de ce? izbucni el, confuz. Credeam că…

Danni reuşi să zâmbească blând de dragul lui şi şopti:

— Ştiam eu. Eşti un om bun, Lord Rathbourne, şi femeia pe care o vei alege va fi una foarte norocoasă să-ţi fie soţie; dar nu voi fi eu aceea.

Contele se întoarse pe jumătate, trecându-şi o mână prin păr. O şuviţă îi căzu pe fruntea încruntată. Întorcându-se din nou spre ea, cu o privire jignită, întrebă:

— Vrei să-mi explici de ce te-ai răzgândit atât de brusc? Ţin cu adevărat la tine, Danielle. Ţi-am greşit cu ceva?

Dumnezeule, Danni se simţea de parcă tocmai lovise un căţeluş. De ce îi spusese pe numele de botez tocmai acum? Dar contele avea dreptate. Danni îi era datoare să-i spună adevărul şi nimic mai puţin. Aşa că rosti cuvintele care spera să explice totul:

— M-am îndrăgostit.

Contele se trase înapoi, de parcă ar fi fost şocat. O privi în ochi, căutând adevărul. Apoi schiţă un gest care o făcu pe Danni să-şi dorească să-l fi putut iubi, fiindcă era limpede că o merita.

Privirea i se îmblânzi şi zâmbi uşor, dând la iveală gropiţele din obraji.

— Ei, la naiba, spuse el. Felicitări, Danielle!

Inima ei se frânse într-un alt loc. Era un om *atât* de bun.

Uşa salonului se deschise chiar atunci şi baronul îşi făcu apariţia, mai agitat decât îl lăsase ea. Privind de la unul la altul, gemu:

— Ce faci, Danielle?

— M-am despărţit de conte. E cel mai bun lucru pe care l-aş fi putut face.

— Dar votul…!

— Te asigur că nu s-a schimbat nimic în privinţa asta, Seaton, spuse contele, cu o privire oarecum nostalgică. Vom vorbi despre vot altă dată. E limpede că dumneata şi fiica ta aveţi multe lucruri de discutat. Întorcându-se spre Danni, făcu o plecăciune. Mă bucur că te-ai întors şi că eşti bine. Poate că într-o bună zi îmi vei povesti ce s-a întâmplat, după ce ne liniştim cu toţii.

Danni zâmbi.

— Aşa voi face. Mulţumesc că m-ai înţeles.

Contele se plecă spre tatăl ei, dar în prag ezită. Privind peste umăr, îi zâmbi trist lui Danni şi spuse:

— Bărbatul de care te-ai îndrăgostit e un om norocos.

Apoi se lăsă tăcerea, până când zgomotul uşii de la intrare îi anunţă pe amândoi că oaspetele lor plecase. Danni se răsuci imediat pe călcâie, gata să fugă de furia şi confuzia tatălui său. Aproape reuşise să treacă pe lângă el, dar baronul se întinse şi îi prinse braţul.

— Nu înţeleg, spuse el. Nu te-ai mai purtat niciodată aşa.

— Ba da, se răsti Danni, simţindu-se brusc epuizată.

Era prea mult. Simţi brusc apăsarea a tot ceea ce se întâmplase în ultima săptămână. Nu mai voia să umble în vârful picioarelor pe lângă tatăl ei, să se simtă atât de speriată la gândul că l-ar putea supăra sau îngrijorată că ar putea spune ceva care să-i amintească de mama ei. Venise

timpul ca bătrânul să-şi dea seama că viaţa nu se rezuma la a supravieţui pur şi simplu. Respirând adânc, Danni mărturisi:

— Singurul motiv pentru care am fost de acord să mă mărit cu contele a fost că voiam să te văd din nou fericit.

— Ce vrei să spui?

Danni pufni.

— Te-ai retras cu totul, nu te mai preocupă decât politica, în timp ce ţineai doliu după mama şi eu eram aici, şi eu ţineam doliu. Te-am urmărit, *papa.* Nu mai zâmbeşti niciodată, nu-mi mai spui niciodată „Noapte bună, vorbim dimineaţă” sau „Te iubesc, păpuşă”. Te-ai schimbat de atunci. Voiam să te ajut să-ţi revii. Cu disperare. Am crezut prosteşte că, dacă mă mărit cu Lord Rathbourne, tu vei redeveni cel de mai demult.

Danni gâfâi, încercând să-şi domolească respiraţia după ce îşi dăduse pe faţă toată frustrarea. Se simţea în acelaşi timp îngrozită şi eliberată.

— Din fericire, mi-am dat seama că o căsătorie între mine şi conte n-ar fi făcut pe nimeni fericit cu adevărat. Săptămâna asta am învăţat că nu te poţi sacrifica doar ca să-i faci pe alţii fericiţi. Nu merge. Răneşti prea mulţi oameni aşa. Nu putem decât să alegem ce e mai bine pentru noi înşine şi să sperăm că cei dragi vor înţelege şi ne vor accepta decizia fiindcă ne iubesc.

Tatăl ei se holbă la ea preţ de câteva clipe, neştiind ce să spună.

— De asta am nevoie de la tine, *papa,* continuă ea. Trebuie să înţelegi că, dacă m-aş fi măritat cu contele, niciunul din noi n-ar fi fost fericit. Dar mă poţi ajuta să mă mărit cu bărbatul pe care l-am ales. Trebuie să mă crezi când îţi spun că am ales pe cineva pe care îl doresc şi care consider că mă va face fericită. Şi, poate, asta te va face şi pe tine puţin mai fericit.

Scrâşnind din dinţi, Danni se răsuci din nou pe călcâie,

pornind spre scări. Avea de gând să încerce să doarmă şi apoi, când se trezea, să facă tot posibilul ca să-l salveze pe Marcus.

— Danielle! strigă baronul în urma ei. Ce ai de gând să faci?

— Mai întâi mă voi odihni, apoi îl voi salva pe Marcus, *papa.* Cu sau fără ajutorul tău.

Capitolul 23

Acolo, pe iarbă, parcă trăgând să moară
O găsi pe biata BESTIE întinsă,
Blestemând, cu ultima suflare,
Nerecunoştinţa FRUMOASEI care îl ucisese.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

Uşa temniţei tremură sub cizma lui Marcus, care strânse din dinţi simţind vibraţiile; piciorul îi amorţise de multă vreme. Gărzile nu mai strigau, ci pur şi simplu aşteptau să obosească. Marcus o lovi din nou, luptându-se cu un val de panică. Ura temniţele, închisorile şi locurile închise. Lovi încă o dată uşa, apoi se trânti cu spatele la perete. Inima lui bătea ca un ciocan, dar se strădui să se liniştească. Umbrele întunecate ale terorii din copilărie se întindeau spre el, îi dansau drăceşte în faţa ochilor.

Scoase un mârâit, încercând să-şi păstreze calmul. Se lăsă să alunece la podea, cu spatele la perete, simţindu-se mai neajutorat ca niciodată. Umezeala zidului pătrundea prin bluza lui zdrenţuită, răpindu-i puţinul de căldură care îi mai rămăsese. Marcus îşi împreună mâinile înlănţuite pe genunchi. Îşi înfipse cizmele în praful şi paiele de pe podea, încercând să nu inhaleze duhoarea din aer. Temniţa era

mai mare decât se aşteptase pentru cineva care urma să fie spânzurat. Era un lux în comparaţie cu cele de la conacul Fleetwood. Ştia asta din proprie experienţă.

Braţele lui se încordară, simţind cum cătuşele îi intră în came.

„La naiba!”

Chipul ei zâmbitor îi apăru în faţa ochilor. Imaginea ei îi linişti amintirile haotice, înlocuindu-le cu o tristeţe zdrobitoare. Danni îl minţise. Niciodată nu avusese cu adevărat încredere în el. Şi, deşi îl durea asta, deşi se simţea trădat, ştia că o meritase. Până la urmă, nu-i dăduse niciodată vreun motiv să se simtă suficient de în siguranţă cât să-i divulge secretul. Probabil se temuse că avea să fie folosit împotriva ei. Până la sfârşit. Până când Marcus îşi dăduse seama că iubirea lor valora mai mult decât orice avere.

Lovi cu piciorul amorţit în podea, încercând să-l trezească. Ştia că urma să se simtă tot mai rău pe măsură ce petrecea mai mult timp aici, în această gaură de iad. La fel cum ştia şi că durerea din piept nu avea să-l părăsească niciodată. Pleoapele lui se închiseră; nu mai voia să vadă nimic în jur. Fusese un prost să creadă că putea să o răpească pe Ginny fără nicio consecinţă. Luase o decizie prostească, pripită, într-un moment de disperare, cu mintea buimăcită de alcool şi de coşmaruri.

Cum ar fi putut să fie furios pe Danni fiindcă nu se oferise ca ofrandă pe altarul nebuniei lui?

Apoi mai era şi Caroline.

Acum, sora lui avea să rămână singură pe lume, fără nicio rudă. Avea să fie nevoită să se mărite cu Harwood, fiindcă niciun bărbat nu se putea opune nenorocitului de contract. Marcus spera doar că prietenii ei, familia St. Leon, să-i poarte de grijă.

Amărăciunea ameninţa să-l înece, umplându-i gura cu un gust acid. Doamne, cât de mult se ura. Fusese un

nenorocit de idiot.

Îşi sprijini fruntea în mâinile îngheţate. În tăcerea din jurul lui se foiau creaturi reale şi imaginate. Marcus se întrebă cât timp mai avea. Nu credea că titlul lui aristocratic îl putea scăpa de spânzurătoare. Amiralul era hotărât să-l vadă atârnând în ştreang. Pentru el era sfârşitul. Voia doar să se întâmple cât mai repede.

Chipul lui Danni îi răsări din nou în minte. Ochii ei de culoarea caramelului erau îndureraţi. Danni regreta că nu-i spusese, deşi fusese îndreptăţită. Marcus ştia că ţinea la el, deşi nu credea că îl iubea la fel de mult cum o iubea el. Era sigur că, după ce fusese împreună cu el atâta timp şi într-o situaţie atât de încordată, judecata ei avusese de suferit. Nimeni n-ar fi putut iubi într-adevăr o bestie ca el.

Era mai bine că lucrurile se terminaseră aşa. Acum, Danni se putea mărita cu logodnicul ei, în care putea avea încredere cu totul. Iar Marcus urma să fie spânzurat, cel mai probabil.

Dacă era să fie sincer cu el însuşi, moartea nu-l speria. Moartea l-ar elibera de tortura pe care o îndura zi de zi. Nici umbra tatălui său, nici mângâierile tandre şi suspinele pasionale ale lui Danni nu aveau să-l mai bântuie vreodată. Nu, viaţa de apoi nu-l speria, dar felul în care avea să treacă dincolo, da.

Clătină din cap ca să-şi alunge gândurile sumbre. Jurase să fie mai bine, să încerce să scape de amintirile negre. Ceva se foi în întuneric, atrăgându-i atenţia. Simţi un fior. Ura şobolanii. Zâmbind amar, se întrebă dacă iepurii carnivori se hrăneau cu şobolani.

Un clinchet de chei îi atrase atenţia. Întorcându-şi privirea spre uşa mare de lemn, Marcus aşteptă, curios să vadă dacă nu cumva i se aducea un tovarăş de celulă. Lumina slabă a unei lumânări începu să licărească prin pătratul cu zăbrele din mijlocul uşii. Două seturi distincte de paşi se apropiau. Se opriră în faţa uşii. Temnicerul începu

să caute cu zgomot cheia potrivită. Se auzi un sunet de metal frecat de metal, apoi încuietoarea cedă şi uşa începu să se deschidă.

Un bărbat înalt şi mai în vârstă, cu mijlocul gros, păşi înăuntru. Părul lui era încărunţit pe jumătate şi chipul lui era obosit şi ridat. Privi în jur, cercetând condiţiile deplorabile în care era ţinut prizonierul, apoi se întoarse spre el. Ochii lui căprui începură să-l disece cu o privire ascuţită, nemiloasă. Marcus se îndreptă fără să vrea sub privirea lui. Se ridică, sperând ca înălţimea şi chipul lui să-l intimideze pe străin. Oare acum avea să-şi afle soarta?

Tăcerea se prelungi, şi Marcus începu să se simtă nesigur. Bărbatul din faţa lui nu venise doar să se holbeze la Bestia încătuşată, nu-i aşa?

— Deci tu eşti bărbatul de care fiica mea s-a îndrăgostit.

Marcus tresări auzindu-l. Surprins, îi cercetă chipul. Semăna cu Danni, ce-i drept. Bărbia lui arăta la fel, ochii ei se încreţeau la colţuri când zâmbea, la fel ca ai lui. Aveau urechile la fel de mici.

Îşi întoarse privirea.

— Cu tot respectul, domnule, cred că v-aţi înşelat.

Tatăl lui Danni ridică sceptic din sprâncene. Marcus îşi întoarse şi mai mult partea stângă a feţei, cea cu cicatricile cele mai mari. Lanţurile lui zdrăngăniră neplăcut. Se simţea privit şi mai insistent.

— Nu eşti genul de bărbat cu care mă aşteptam să-mi mărit fiica, Fleetwood.

Marcus zâmbi trist.

— Sunt sigur că niciun părinte nu şi-ar imagina-o pe fiica lui alături de mine, replică el.

Bărbatul mormăi în semn că era de acord. Se sprijini de tocul uşii, făcându-i semn temnicerului să-i lase singuri. Cu braţele încrucişate, spuse:

— Danni mi-a explicat situaţia dumitale. Tatăl tău a

fost un om demn de dispreţ, e adevărat, însă nici purtarea ta nu este demnă de laudă.

Marcus se foi neliniştit, în zgomot de lanţuri. Baronul de Seaton era bine-cunoscut pentru politicile lui radical-liberale. Şi ceilalţi parlamentari, şi oamenii de rând îl priveau cu suspiciune, dar şi cu admiraţie.

— Am făcut ce am considerat potrivit să fac. Deşi Danni mi-a spus foarte clar că ea nu e de acord cu asta.

Baronul chicoti, scărpinându-se la ceafă.

— Da, ei bine, Danni a fost aşa dintotdeauna.

Acum era rândul lui Marcus să mormăie. Baronul îşi privi vârfurile cizmelor, apoi îl privi pe Marcus în ochi.

— O iubeşti pe fiica mea, Fleetwood?

Marcus înghiţi în sec şi îşi întoarse privirea, luptându-se cu un val de ură de sine. Îi era atât de dor de Danni, că îi simţea fizic lipsa. O dorea nespus. O iubea dureros de mult. Dar nu o merita.

Dinspre uşă se auzi un oftat. Marcus se întoarse spre tatăl ei.

— Am dat greş.

Cuvintele lui Lord Strafford îl luară prin surprindere pe Marcus. Lordul continuă încruntat:

— Am fost atât de îndurerat când soţia mea a murit – odihnească-se în pace că mi-am neglijat fiica, deşi o iubeam. Vocea lui tremură, de parcă l-ar fi implorat pe Marcus să înţeleagă. Sezonul lui Danni a luat sfârşit după ce Mary a mea a murit. Asta a fost tot. Inspiră profund. Trebuie să recunosc acum că, esenţialmente, moartea ei i-a răpit lui Danni amândoi părinţii.

Marcus încuviinţă. Auzise o parte a poveştii de la Danni, pe drum. Bărbatul din faţa lui respiră tremurat. Marcus îi auzea durerea în voce chiar şi acum, la atâţia ani de la moartea soţiei sale, şi îl înţelegea pe deplin. Nu ştia ce-ar fi făcut dacă Danni ar fi păţit ceva. Poate că nu avea să o mai vadă niciodată, dar cel puţin o ştia în siguranţă,

alături de familia ei. Asta îi alina oarecum suferinţa.

— Multă vreme după ce Mary a murit, continuă Seaton, cu vocea îngroşată de durere, n-am fost în stare să îmi pese de nimic. Singura persoană care conta în viaţa mea îmi fusese răpită şi nu înţelegeam de ce. M-am îngropat în munca mea, încercând să uit. Iar Danni… seamănă atât de mult cu Mary. Îi seamănă leit. Îmi era atât de greu… atât de greu să o văd pe Danni şi să nu-mi aduc aminte de soţia mea.

— Danni ar fi trebuit să vă aline durerea. Nu politica.

— Ştiu asta acum. Baronul îşi trecu o mână peste faţă, şi umerii îi căzură. Astăzi mi-am amintit în sfârşit că am o fiică şi, în acelaşi timp, am înţeles câte lucruri am pierdut în timp ce îmi plângeam soţia. Câtă bucurie a trecut pe lângă mine. Când *am privit-o* în sfârşit, mi-am dat seama că fetiţa mea a crescut, a devenit o femeie în toată firea. Şi-a găsit o nouă familie alături de prietenii ei. Cumva, a reuşit să treacă peste pierderea ambilor părinţi – mama ei care a murit şi tatăl ei care a neglijat-o. Dar tot a plâns în faţa mea, rugându-mă, implorându-mă să-l salvez pe bărbatul care a făcut-o să comită fapte abominabile.

Marcus se crispă auzindu-i acuzaţiile şi se sprijini de perete, neliniştit.

— Spuneţi-i să uite de mine. Voi fi spânzurat pentru ce am făcut. Danni trebuie să-şi găsească un alt iubit şi să-şi vadă de viaţă.

— Ah, ce bine ar fi să fie atât de simplu.

Marcus scoase un mormăit în semn că era de acord.

— Îmi dau seama că mi-am pierdut o mare parte din viaţă mistuit de durere, aşa că permite-mi să-ţi ofer un sfat: nu face şi dumneata aceeaşi greşeală.

Marcus îşi trecu mâinile prin părul murdar, făcându-şi lanţurile să zornăie. Inima lui bătea mai repede acum, cuprinsă de o speranţă absurdă. Oare tatăl lui Danni ar fi venit aici să-i dea sfaturi dacă Marcus urma să fie spânzurat

în câteva zile? Sau venise oare să-l ajute?

Seaton ezită.

— Ştiu că ai petrecut mult timp împreună cu Danni. Doar voi doi.

Marcus încercă să nu se înroşească. *Asta* era ceva ce nu avea de gând să discute cu tatăl ei. *Cu nimeni.*

Baronul oftă.

— Nu pot să spun că sunt încântat să renunţ la partida dintre Hemsworth şi Danni, dar Danni spune că te iubeşte cu adevărat, aşa că sunt dispus să-ţi acord o şansă.

Marcus se încordă, prins între nelinişte şi speranţa care ameninţa să-l copleşească. Clătină din cap, confuz. S-ar fi aşteptat ca baronul să-i ceară să-i lase fiica în pace. Că fiica lui merita un bărbat mai bun. În plus, cum să se compare cu contele de Hemsworth? Era îngerul înaltei societăţi, la naiba! Comparaţia era atât de absurdă, că Marcus pufni.

— Ai putea crede că n-ai nicio şansă, băiete, chicoti baronul, dar Danni a mea te-a ales pe tine, deci *sunt sigur* că ai câteva calităţi care îmi vor fi pe plac şi mie.

Marcus nu reacţionă la insultă, nici la faptul că fusese numit „băiete”. Nu era „băiatul” nimănui.

Seaton îi privi încheieturile şi se strâmbă văzându-i cătuşele.

— Aminteşte-mi să propun o lege pentru condiţii mai bune în închisori.

Marcus se foi din nou. Încă nu înţelegea prea bine ce se întâmplase.

— De ce aţi venit aici? întrebă el.

Baronul păru surprins.

— Credeam că ţi-ai dat deja seama. Discuţia noastră este preţul pe care trebuie să-l plăteşti fiindcă m-am obosit să-ţi obţin graţierea.

Marcus îngheţă. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Poftim?

— Am spus că eşti liber. Nu credeam că voi vedea aşa ceva cât trăiesc, Fleetwood.

Marcus se încruntă nelămurit. *Era liber?* Dar amiralul îl voia mort.

Baronul continuă, cu o expresie neîncrezătoare:

— Am fost în vizită la amiral, implorându-l practic în genunchi să-ţi dea drumul. E singurul lucru pe care Danni mi l-a cerut vreodată, şi eram destul de sigur că nu voi reuşi. Dar apoi toate cele şapte fete ale amiralului au intrat în salon una după alta, conduse de Ginny. Se opri o clipă, zâmbindu-i amar lui Marcus. Prietenul meu e un erou al naţiunii noastre. S-a luptat cu cei mai crunţi duşmani pe mare, dar n-a fost în stare să le facă faţă fiicelor sale. Pufni şi zâmbi din nou, sincer de data asta. Uimitor. Nimeni din parlament nu m-ar crede dacă i-aş povesti.

— Ginny şi surorile ei *m-au ajutat*?

Seaton se relaxă vizibil şi zâmbi.

— A fost un moment glorios, să ştii. Dacă Ginny ar fi fost bărbat, cu siguranţă ar fi ajuns prim-ministru. I-a spus tatălui ei, foarte ferm, că vei fi eliberat. Ginny i-a mai zis că s-a distrat de minune în marea voastră aventură şi că o pedeapsă ar fi făcut ca toată lumea să sufere degeaba.

Marcus era sigur că nu auzise bine. Cu siguranţă temniţa îi afectase mintea.

— Prietenul meu nu voia să-ţi dea drumul, dar se pare că, atunci când toate cele şapte fiice ale sale îi cer ceva, nu este în stare să le refuze.

— Incredibil, murmură Marcus, uimit.

Niciodată nu şi-ar fi imaginat că fata pe care o răpise l-ar salva de bunăvoie.

Chiar era o netoată.

— Deci sunt liber cu adevărat?

Seaton încuviinţă, aruncând ceva în aer. Marcus prinse obiectul şi simţi că era făcut din metal rece. Îşi deschise pumnul şi descoperi o cheie de fier.

— Mulţumesc, murmură el, cu vocea sufocată de uşurare şi de neîncredere.

Baronul se încruntă.

— Eu sunt doar mesagerul, spuse el, pregătindu-se să plece, dar apoi se întoarse şi privi din nou peste umăr. Nu-mi place de tine absolut deloc, dar, de dragul lui Danielle, sunt dispus să-ţi acord o şansă.

Apoi baronul ieşi, lăsându-l pe Marcus să se holbeze neîncrezător la cheia care îi oferea libertatea.

Capitolul 24

FRUMOASA îi întinse încântată mâna,
Şi îi făcu semn PRINŢULUI că era a lui;
PRINŢUL o conduse apoi prin camerele scumpe,
Unde FRUMOASA familiei aştepta.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

O *săptămână mai târziu...*

Uşa se deschise, iar apoi perdelele fură trase la o parte şi lumina dădu năvală în camera întunecoasă.

Danni tresări.

— Ajunge, Danielle Mary Strafford.

Danni gemu, întorcându-se cu spatele la lumina soarelui.

— Pleacă.

— De când te-ai întors din călătorie, nu faci decât să stai în pat cu pătura în cap. M-am săturat. Nici Hu nu face în halul ăsta când se îmbolnăveşte.

Danni îşi puse perna în cap, străduindu-se să n-o mai audă pe Annabel, care vorbea în continuare. De când se

întorsese din escapadă, tatăl ei şi Annabel n-o mai părăsiseră nicio clipă. Tatăl ei angajase chiar şi o servitoare care să o însoţească peste tot, şi Danni nu avea voie să urce într-o trăsură dacă nu era însoţită de el, de Annabel sau de Hu. După ce făcuse tot ce voia atâţia ani, era incredibil de frustrant.

Tatăl ei îi vânduse chiar şi afacerea. Ei bine, nu chiar. Le dăruise librăria lui Annabel şi Hu, ca un cadou de nuntă cu întârziere, interzicându-i categoric lui Danni să se mai ocupe de Gretna Green Bookings.

Danni se încruntă în întuneric. Imediat ce găsea motivaţia de a ieşi din cameră, avea de gând să caute o cale de a-şi recupera librăria. Annabel şi Hu nu s-ar fi supărat. Ştiau cât conta asta pentru ea. Mai ales acum, că nu mai avea nimic altceva.

Danni îşi duse un pumn la gură ca să-şi înăbuşe un suspin. Se simţea îngrozitor. Odată ce Marcus ieşea din închisoare, sperase că avea să o caute. Că urma să vină în vizită, iar ea avea să îl convingă că el avea tot ce şi-ar fi putut dori vreodată de la un bărbat. De la un soţ.

Cum Marcus nu venise, Danni sperase că măcar avea să-i scrie. Că urma să-i mulţumească pentru darul pe care ea, tatăl său şi Ginny li-l trimiseseră lui şi lui Caro, că-l primise sau nu. Imediat ce biroul avocatului lor se deschisese, Danni şi tatăl ei merseseră acolo şi, în ciuda insistenţelor acestuia, Danni scrisese un cec pentru o mare parte din suma care îi rămăsese de la mama ei şi i-l trimisese lui Marcus. Ştia că asta nu era de-ajuns pentru a compensa faptul că îl minţise, dar spera că măcar avea să o salveze pe Caro, asigurându-i astfel liniştea şi lui Marcus.

Dar nu primise nimic. El nu venise, nici nu-i scrisese, nici nu trimisese pe cineva.

Danni întrebase zi de zi, dar banii erau neatinşi. De parcă Marcus ar fi dispărut fără urmă.

— Bărbat prost, mârâi ea, cu nasul în pernă.

Danni oftă. Îi era dor de el. Tânjea să-i fie aproape, s-o ţină în braţe.

— Au!

Danni se ridică în capul oaselor, ţinându-se de braţ. Annabel o lovise cu un ziar. Se uită urât la prietena ei, care îşi îndreptă spatele şi îşi puse sub braţ ziarul făcut sul.

— Eşti o cotoroanţă!

— Acum, că te-ai trezit, răspunse Annabel, zâmbind, cu părul ei roşu şi ciufulit şi cu ochii căprui strălucindu-i, ţi-am adus veşti.

Zâmbetul ei hotărât îi alungă buna dispoziţia lui Danni. Aceasta era sigură că veştile nu aveau să-i fie pe plac.

— În seara asta mergem la balul familiei Homweatherby.

Avusese dreptate.

Lăsându-se să cadă înapoi în pat, Danni îşi puse din nou perna peste cap.

— Du-te acasă, Annabel. Nu vreau să am de-a face cu nimeni.

Annabel pufni, apoi Danni îi auzi paşii apăsaţi apropiindu-se de pat. Annabel îi luă perna din mâini şi o aruncă cât acolo. Aceasta se lovi de perete cu un zgomot satisfăcător.

Danni rămase cu gura căscată, fără cuvinte.

— Nu-ţi permit să-ţi petreci tot restul vieţii plângându-ţi de milă.

Danni se încruntă.

— Pare o trăsătură de familie, spuse ea. Acum pleacă.

— Nu, anunţă Annabel, cu o voce atât de veselă, că Danni simţea că o zgâria pe creier. Am de gând să te văd îmbrăcată şi ieşită din casă, chiar dacă trebuie să plătesc cu viaţa.

Ochii lui Danni se umplură de lacrimi.

— Nu vreau să plec, spuse ea. Dacă Marcus vine cât

sunt plecată? O să-l ratez.

Chipul lui Annabel se îmblânzi. Fără să-i pese că rochia ei bleumarin de dimineaţă avea să se şifoneze, se căţără în pat alături de Danni şi o îmbrăţişa. Pentru a o suta oară, Danni se luptă cu lacrimile. Era ridicol cât de mult plânsese în ultimele zile, deşi nu vărsase nicio lacrimă ani în şir. Poate că acum recupera toţi acei ani.

— Ştiu cât suferi, Danni. Te simţi de parcă nu vei mai avea parte fericire vreodată, de parcă bărbatul visurilor tale te-a părăsit şi vei fi singură toată viaţa şi te vei simţi mizerabil.

Danni încuviinţă, ştergându-şi câteva lacrimi răzleţe. Annabel înţelegea, dar iubirea vieţii *ei* o ceruse în căsătorie.

Ghemuindu-se cu genunchii la piept, Danni îşi sprijini bărbia de ei.

— Hu a vrut să te ia de soţie. Marcus nu mă vrea.

— Ah, Danni, oftă Annabel.

— Vreau să am şi eu ce aveţi tu şi Hu, ce au avut părinţii mei. De fiecare dată când vă uitaţi unul la celălalt, vă străluceşte privirea. Aveţi o dragoste perfectă.

Annabel zâmbi amuzată.

— Strălucim? Perfectă? Pe ce lume trăieşti?

Danni se uită urât la ea.

— Vreau să spun că aveţi o căsnicie perfectă. Vă iubiţi atât de mult şi sunteţi mereu fericiţi.

Prietena ei roşcată pufni.

— Uiţi de toate certurile pe care le-am avut? Hu mă înnebuneşte. Şi sunt aproape sigură că şi părinţii tăi se certau. Doar că nu-ţi mai aminteşti, probabil. Mereu ai fost cu capul în nori când vine vorba despre iubire, Danni.

— Poftim?

— Iubirea şi căsnicia presupun muncă. Eu şi Hu am avut noroc că ne-am căsătorit din dragoste, dar nu ne-a fost uşor. Hu e încăpăţânat şi vrea mereu să facem cum spune el, iar eu vreau să fac după bunul meu plac. Urăşte

oraşul, dar mie îmi place aici. Adoră lectura, dar eu n-am deschis niciodată vreo carte de bunăvoie.

Danni părea uimită.

— Dar sunteţi atât de fericiţi.

— Bineînţeles. Fericirea nu e o stare fermecată care apare odată cu iubirea şi nu se termină niciodată. Avem reguli. Niciodată nu adormim supăraţi unul pe celălalt şi întotdeauna ne începem ziua reamintindu-ne cât de mult ne iubim. Annabel se opri o clipă, iar expresia îi deveni serioasă. Am auzit multe despre Fleetwood de la tine şi de la tatăl tău. Deşi cred că mi-ar plăcea ca persoană, consider, de asemenea, că nu se va elibera niciodată pe de-a-ntregul de ororile pe care le-a suferit în copilărie. Odată cu trecerea timpului şi dacă e încurajat cum se cuvine, poate va reuşi să trăiască împăcat cu amintirile lui. Poate chiar va începe să uite, însă doar iubirea îl poate ajuta să treacă peste ce s-a întâmplat. Danni, o căsnicie nu merge bine decât dacă partenerii lucrează împreună. Iubirea o întăreşte. Fericirea e doar rezultatul bucuriei pe care o simţi atunci când ţi-ai construit o viaţă alături de cineva.

Danni îşi privi absentă prietena, cu gândurile rătăcindu-i deja. Niciodată nu se mai gândise astfel la căsnicie. Ştia că îl iubea pe Marcus şi ar fi dat orice ca lucrurile să meargă între ei, dar până acum avusese ceva reticenţe. Cuvintele lui Annabel îi şterseră şi ultimele îndoieli.

Clătinând din cap cu un zâmbet amar, Danni îşi îmboldi prietena cu umărul.

— Când te-ai făcut aşa înţeleaptă? întrebă ea.

Annabel râse şi alunecă de pe pat.

— Am citit una dintre cărţile cu care mă bătea Hu la cap, spuse ea, pregătindu-se să sune clopoţelul de lângă dulap.

— Chiar trebuie să merg la bal? scânci Danni.

— Da. Tatăl tău a reuşit chiar să mă convingă să te

însoţesc, încă o dovadă că trebuie să ieşi din casă.

Danni făcu o grimasă. Tatăl ei era cel mai bun negociator pe care îl întâlnise vreodată. De când fugise împreună cu Hu, Annabel evitase cu obstinaţie înalta societate, fiindcă bătrânele doamne se arătau vădit dezgustate de cineva care îndrăznise să se mărite cu un bărbat din popor.

Annabel trase de frânghia clopoţelului, chemând o servitoare, şi începu să scotocească prin dulapul lui Danni.

— N-am nimic care să mi se potrivească, spuse ea. Pot să împrumut ceva de la tine?

Danni ridică din umeri, strângând în pumni cearceafurile, căutând încă un pretext ca să nu meargă.

— Ah, Danni, nu am mai văzut rochia asta până acum.

Danni ştia exact la care rochie se referă Annabel. Sări din pat într-o clipă şi luă înapoi rochia de muselină din mâinile prietenei ei, ţinând-o cu grijă.

— Marcus mi-a dat asta, spuse ea, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Chiar aşa? întrebă Annabel, clipind surprinsă. N-am mai auzit ca un bărbat să-i cumpere rochii unei domnişoare.

Danni zâmbi uşor, atingând unul din trandafirii brodaţi cu fir roşu.

— M-am plâns că nu mă simţeam bine fiindcă nu eram îmbrăcată cum se cuvenea. Aveam nevoie de un şal mare sau de o pelerină cu care să mă acopăr. Marcus a plecat în dimineaţa următoare şi mi-a adus asta. Nu-i aşa că a fost foarte drăguţ?

Annabel oftă, cu ochii înlăcrimaţi.

— Ce bine ar fi dacă Hu s-ar arăta la fel de romantic. Cel mai drăguţ lucru pe care l-am primit de la el a fost o panglică pe care i-o ceream de luni de zile.

Danni râse, mângâind dantela delicată de sub guler şi de sub bust. Îşi aminti cât de stânjenit fusese Marcus

văzându-i recunoştinţa. Înghiţi în sec, simţind din nou că o usturau ochii, îi era dor de el. Tare dor.

— Ar trebui să o porţi în seara asta.

— Ce? replică mirată Danni. N-aş putea. Îmi aminteşte prea mult de el.

Annabel împinse rochia spre ea cu un zâmbet secret.

— Îmbrac-o. Poate îţi poartă noroc.

Privind fix rochia, Danni încuviinţă încet. Poate aşa avea să se simtă mai aproape de el.

Brusc, uşa se deschise, şi camerista ei intră grăbită. În curând, încăperea se umplu de foşnet de mătăsuri şi pălăvrăgeli vesele. Poate că seara asta urma să nu fie chiar atât de îngrozitoare până la urmă.

— Ai auzit de moştenitoarea laptelui?

— Da! exclamă o femeie, fluturând un evantai ornat. A fugit cu un francez din Hamburg.

— Am auzit că e însărcinată cu el!

Danni îşi dădu ochii peste cap. Hamburg era în Germania, nu în Franţa.

Uitase cât de mult ura înalta societate. Cu câţiva ani în urmă i se păruse extraordinar să ia parte la baluri şi să flirteze cu burlaci de viţă nobilă. Acum însă, toate aceste lucruri i se păreau frivole şi prosteşti.

Îi aruncă o privire ucigătoare tatălui său, care stătea în celălalt capăt al sălii de bal cu prietenii lui din parlament, prefăcându-se că n-o urmăreşte îndeaproape. Scrâşnind din dinţi, Danni numără până la zece. Făcea asta destul de des în ultima vreme. Fie când era furioasă, fie când se gândea la *el.*

Danni clipi rapid, simţind că Annabel o trăgea de braţ. Era extrem de recunoscătoare că prietena ei o însoţea în seara asta. Compania acesteia făcea ca balul să fie cel puţin tolerabil. Danni nu s-ar fi putut confrunta de una singură cu aşa ceva. Deja trebuise să refuze câteva invitaţii la dans şi să evadeze într-un colţ izolat ca să scape de

peţitori.

— Heeeeeeei! E cineva acolo?

Danni clipi din nou, ferindu-se de mâna care îi flutura în faţa ochilor.

— Ce e?

— În sfârşit! Te strig de o sută de ani, spuse Annabel, cu o expresie iritată.

Danni ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt sigură că nu e adevărat.

— Ba da. Iar acum, că ţi-am atras atenţia, uită-te acolo.

Danni cercetă capetele mulţimii, încercând să vadă prin marea de turbanuri şi pene.

— Ce caut?

— La naiba, blestemă Annabel. Nu-l mai văd. Unde s-a dus?

Câteva doamne din preajmă scoaseră suspine dezaprobatoare auzind acel cuvânt care nu se cuvenea să fie rostit de o doamnă, în fond, era vina lor fiindcă trăgeau cu urechea.

— Cine? întrebă Danni.

Annabel zâmbi. Danni n-ar fi fost deranjată de mister dacă nu i-ar fi văzut sclipirea diabolică din ochii ei căprui. Annabel o luă de mână şi o conduse spre marginea sălii, ignorând dansatorii şi pâlcurile de debutante, strecurându-se prin golurile care apăreau în mulţime.

Annabel se opri în spatele unui ghiveci cu un palmier, lângă uşile care duceau spre balcon. Dacă Danni n-ar fi fost atentă, s-ar fi lovit de ea şi ar fi trântit palmierul la podea. Prietena ei o împinse în umbră. Danni văzu încruntată că Annabel se apleacă înainte, cu capul lăsat într-o parte.

— Ce facem?

— Sst! sâsâi Annabel, făcându-i semn să tacă.

Oftând, Danni îşi coborî vocea.

— Ce naiba faci?

— Spionez.

Danni deschise gura ca să răspundă, apoi se răzgândi. Închizându-şi gura cu zgomot, se aplecă şi ea în faţă ca să asculte printre frunzele palmierului.

O voce necunoscută de femeie le ajunse la urechi:

— Credeam că ai jurat că nu vei mai veni la niciun bal după ce ţi-a făcut domnişoara Newport. Sau te-ai răzgândit după ce ai fost la închisoare?

— Lasă vorbăria, Caroline.

Danni se încordă. Marcus n-ar fi trebuit să vină. Ura asemenea evenimente. Brusc, insistenţa prietenei ei şi manipulările tatălui său căpătară sens. Plănuiseră ca Danni şi Marcus să se întâlnească aici. Stomacul ei se strânse de furie. Marcus nu luase legătura cu ea de zile întregi, deşi Danni făcuse tot posibilul să-l scoată din închisoare şi îşi donase averea ca să-i ajute sora. Nu fusese în stare să o viziteze acasă, dar la bal putea să vină? Fu dintr-odată cuprinsă de furie. Dar trebuia să-l vadă, aşa cum avea nevoie de aer ca să respire.

— Ştiam eu că e el. Îi e greu să se piardă în mulţime, şopti Annabel, cu o expresie jucăuşă.

Inima lui Danni se frânse. Vai, nu.

Înainte ca Danni să poată evada, Annabel o prinse de braţ şi o împinse afară, pe balcon.

Danni îngheţă. Marcus şi însoţitoarea lui se întoarseră spre ea. Încercă să-şi stăpânească roşeaţa ce-i colora obrajii.

— B… bună, Marcus.

Marcus arăta bine, deşi avea încă urme de vânătăi pe bărbie. Părea să-şi fi revenit după majoritatea rănilor suferite. Danni îl cercetă cu privirea, observându-i în treacăt haina verde şi vesta cu dungi argintii. Privirea ei coborî mai jos o clipă, înfierbântându-se, apoi îi privi chipul. Brusc, se simţi mândră. Forţa lui o uimea.

Marcus stătea drept, cu umerii traşi în spate. Din

expresia lui se vedea clar că detesta să se afle aici. Oricine altcineva l-ar fi crezut arogant, agresiv, înfricoşător. Însă Danni îi vedea prin armură acum, ştia că doar voinţa lui extraordinară îl ţinea aici. Oricine altcineva l-ar fi crezut dur şi crud văzându-i privirea umbrită, însă Danni îi simţea nesiguranţa. Oricine altcineva l-ar fi crezut o bestie înfiorătoare, cu cicatrici atât de urâte, că-ţi venea greu să-l priveşti, însă Danni ştia că acele cicatrici erau o parte din el. Pentru ea, Marcus era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Şi îi fusese atât de dor de el.

Şi Marcus o cercetă cu aceeaşi insistenţă. Făcu ochii mari. Danni începu să se joace cu mănuşile de dantelă, stânjenită, simţindu-i privirea oprindu-se o clipă în locurile ei cele mai intime, ascunse de muselină şi de trandafiri. Spera că şi inima lui bătea la fel de repede ca a ei. Spera că Marcus simţea că i se tăia răsuflarea, asemenea ei. Dar, mai important decât orice, spera că şi lui îi fusese dor de ea.

Marcus îşi drese glasul, plecându-şi capul ca să-şi ascundă cicatricile, aşa cum făcea tot timpul când se simţea stânjenit.

— Arăţi… Marcus strânse pumnii şi o privi în ochi. Arăţi minunat, domnişoară Strafford.

Danni simţi fluturi în stomac. Nu-i plăcea tonul lui formal, dar cel puţin îi vorbise.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi bine.

Ochii lui verzi se măriră, apoi Marcus îşi întoarse din nou capul. Danni îi simţea bravada. Brusc, furia ei dispăru. Ştia de ce Marcus nu venise să o caute. Zâmbi blând. Ce bărbat prostuţ.

Însoţitoarea lui Marcus îşi drese delicat glasul. Danni privi de la el la ea, care era, fără îndoială, sora lui, Caroline. Semănau atât de mult. Caroline era înaltă, slabă şi purta o rochie modernă de culoarea piersicii. Părul ei blond-deschis era coafat elegant şi îi încadra chipul delicat, iar o şuviţă

împletită îi atârna peste umăr. Danni nu mai văzuse niciodată o femeie cu părul atât de lung.

Caroline îi privi pe rând, încruntându-se uşor.

— Marcus, te rog să ne prezinţi, îi ceru ea.

Fratele ei se foi neliniştit. Evitând să o privească, murmură:

— Lady Caroline Bradley, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Danielle Strafford, fiica baronului de Seaton.

Danni făcu o reverenţă.

— Îmi face plăcere să te cunosc.

— Şi mie. De unde îl ştii pe fratele meu?

Danni îl privi pe Marcus în ochi o clipă, neştiind cât îi spusese el surorii sale. Se hotărî să zică simplu:

— Ne-am întâlnit de curând, într-o excursie la ţară.

— Ah, spuse Caroline, descumpănită; apoi însă tresări. Ah! Eşti de la Gretna Green.

— Da, of, mormăi Marcus, privind împrejurimile.

Danni îl privi intens, dorindu-şi ca el să se uite la ea. Îşi stăpâni iritarea văzând cât de hotărât era să o evite.

— Cred că ar fi mai bine să plec, anunţă brusc Caroline.

Danni încuviinţă, refuzând să-şi mute privirea. Dacă Marcus putea sta cu ochii ţintă la un balcon toată seara, atunci Danni putea să se uite fix la el. Privirea ei nu se dezlipea de la chipul lui.

Trecură câteva clipe, apoi Marcus oftă.

— De ce nu m-ai căutat, Marcus? întrebă Danni, încrucişându-şi braţele. Am aşteptat toată săptămâna. Dacă tata nu mi-ar fi spus că ai fost eliberat din închisoare, încă aş încerca să găsesc o modalitate de a te scoate de acolo.

Trupul lui Marcus se încordă, iar expresia i se înăspri. Oare Danni văzuse şi tristeţe preţ de o clipă?

— Nu ştiu, chiar nu ştiu, spuse el.

Danni scrâşni din dinţi. Doar nu era încă supărat că îl

minţise, nu-i aşa? Trebuie să fi înţeles de ce o făcuse.

— Bine, se răsti ea, iar furia îi reveni într-o clipă. Ai primit darul meu?

— Adică cecul pe care mi l-ai trimis? pufni Marcus.

— Deci l-ai primit! Banii sunt tot acolo. De ce nu i-ai folosit?

Expresia lui se întunecă periculos, şi Danni îşi dădu seama că îi rănise mândria. Se temuse că aşa avea să se întâmple dacă îi trimitea cecul, dar crezuse că Marcus avea să înţeleagă totuşi că Danni nu voia decât să-i ajute pe el şi pe Caro.

— A fost singura soluţie care mi-a venit în minte după… după acea noapte la hanul Jacket.

Marcus îşi strânse pumnii aşa tare, că încheieturile i se albiră.

— Chiar credeai că o să accept mila ta? Mai ales că e vorba despre o sumă atât de mare. Ce-ai făcut, mi-ai trimis toţi banii tăi?

— Doar ce mi-a lăsat mama.

Ochii lui verzi se măriră. Capul lui se întoarse puţin în direcţia ei. Era surprins. Se întoarse însă repede la poziţia dinainte. Danni începea să-şi piardă răbdarea. Ce situaţie prostească.

— Chiar ai atâţia bani?

— Am chiar mai mulţi, de fapt, răspunse Danni, ridicând din umeri.

— Dar asta e obscen.

— De acord. Danni îşi muşcă buza de jos, rugându-se cerurilor să-i dea curajul de a face ce trebuia făcut. Trebuia să-l convingă să-i accepte ajutorul, chiar dacă Marcus refuza să o mai vadă vreodată. Există vreo cale de a te face să păstrezi banii? întrebă ea. Pentru Caro? Poate ca pe un împrumut?

Marcus rămase nemişcat o clipă, cu o expresie împietrită.

— Dacă nu primeşti banii de la mine, atunci primeşte-i ca pe un împrumut de la tatăl meu, continuă Danni, sperând să-l facă să asculte. Vom face actele în aşa fel încât să ştii exact când şi cât vei avea de plătit. Banii sunt pentru Caro, nu pentru tine. Ar fi acceptabil aşa?

Marcus îşi întoarse şi mai mult capul; acum, Danni nu-i mai vedea decât urechile şi ceafa. De ce nu voia să o privească? Se simţi cuprinsă de disperare. Poate se înşelase. Poate că într-adevăr Marcus nu mai voia să o vadă niciodată.

— Mi-ai spus că nu vrei să-i distrugi reputaţia lui Caroline şi să-ţi faci oamenii de pe moşie să sufere din cauza unei logodne rupte, spuse ea, străduindu-se să fie rezonabilă.

Deja respira tremurat. Făcând un efort, încercă să-şi liniştească vocea, deşi simţea o gheară în piept.

— Vei avea nevoie de timp ca să găseşti o femeie suficient de bogată care să se mărite cu tine, continuă ea. Nu ai acest timp. Logodnicul lui Caroline, naiba să-l ia, se poate întoarce oricând în Londra.

Danni îşi coborî privirea, ascunzându-şi lacrimile. Ura să şi-l închipuie alături de o altă femeie. N-ar fi suportat să-l vadă atingând, iubind sau râzând împreună cu o altă femeie. Însă voia să-l ştie fericit. Dacă, împrumutându-i banii şi apoi lăsându-l în pace pentru totdeauna, îi oferea şansa să găsească o altă femeie pe care să o iubească, atunci Danni avea să facă asta bucuroasă. Deşi i-ar frânge inima.

— Doar… te rog. Ia banii. Oricum vrei.

— Pari destul de nerăbdătoare să mă vezi însurat, şopti el. Chiar atât de tare îţi doreşti să scapi de mine?

Danni pufni, ştergându-şi nerăbdătoare dârele subţiri de lacrimi de pe obraji.

— Bineînţeles că nu. Vreau doar să te ştiu fericit.

Ochii lui scăpătară. În rest, rămase nemişcat.

Danni respiră adânc şi se hotărî să rişte.

— Eu… nu mai sunt logodită.

— Ştiu. Tatăl tău mi-a spus când am fost eliberat.

Danni îşi simţi inima frângându-se încă o dată. Ultima ei speranţă dispăruse. Ah, cât îşi dorea ca lucrurile să fie din nou ca înainte, să râdă şi să glumească împreună, să se privească pasional, să facă dragoste. Îşi dorea să-l convingă că puteau fi din nou aşa.

— La naiba, Marcus! De ce nu te uiţi la mine?

Aerul se umplu cu o nesiguranţă apăsătoare. În sfârşit, neputându-i suporta răspunsul, Danni îşi cobori privirea.

Brusc, căldura lui o învălui, şi îi simţi respiraţia grea pe creştet şi în jos pe ceafă. Uimită, îşi ridică privirea şi văzu că Marcus o privea îndeaproape şi se apropiase mult, foarte mult, dominând-o cu statura lui impunătoare. Danni îşi dădu capul pe spate, refuzând să se lase intimidată. Expresia lui era imposibil de descifrat, dar în privirea lui citea şi dorinţă, şi durere.

— Fiindcă, dacă văd cât de frumoasă eşti în acea rochie, nu voi putea spune ce am de spus.

Danni simţi că i se taie răsuflarea. Marcus îşi ridică mâna spre obrazul ei, aproape fără să-şi dea seama. Inima ei bătea cu putere. Dar braţul lui căzu înainte să o atingă. Danni îşi stăpâni un scâncet dezamăgit.

— Nu te merit, Danni. Tatăl tău vrea să-i demonstrez că te merit, însă nu e adevărat şi amândoi ştim asta. Şi el ştie asta. Tu eşti ca soarele, iar eu ca o lună nouă, nici măcar nu merit să-ţi reflect lumina. Meriţi un bărbat ca Hemsworth. Un bărbat care să n-aibă trecutul pătat. Hemsworth nu e bântuit de amintiri. Este un om bun şi îţi poate oferi căsnicia şi copiii pe care ţi-i doreşti, în plus, îl poate ajuta şi pe tatăl tău în parlament.

Marcus respiră tremurat şi, pentru prima oară, privirea i se îmblânzi. O cercetă atent, iar Danni îşi simţi

obrajii înroşindu-se. Deschise gura să vorbească, însă Marcus i-o luă înainte:

— Mă bucur că te-am văzut pentru ultima oară. Că porţi rochia de la mine. Zâmbi încet, blând, dându-şi la iveală gropiţa. Te iubesc, micuţo, însă nu putem fi împreună.

Apoi se întoarse şi se grăbi să dispară în mulţime, să se piardă printre râsete şi bârfe, printre dansatorii din mijlocul sălii cu podeaua pavată în alb şi negru. Din când în când, Danni îi zări spatele strecurându-se printre doi oaspeţi.

Rămasă în pragul sălii, Danni întâlni două priviri şocate care se furişau din spatele palmierului. O pereche de ochi căprui, ai lui Annabel, şi una de ochi verzi, ai lui Caroline. Cele două trăseseră cu urechea la ce discutase cu Marcus. Desigur.

Danni îşi privi încă o dată alesul cum dispărea pentru totdeauna. Marcus ajunsese la jumătatea sălii înainte ca Danni să îi înţeleagă pe deplin vorbele.

Atunci se înfurie de-a binelea. Îşi strânse pumnii, cuprinsă de o furie cum nu mai simţise niciodată. Ah, cât de mult şi-ar fi dorit să-i dea un picior, aşa cum făcuse şi Ginny. În schimb, se mulţumi să strige:

— Idiot nenorocit!

Capetele începură să se întoarcă înspre ea. Privirile uimite ale oaspeţilor îi descoperiră chipul înroşit. Muzica discretă se opri brusc şi dansatorii rămaseră nemişcaţi. Marcus îngheţă la mijlocul pasului, întorcându-se spre ea, cu ochii mari, plini de uimire.

Danni ignoră conversaţiile animate din jurul ei, pornind spre el. Mulţimea se desfăcu în faţa ei ca Marea Roşie. Văzând-o apropiindu-se, Marcus făcu ochii şi mai mari şi se trase înapoi. Danni se opri în faţa lui şi nu-i lăsă timp să vorbească.

— Chiar *trebuie* să-mi pui răbdarea la încercare?

izbucni ea. Serios, uneori habar n-am ce-ţi poate trece prin minte.

Gura lui se deschise, însă nu se auzi niciun cuvânt. Privi neliniştit în jur. Danni ştia că înalta societate abia aştepta să vadă ce potenţial scandal stătea să izbucnească. Doamne, cât le mai plăcea bârfa. Dar ei nu-i păsa. Fiindcă avea ceva de spus.

Îi luă mâna într-a ei.

Marcus tresări surprins.

— Credeam că iubirea trebuie să fie aşa cum s-au iubit părinţii mei, spuse ea. Credeam că nu poţi fi îndrăgostită dacă nu eşti fericită zi de zi. Credeam că iubirea şi căsnicia sunt ca o poveste şi nu mi-am dat seama că e nevoie de multă, multă muncă. Mi-am spus că o căsnicie adevărată nu poate fi decât între un bărbat şi o femeie care se iubesc atât de mult, încât totul e perfect în viaţa lor. Acum îmi dau seama că am făcut-o doar ca să-mi înăbuş durerea după ce mi-am pierdut amândoi părinţii. Acum înţeleg că iubirea nu înseamnă să nu fii niciodată furioasă pe cel pe care îl iubeşti. Căsnicia poate fi la fel de frumoasă chiar dacă partenerii nu sunt perfecţi, atâta timp cât se străduiesc împreună să-şi construiască un cămin.

Privirea lui o ţintuia, întunecată, vulnerabilă. Încă nu spunea nimic. Danni inspiră adânc şi îşi continuă monologul:

— Amintirile tale sunt îngrozitoare. Ai fost marcat mai profund decât aş îndrăzni să-mi imaginez vreodată. Când te-am întâlnit pentru prima oară, te-am considerat un om înfiorător. M-ai manipulat, m-ai insultat. Apoi am început să te cunosc, să-ţi cunosc trecutul, să-ţi descopăr bunătatea şi iubirea pe care le ţineai ascunse în inima ta. Recunosc, problemele tale m-au speriat. Eram convinsă că nu-mi vei putea oferi niciodată ceea ce vreau. Că n-aş putea avea niciodată o căsnicie perfectă alături de tine. Dar greşeam.

Chipul lui se umbri de confuzie, şi înghiţi în sec. Spuse

încet, privind neliniştit în jur:

— Nu înţeleg.

Strângându-i mâna, Danni îi zâmbi.

— Nu eşti perfect, Marcus Bradley, dar nici eu nu sunt. Eşti încăpăţânat, impulsiv, insuportabil şi refuzi să vezi binele din tine.

Marcus pufni neîncrezător:

— La ce bun, Danielle?

Danni îi atinse degetele cu buzele. În jurul lor se auziră suspine, apoi foşnet de fuste: Mamele îşi scoteau în grabă fetele din sală.

Lui Danni nu-i păsa. Voia ca lumea să înţeleagă cât de minunat era bărbatul din faţa ei.

— Poate crezi că nu mă meriţi, dar să ştii că, în fiecare zi, eu mă întreb ce mai pot face ca să te merit *pe tine* – un bărbat atât de tandru, atât de loial, atât de iubitor.

Marcus rămăsese fără cuvinte, îngheţat locului.

Danni zâmbi amuzată şi se opri o clipă ca să-şi întipărească în minte chipul lui frumos, în ciuda tuturor cicatricilor.

— Poate că nu suntem perfecţi, dar iubirea noastră e perfectă pentru mine, Marcus. Te iubesc. Dacă aş putea să te am alături pentru tot restul vieţii, m-aş crede cea mai norocoasă şi cea mai fericită femeie din lume. Vreau să ne scriem propria noastră poveste de dragoste, Marcus.

Apoi, Danni îl sărută. Îl sărută cu toată dragostea de care era în stare. Cu toată pasiunea, în numele viitorului pe care şi-l dorea cu atâta ardoare alături de el.

Marcus nu răspunse. Trupul lui era încordat, tare ca piatra. Danni simţi un firicel de teamă. Oare Marcus avea să o respingă? Oare nu voia să îşi bată capul cu aşa ceva?

Apoi însă braţele lui o cuprinseră, trăgând-o aproape, şi Marcus o sărută profund, fără pic de reţinere. Danni oftă fericită când în sfârşit se despărţiră. Marcus zâmbea larg.

— Te iubesc, Danni.

— Şi eu te iubesc, bestia mea.

Marcus îi mângâie obrajii aprinşi.

— Ştii cum să faci un bărbat să asculte, micuţo, spuse el, privind în jur, cu ochii licărindu-i amuzaţi. Într-un fel spectaculos, chiar.

Danni cercetă publicul din jur, observând câteva femei care leşinaseră cu zgomot şi acum miroseau săruri ca să-şi revină. Simţi cum se înroşeşte din cap până-n picioare.

— Chiar ştiu, nu-i aşa?

— Am doar o singură întrebare…

— Orice.

— Asta a fost o cerere în căsătorie?

Danni ridică din umeri.

— Dacă asta vrei să fi fost. Improvizez, să ştii.

Marcus scoase un geamăt, prefăcându-se îngrozit.

— Va fi un miracol dacă ajungem până la altar. Ultima dată când ai improvizat, era să mor.

— Din câte ţin minte, toată nebunia a fost din vina ta.

— A mea? şopti el furios. Tu eşti cea care se ocupă cu aşa ceva.

— Nu pentru mult timp. Tata mi-a cerut să-mi închid afacerea.

O tuse discretă le întrerupse discuţia. Amândoi se întoarseră în acelaşi timp şi ajunseră faţă în faţă cu baronul, care îi privea dezaprobator. Inima lui Danni se opri o clipă, temându-se că tatăl ei avea să îl respingă public pe Marcus şi să facă o scenă. Apoi îi văzu fericirea din ochi. Privirea ei era arzătoare. Pentru prima oară de când mama ei murise, tatăl ei arăta din nou ca el însuşi.

— Se pare că am crescut o domnişoară cât se poate de excentrică, declamă el în faţa mulţimii adunate.

Marcus chicoti încet, iar Danni îi aruncă tatălui ei o privire ucigaşă. „Când te gândeşti că aveam un moment sentimental aici.”

Baronul sorbi puţin din paharul cu şampanie, un gest

ciudat de la locul lui, de parcă ar fi încercat să şteargă scandalul pe care scena lui Danni tocmai îl stârnise, fără îndoială.

Danni încuviinţă politicos, simţind mai mult ca niciodată privirile aţintite asupra lor.

Baronul îl privi pe Marcus, cercetându-l din cap până-n picioare. După o clipă, se întoarse din nou spre Danni.

— Eşti absolut sigură, Danielle?

— Da, răspunse ea fără nici cea mai mică ezitare.

Baronul de Seaton oftă şi murmură încet:

— Atunci ar fi bine să profităm de moment cât se poate. Întorcându-se spre mulţimea scandalizată, baronul îşi ridică din nou paharul. Se pare că am un anunţ de făcut. Să toastăm pentru fiica mea, onorabila domnişoară Danielle Strafford, care tocmai s-a logodit cu Marcus Bradley, marchiz de Fleetwood.

Mulţimea rămase tăcută, iar baronul luă o înghiţitură sănătoasă de şampanie.

Aristocraţii din jur rămaseră nemişcaţi, fără cuvinte. Baronul zâmbi şters.

— Cred că o să mă obişnuiesc până la urmă cu gândul că ginerele meu e o bestie.

Epilog

Sunetele vesele ale recepţiei de nuntă se auzeau prin uşa deschisă a biroului, însă Caroline Bradley nu le dădea atenţie. Nu-şi auzea decât bătăile inimii, tare, tot mai tare, pe măsură ce furia i se înteţea.

— De ce nu mi-ai spus nimic până acum? şuieră ea, încercând să nu vorbească prea tare, temându-se că oaspeţii de afară o vor auzi; apoi îşi aranjă neliniştită mănuşile de dantelă, încercând să-şi vină în fire. Ştiam că-

mi ascunzi ceva când mi-ai povestit cum ai ajuns în temniţă, dar aşa ceva…!

Uriaşul cu chipul plin de cicatrici care stătea la biroul gigantic ce fusese al tatălui lor părea să se facă tot mai mic.

— Voiam să te protejez, Caro.

Femeia îşi frecă tâmplele. Greutatea buclelor ei aurii, coafate cu multă măiestrie în creştetul capului, începea să-i dea o migrenă. De ce toată lumea credea că voia să fie protejată? Tatăl ei fusese un nemernic – deşi n-ar fi spus *niciodată* asta cu glas tare – şi, da, făcuse lucruri la care un tată nici măcar n-ar fi trebuit să se *gândească,* dar asta n-o transformase într-o floare ofilită. De fapt, se gândi Caroline, punându-şi la loc mănuşa, copilăria ei o făcuse mai puternică, nu mai slabă.

Şi, pentru numele lui Dumnezeu, locuise la familia St. Leon! Membrii ei erau drăguţi, dar excentrici. Caroline avusese parte de mai multe momente dramatice acolo decât oriunde altundeva. Dacă reuşise să-şi petreacă mai mult de zece minute cu copiii familiei fără să înnebunească, atunci se putea descurca fără nicio problemă şi cu complicaţiile neaşteptate şi neplăcute din propria ei familie.

Nu avea de gând să cedeze psihic acum fiindcă aflase de logodnicul ei necunoscut. Se putea controla mai bine de atât.

Era chiar jignită la gândul că cineva s-ar fi aşteptat să o vadă prăbuşindu-se pe covorul persan şi izbucnind în istericale. Îndreptându-şi spatele, afişă o expresie liniştită şi îşi adună gândurile.

Nu, Lady Caroline Bradley nu avea să renunţe.

Caroline Bradley *avea să facă neapărat ceva* în privinţa asta.

— Marcus… începu ea şi oftă, simţind pe umeri greutatea întregii lumi. Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine până acum – nu cred că aş putea vreodată să mă revanşez

întru totul, chiar dacă aş trăi o sută de ani –, dar sunt o femeie în toată firea acum. Sunt perfect capabilă să mă descurc cu situaţia.

Fratele ei oftă şi el.

— Ai trecut prin atât de multe necazuri… Nu pot…

— Şi tu nu? se răsti ea.

— Caroline…

Inspirând adânc încă o dată, ca să se liniştească, îndreptându-şi perfect spatele într-o postură pentru care era deja bine-cunoscută, Caroline arătă spre uşa dinspre care se auzeau voci.

— Fericirea te aşteaptă de cealaltă parte a uşii. Ai făcut destul pentru mine găsind banii de care avem nevoie ca să rupem logodna. Din câte am înţeles, tot ce a mai rămas de făcut este să obţinem acordul ducelui şi semnătura lui. Corect?

— Da. Sper că va fi o chestiune simplă.

— Ei bine, atunci te rog să-mi permiţi mie să mă ocup de asta.

— Dar…

Caro îşi ridică mâna.

— Nu. Soţia ta te aşteaptă, Marcus. Refuz să-ţi permit să-ţi întârzii luna de miere ca să-l cauţi pe duce. Nimeni nu l-a mai văzut de ani de zile! Mă îndoiesc că va reapărea în următoarele cinci minute.

Privirea lui ca de jad se aspri o clipă, cercetând, măsurând. Caro rămase neclintită, cu picioarele înfipte bine în podea şi cu umerii drepţi. Era limpede că Marcus se îndoia că putea rezolva problema de una singură, iar Caroline era hotărâtă să-i arate că se înşela.

Chiar dacă n-avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze. Avocaţii nu puteau face nimic. Nenorocitul de duce dispăruse imediat după ce îşi omorâse tatăl.

Caroline înghiţi în sec şi îşi aranjă din nou mănuşile, ca să-şi facă curaj.

Marcus sparse într-un final tăcerea încordată cu un mormăit. Lăsându-se pe spate, cu o privire ceva mai blândă, spuse:

— Dacă insişti…

— Da. Foarte mult, chiar.

Marcus zâmbi uşor, iar expresia îl făcu să pară mai tânăr, aproape ştergându-i cicatricile.

— Bine, atunci. Te las pe tine să obţii semnătura lui Harwood. Sincer, mă îndoiesc că se va întâmpla ceva cât timp eu şi Danni suntem plecaţi, iar, dacă *da,* atunci Llewellyn se va ocupa de asta până mă întorc.

Caroline oftă încet, frustrată. Aparent, fratele cel mai mare al prietenei ei fusese ales să aibă grijă de ea cât timp Marcus lipsea. Serios, bine că Marcus fusese de acord să o lase pe ea să se ocupe de duce, doar ca în următoarea propoziţie să pomenească despre un bărbat care avea „să se ocupe de asta” în locul ei. Încă o dată, Marcus îi numise un protector. Caro îşi muşcă buzele ca să nu-i dea o replică grosolană.

Lăsând asta la o parte, Caroline se hotărî să profite de ocazie, fiindcă acum avea şansa să-i demonstreze fratelui ei că nu mai avea nevoie de nicio protecţie. Şi, odată ce ducele de Harwood semna nenorocitele de hârtii şi primea în schimb banii pe care îi ceruse, Caroline urma să fie în sfârşit…

„Liberă.”

— Mulţumesc, Marcus.

Danni îşi îndreptă spatele din nou şi zâmbi placid. Până una-alta, era o zi foarte fericită. Marcus găsise în sfârşit pe cineva care să-l iubească şi cu care să-şi împartă tot restul vieţii. După ce trecuse prin atâtea momente de groază din cauza tatălui lor, Marcus merita fiecare clipă de fericire ce-l aştepta de-acum înainte.

— Vrei să ne întoarcem la recepţie?

Marcus făcu o grimasă.

— Indiferent de ce mi-ar spune Danni, tot nu mi-e uşor să iau parte la petreceri sau să apar în public.

— Nu te cred, pufni Caroline. Cred că te foloseşti de asta ca pretext să stai cât mai aproape de soţia ta.

— Poate, spuse Marcus cu o licărire jucăuşă în ochi, ridicându-se şi el.

Stăpânindu-se să nu-şi dea ochii peste cap, fiindcă o doamnă nu făcea asemenea gesturi, Caroline îşi urmă fratele afară din birou.

În astfel de momente, când stăteau unul lângă altul, Caroline era recunoscătoare că era atât de înaltă. Ura când cineva o privea de sus, probabil fiindcă aşa o intimidase şi tatăl ei. Era foarte bine că îi putea privi în ochi pe majoritatea bărbaţilor cu care stătea de vorbă. O făcea să se simtă ca şi când le-ar fi fost egală, ca şi când ea ar fi deţinut controlul asupra situaţiei. Ceea ce era adevărat, într-o oarecare măsură. Caroline îi intimida cu uşurinţă pe majoritatea bărbaţilor, motiv pentru care era convinsă că avea să moară fată bătrână.

Ceea ce era perfect în regulă.

Cei doi rămaseră în prag, studiind mulţimea care venise de la ceremonia de dimineaţă la conacul familiei Fleetwood pentru micul dejun. Marcus şi Danni încercaseră să păstreze numărul de invitaţi cât mai redus, ştiind bine că mulţi aveau să vină doar ca să se holbeze la Bestie în costumul de mire. Nu fuseseră invitaţi decât cei mai buni prieteni ai lor şi, fiindcă tată ei avea atâtea conexiuni politice, câţiva dintre cei mai influenţi membri ai parlamentului. Şi totuşi, salonul principal era plin.

— Văd că a venit şi contele, spuse Caroline, descoperindu-l pe contele de Hemsworth, pe care Danielle îl părăsise recent.

— Ce bine ar fi fost să nu vină, murmură Marcus cu o urmă de gelozie în glas.

Caroline îşi stăpâni un zâmbet, spunând:

— El pare mulţumit de cum s-au rezolvat lucrurile.

Marcus mormăi, arătând cu bărbia spre micul grup de femei care îl înconjurau pe conte.

— Sunt sigur că da, spuse el. Se pare că femeile adoră să-i aline inima frântă.

Caroline îşi stăpâni un hohot de râs auzindu-i sarcasmul din voce. Era şi ea de acord. Nu înţelegea de ce atâtea domnişoare erau atrase de îngerul înaltei societăţi. Se spunea despre el că era blând şi galant, dar părea groaznic de plictisitor.

— Şi cum de ai reuşit să le faci pe câteva dintre surorile Foley-Foster să vină? întrebă ea, întorcându-şi privirea spre celălalt capăt al camerei.

Patru roşcate chicoteau, vorbind ceva între ele. Caroline zâmbi cald văzând-o pe cea de-a treia, domnişoara Ginny „Netoata” Foley-Foster. Ea se asigurase că Marcus scăpase cu bine după marea lor aventură, deşi nu avusese niciun motiv să facă asta. Dacă Ginny nu l-ar fi iertat şi nu l-ar fi înţeles, fratele netot al lui Caro ar fi încă în închisoare.

— Danni mi-a spus că Ginny a ameninţat că se mărită cu primul bărbat care îi cere mâna şi nu mai vine niciodată acasă dacă amiralul nu le lasă pe surorile ei să participe.

— Ah! exclamă Caro amuzată. Este atât de naivă pe cât se zvoneşte?

— E cam grea de cap, dar nu voi putea niciodată să mă revanşez cum se cuvine faţă de ea.

Fata cea mai mică din grupul celor patru, care nu părea să aibă mai mult de patru ani, se întoarse brusc, simţindu-se privită, îşi încrucişă furioasă braţele şi îi aruncă o privire „ucigătoare” lui Marcus.

Marcus se întoarse să studieze tapetul din spatele lui, evitând-o, şi îi şopti lui Caroline:

— Dar cred că sora ei va omorî pe cineva când va mai creşte.

Caroline îşi stăpâni un hohot de râs, care nu s-ar fi

cuvenit în asemenea circumstanţe.

— Marcus, dar e îngrozitor!

Marcus ridică dintr-un umăr, privindu-şi noua soţie, care stătea în mijlocul sălii. Caroline zâmbi urmărindu-i privirea. Danni, noua ei cumnată, îşi lua rămas-bun de la oaspeţi. Strălucea în rochia ei roz, decorată cu trandafiri roşii, brodaţi. În păr avea împletiţi trandafiri proaspăt culeşi, roşii. Lângă ea stătea baronul de Seaton, tatăl ei.

— Danielle arată adorabil, murmură Caro peste capetele mulţimii.

— Aşa e, şopti Marcus, apoi zâmbi brusc. Şi este însărcinată cu fiul meu.

Caroline se încordă, privindu-şi fratele cu ochi mari. Marcus avea o expresie amuzată.

— Milord, a venit timpul să plecăm, îi întrerupse Weller, făcându-şi apariţia pe neaşteptate lângă Marcus şi zâmbindu-i cald lui Caroline.

Caroline abia dacă îl auzi, căci mintea îi era preocupată de veştile pe care tocmai le primise.

Marcus se întoarse spre ea.

— Ne întoarcem într-o săptămână. Weller ştie unde să ne găsească, dacă e nevoie.

Apoi, Marcus se strecură prin mulţime până ajunse lângă Danni, cu valetul pe urme.

— Oare fratele tău tocmai a…

Auzind asta, Caroline se întoarse spre prietena ei cea mai bună, Althea St. Leon, care părea la fel de şocată. Desigur, Althea auzise ce discutaseră. Ştia cum să fie în locul potrivit la momentul potrivit, ca să prindă toate bârfele din înalta societate.

— Cred că da, răspunse Caro în cele din urmă, cercetând talia subţire a lui Danni.

În curând, fratele ei avea să fie tată… iar ea – mătuşă!

— Vai, vai, murmură Thea, deschizându-şi evantaiul colorat ca să-şi facă vânt.

— De acord.

— Ei bine, spuse încet blonda, cu o expresie atotştiutoare, ştiam eu că se va întâmpla şi asta.

— Şi de unde ştiai? întrebă Caro, stăpânindu-şi un pufnit.

— Cel de-al şaselea simţ. Toţi cei din familia mea îl au.

Caro chiar îşi dădu ochii peste cap de data asta. Era singurul răspuns potrivit când era pusă faţă în faţă cu ideile năstruşnice ale prietenei ei. Dacă încerca să-i vorbească logic, ar fi luat-o razna.

— Fratele tău arată foarte bine. Sunt fericită pentru amândoi, spuse Thea, fluturându-şi evantaiul şi urmărindu-l pe Marcus în vreme ce-şi scotea mireasa în braţe din sală.

Caroline încuviinţă:

— Da. Şi noi doi ne înţelegem foarte bine în ultima vreme. Nu pot decât să-i mulţumesc lui Danielle pentru asta.

— Deci te vei muta înapoi aici? întrebă prietena ei, cu vocea cuprinsă de panică.

Caroline zâmbi din tot sufletul, simţind o căldură în piept. Locuise cu familia St. Leon de când ea şi Thea se împrieteniseră la şcoală. Era recunoscătoare că se putuse refugia acolo în timpul vacanţelor, ca să-şi evite tatăl. Îi iubea de parcă ar fi fost rude de sânge. Şi era atât de minunat că nici ei nu doreau să o lase să plece…

— Bineînţeles că nu, spuse ea. Castelul Llewellyn e casa mea.

Althea răsuflă uşurată, umerii i se relaxară şi mişcările evantaiului încetiniră.

— Bine, răspunse ea, cu o expresie fericită. Aşa e cel mai bine şi pentru noi. Trecură câteva momente de tăcere, apoi Althea oftă dintr-odată. Acum că s-a terminat şi cu nunta, Londra va fi tare plictisitoare. Cât de mult aş vrea o mare aventură.

Caro o ignoră. Nu era pentru prima oară când o auzea spunând asta. Prietena ei se gândea mereu la următoarea ei năzbâtie cu care să râdă de lumea bună. Problema era că de multe ori lucrurile scăpau de sub control. De-asta Caroline ezita să-i spună lui Thea despre ceea ce discutase mai devreme cu fratele ei. Probabil că Thea ar fi venit cu cine ştie ce plan nebunesc care i-ar fi făcut praf reputaţia lui Caroline, de care fata avusese atâta grijă până acum.

Un murmur venit de nicăieri le atrase atenţia amândurora. Se întoarseră spre mijlocul sălii, iar Thea întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Thea încercă să privească peste capetele oaspeţilor fără să lase să se vadă acest lucru. Buclele ei perfecte, de culoarea mierii, săltau cu fiecare sforţare a ei de a vedea ceva. Caroline deveni şi ea curioasă după ce o văzu pe femeia de lângă ea pălind de moarte.

Muşcându-şi buza de jos, Caroline o imită pe Thea, ridicându-se pe vârfuri cât de mult putea. Văzu un cap cu păr brunet strecurându-se hotărât printre oaspeţi, care se retrăgeau grăbiţi din faţa lui, nerăbdători să se îndepărteze cât mai mult de străin.

— Cineva a întârziat.

Era limpede că cele două nu puteau vedea cine era străinul care stârnise asemenea agitaţie. Nu aveau decât să aştepte ca bârfele să ajungă la ele. Caroline o trase pe Thea într-o poziţie cât de cât civilizată, spunându-i:

— Ai răbdare. Vom afla în curând.

Thea îşi trase nasul, deşi se văzu nevoită să fie de acord. Apoi se răsuci pe călcâie şi o trase pe Caro spre masa cu gustări de lângă ferestrele înalte.

Oprindu-se la bolul cu punch, Thea îi întinse un pahar de cristal lui Caro şi alese unul şi pentru ea.

— Nu ştiu ce-ar putea fi atât de interesant, zise ea cu un zâmbet larg. Cel mai fascinant lucru care s-a întâmplat

în ultimii ani a fost când peruca lui Sir Arthur a căzut în bolul cu punch la balul dat de Lady Fairchild.

— Îmi amintesc că te-ai împiedicat fix la momentul potrivit ca să-i dai jos peruca.

— Nu m-aş fi împiedicat dacă o anumită prietenă de-a mea nu m-ar fi pus să văd dacă peruca e bine fixată, spuse Thea, aruncându-i o privire periculoasă.

— Cred că e mai sigur să admit că nu, răspunse Caro amuzată.

Brusc, un trup masiv îşi aruncă umbra peste masă. Zâmbetul lui Thea se transformă într-o mască temătoare. Caro clipi văzându-i schimbarea bruscă.

— Lady Caroline Bradley?

Caroline se întoarse auzind vocea groasă şi înlemni, simţind un fior îngheţat pe şira spinării. În faţa ei era Lucifer însuşi, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, era mai înalt decât toţi ceilalţi oaspeţi, aproape la fel de înalt ca Marcus. Fratele ei era lat în umeri, spre deosebire de nou-venit, care era slab şi părea la fel de agil ca o panteră. Mutându-şi privirea de la barba lui generoasă, Caroline îi întâlni ochii ca de oţel. Începu să tremure. Nou-venitul îşi plecă uşor capul într-un salut. Caroline simţi că se sufocă.

— Deci *tu* eşti logodnica mea.

Caroline nu se mai putea stăpâni.

Leşină.

Sfârşit